

Dục Vọng Chiếm Hữu

Contents

Dục Vọng Chiếm Hữu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	37
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	58
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	72
28. Chương 28	76
29. Chương 29	79
30. Chương 30	82
31. Chương 31	86
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	95
35. Chương 35	96
36. Chương 36	100
37. Chương 37	105
38. Chương 38	107
39. Chương 39	110
40. Chương 40	114
41. Chương 41	117

42. Chương 42	120
43. Chương 43	123
44. Chương 44	127
45. Chương 45	130
46. Chương 46	134
47. Chương 47	138
48. Chương 48	140
49. Chương 49	143
50. Chương 50	145
51. Chương 51	148
52. Chương 52	150
53. Chương 53	153
54. Chương 54	156
55. Chương 55	159
56. Chương 56	160
57. Chương 57	164
58. Chương 58	168
59. Chương 59	170
60. Chương 60	173
61. Chương 61	176
62. Chương 62	178
63. Chương 63	182
64. Chương 64	185
65. Chương 65	187
66. Chương 66	190
67. Chương 67	192
68. Chương 68: Chương Kết	195
69. Chương 69: Ngoại Truyện	200

Dục Vọng Chiếm Hữu

Giới thiệu

Độc truyện Dục Vọng Chiếm Hữu bạn đọc có lẽ sẽ cảm thấy đây là một mô típ điển hình của những

Độc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-vong-chiem-huu>

1. Chương 1

Còn nhớ lúc mới nhập trường, trong khoảnh khắc bước vào phòng ký túc, Hứa Triển đã biết rằng, bốn năm đại học tới, mình sẽ phải thi gan đấu trí với yêu quái rồi.

Cô là nữ sinh đạt thành tích tốt ở một huyện nhỏ, việc thi đỗ vào một trường sư phạm thật khiến người khác phải hâm mộ. Cô dự định học chuyên ngành Hán ngữ, rồi xin vào làm giáo viên dạy Văn ở một trường Trung học. Cuộc sống bình yên quả thực đã sắp nằm trong tầm tay.

Nhưng, tại sao cả khoa tiếng Trung lại chỉ có một mình cô bị chuyển tới ở ký túc xá của khoa Nghệ thuật?

Căn phòng này có cả thấy bốn giường, ba giường ở giữa đều đã bị chiếm, chỉ còn lại chiếc giường kê gần cửa là trống không.

“Em gái à, ký túc của khoa tiếng Trung không đủ, vừa hay bên chỗ của khoa nghệ thuật còn một giường trống. Em cũng gặp may đấy, sang đây để mấy cô chị khai sáng đầu óc cho, cảm nhận hơi thở nghệ thuật một tẹo.” Cô phụ trách ký túc xá nhìn cô gái bé nhỏ quê mùa trước mặt, đồng dạng nói vài câu rồi vội vã bỏ đi.

Hứa Triển đeo chiếc ba lô trông như quả bom, kéo theo cả chiếc va li không thương hiệu, ngáp ngừng bắt chuyện với ba cô chị trong phòng: “Chào...chào các chị, em là Hứa Triển.”

Kết quả, ai cũng có việc riêng, chẳng thèm liếc cô lấy một cái.

Có ba cô nàng khóa trên. Một cô đang đứng trên ban công, tai đeo headphone, trên người là bộ quần áo phóng khoáng, đặc biệt là chiếc áo ba lỗ hở ngực hở rốn. Cô nàng lắc đầu theo nhịp nhạc, thắt lưng dong đưa dẻo như sợi mì, mái tóc nhuộm đỏ rực tung bay. Mơ hồ có tiếng huýt sáo truyền từ phía đối diện lại.

Còn có một cô gái khác đang ngồi trên giường, mái tóc suôn mượt óng ả, khuôn mặt trắng nõn thanh tú động lòng người. Cô nàng cầm điện thoại di động, không ngừng tự chụp ảnh ở mọi góc độ, lúc thì cổ trợn to hai mắt, khi lại nắm tay chống lên cằm; khi là gương mặt với nụ cười chúm chím ở góc nghiêng bốn mươi lăm độ, lúc sau lại kéo thấp cổ áo xuống, cố để ép cho rõ rãnh ngực, hai mắt tròn xoe lúng liếng.

Cô lia ánh mắt về phía người có vẻ bình thường nhất. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, trên người là bộ đồ ngủ màu hồng phấn, cô nàng đang ngồi trước máy vi tính, vừa cười khúc khích vừa tán gẫu qua mạng.

Hứa Triển xấu hổ thu nụ cười lại, kéo vali nhét dưới gầm giường, đặt ba lô xuống, rồi lẳng lặng đi xuống tầng dưới. Một thân gầy còm chen giữa đám tân sinh viên và phụ huynh, thật đúng như là nước lèo giữa bầy cá. Cô cố chen lên phía trước, nhận chần và đồ dùng vệ sinh cá nhân.

Đáng nhẽ cô không phải một thân một mình thế này, mẹ và em trai cô cũng muốn cùng cô đến nhập học, còn bàn tính mấy hôm liền. Thế nhưng, “lão ta” về, lão say khướt, còn đánh thẳng em trai mới mười tuổi của cô một trận nhừ tử, lại giáng cho cô hai cái tát. Hứa Triển cực kỳ tức giận, nếu không có mẹ ngăn cản, có lẽ cô đã dùng cánh tay gầy gò của mình, cầm theo chai rượu mà nện thẳng vào cái đầu hói một nửa của lão.

“Triển Triển, không được, ông ta là bố con mà.”

Bố con chết lâu rồi! Rốt cuộc thì câu này vẫn không được nói ra. Mẹ nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô...Ngay lúc đó, những nếp nhăn trên mặt dường như càng sâu hơn. Người phụ nữ bốn mươi tuổi, lại bị những tang thương của cuộc đời biến thành bà lão tám mươi tuổi không chừng. Còn đâu hình ảnh hoa khôi của trường nữa?

Nếu không phải vì cuộc sống, vì nuôi sống mình, mẹ thà rằng thủ tiết chứ quyết không chịu lấy một gã bợm rượu, một tên công nhân quần thấp lùn thô kệch trong mỏ quặng.

“Chị, đau quá...” Tối hôm đó, thằng em trai cùng mẹ khác cha chui vào trong chần của cô, hai mắt ướt nhèm, vươn cánh tay sưng đỏ ra.

Hứa Triển lấy rượu thuốc bôi cho em, đợi em ngủ say rồi mới lúi sủ ghi chép của mình ra. Cô âm thầm quyết định, không phiền mẹ và em trai tiền nữa, chỗ tiền mua vé còn thừa sẽ dành để mua cho em trai một cái máy ghi âm, thằng nhóc lêu nhều đã lâu rồi, cô cũng nên mua cho nó một món quà, chắc hẳn nó sẽ rất thích...Dù sao thì vẫn là trẻ con, niềm vui thật dễ dàng mua được.

Sau khi mẹ cô sinh em trai, thân thể yếu đi nhiều, cuộc sống của cả nhà chỉ trông vào tiền lương của ông bố dượng. Bố dượng cô làm ở một khu mỏ quặng trái phép, mỗi tháng kiếm được bốn ngàn. Đây là con

số không nhỏ đối với một cái huyện nhỏ, nhưng cũng là cái cơ để lão có thể đánh đập vợ con. Tuy nhiên, muốn nuôi một sinh viên ăn học trên tỉnh thì số tiền đó quả là trứng chọi đá.

Hứa Triễn trưởng thành sớm, từ lúc vừa vào trung học, mẹ cô đã thảo luận với cô chuyện sau này có thể học đại học hay không. Mẹ cô mơ hồ ám chỉ, vì có em trai nên tương lai khó lòng mà cho cô đi học đại học được. Nhưng Hứa Triễn lại nói chắc như đinh đóng cột, “Con nhất định phải vào đại học!”

Đây không phải là già mồm, không phải là suy nghĩ phần đầu hoang đường, cũng không phải là muốn làm khó mẹ. Hứa Triễn thật sự là một cô gái lạc quan, cô muốn tự nắm vận mệnh của mình, sau đó thay đổi số mệnh của mẹ và em trai.

Vì vậy, sau khi tốt nghiệp, Hứa Triễn đã lao đầu đi tìm việc làm thêm kiếm tiền, lúc đầu là rửa bát đĩa ở quán ăn, rồi lại chạy đến cổng Sở bưu chính bán thẻ điện thoại. Công việc làm thêm thay đổi liên tục, đa dạng, đủ để có thể viết thành một cuốn “Thánh kinh làm thêm” dành cho các học sinh nghèo.

Đến thời phổ thông, thành tích bán hàng của Hứa Triễn có thể so với hai cửa hàng ở cổng trường. Nhìn vào gầm giường của Hứa Triễn, từ hạt dưa, đồ uống, thuốc lá, đến các loại tiểu thuyết ngôn tình hay kiếm hiệp, cần gì cũng có, hơn nữa chỉ một cú điện thoại là sẽ được đưa đến tận nhà. Mua nhiều ưu đãi nhiều, miễn phí tiền gửi, luôn tươi cười phục vụ.

Sau đó, đối thủ cạnh tranh đỏ sọc mắt, giở trò đối đầu với cô. Phải biết rằng ông chủ cửa hàng đó là bà con thân thích đến tám chín đời với cô chủ nhiệm! Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Hứa Triễn lành ít dữ nhiều rồi.

Không ngờ, sau khi Hứa Triễn vào văn phòng hiệu trưởng, một lúc lâu sau, cô hiệu trưởng hai mắt đỏ hoe đích thân đưa Hứa Triễn ra ngoài. Từ đó về sau, ngay cả cô hiệu trưởng cũng thỉnh thoảng mua ở chỗ Hứa Triễn gói hạt dưa, đồ ăn vặt hay một vài thứ linh tinh.

Đợt thi đại học, trong khi người khác đang suy tính xem nên đăng kí nguyện vọng vào đâu, thì Hứa Triễn lại mở sổ tiết kiệm, tính toán lợi nhuận rồi chia cho các khoản học phí, thậm chí là những khoản dùng khi học ở thành phố, sau đó nghiêm túc đăng kí thi vào Học viện Sư phạm.

Thử tính xem, Học viện Sư phạm nhiều cái gì? Nhiều nữ sinh! Sinh vật gì tiêu nhiều tiền nhất? Đương nhiên là nữ sinh!

Đáng tiếc, Hứa Triễn tính toán kĩ đến đâu cũng không lường đến bước này, thậm chí còn có ý định bỏ trốn một ngày.

Nhận chán xong, Hứa Triễn vẫn không vội về. Cô phát hiện ra, khu nhà của nữ sinh nằm ở chỗ sâu nhất trong trường, cách khu nhà có một hàng rào lưới đan, ngăn bãi tập rộng lớn với vườn trường. Bên kia hàng rào là một đường chạy, phía trong có mấy chiếc xe kỳ quái, nhìn qua đã biết là vô cùng đắt đỏ. Không phải là xe của các giáo sư đấy chứ?

Dạo một vòng quanh phía ngoài ký túc xá, Hứa Triễn ôm chán trở về. Đột nhiên, cô liếc nhìn thấy có hai nam sinh viên đang chật vật kéo theo cái túi to gần bằng người đi tới. Có lẽ là do lê trên mặt đất quá lâu, cái túi bị rách một lỗ, bên trong đầy dây điện và ốc vít, nhiều linh kiện kim loại bị rơi ra ngoài.

Hai nam sinh kia luống cuống chân tay, vội vàng nhặt linh kiện lên, cọ cọ chùi chùi vào quần, như thể đó là bảo bối vậy.

Hứa Triễn vội vàng chạy lại, hỏi: “Cần giúp gì không?”

Hai anh chàng thấy Hứa Triễn còn đang ôm chán, nhanh miệng nói không cần.

Hứa Triễn đi lên phía trước, nói: “Em muốn nói là, các anh có cần mượn vali không?” Hai anh chàng còn đang ử rử không biết nên đưa thứ này đi như thế nào, vừa nghe nói đến cái vali, hai mắt liền sáng lên: “Người đẹp, em có vali? Tốt quá! Thế thì phiền em cho bọn anh mượn một lát.”

Hứa Triễn tỏ vẻ khó xử, cắn môi nói: “Thật ra cái vali đấy đựng hành lý, em mua hộ người khác, bây giờ cô ấy tạm thời không cần đến, nhưng nếu mà đem đựng ốc vít thì em sợ là sẽ bị hỏng mất...Hay là thế này đi, em cho các anh thuê, hai mươi đồng là đã trừ hao rồi, em sẽ bảo lại bạn em sau. Thế nào?”

Hai anh chàng quả nhiên không ngờ một em gái chất phác thế này mà lại nói chuyện tiền nong kiểu như vậy, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Hứa Triển lại tiếp tục: “Được rồi! Em quyết định cho, một giá thôi, mười đồng, thế nào?”

Trong hai người có một anh chàng hom hem, anh ta nhìn cái túi rách nát, lại nhìn về phía hàng rào bên kia, rồi nói: “Được, cô lấy mau đi, bọn tôi phải nhanh chóng đem đồng này về.”

Tốt rồi! Hứa Triển sung sướng ôm chần chạy về phòng, chuẩn bị bước vào khởi đầu tốt đẹp của một tân giáo viên. Cô ném chần lên giường, kéo hành lý ra. Thoạt nhìn thì cánh tay gầy gò kia có vẻ yếu ớt, nhưng cô có thể bê vali lên đồ hết đồng đồ ở trong xuống giường.

Ba cô nàng trong phòng cũng phải ngóai lại, nhìn chằm chằm vào cô bé chưa đến một mét sáu ôm cái vali chạy thục mạng ra ngoài. Đáng tiếc, lúc đổ quần áo lên giường, cô không biết rằng mấy thứ đồ bay lung tung, một cái áo lót trắng và đôi tất vải thô rơi ngay xuống đầu cô nàng có mái tóc óng mượt, khiến cô nàng thét lên một tiếng thảm thiết.

Hứa Triển không biết mình đã không còn đường lui với cô chị thượng hạng cùng phòng. Cô hồ hởi kéo cái vali còn chưa xé mác về phía hai anh chàng kia, cười tủm tỉm nhận mười đồng tiền thuê, tinh thần phục vụ cũng đạt đến độ chuyên nghiệp, nhiệt tình muốn giúp họ chuyển linh kiện vào vali.

Đáng tiếc, người ta mặt mũi bặm trợn, nhanh tay chuyển đồ sang rồi kéo vali đi về phía một cánh cửa nhỏ ở cạnh hàng rào. Hứa Triển cũng tò mò muốn đi theo.

Một anh chàng ngăn lại, “Đây là chỗ riêng tư, cô không vào được.”

Lúc này Hứa Triển mới phát hiện ra trên hàng rào có một biển hiệu ghi tên câu lạc bộ xe gì đó.

“Nhưng mà vali của em còn trong tay các anh, nếu các anh cầm đồ chạy mất thì làm sao?”

Đúng lúc này, tiếng động cơ rền vang truyền đến, một chiếc xe đua màu cà phê đi qua cửa nách, chột dừng lại.

Cửa xe mở ra một góc bốn mươi lăm độ, giống như lúc bỏ câu sải cánh, bên trong có một người đàn ông mặc bộ quần áo thoải mái màu trắng. Hứa Triển sững sờ, điều đầu tiên hiện lên trong đầu là: Đẹp trai quá!

Thật sự rất đẹp trai. Đời bất công cho quá ít đàn ông đẹp trai, mà trước mắt cô đây lại là một người. Mái tóc ngắn gọn gàng, vàng trán rộng, đôi mày kiếm dày hơi nhíu lại, đặc biệt là đôi mắt một mí. Mặc dù anh ta ngồi trong xe nhưng cũng dễ dàng thấy được rằng anh ta khá cao, vóc người tương đối rắn chắc.

Không đợi Hứa Triển ngấm đủ, người đàn ông đó đã lạnh lùng lên tiếng, chẳng hiểu sao giọng nói lại hơi khàn khàn: “Có mỗi việc đến phòng thường trực lấy cái túi về mà cũng lâu thế hả? Mau đem vào ga ra đi.”

Anh chàng gầy gò luống cuống: “Ông tổng, cái túi đầy rách giữa đường, chúng tôi phải mượn cái vali của cô bé này, cô ta không yên tâm nên cứ leo đèo theo đến đây.”

Nghe xong, anh chàng đẹp trai họ Ông kia liếc Hứa Triển một cái, đột nhiên dừng ánh mắt lại, nhìn cô chằm chằm.

Hứa Triển bị dung mạo của đối phương làm ê muội, nhưng cô vẫn chưa đến nỗi ngớ ngẩn, cô tự biết dựa vào mình đây không thể nào khiến mỹ nam vừa thấy đã yêu được. Cô vô thức đưa tay lên quệt quệt mắt. Không phải là bị bắn gì đấy chứ?

Người đàn ông kia mỉm cười, “Em là Hứa Triển.”

2. Chương 2: Chương 2

Được một anh chàng đẹp trai gọi tên, chả cứ cô, mà ai cũng ngớ người.

Hứa Triễn sững sốt, chỉ thốt ra được một tiếng, “Hả?”

Người đàn ông nhìn phản ứng của cô, ý cười càng đậm, “Thì ra đúng là em rồi! Sao? Không nhận ra anh?” Còn đang nói chuyện, anh ta cởi bỏ áo khoác ngoài, vạch áo xuống, để lộ ra vết sẹo hình bán nguyệt trên đầu vai.

Vết sẹo trông khá kỳ lạ, nhìn vào vết sẹo này, chắc hẳn có từ lâu rồi.

Hứa Triễn vẫn ngạc nhiên, đang định hỏi anh ta tại sao vừa gặp đã nóng lòng cởi áo thế, đầu óc đột nhiên choáng tỉnh, cô thốt lên: “Chó ghê!”

Người đàn ông sa sầm mặt mày, mí mắt khép hờ, ánh mắt hiện ý cười như có như không nhìn Hứa Triễn chằm chằm.

Quả nhiên tên này bây giờ phát lên thật, ít ra dưới chướng còn có hai tay cu li. Vừa nghe thấy cô nhóc này gọi sếp của mình là “chó ghê”, hai anh chàng như bị chó đại cắn, vẻ mặt nhìn Hứa Triễn đầy cảm thông.

Hứa Triễn cũng hơi xấu hổ, mặc dù có nhớ là hồi xưa từng biết người này, nhưng tên anh ta là gì? Thật sự là đánh chết cũng không nghĩ ra.

“Anh chính là tên đó...là...” Thấy người kia không đáp lời, bất đắc dĩ, Hứa Triễn vỗ trán rồi cười khúc khích.

Nhìn Hứa Triễn cười đến cứng gò má, người kia mới dứt khoát duỗi tay ra, “Anh là Uông Nhất Sơn, đã lâu không gặp.”

Đúng! Uông Nhất Sơn!

Bên tai cô loáng thoáng tiếng đọc đồng dao lạnh lạnh hồi còn ở quê: “Nước mắt lưng tròng, đồ chó ghê, gió vừa thổi, đã phát run, đồ chó ghê!”

Bây giờ ngẫm lại, lúc còn bé, cô đúng là quá liều. Cầm đầu một nhóm đặt biệt danh cho người ta chưa nói, lại còn trở tài hơn người mà chế thành một bài thơ! Quả nhiên là mầm non ưu tú của khoa tiếng Trung!

Tuy nói là “đồng ngôn vô kỵ”, nhưng xem ra, anh chàng họ Uông vẫn để bụng chuyện này, nếu không tại sao anh ta vừa đến đã khoe vết sẹo kia ra, mà vết sẹo đó là do cô cắn để lại...

(Đồng ngôn vô kỵ: Trẻ con nói chuyện với nhau không phải kiêng dè gì.)

Hứa Triễn vẫn còn đang ù ù cạc cạc, Uông Nhất Sơn đưa tay ra mà cô vẫn như không thấy, chỉ dờ dẫm nhìn anh ta.

Uông Nhất Sơn không sốt ruột, chậm rãi thu tay về rồi rút vào túi quần, bình tĩnh nói: “Em là sinh viên ở đây? Học ngành gì?”

Cuối cùng, Hứa Triễn cũng hoàn hồn lại được, “Ừ, tôi học ở đây...Thôi, vừa nãy trên khoa báo có cuộc họp, tôi đi trước đây, có thời gian liên lạc sau!”

Nói xong, cô còn không thềm chờ phản ứng của Uông Nhất Sơn đã xoay người hấp tấp chạy qua cánh cửa sách.

Đúng là “nhà họ Uông có chó, nuôi thế nào mà thành người được”! Thằng ranh tổ tẹt ngày xưa, sao giờ lại đẹp trai kinh khủng như thế!

Quê Hứa Triễn nổi tiếng có nhiều than đá. Có điều, những hầm than đá nhiều như sao lại đa phần hoạt động phi pháp. Chỉ cần có kĩ thuật, thuê một đỉnh núi, sắm thêm ít thiết bị và thuê công nhân, núi vàng núi bạc đã trong tầm tay.

Cô còn nhớ năm mười tuổi, mẹ cô tái giá, đến khi bà mang thai sáu tháng cũng đúng vào kỳ nghỉ đông. Giờ cơm trưa, lúc nào cô cũng ăn trước rồi cầm cặp lồng cơm mang đến cho bố dượng ở hầm than.

Thường xuyên qua lại, Hứa Triễn phát hiện ra, cứ thỉnh thoảng lại có một chiếc xe “bán bánh bao” màu vàng đỗ ở trước cửa khu khai thác.

Hôm đó cô cũng đi đưa cơm như mọi ngày, vừa đi qua góc tường thì chiếc xe đã lao vút tới. Mặc dù chiếc xe đã được phanh lại nhưng Hứa Triển vẫn ngã ngồi xuống đất do không đề phòng, cơm và thức ăn trong cặp lồng văng tứ tung.

Là chiếc xe “bán bánh bao” đó đâm vào cô. Thứ lỗi cho đồng chí Hứa lúc đó còn trẻ người non dạ, trong mắt cô, xe hạng A với xe bán bánh bao chẳng có gì khác nhau.

Bước từ trong chiếc xe hoành tráng ra, là một tay tài xế cũng hoành tráng không kém.

Phải biết rằng Hứa Triển ột mét năm năm, là đứa cao nhất khối, thế nhưng tên tài xế kia còn thấp hơn cô một cái đầu. Cuộc sống trong nội thành thế nào đây! Trẻ con sao lại suy dinh dưỡng đến thế! Tên tài xế không cao nhưng mồm miệng độc địa, còn chưa xuống xe đã quát hỏi Hứa Triển đang ngồi phịch dưới đất là có phải chán sống rồi không.

Sau này Hứa Triển mới biết được, đó là con trai duy nhất của ông chủ hầm than, tên là Uông Nhất Sơn, ngốc ngốc thế mà lại hơn cô hai tuổi. Đừng nhìn vào cái tuổi mười hai, ấy vậy mà đã có bằng lái rồi.

Không chạm mặt không quen, từ đó Hứa Triển đã quyết định lấy việc ghét bỏ thằng nhãi phiền phức này làm nhiệm vụ cả đời.

Bát tự của hai người vốn không hợp. Hồi đó có cãi nhau một trận ầm ĩ, Hứa Triển nhanh mồm nhanh miệng, giọng con gái lại cao, âm vực rộng, thu hút sự chú ý của rất nhiều công nhân đang trong giờ nghỉ trưa.

(Bát tự: Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc.)

Thằng nhãi biết không thắng nổi, còn định ra tay đánh cô. Đáng tiếc, Hứa Triển đã được rèn luyện kinh nghiệm tránh quả đấm thép của ông bố dượng, nhìn nắm tay cậu ta mà cứ nghĩ là trẻ con đang muốn đập vỡ cái gì đó. Tận dụng lợi thế, cô đề lên cánh tay cậu ta, găm lên vai cậu ta dấu ấn “đinh ba chọc thịt”.

Còn nhớ, lúc đó có mấy người đến kéo cô ra, hai chân cô cách khỏi mặt đất nhưng vẫn không chịu nhả răng.

Từ khi đó, hai người chính thức xây mối hiềm khích.

Cũng may là ông chủ hầm than rất biết nghĩ, chắc một phần cũng vì con trai mình bị một đứa con gái nhỏ tuổi hơn hai tuổi cắn ác đến thế, ông ta không hề đến hỏi tội cô, trái lại còn đánh con dã man như tiêm một liều vắc-xin cho chó dại, sau đó thì mặc kệ.

Đáng tiếc, thằng nhãi đó không sợ bố chút nào, còn không thêm giữ lại tí ti sĩ diện đàn ông, cứ đến ngày nghỉ là lại chạy tới ngáng chân cô...

Nếu không phải vì cậu ta, cô có bị ngã làm rơi thức ăn không, có bị bố dượng cầm dưa vọt vào mặt không? Nếu không phải vì cậu ta, cô có bị mấy thằng ranh con ném xuống cái rãnh đóng băng hôi thối suýt nữa không ra được không? Nếu không phải là vì cậu ta, cô có suýt nữa bị chôn sống trong hầm than?...

Rất cuộc, một đoạn hồi ức lại ùa về như sóng. Cũng may là sau những chuyện đó, ông chủ kia đã bán hầm than rồi đưa con rời khỏi huyện. Nếu không, Hứa Triển cô có còn được sống khỏe mạnh đến giờ?

Nghĩ thế, cô mới thấy vừa rồi vẫn còn tử tế chán với tên kia!

Có điều, ông trời cũng thật bất công. Thằng nhóc gây tong teo năm đó đến giờ lại trở nên cao lớn, đẹp trai, cả người tỏa sáng. Còn cô thì ngược lại, ngoài cao thêm được có vài phân thì quả thực là ngừng lớn. Chẳng trách, anh ta liếc mắt một cái đã nhận ra cô, còn cô thì mãi cũng không nhận ra anh ta.

Trở lại phòng ngủ.

Ba cô chị cùng phòng chắc đã đi học. Nhìn đồng quần áo bừa bộn trên giường cô mới nhớ ra, vừa rồi đi vội quá, cô còn quên chưa đòi lại cái vali. Hứa Triển bực bội giậm chân, vừa mở hàng đã lộ vổn, đúng là đen đui!

Định chạy ra chỗ đó, nhưng cô thật sự không muốn gặp lại cái tên Uông tiểu nhân kia nữa.

Nghĩ như vậy, cô chạy ra ban công, lúc nhìn xuống mới phát hiện ra, hướng nhìn của ban công chênh thẳng ra sân tập hồi nãy cô vừa rời đi.

Chiếc xe màu cà phê vẫn đỗ ở đó. Ông Nhất Sơn dựa vào xe, nhìn chăm chăm vào cánh cửa nách, không biết đang nghĩ gì mà vẻ mặt rất thâm trầm, thỉnh thoảng còn để lộ ý cười khó hiểu.

Vẻ mặt phức tạp này khiến Hứa Triển chợt rung mình. Thằng nhãi thối, đẹp trai lên cũng vô dụng thôi, cái bản mặt ngứa mắt thật ra vẫn chẳng thay đổi gì so với hồi bé.

Đúng lúc này, Ông Nhất Sơn đột nhiên ngẩng đầu lên, thờ ơ nhìn Hứa Triển trên ban công. Tức khắc, hai mí mắt anh ta nhướn lên, nhướn miệng cười để lộ ra hàm răng trắng đều, dường như cái răng nanh bỗng trông có vẻ sắc nhọn khác thường.

Trong lúc Hứa Triển còn đang rối rắm vì nụ cười ấy, anh ta đã xoay người lên xe, khởi động xe rồi đi mất hút.

Đúng là, cũng đều là người lớn rồi, chuyện gần mười năm trước đã vào quá khứ, nhớ đến chỉ tổ mệt người, ai còn để bụng chứ.

Hứa Triển cười tự giễu, xoay người vào phòng thu dọn đồ đạc.

3. Chương 3

Trong khoa tiếng Trung, sinh viên nữ chiếm đa số.

Khóa của Hứa Triển chỉ có đúng mười hai sinh viên nam, mang danh “mười hai chiếc trâm cài tóc”. Như thể thì chia bình quân với số nữ sẽ là một trên sáu mươi chín. Họ bị gọi là “trâm cài tóc”, vốn cũng do đám quạ cái mắt sáng như sao phong tặng.

Ở trong vùng của mình không làm ăn được, đành phải ra ngoài kiếm thôi.

Thầy giáo phong cách nhất trong số các thầy cũng chẳng phải người sáng chói lắm!

Trước mỗi giờ tự học buổi tối, Hứa Triển đều thấy cả đám sinh viên nữ trang điểm xinh đẹp đứng ngoài hàng rào ở tầng dưới rướn người bắt chuyện om xòm với hội đàn ông trong câu lạc bộ xe.

Hứa Triển nghe thấy mà ớn cả tai.

Hứa Triển có một người bạn học cùng từ thời trung học. Quách Lâm Lâm trời sinh đã có tính bà tám, mặc dù là sinh viên khoa tiếng Anh nhưng vẫn hay chạy đến khoa tiếng Trung tìm Hứa Triển, mặt mày hớn hở truyền thụ kiến thức cho cô bạn què mùa của mình.

“Cái gì! Cậu không biết câu lạc bộ Super Race*?” Quách Lâm Lâm không lúc nào thiếu đồ ăn vặt bên mình, cắn một miếng thịt bò khô rồi nói: “Tớ bảo này Hứa Triển, cậu vào đại học xem ra là uổng phí rồi, cập nhật thông tin quá kém! Câu lạc bộ Super Race đây, tụ họp toàn người giàu sụ thôi. Đặc biệt nhất là, tay đua xe toàn anh đẹp trai. Thì ra là trụ sở của họ đang xây lại, cho nên tạm thời thuê cái sân thể dục không dùng đến của trường mình, nghe nói một tháng nữa là đi rồi. Trời ơi, bọn họ đi rồi, còn bốn năm của mình phải làm thế nào đây!”

Hứa Triển vừa nghe xong đã trợn mắt. Thế mà là đẹp trai?

Sau khi phát hiện Ông Nhất Sơn không hay có mặt ở đó, mỗi khi rảnh rỗi, cô thường đứng trên ban công nhìn nhóm “báu vật quý giá” ấy. Ngoài mấy người ưa nhìn ra, còn lại đều vừa lùn vừa đen. Mười hai tên trâm cài tóc trong khóa, so ra còn đẹp trai hơn mấy người đó nhiều.

Còn định chuyển chỗ nữa sao? Họ chuẩn bị càn quét các trường đại học khắp các tỉnh ư? Con thỏ ăn cỏ gần hang, cũng khôn thật! Không cần tốn nhiều sức tìm kiếm mà đã có vô số mỹ nữ ngây thơ xin chết rồi.

Tiếc cho Quách Lâm Lâm đã bị trúng độc của các chàng tổng giám đốc trong tiểu thuyết ngôn tình, cô nàng cứ nghĩ đến chuyện không được gặp đám trai đẹp đó thì tuyệt vọng rống lên một câu. Sau đó, cô nàng còn

ảo não phát hiện ra, Hứa Triển đã im lặng chén hết nửa túi thịt bò khô, cộng thêm hai chai sữa chua “Sảng Oai Oai”*.

Lúc này mà bóp cổ Hứa Triển thì cũng không kịp rồi.

Tức chết đi được! Nhìn người thì gầy nhẳng, thế mà ăn khỏe chẳng kém ai, cũng không biết là ăn bao nhiêu mà thịt đi đâu hết. Không đúng, thịt vẫn còn! Cô bạn đồng hương quê mùa này, bình thường chẳng chịu ăn vận, lúc nào cũng mặc qua loa, thật là phí quả 34D. Nếu không phải là hai người từng cùng tắm chung, cô nàng cũng không biết Hứa Triển có báu vật trần trạch như vậy!

Cười đùa một lúc, Quách Lâm Lâm lại thần bí nói: “Này, cẩn thận mấy đứa cùng phòng cậu đấy! Cậu nói xem cậu trúng phải cái số gì không biết! Lừa đến đâu không lừa, lại bị lừa vào đúng phòng 145. Cậu có biết mọi người gọi phòng 145 là gì không?”

Hứa Triển mở to mắt nhìn, Quách Lâm Lâm vênh mặt một lúc rồi mới chịu nhỏ giọng nói: “145, lầu xanh!”

Lời này hơi khó nghe, Hứa Triển đẩy Quách Lâm Lâm ra, “Nói gì đấy! Tở ở trong đấy đấy!”

Quách Lâm Lâm quýnh lên, “Cái này không phải là tở nói, cậu cứ hỏi các chị khóa trên mà xem, ai cũng biết hết! Nghe nói phòng đấy có mấy đứa của khoa Nghệ thuật, ban ngày đi học, tối đến câu lạc bộ làm thêm, hình như tiền boia toàn trên một nghìn cơ đấy! Cậu có biết vì sao phòng đấy còn thừa một giường không? Thì ra là cái đứa nằm ở giường cậu ý, bụng phườn tướng lên, bị nhà trường cho thôi học!”

Quách Lâm Lâm nói rất hùng hồn, khiến lúc Hứa Triển quay về phòng cũng phải “kính nể” mấy cô chị này. Mặc dù lời Quách Lâm Lâm nói không đáng tin, nhưng cô cũng âm thầm nhắc nhở mình, ít động đến mấy cô chị này thì hơn!

Người đẹp tóc hồng hay nhảy nhót trên ban công tên là Vương Giai Giai. Qua cuộc “xóa nạn mù chữ” của Quách Lâm Lâm, Hứa Triển cũng tạm nhìn thấy đường đi.

Chẳng trách cô nàng đó ngày nào cũng đứng trên ban công tập thể dục nhịp điệu, thì ra là để gây sự chú ý với mấy anh lùn ở câu lạc bộ Super Race kia. Thỉnh thoảng, bên dưới lại có tiếng gọi: “Em gái, số điện thoại bao nhiêu thế?”

Những lúc đó, Vương Giai Giai luôn khinh khỉnh quay ngoắt lại, ngúng nguẩy đi vào phòng, nháy mắt với cô nàng tóc mượt.

Cô nàng tóc mượt thích chụp ảnh có tên tiếng Trung là gì, Hứa Triển nghĩ mãi không ra, bởi vì cô ta thích được gọi bằng tên tiếng Anh – Baby Coco. Cái tên tiếng Anh này vừa có vẻ kín đáo, vừa na ná tên cô bạn gái người Hồng Kông của Huỳnh Hiểu Minh, lại vừa như gọi ra vị ngọt ngào của trái ca cao, mà cũng dễ lấy lòng người khác bởi hàm nghĩa “em bé”.

Sau khi tóc mượt nhận được tín hiệu từ Vương Giai Giai, cô ta liền chạy xuống dưới, tỏ vẻ e thẹn, đọc một mạch số điện thoại của Vương Giai Giai ấy “báu vật quý giá” ở phía bên kia hàng rào, còn bổ sung thêm số QQ và số điện thoại của mình.

Hứa Triển ngồi ngâm chân, lại phát hiện ra bạn cùng phòng Dương Lệ đang ngồi xếp bằng trên ghế, tập trung tinh thần soát lại bài đăng trên diễn đàn.

Lúc đi lấy đồ, Hứa Triển vô tình nhìn lướt qua, chỉ thấy tên bài đăng! – “Gặp phải bạn cùng phòng siêu cặn bã, áo lót, bi tất, bay đầy trời! Tai họa!”

Hứa Triển không mấy khi lên mạng, sau khi nhìn lướt qua, cũng chẳng liên hệ đến mình. Cô thoải mái ngồi xuống, một tay cầm quyển “Lộc đỉnh ký”, đọc hăng say.

Một lúc sau, tóc mượt Baby Coco lên tầng.

Vừa vào cửa, cô ta không hề hưng phấn thảo luận với Vương Giai Giai, mà lại nhìn Hứa Triển từ trên xuống dưới bằng ánh mắt quái lạ, mãi sau mới nói: “Hứa Triển, dưới kia có người tìm!”

* Tên câu lạc bộ là tiếng Trung, nhưng mình chuyển sang tiếng Anh thành Super Race cho oách

4. Chương 4

Hứa Triển nghe thấy thế thì đoán ngay là Quách Lâm Lâm tìm mình đưa đồ ăn, vì vậy chẳng buồn thả ống quần đang xắn, xỏ bừa đôi dép lê bằng nhựa rồi đi xuống dưới.

Lúc chiều, nhân tiện không có tiết học, cô vội đến công viên trung tâm thành phố kiếm ăn. Chỗ đó vốn là nơi tụ họp của đám học sinh – con của các hộ gia đình xung quanh. Còn, người phải chạy đi học hỏi ngón nghề kinh doanh từ hồi bé như Hứa Triển đâu có cơ hội được như vậy. Hứa Triển rất niềm nở, bán thêm cả thuốc lá, chỉ cần phụ huynh xuất hiện, cô lập tức chạy đến mời chào nhanh như chớp.

Ở đây cũng có nhiều sinh viên của các trường khác đến, khá đông đúc. Lúc quay về, Hứa Triển cảm giác có hai nam sinh cứ đi sát cô, còn cố tình ép cô giữa đám người.

Dè chừng có người khác ở đây, Hứa Triển vẫn muốn giữ hình tượng nhà giáo mẫu mực, dù đầu tóc bù xù vì chen chúc, cô cũng đành đứng lại đi sau cùng. Chờ mọi người đi khỏi, Hứa Triển cũng không khách khí, hung hăng giẫm mạnh chân, khiến hai tên kia đau điếng người.

“Giẫm vào đầu đấy! Không có mắt à?”

Hứa Triển nghe thấy câu chửi của hai tên đó thì lấy làm kinh hãi: “Ồ, thế thì hai đứa này tinh mắt quá đấy. Tao nhỏ con quá nên bọn mày không nhìn ra hả, sao cứ phải ép vào tao như thế, hả? Định sàm sỡ chị mày hả?”

Hứa Triển tuy nhỏ bé nhưng mồm miệng cay độc, kinh nghiệm tác chiến dày dặn, đáng vẻ hùng hổ như Trương Phi uống rượu.

Hai tên kia biết đã thua, cố chỉnh ánh mắt cho có vẻ ôn hòa, chỉ liếc Hứa Triển một cái rồi xấu hổ bỏ đi luôn.

Buổi tối, cô đến nhà ăn muộn, chỉ còn mỗi cơm trắng, thức ăn thừa thì đã bị đổ vào thùng nước lợ. Có một mình mà xào rau thì hơi xa xỉ, không kinh tế lắm, Hứa Triển đang định bụng úp một bát mì ăn liền.

Quách Lâm Lâm biết chuyện nên đã hứa sẽ mang cho Hứa Triển ít cải bẹ muối thịt, ăn cùng cơm trắng thì không còn gì bằng.

Có điều, Quách Lâm Lâm cũng lười thật, đã đến khu ký túc của cô rồi mà còn không lên tận phòng luôn, đúng là!

Xuống đến nơi, cô không thấy Quách Lâm Lâm đâu, chỉ thấy bóng một người thanh niên cao lớn đứng ngay ở cổng ký túc.

Vì trời tối, lại ngược sáng, Hứa Triển không nhìn rõ người đó là ai, tiến lại gần thêm vài bước mới phát hiện ra, chính là Ưông Nhất Sơn.

Bóng tối không thể che đi được dung nhan tuấn tú của anh ta. Anh ta mặc một bộ quần áo rộng rãi màu xám, bên trong là chiếc ba lô màu trắng, ống quần cũng xắn lên, không đi tất, trên chân là đôi giày vải đơn giản nhưng có vẻ đắt tiền. Dáng vóc cao lớn, anh ta chỉ đứng bừa một tư thế cũng có thể sánh được với người mẫu trên bìa tạp chí.

Hứa Triển biết mình ăn mặc xuề xòa, nhưng phát hiện ra anh ta cũng xắn ống quần, chợt thở phào nhẹ nhõm. Cô gái nhỏ không cảm thấy khó chịu vì sự khác biệt, chỉ hỏi: “Anh tìm tôi?”

Hứa Triển không hề biết, ngọn đèn phía sau đã khiến bộ đồ ngủ trắng của cô thành không. Ánh sáng rọi xuyên qua lớp vải, đường nét cơ thể bên trong thế nào, ngay cả đồ lót màu gì, Ưông Nhất Sơn chẳng mất công đoán.

Cứ thế, cho dù Hứa Triển có hung dữ thế nào cũng không thể ngăn được Ưông Nhất Sơn híp mắt đánh giá cô một lượt, sau khi nhìn vào bộ ngực của cô, anh ta mới nói một câu chả liên quan: “Thì ra em cũng có chỗ lớn lên.”

“Hả?” Hứa Triển còn chưa nghe ra ý tứ của anh ta đã thấy anh ta nói tiếp, “Anh đến trả em cái vali.” Hứa Triển rất thích câu này, cô còn đang xót ruột mấy đêm nay đây. Không ngờ tên họ Uông lại chủ động đến đây, thiện cảm về anh ta bất giác tăng lên vùn vụt.

“Thế à? Cảm ơn...Cảm ơn anh. À mà, vali ở đâu?”

“Trên xe anh, em theo anh đi lấy đi.” Nói xong, không chờ Hứa Triển trả lời, anh ta xoay người đi ra ngoài. Hứa Triển muốn nói phải về thay quần áo nhưng tên kia đã đi xa rồi.

Cứ như thế, hai người một trước một sau đi xuyên qua vườn trường ra đến cổng.

Uông Nhất Sơn cao lớn, bước đi cũng dài. Hứa Triển loẹt quẹt đôi dép lê, đi phía sau một người đẹp trai, trông thật giống tên thái giám lão đẽo sau lưng hoàng thượng.

Đi thêm vài bước, đột nhiên Uông Nhất Sơn dừng lại, cởi bỏ áo khoác, xoay người choàng lên vai Hứa Triển.

Suốt quãng đường, Hứa Triển cực kỳ tập trung tinh thần, mười đầu ngón chân quặp chắc vào đôi dép lê nhựa trơn nhẵn, chỉ sợ đi nhanh quá sẽ bị tuột mất, kết quả là cứ cắm đầu đi, không để ý nên lao thẳng vào lòng Uông Nhất Sơn. Chỉ trong nháy mắt, chiếc áo đệm mùi thơm dịu đã phủ lên người cô.

Bản năng phòng bị của con gái lập tức sinh ra, Hứa Triển kinh hãi kêu lên một tiếng, định đưa tay kéo cái áo xuống. Nhưng tay Uông Nhất Sơn quá khỏe, anh ta cài hết cúc áo rồi nói: “Mặc áo ngủ lượn tới lượn lui, định trở thành tiêu điểm giữa trường à?”

Hứa Triển thầm trợn mắt: Anh nghĩ tôi muốn chắc? Anh có cho tôi thời gian thay quần áo không? Nhà hảo tâm tự tay khoác áo ỉnh, cô cũng không tiện trở mặt, không thể làm gì khác ngoài buồn bực nói cảm ơn.

Nhưng mà sao cơ thể anh ta rắn chắc thế chứ? Người trước mặt mặc chiếc áo ba lỗ bó thân, cơ bụng sáu múi hiện rõ mồn một, hơn nữa anh ta lại xịt nước hoa, mùi hương cực kỳ dễ chịu, Hứa Triển không nhịn được mà len lén hít vài hơi.

Vất vả lắm mới ra được đến cổng trường, cô liền thấy ngay một con xe đỏ rực đỗ ở một bên.

Người đàn ông này đổi xe như thay áo, mà Hứa Triển lại mù tịt về xe cộ. Cô chỉ mong ngóng cái vali để trong xe, chờ lúc vật về với chủ mà thôi. Kết quả là lúc mui xe mở ra, cái vali đã rách tan tành! Không khéo đến mẹ cô cũng không nhận ra mất!

Hứa Triển trợn mắt nhìn cái vali nát bươm. Số gì đây không biết? Cô hờn hển nói: “Cái này...cái này là?”

Uông Nhất Sơn cầm cái móc vẫn còn nguyên, nói: “Chắc đây là của em...”

Cơn giận trong Hứa Triển bùng lên, cô rất coi trọng cái vali, còn định bụng giữ nguyên móc để khi cần vẫn bán được. Hứa Triển chỉ vào cái vali, rồi lại chỉ Uông Nhất Sơn, “Cái này...Là anh làm?”

Vì một cái vali rẻ tiền mà bị người quen hời nhõ chỉ trích, chắc Uông Nhất Sơn rất khó chịu, nhưng về mặt lại không hề thay đổi, chỉ làm như thể không biết xử lý thế nào.

Đối thủ không tiếp chiêu, sao mà làm âm ỉ lên được. Hứa Triển giậm chân, cảm giác cổ họng khô khốc, cô tức tối đâm mạnh vào ngực anh ta, “Anh nói gì đi, tính thế nào đây?”

Uông Nhất Sơn tóm lấy bàn tay đang tác quái, do dự một lúc mới nói: “Nhà anh có mấy cái vali bỏ không, hay là em đến chọn bừa một cái mà dùng?”

Hứa Triển rút tay về, trừng mắt lườm Uông Nhất Sơn, “Không cần, anh chọn đại một cái rồi đem đến đây là được.”

Anh ta nghe xong, hơi làm khó: “Cái vali này là do công nhân của anh nhét vào xe, anh không biết, nếu biết trước là bị hỏng thế này thì anh đã mua cho em một cái mới rồi...Mai anh phải đi công tác, sáng sớm mai lên máy bay rồi, sợ là không có thời gian đem đến đây, đợi đến lúc về...chắc cũng phải nửa năm nữa...Chỉ cần anh không quên, nhất định sẽ đem đến cho em.”

Thằng nhãi thối thầy hồi bé giờ đã trở thành một người vừa chững chạc vừa nhã nhặn, khiến Hứa Triễn dẫn đo mãi. Cô định bảo anh ta cứ đưa tiền luôn cho nhanh, nhưng mở mồm nói chuyện tiền nong với người như thế này, đúng là không hay ho gì. Nhưng nửa năm sau, nhờ anh ta quên thì làm sao đây?

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ nông dân của Hứa Triễn thắng thế, hơn nữa Ông Nhất Sơn lại yếu xiu, trong trí nhớ của cô, tên này dễ dàng bại trận chỉ vì một nhất cần, không việc gì phải sợ!

Cô gái nhỏ quên quệt đôi dép lê, không chút đề phòng mà chui vào xe của Ông Nhất Sơn.

5. Chương 5

Sắc trời dần tối, trên con đường vùng ngoại ô thành phố chỉ lác đác vài chiếc xe qua lại. Ông Nhất Sơn cầm chắc tay lái, lao nhanh trên đường.

Ngồi trong không gian ngọt ngào, quanh mũi đều là mùi của Ông Nhất Sơn, Hứa Triễn ở vị trí phó lái không thấy thoải mái chút nào. Cô chỉ có thể tập trung nhìn về phía trước, trong lòng thầm nghĩ nhanh chóng đến nhà Ông Nhất Sơn lấy cái vali rồi đi luôn.

Đáng tiếc, tiếng nhạc du dương trong xe cũng không thể át đi được tiếng kêu rột rột trong bụng Hứa Triễn.

Ông Nhất Sơn quay đầu ra nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô gái họ Hứa, “Sao thế? Đói à?”

Hứa Triễn đang định nói không thì cái bụng lại như có dế mèn làm tổ, sôi réo âm âm.

Ông Nhất Sơn cười, ấn nút gọi điện thoại rồi đeo tai nghe và nói: “Dì Lưu, cháu sắp về biệt thự rồi, dì hâm lại thức ăn nhé.” Sau đó, anh ta quay ra hỏi Hứa Triễn: “Em có kiêng ăn gì không?”

Hứa Triễn vội xua tay, “Không cần phiền thế đâu, tôi lấy cái vali rồi đi luôn, tôi chuẩn bị cơm trong phòng rồi, về là ăn được ngay.”

Ông Nhất Sơn làm như không nghe thấy, xoay người lại, nói với cô giúp việc trong nhà: “Chuẩn bị thêm mấy thứ con gái thích ăn nhé, cô ấy ăn khá được.”

Hứa Triễn biết là anh ta làm thế xuất phát từ lòng tốt, nhưng điểm mấu chốt là hai người không có quen biết gì thân thiết. Nhiệt tình quá cũng sẽ tạo thành gánh nặng cho người khác, biết không đấy?

Ông Nhất Sơn gọi điện thoại xong, giảm mạnh chân ga, chiếc xe lập tức hóa thành một cơn gió lốc màu đỏ, lao thẳng về phía trước.

Nhà của Ông Nhất Sơn ở vùng ngoại ô thành phố, là một căn biệt thự hoành tráng độc nhất ở lưng chừng núi. Xem ra mấy năm nay nhà họ Ông làm ăn phát đạt, cũng không biết là buôn bán gì mà phát lên nhanh thế nữa.

Sau khi xe tiến vào khu nhà, Ông công tử mới hỏi: “Anh lái xe không nhanh quá đấy chứ?”

Lúc xuống xe, hai chân Hứa Triễn nhũn ra, mới đi được hai bước, cô liền vỗ vỗ má, khách sáo nói: “Không sao, cả đoạn đường tôi đều nhắm mắt, anh có lái lên trời cũng được!”

Ông Nhất Sơn vừa cười vừa đưa tay về phía khuôn mặt Hứa Triễn, nghĩ thế nào lại chuyển hướng, sờ sờ mái tóc của cô.

Tóc con gái có thể để người khác tùy tiện sờ sao? Hứa Triễn vội lùi lại hai bước, trong lòng thầm nghĩ, đồ thối thầy này cũng tự nhiên quá đấy!

Nghe thấy tiếng chuông, một người phụ nữ trạc bốn mươi tuổi ra mở cửa, đem thêm cả hai đôi dép lê mềm đặt trước mặt hai người, thái độ rất thân thiết, tươi cười hơn hoa, không tỏ ra chút tò mò nào về cô gái ăn mặc xuề xòa.

Hứa Triễn ngượng ngập xỏ chân vào đôi dép lê. Sàn trong phòng khách được trải thảm trắng, giẫm xuống một bước là đã có cảm giác đang đi trên vinh hoa. Hứa Triễn không biết nhà của Ông Nhất Sơn được thiết kế nội thất theo phong cách gì, chỉ cảm thấy nó như những bản mẫu trên tạp chí, trang nhã, sang trọng.

Trên bàn ăn hình chữ nhật là mấy đĩa thức ăn nóng hổi. Cô giúp việc này cũng thật tài, chỉ trong thời gian ngắn mà đã bưng lên được năm đĩa đồ ăn và một bát canh.

Tôm chiên bột vàng óng tươi thêm sốt sữa trắng, thịt bò xào tiêu...Còn có cả một bát canh nấm nấu chung với ngô...Tóm lại, màu sắc, mùi vị đều đủ cả. Đối với sinh viên ở nội trú mà nói, một bàn đầy thức ăn này có một sức hấp dẫn chết người.

Hứa Triễn nuốt nước miếng, tỏ vẻ rụt rè, “Thật sự không cần đâu, về muộn mất, khu ký túc cũng sẽ khóa cửa.”

Ông Nhất Sơn cầm bát, đi vào bếp, lại ngo đầu ra hỏi: “Muốn bát cơm to hay nhỏ?”

Lúc này, cô giúp việc lại bưng ra một đĩa hoa quả và ít đồ ngọt, trong đó có quả thanh long và chôm chôm mà cô chưa từng được ăn, cả xoài chín mọng nữa...

Cô nàng Hứa quyết định dứt khoát, năm đó, tên khốn này đã làm đổ cả cặp lồng cơm của mình, nợ cũ tính một lần cho rõ ràng!

“Bát to! Xới đầy vào!”

Gạt bỏ suy nghĩ nặng nề, Hứa Triễn bắt đầu phát huy công lực, gấp đầy thịt bò nhúng mỡ lên bát cơm trắng, chỉ chú ý mũi vào ăn, lúc nào gấp thức ăn mới ngẩng mặt lên.

Ông Nhất Sơn ngồi ở bên kia bàn ăn, ngoài việc gấp thức ăn cho Hứa Triễn ra thì chỉ có im lặng nhìn cô.

Có cái gì hay ho? Hứa Triễn biết tật xấu của mình, ngồi ăn như khỉ, nhét đầy thức ăn vào miệng rồi mới nhai. Cảnh tượng hoành tráng đó khiến người ta không thể không chú ý đến.

Nếu phía đối diện là một chàng bạch mã, chắc chắn cô sẽ tỏ vẻ thực nữ, đáng tiếc, đó lại là Ông Nhất Sơn mà cô thừa biết hồi bé phách lối như thế nào, giấc mơ màu hồng của thiếu nữ tan biến, mục tiêu của cô chỉ có đồ ăn mà thôi.

Bởi vì quá tập trung vào ăn nên cô giúp việc rời khỏi biệt thự lúc nào cô cũng không hay.

Đợi Hứa Triễn ăn xong, xử lý thêm cả nửa đĩa hoa quả, cảm thấy đã no nê mỹ mãn, cô mới lau miệng rồi nói: “Cái vali...”

Ông Nhất Sơn đứng dậy, đưa Hứa Triễn đi qua dãy cầu thang trắng lên tầng hai. Cánh cửa được mở ra, có lẽ đây là phòng ngủ của Ông Nhất Sơn, chiếc giường lớn được phủ bằng tấm ga màu lam đậm.

Anh ta vừa kéo cánh cửa phòng chứa quần áo ra, Hứa Triễn lập tức sững sờ. Đúng là người có tiền, tủ quần áo to như phòng ngủ, mà phòng ngủ của cô ở quê cũng không to bằng cái tủ này...Nỗi hận giai cấp lại tăng thêm một bậc.

Ông Nhất Sơn chỉ vào mấy chiếc vali và nói: “Em thích cái nào thì cứ lấy đi.”

Hứa Triễn ngẩn cổ nhìn, tất cả đều là vali da, to có, nhỏ có, con dấu ghi rõ ràng chữ “Lư” bằng bích âm. Dù có nhà quê cỡ nào đi nữa, Hứa Triễn cũng không ngu ngốc cho rằng Ông Nhất Sơn dùng hàng nhái hạng A.

Lấy cái nào đây? E là sẽ phải trả tiền thừa lại cho người ta.

Hứa Triễn lắc đầu về bất đắc dĩ, mặc dù trong lòng như rỉ máu nhưng dù sao Ông Nhất Sơn cũng rất hiểu chuyện, bao nhiêu tính toán của mình coi như hết rồi.

“Vali này của anh chắc phải mấy nghìn nhỉ? Thế thì...Tôi không lấy được đâu...” Hứa Triễn không biết mình có đoán thiếu số không nào hay không, cô chỉ đánh giá theo cảm tính mà thôi.

Ông Nhất Sơn không hề bóc mẽ, chỉ cười nói: “Không đáng bao nhiêu cả, em cầm đi.”

Hứa Triển lắc đầu, nói: “Thôi, anh có lòng chiêu đãi bữa cơm vừa rồi, coi như lấy tiền cơm trừ đi vậy... Cũng không còn sớm nữa, tôi phải về trường đây.”

Anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ, “Đúng là đã muộn rồi, cho nên em đừng về nữa, ở lại đây một đêm đi!”

Thế sao được! Hứa Triển vội vàng xua tay, “Tôi phải về trường, không thì bố mẹ anh hiểu lầm mất, lại nghĩ tôi là bạn gái anh này nọ, thế thì không ổn!”

“Không sao, anh ở đây một mình, ngoài em ra, không có ai khác.” Ông Nhất Sơn cười, để lộ ra hàm răng trắng đều, nhưng nụ cười đó nhìn thế nào cũng vẫn thấy vẻ mờ ám.

Mẹ kiếp! Hứa Triển trừng mắt nhìn, rốt cuộc thì cũng phát sinh cảnh mập mờ giữa trai đơn gái chiếc.

Cô thầm run rẩy trong lòng, nắm thật chặt vạt áo khoác, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, “Tôi đi đây, anh cũng nghỉ sớm đi!”

Đáng tiếc, người còn chưa ra đến cửa, cô đã bị đôi cánh tay rắn chắc ôm ghì lấy. Sức nam nữ khác biệt nhiều, người kia chỉ nhấc nhẹ một cái, hai chân cô nàng Hứa đã cách khỏi mặt đất.

Đôi môi người phía sau chạm vào tai cô, ngữ điệu cợt nhả: “Em không ở đây, làm sao mà tôi ngủ được!”

Điên rồi! Hứa Triển ra sức giãy giụa, sau đó gào ầm lên, “Cô... cô gì ơi! Cô mau lên đây đi!”

Tiếng gào này quả nhiên là tiết mục giải trí cho Ông Nhất Sơn, Hứa Triển cảm thấy vòm ngực kề sát lưng mình đang run lên bần bật.

“Dì Lưu đi lúc em đang ăn cơm, nếu em muốn, sáng mai tôi sẽ gọi dì ấy đến đây làm bữa sáng cho chúng ta...”

Mẹ kiếp, mẹ kiếp! Xong rồi! Hứa Triển đã hiểu rõ tình cảnh của mình lúc này, ở vùng ngoại ô hẻo lánh, một thân một mình, lạnh lẽo lắm.

Giờ phải làm sao đây? Giờ tay chịu trời ư? Đây có phải là thói quen của cô nàng Hứa không?

Mất thấy mình bị ném lên giường như cái gối, Hứa Triển chớp lấy cơ hội, dè cánh tay Ông Nhất Sơn lại, há miệng ngọam một miếng.

Chết tiệt, đồ chết tiệt! Sao cánh tay này lại rắn như đá thế chứ? Ông Nhất Sơn bị làm sao thế, hai hàm răng cô đã ê nhức lắm rồi.

“Ngoài căn người ra, em còn trò nào khác không?”

Ông Nhất Sơn giật cánh tay bị cô cắn ra rồi ghì cô xuống, tay kia hơi dòn dức. Một tiếng vải rách giòn tan, chiếc áo cổ chui màu trắng bị xé toang ra.

Hứa Triển sợ hãi, không thềm cắn tay anh ta nữa mà cuống quýt kéo áo lại.

Đôi mắt như sói đói của Ông Nhất Sơn nhìn chăm chăm vào ngực Hứa Triển.

Ngực Hứa Triển có dáng đặc biệt đẹp, ngày thường bị bó chặt trong chiếc áo lót nên không thể nhìn ra. Chiếc áo lót rẻ tiền chỉ ôm được một phần bầu ngực mềm mại, còn gò ngực trắng nõn bị lệch ra khỏi quần áo. Thường ngày, Hứa Triển vẫn phải lén chỉnh lại nhân lúc không có người.

Ông Nhất Sơn không hề biết nỗi khó khăn của người nghèo, trái lại, cảm thấy Hứa Triển cố ý ăn mặc gợi cảm như thế này.

“Sao? Đã từng ở cùng bạn trai ư? Ăn mặc thật bẩn!”

6. Chương 6

Chính lúc bị quăng xuống giường, trong lòng Hứa Triển đã lơ mơ hiểu rằng mình bị tên khốn này lừa. Tình hình lúc này đang nguy cấp, nếu không, cô thật sự muốn tìm một xó yên tĩnh nào đó rồi moi óc ra xem nó bị làm sao.

Tối mờ tối mịt rồi mà còn mặc áo ngủ leo lên xe đàn ông, lại điên rồ đến mức theo anh ta về nhà, giờ cũng gần khuya...Đợi qua đêm nay, tên khốn này cũng đã xong việc, mình mà có gạt nước mắt đi báo cảnh sát, chắc chắn không một ai tin!

Có cô gái ngoan nào lại làm như vậy không? Đáng đời! Tự mình rước họa vào thân!

Rồi sẽ thế nào đây? Nước mắt còn chưa kịp rơi, cô đã thấy tên lưu manh kia “cười” lên người mình. Tên này ưa kén cá chọn canh, thế nên chê bần? Mà anh ta xị nước hoa đắt tiền như vậy, có phải để che đi “mùi tự nhiên”?

“Cả nhà anh bần ỉ!...À, đúng! Tôi bần! Ba tháng nay tôi chưa tắm! Đủ thứ mùi luôn!” Hứa Triển giãy giụa đến mức tóc tai bù xù, định tung một cú đá nhưng hai chân đã bị tên họ Uông ghì chặt, cô không thể dậy nổi, muốn cào vài phát nhưng hai tay đã bị anh ta trói bằng sợi dây lấy ở đâu ra không biết.

Giờ chỉ còn được mỗi cái mồm nhanh nhẩu, đành trông vào việc câu nói kia sẽ khiến anh ta chán ghét.

Uông Nhất Sơn chậm rãi vén tóc ra cho cô, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú. Anh ta khê véo cằm cô, ngày càng đưa mặt lại gần mặt cô, đôi mắt ma mị nhìn chằm chằm vẻ vừa tức giận vừa xấu hổ của Hứa Triển.

“Bao nhiêu năm tôi không có mặt, thật đúng là lợi cho thằng khác, tôi phải kiểm tra xem...”

Nói xong, hai bàn tay to dày thành thực vuốt ve đôi bầu vú, sau đó không hề kiêng dè gì mà ngậm một nú hòng vào miệng.

Lúc còn học Trung học, Hứa Triển cung cấp dịch vụ cho thuê ngôn tình, mặc dù bận bịu kiếm ăn, nhưng cô gái đang thì xuân xanh, lúc không có việc gì lại chui vào chăn giết thời gian với vài cuốn. Thời gian rảnh rồi đối với Hứa Triển mà nói là một thứ xa xỉ, sao có thể đọc từ đầu đến cuối? Không sao! Hứa Triển quả thực là một kẻ tài cao nên gan cũng lớn, không đọc khúc quanh co lòng vòng mà vào thẳng trọng tâm để tiếp thu tinh hoa, lật lật vài trang cũng chỉ thấy những cảnh “thịt mỡ lều phều”, đáng tiếc nữa là, thứ “thịt” trong đó thật không trong sáng! Thường thường, nữ chính chỉ bị sờ sờ mó mó là đã bủn rủn tay chân, kêu rên vài tiếng rồi liền tự động giang hai chân ra...Mẹ kiếp! Thằng đàn ông là Nam Đế hay Bắc Cái sao? Điểm trúng huyết nào sao? Chỉ sờ thôi mà ghê gớm đến thế? Thật là vớ vẩn!

Nhưng hôm nay xem như được thực nghiệm rồi! Bình thường lúc đi tắm, mình cũng tự sờ mình, nhưng đâu có cảm giác gì khác thường! Sao mới bị một người đàn ông chạm nhẹ một cái mà đã như có dòng điện chạy thẳng đến gót chân?

Cô nàng Hứa không kìm được, rên lên vài tiếng! Không cần Uông Nhất Sơn nói, chính cô cũng cảm thấy tiếng kêu thô thể đó thật hút hồn!

“Thì ra em mẫn cảm đến thế...” Uông Nhất Sơn vẫn ngậm nú hoa mềm, mỉm cười, dường như bị tiếng kêu đó kích thích, đầu lưỡi càng linh hoạt hơn, như một đứa trẻ con tham ăn.

Một tay còn lại của anh ta từ từ mò vào quần Hứa Triển, dùng móng tay khê cào một đường. Hứa Triển có thể cảm nhận được một ngón tay của anh ta đang đi vào...

Loại cảm giác này thật đáng sợ, khiến bụng dưới của cô liên tục co rút...

Một cô gái không kinh nghiệm hẳn nhiên không chịu được chuyện này, Hứa Triển vừa xấu hổ vừa tức giận, rốt cuộc thì một giọt nước mắt cũng trào ra.

“Uông...Uông Nhất Sơn...Tôi, tôi xin anh, anh đừng làm như vậy...”

Uông Nhất Sơn ngẩng đầu, nhìn gương mặt ướt nước mắt của Hứa Triển, dường như cũng có chút xót ruột, nhưng nghĩ đến cái gì đó thì lại nói: “Em chảy nước rồi...”

Hứa Triển thật hận mình không thể đập đầu tự tử cho xong. Lúc nói câu này, ngón tay phía dưới có thể dễ yên được không? Cô cũng biết trên dưới mình đều có nước mà...

Lúc Uông Nhất Sơn chạm phải một tầng mỏng manh, anh ta mới thỏa mãn rút tay ra. Thấy mặt Hứa Triển hết đỏ lại trắng, anh ta nói: “Yêu tinh nhỏ, muốn tôi thả em, em lấy gì đổi lại đây?”

Bây giờ, thế nào gọi là đàn ông đáng sợ, cô đã hoàn toàn hiểu. Một cô nàng ghê gớm cũng không đấu lại một tên lưu manh thuần chủng!

Cô nghen ngào nói: “Chỉ cần bây giờ anh thả tôi ra, chuyện gì tôi cũng đồng ý. Nhưng mà...tôi...không có tiền!” Người nghèo chí ngẩn, thân có thể mất, tiền tuyệt đối không thể chảy đi...

Uông Nhất Sơn cười: “Đơn giản thôi, em rời khỏi trường, đến đây ở với tôi.”

Mặt người dạ thú! Trả thù một lần thành nghiện, định trường kỳ trả thù nữa sao?

Lúc này đâu còn nghĩ được là đi bán buôn hay bán lẻ nữa, trước tiên, phải lừa tên khốn này buông tha ỉnh đã.

“Được! Anh muốn gì cũng được. Vậy thì buông tôi ra đi.”

Thấy Hứa Triển vừa nghe xong đã đồng ý ngay lập tức, Uông cảm thú rõ ràng có chút thất vọng, như kiểu không thể gỡ những trò “trời đánh thánh vật” ra với thằng bạn chí cốt vậy.

“Thế sao...Có điều, em không lừa tôi đấy chứ, ngộ nhờ đổi ý thì sao? Hơn nữa, từ nhỏ em đã thích nói xấu người khác, nếu đi rêu rao là tôi bắt nạt em hay là đi báo cảnh sát...chẳng phải là tôi oan quá sao? Phải biết rằng tôi trưng cầu ý kiến rất dân chủ đấy nhé...”

Dân chủ cái đầu anh ấy! Hứa Triển thầm mắng.

Bây giờ, cô nhắc mình phải thật tỉnh táo, trên mạng có không ít tin những cô gái chạy thoát khỏi tay những kẻ bắt cóc biến thái. Muốn thành công thì phải dụ dỗ, hàn huyên với kẻ bắt cóc, nói chuyện cảm tình với tên biến thái!

Cô cố gắng duy trì vẻ khóc lóc, “Anh Uông...anh Uông, thật ra từ lúc nhỏ, em đã...thích anh rồi. Anh không cảm nhận được sao? Em thường nói chuyện cay độc với anh, chính là bởi vì em xấu hổ. Hồi đấy, còn chưa nói chuyện thì anh đã đi rồi, em khóc lóc vài ngày, sau đó còn hỏi bố em xem có số điện thoại của anh hay không...Nhưng anh bây giờ...Triển Triển rất sợ...”

Lúc Hứa Triển nói ra hai chữ “Triển Triển”, quai hàm cứng ngắc, đầu lưỡi tê dại. Cô đã đến giới hạn rồi, nếu kiểu gọi của thanh mai trúc mã không gọi được sự vui lòng của tên họ Uông, thì cô sẽ sống mái một phen, cùng đi đầu thai luôn!

Tên họ Uông này là kẻ lẩm tiên! Loại con gái nào mà chưa từng thử qua? Chỉ tại cô xui xẻo, dễ dàng bị người ta lừa. Nhưng có vẻ tên này không còn mấy hứng thú cho lắm.

Xem ra chiêu dỗ ngọt này có tác dụng. Ánh mắt Uông Nhất Sơn trầm lại, anh ta ôm Hứa Triển rồi lăn ra giường, ghì chặt cô vào lòng, đôi môi mỏng hung hăng ngấu nghiến môi Hứa Triển.

Hứa Triển cứng đờ người, để mặc cho anh ta hôn, lại vô thức đưa lưỡi hòa theo anh ta.

Hôn hít một lúc, khi Hứa Triển suýt nghẹt thở, Uông Nhất Sơn mới chịu thôi.

“Vậy thì...anh Uông, anh tháo sợi dây này cho em đi! Đau tay quá.”

“Triển Triển, anh Uông cũng rất muốn thả em, đáng tiếc là anh Uông quá hiểu Triển Triển rồi, cái miệng này của em không nói thật được lấy một câu!”

Nói xong, tay Uông Nhất Sơn tăng thêm lực, càng ghì chặt Hứa Triển xuống giường hơn.

7. Chương 7

Trước kia, cô vẫn nghĩ mình mạnh mẽ và đầy kinh nghiệm, đáng tiếc là những chuyện cô đã trải qua chưa phải là gió bão gì to tát, quan trọng hơn là trước giờ cô chưa gặp phải một tên biến thái như thế này.

“Con gái là phái yếu trời sinh.” Dường như đến giờ Hứa Triển mới cảm thụ được câu nói này.

Cả người cô bị trôi trên giường như con gà con, quần áo thì bị lột sạch sẽ.

“Em cho anh Ông tén vật đi đã...”

Hai chân cô bị gập xuống, ánh đèn sáng chói trên điện thoại chớp nhoáng. Hứa Triển chỉ có thể vừa khóc vừa kêu la, bất lực nhìn cơ thể trần trụi của mình hiện lên màn hình điện thoại...

Dường như đã nghịch đủ rồi, rốt cuộc tên họ Ông cũng buông chân cô, rồi hấp tấp thả con quái vật ra. Hứa Triển cực kỳ căng thẳng, còn đang sợ anh ta sẽ dùng con quái thú đó để tra tấn mình. Thế nhưng, anh ta chỉ cọ tới cọ lui giữa hai chân cô một lúc, cuối cùng phun một dòng chất lỏng hoi nồng lên bụng cô. Có lẽ tên khốn đã cảm thấy thỏa mãn, sau khi chơi đùa cô như một con búp bê thì lại ôm cơ thể vẫn bị trôi của cô chìm vào giấc ngủ.

Hứa Triển cảm giác hai mắt mình đã sưng vù, bữa tối lại ăn quá no nên gần như máu đang dồn xuống dạ dày. Còn chưa kịp tự xót thương mình, cô đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ chập chờn lúc tỉnh lúc mê, giấc mộng cũng vụn vặt đứt quãng. Lúc mơ màng tỉnh lại, cô cố gắng nhớ về những chuyện có liên quan đến anh ta... Trong đầu cô quẩn quanh một suy nghĩ: Hứa Triển cô đã đắc tội gì với tên khốn họ Ông này?

Cô mơ hồ nhớ lại mười năm trước. Còn nhớ sau lần bị xe đâm, sau khi Ông Nhất Sơn bị ngoạn một phát nhục nhã, quả thực anh ta đã coi cô là cái đinh trong mắt. Kỳ nghỉ năm ấy thật sự dài đằng đẳng mà lại vô cùng khổ sở.

Mười hiem khích ngày ấy là một chuỗi kí ức mơ hồ, nhưng lần bị hại sau cùng thật sự là một tai nạn khủng khiếp... Tên khốn đó dám lừa cô đến khu mỏ rồi nhốt cô dưới hầm.

Căn hầm đó của khu mỏ đã bị hỏng từ rất lâu rồi, kết quả là Ông Nhất Sơn còn chưa kịp đóng giả ma quỷ để dọa cô thì hầm đã sập. Hai đứa xui xẻo, bị chôn sống dưới hầm đúng hai ngày hai đêm.

May là có hai đứa trẻ khác nhìn thấy họ đi vào căn hầm, nên kịp thời báo cho người lớn đến cứu, nếu không chắc chắn cả hai đã chết ngạt dưới hầm rồi.

Hai ngày hai đêm đó quả thật rất đáng sợ. Có lẽ do bị mất nước kéo dài dưới hầm, cũng có lẽ do lúc nhỏ không còn muốn nhớ lại hồi ức kinh hoàng đó, Hứa Triển không thể nhớ nổi các chi tiết nữa. Cô chỉ mơ hồ nhớ là lúc mình mở miệng kêu cứu, hai mắt bị khăn lông che lại, có nhân viên y tế nào đó đã cố kéo bàn tay đang nắm chặt tay cô ra, bên tai vang lên tiếng nói khàn khàn, “Đừng quên...”

Đừng quên cái gì? Khi ra viện, Hứa Triển đã quên hết sạch.

Bố của Ông Nhất Sơn biết con trai gây họa, ngoài việc trả tiền thuốc men cho Hứa Triển ra, hình như còn đưa cho bố dượng Hứa Triển một khoản tiền.

Từ khi ra viện, Hứa Triển cũng không còn gặp lại Ông Nhất Sơn nữa. Có lẽ ông Ông còn lo sợ gì đó nên đã bán khu mỏ rồi đưa con đi nơi khác. Lúc đó cô cũng lấy làm lạ, còn hỏi mẹ mấy lần xem làm thế nào có thể liên lạc với Ông Nhất Sơn. Đúng là bị nước ngập não rồi, không đâu tự nhiên lại lưu luyến một tên quỷ con...

Hồi đó, nếu chỉ một mình cô được cứu có phải tốt rồi không...

Khi ánh nắng rọi thẳng vào phòng, Hứa Triển mới phát hiện ra mình ngủ say như chết. Sợi dây trói tay không biết được cởi từ lúc nào, thân thể cũng đã được lau rửa sạch sẽ. Trên giường không còn bóng dáng Ông Nhất Sơn nữa.

Hứa Triển bật dậy, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là phải nhanh chóng trốn đi!

Nhìn bốn phía, phát hiện thấy một bộ váy ngủ nữ ở đuôi giường, cô vội vàng mặc vào và thắt chặt đai, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng, cuống cuống chạy xuống dưới.

Đến nửa cầu thang, cô lại phát hiện ra Ông Nhất Sơn đang ngồi trong phòng khách nói chuyện điện thoại.

“Ừ, được, tổng hợp số liệu đi, một lúc nữa tôi đến công ty xử lý...” Thấy Hứa Triển xuống, Ông Nhất Sơn không động đậy, đưa tay chỉ bàn, ý bảo Hứa Triển ngồi sang một bên. Trên bàn là bát cháo thịt nóng hổi, thêm một đĩa sủi cảo tôm và một đĩa bánh bao.

Hứa Triển liếc xéo Ông Nhất Sơn một cái rồi chạy thẳng ra khỏi cửa.

Lần này thật thuận lợi, không có ai ngăn cô lại. Có điều, sau khi lao ra khỏi cửa, Hứa Triển không biết nên đi hướng nào.

Ngày hôm qua, lúc tới biệt thự thì trời đã tối, hơn nữa xe lại chạy với tốc độ tên lửa, Hứa Triển còn chẳng nhìn rõ nổi khung cảnh xung quanh.

Giờ cô mới nhìn lại, đây là vùng ngoại ô hoang vắng, rà soát bốn phía cũng chỉ thấy độc một căn biệt thự. Xung quanh là rừng, có đúng một con đường chạy thẳng xuống chân núi, đừng nói là xe, ngay cả người cũng không thấy một bóng.

Hứa Triển đành loẹt quẹt đôi dép lê chạy thẳng xuống chân núi.

Xuống núi rồi thì nên làm gì đây? Trên người không có tiền, chắc chắn không thể bắt xe về trường, chẳng lẽ chặn người đi đường cầu cứu? Chỉ có thể vậy thôi. Ông Nhất Sơn không rời biệt thự, chỉ cần báo cảnh sát kịp thời, bức ảnh thối nát kia sẽ không bị truyền ra ngoài...

Chạy khoảng hai mươi phút, cuối cùng thì cô cũng tới được chân núi. Ven đường có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang dựa vào chiếc Mercedes Benz đen nói chuyện với người trong xe.

Hai mắt Hứa Triển sáng lên, cô chạy nhanh đến rồi hô to: “Cứu! Anh giai ơi! Cứu!”

Hai người đàn ông thấy Hứa Triển chạy đến, im lặng chốc lát rồi xuống xe.

Hứa Triển biết áo sống trên người không được chỉnh chu, cũng không biết hai người này có chịu giúp mình hay không nữa. Vừa rồi chạy một mạch, tim cô đập thùm thụp, cổ họng khô khốc, cô ôm ngực, cố gắng nói: “Anh...anh giai, có thể cho em mượn điện thoại báo cảnh sát được không, em...em gặp phải người xấu...”

Một người khá đẹp trai trong hai người có vẻ suy nghĩ, sau đó lấy di động ở túi áo trong ra, mở khóa và bấm một dãy số, rồi đưa cho Hứa Triển.

Hứa Triển thầm thở phào nhẹ nhõm, cô biết mình đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, xem ra là gặp được người tốt. Cô nhận điện thoại, nghe thấy ba tiếng tút rồi có người bắt máy.

Cô lập tức nói mà không cần suy nghĩ, “Alô? 110 phải không? Tôi muốn báo án! Tôi gặp phải người xấu, anh ta bắt cóc tôi từ trường đến đây, còn...còn ép tôi chụp ảnh, các anh mau cho người đến bắt anh ta đi...”

Hứa Triển nói một thôi một hồi mà đầu dây bên kia vẫn không có ai trả lời. Hứa Triển sợ đối phương cúp máy nên cuống quýt gọi, “Alô, alô.”

“Triển Triển, em khiến anh Ông thật sự thất vọng.” Giọng nói khàn khàn của Ông Nhất Sơn đột nhiên vọng ra.

Hứa Triển hoảng sợ, ném phắt điện thoại đi, kinh hãi nhìn hai người đàn ông.

“Cô Hứa, lên xe thôi. Ông tổng còn đang chờ cô ăn sáng!” Một người đàn ông lễ phép nói.

Hứa Triển trừng mắt nhìn, quay ngoắt đi định chạy tiếp.

“Cô Hứa, đừng lãng phí thời gian nữa, cả ngọn núi này là của Ông tổng, muốn ra ngoài thì phải qua được cánh cổng giám sát hai tư giờ...”

Hứa Triển dừng bước, giờ đã rõ ràng. Cô là Tề Thiên Đại Thánh, là con khỉ bị người ta giam trong lồng bàn tay.

8. Chương 8

Lúc cô trở lại biệt thự, Ông Nhất Sơn đã ăn sáng xong, cũng thay xong bộ âu phục đen, cổ tay áo sơ mi trắng lộ ra ngoài, cúc tay áo đá quý lấp lánh. Bộ âu phục cắt may thủ công tôn lên từng đường nét cứng cỏi trên người đàn ông, tô đậm dáng vẻ của một doanh nhân, quả thật là rất xuất sắc.

Hứa Triển mới “tập thể dục buổi sáng” xong, lại thêm ý đồ chạy trốn thất bại, nên uể oải vô cùng, đầu tóc bù xù, gương mặt tái nhợt. Đứng đối diện Ông Nhất Sơn, “cái cây” tươi tắn này như đang làm nền ột mỹ nam khôi ngô tuấn tú.

Ông Nhất Sơn không ngẩng đầu, chỉ đưa tài liệu ột người đàn ông phía sau Hứa Triển, dặn dò anh ta vài câu, rồi mới lạnh lùng nói với Hứa Triển: “Em có mười phút để ăn sáng, nhanh lên!”

Đều thật!

Anh ta biết thừa mình không trốn được, thế mà không chịu nói sớm, còn gọi vệ sĩ ung dung chờ dưới chân núi! Báo hại mình chạy ma-ra-tông một bờ hơi! Nếu đã không trốn được thì phải ăn no trước đã, Hứa Triển bực bội ngồi phịch xuống ghế, thoăn thoắt nhét sủi cỏ tôm vào miệng, vừa nhai vừa liếc xéo Ông Nhất Sơn.

Đáng tiếc, Ông tổng còn chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái, cứ cúi đầu chăm chú nhìn vào màn hình chiếc Ipadmini trong tay.

Mười phút sau, Hứa Triển còn đang ăn cháo, anh ta lại đứng dậy, kéo Hứa Triển lên tầng.

Chẳng lẽ cơn ác mộng lại tái diễn? Hứa Triển sợ hãi, gào lên: “Không được! Không được!”

Ông Nhất Sơn ôm eo cô đi vào phòng. Lần này Hứa Triển không sợ nữa, vùng vẫy rút tay ra, rồi giáng cho Ông Nhất Sơn một phát tát giòn tan.

Từ nhỏ, Ông Nhất Sơn đã không phải người chịu thua thiệt, có thù tất có báo! Anh ta chậm rãi ngẩng mặt lên, ánh mắt như sắp muốn ăn thịt người. Tóm lấy cánh tay gầy gò của Hứa Triển, sức lực quả là kinh người, sắc mặt sa sầm, anh ta liếm khõe miệng bị sứt vì phát tát của Hứa Triển, nghiêng rằng nói: “Có phải em nghĩ tôi không đánh phụ nữ?”

Nói xong, anh ta đè Hứa Triển vào kệ tủ vách tường, và gờ nắm đấm lên. “Bụp” – một tiếng, ván gỗ cạnh đầu Hứa Triển vỡ vụn.

Vì bố dượng, đối với Hứa Triển mà nói, bị đánh chẳng phải chuyện hi hữu.

Hồi cô còn bé, mỗi khi bố dượng biến sắc là y như rằng một cái tát giáng xuống mặt cô, lúc nào cũng thế, cả cơ thể gầy gò ngã nhào ra đất.

Còn nhớ có một lần cô bị sốt, mẹ vội vàng đắp khăn mát cho cô nên không kịp làm đồ nhắm cho ông bố dượng. Hai mắt đỏ sọc, ông ra điện cường lao đến giường, tát lật mặt mẹ cô, còn kéo cả người đang nóng rẫy của cô xuống đất rồi lại quăng lên giường.

Lúc đó, cô chỉ biết ôm mẹ khóc. Khi trưởng thành, cô hận sự mềm yếu của mẹ, hận sự bất lực của mình, cũng thầm nhắc nhở mình rằng, chỉ cần có thằng đàn ông nào dám động tay với mình, nhất định cô sẽ liều mạng với hắn!

Nhưng sự thật chứng minh, đó là mầm mống của sự sợ hãi trong lòng cô. Thì ra, nó đã nẩy mầm ở một góc tối tăm nhất trong lòng cô, dần dần bén rễ, để một lúc nào đó sẽ bộc phát ra một cách điên cuồng.

Chẳng hạn như bây giờ...Người đàn ông trước mặt còn cao lớn hơn bố dượng cô, ánh mắt anh ta khiến người khác phải rét run, một tiếng “bụp” vừa rồi, suýt chút nữa là phát ra từ trên người cô. Đường như cô lại trở về là cô bé còm nhom ngày nào, chết dí trong xó tường chật hẹp, bên tai là tiếng rít gào của người đàn ông hung hãn...Hứa Triển có cảm giác mình đang run rẩy, muốn nói câu gì đó nhưng cổ họng ứ nghẹn, nước mắt lăn dài lạnh lẽ.

Cho dù đêm qua suýt chút nữa bị Ông Nhất Sơn xâm hại, cô cũng không sợ hãi như bây giờ.

Ông Nhất Sơn nhìn cô gái trước mặt, trông y như chuột thấy mèo, gương mặt tái nhợt, đôi môi run rẩy, vậy mà vẫn cứ thích trêu chọc mắt giả vờ làm con hổ hung dữ.

Anh ta ghì chặt cơ thể ốm yếu đang run lẩy bẩy...Nhất định cô không biết bộ dạng của mình lúc này buồn cười đến mức nào...

Anh ta cắn răng, hít sâu một hơi, chậm rãi thu lại nắm tay vừa nắm vỡ vụn gỗ, muốn lau nước mắt cho cô nhưng cô lại vô thức rụt người.

Cuối cùng, anh ta dứt khoát ôm Hứa Triển vào lòng, bàn tay to đè lên lưng Hứa Triển. Hứa Triển có thể cảm giác được lồng ngực phập phồng của anh ta, như thể anh ta đang cố khống chế cơn lửa giận ngút trời vừa rồi.

Cuối cùng, anh ta nghiêng răng nói một câu: “Yên tâm, em có thể làm loạn hơn nữa tôi cũng vẫn không đánh em.”

Nói xong, anh ta kéo Hứa Triển còn đang khiếp vía vào phòng ngủ.

“Muốn tắm rửa rồi thay quần áo cho em mà cũng lao lực thật! Thích áo ngủ hả?” Anh ta nhếch miệng nói.

Trên giường có đặt một bộ đồ lót hồng nhạt, trong tủ quần áo ở phòng thay đồ treo đầy áo váy đẹp đẽ.

Vốn dĩ Hứa Triển không muốn nhưng cũng vẫn phải trợn tròn mắt, dù sao thì tình cảnh vừa rồi cũng quá đáng sợ...

Cánh cửa được khép lại, cũng may là tên Ông Nhất Sơn biến thái không vào.

Hứa Triển vịn chốt cửa mấy lần, sau đó vội vàng tắm rửa sạch sẽ, rồi rón rén mặc bộ quần áo trên giường vào.

Cô mặc chiếc áo lót vừa vặn vào, từ lúc dậy thì đến nay, có lẽ lúc này mới có cảm giác người chị em thoải mái là của mình. Thì ra cảm giác được ăn mặc tử tế lại hạnh phúc đến vậy!

Hứa Triển thầm hạ quyết tâm. Mi cứ chờ đi! Sau này có tiền, nhất định phải mua một cái áo lót thể này!

“Mau ra đây! Tôi đưa em về trường.”

Vừa nghe thấy thế, Hứa Triển lập tức mở cửa, dằng hoàng theo anh ta xuống nhà.

Trước cửa đặt một đôi giày da dê màu đen kiểu nữ, thoát nhìn rất bình thường, nhưng đi vào mới thấy bàn chân như đeo trang sức, ngón chân rất thoải mái.

Ông Nhất Sơn ngẩng ngó Hứa Triển, thầm nghĩ, cô gái nhỏ tắm giặt sạch sẽ nhìn thật thuận mắt. Anh ta có vẻ rất hài lòng với mắt chọn đồ của mình. Sau đó, anh ta kéo Hứa Triển lên chiếc Mercedes Benz sang trọng.

Lần này anh ta không lái xe, mà có một người tài xế trạc bốn mươi tuổi cầm lái.

Hứa Triển và Ông Nhất Sơn ngồi ở khoang ghế sau.

Ngoài việc đùa giỡn con gái nhà lành ra, Ông Nhất Sơn cũng còn có công việc. Từ lúc ăn sáng đến giờ, anh ta vẫn có vẻ bận bịu. Anh ta lật cái bàn gấp ở sau xe ra, mở laptop, không biết đang tìm gì, bàn tay mới vừa nắm vỡ tấm ván không ngồi nghỉ, sau đó anh ta lại lấy giấy ra viết gì đó.

Nhìn thế này, Ông Nhất Sơn cũng có một mặt giống người bình thường, nếu không muốn nói là người đàn ông xuất chúng. Nhưng tại sao lại phải hành hạ một con bé nhà quê nghèo rớt như cô chứ? Điên rồi!

Lúc này cũng vừa hay đến trường của Hứa Triển.

Có rất nhiều sinh viên không ăn sáng ở căng-tin của trường mà ra ngoài mua. Chiếc xe sang trọng của Ông Nhất Sơn quá bắt mắt, khó tránh khỏi việc có nhiều sinh viên đi chậm lại ngó nghiêng về phía này.

Hứa Triển xuống xe, có cảm giác như đã cách cả thế kỷ. Cô quay đầu lại, thấy Ông Nhất Sơn cũng xuống xe rồi bước đến cạnh cô.

“Sao anh còn đi theo?”

Uông Nhất Sơn hất cằm nhìn cô, “Đừng nói nhảm nữa, cẩn thận bị tung ảnh lên web của trường.”

Hứa Triển tức tối quay đầu lại, nắm chặt hai tay, đứng đứng đi về phía ký túc xá.

Lúc cô đến trước cửa phòng cũng là lúc chạm mặt ba ả của “lầu xanh”. Vừa thấy Hứa Triển ăn mặc đẹp đẽ sau một đêm không về, ba cô ả đều mang biểu cảm đặc biệt.

Cô nàng tóc mượt có phản ứng đầu tiên, cất tiếng gọi điệu chảy nước: “Anh Uông!”

Uông Nhất Sơn gạt đầu, nói với mấy cô ả: “Các cô là bạn cùng phòng với Triển Triển?”

Một tiếng “Triển Triển” này khiến Hứa Triển sồn gai ốc, cả ba ả kia cũng kinh hãi trong lòng, quét ánh mắt như tia X-quang về phía Hứa Triển.

“Sức khỏe cô ấy không tốt, cần ra ngoài tĩnh dưỡng, phiền các cô thu dọn đồ đạc trong phòng được không?”

Vương Giai Giai lấy lại tinh thần, thử dò hỏi: “Anh là...anh trai cô ta?”

Uông Nhất Sơn mỉm cười, nói: “Không, tôi là bạn trai cô ấy.”

Lúc này, Vương Dương Lệ nhỏ giọng lầm bầm, “Không phải chứ, bạn gái anh không phải là hoa khôi trường em – Bạch Giai Nhu sao?”

9. Chương 9

Đột nhiên, Hứa Triển cảm thấy, trong ba ả đào thì cô nàng Vương Dương Lệ cũng khá dễ thương. Có lẽ do suốt ngày ôm máy tính đăng mấy tin lá cải nên phản ứng khá chậm chạp trước mặt tên khốn này, không kiêng dè gì mà nói toẹt ra.

Quả nhiên, lời này vừa được nói ra, không khí lập tức đóng băng. Uông Nhất Sơn không hề biến sắc, chỉ liếc Dương Lệ một cái rồi lại cúi đầu nhìn Hứa Triển. Ba cô chị khóa trên “chỉ sợ thiên hạ không loạn” cũng đồng loạt nhìn cô.

Hứa Triển thầm cười khẩy trong lòng, chẳng qua là ăn trong nồi nhìn trong bát. Thật xin lỗi, cô chẳng có kinh nghiệm, cái vai kẻ thứ ba bị ép buộc này, phải diễn thế nào đây?

Sắp đến giờ lên lớp, nếu không lấy sách vở thì không kịp nữa. Đi được hai nước, đột nhiên Hứa Triển xoay người ôm lấy Uông Nhất Sơn, kiễng chân nói thầm vào tai anh ta: “Uông Nhất Sơn, anh đề tiện thật, có bạn gái rồi còn lừa tôi!” Cuối cùng, cô đập mạnh một cái lên mặt giày bóng loáng của Uông Nhất Sơn, khiến tên lưu manh đau đến nhú máu.

Có lẽ kiểu ghen tuông ác độc của Hứa Triển lại khiến Uông Nhất Sơn rất có cảm giác thành tựu. Về lạnh lùng trên mặt anh ta như đã được làn nước xuân tháng tư tẩy trừ, anh ta đưa tay ôm Hứa Triển, hôn một cái lên má cô rồi nở nụ cười ranh mãnh, “Tan học ngoan ngoãn một chút, chờ ở phòng nhé. Ở công ty có việc nên tôi không đến đón em được, nhưng tôi sẽ cử người đến giúp em thu dọn đồ đạc. Về thủ tục trả phòng, tôi sẽ làm việc với nhà trường, em không cần nhúng tay.”

Hứa Triển hừ lạnh, một tay đẩy Uông Nhất Sơn ra, một tay đút vào túi của chiếc váy liền thân, phớt lờ ba cô chị cùng phòng mà đi lên tầng.

Qua cửa hành lang, Hứa Triển len lén nhìn xuống từ khe hở, Uông Nhất Sơn đã đi rồi.

Vào phòng, khóa cửa lại, Hứa Triển mới cảm thấy được thả lỏng.

Cô ngồi xuống ghế, cảm giác cánh tay mỏi nhừ, lòng bàn tay ướt nhẹp. Cô chậm rãi rút chiếc điện thoại trong túi váy ra. Đây chính là chiếc di động mà tối qua Uông Nhất Sơn đã dùng để chụp cô.

Vừa rồi, ở trên xe, anh ta đã dùng chiếc di động này gọi vài cuộc điện thoại, cô đã để ý rồi. Sau khi xuống xe, anh ta dứt điện thoại vào túi quần.

Nếu không vì Bạch Giai Nhu, đúng là cô chẳng có cơ hội nào để chủ động dựa vào người anh ta như vậy.

Điện thoại của Ông Nhất Sơn là loại Samsung B9388, màn hình kép vô cùng phức tạp, Hứa Triển loay hoay mãi mới mở được.

Bên trong có rất nhiều tập dữ liệu, Hứa Triển chọn tập hình ảnh, chuẩn bị tinh thần đón chờ sự kinh hồn khiếp vía.

Đột nhiên, có một tập dữ liệu có tên “Thu nợ” thu hút tầm nhìn của cô. Dựa vào trực giác, Hứa Triển đoán là trong đó có nhiều cái hay ho, cô lập tức nín thở, ấn nút vào xem.

Trong đó quả nhiên đều là ảnh của cô...Nhưng quần áo vẫn còn nguyên...Hơn nữa, rõ ràng đều không phải những bức ảnh anh ta mới chụp.

Có tám chụp ở cửa bưu điện dưới huyện, góc chụp chính diện hình ảnh cô đang đuổi theo một đôi tình nhân mới chào thể điện thoại hỏi cô còn đang học tiểu học. Còn có cả bức ảnh cô đang bán hàng ở chợ bán buôn năm cấp hai, trên chiếc xe đạp cũ nát lủng lẳng túi lớn túi nhỏ; Có hình cô mặc áo mưa gồng mình đạp xe dưới mưa. Còn một bức, có lẽ là vào Lễ tình nhân, chắc chắn vào đầu năm cấp ba, cô mang một thùng hoa hồng ra trước cửa rạp chiếu phim, chiến đấu hăng say...

Hứa Triển nhanh tay chuyển xuống những bức ảnh phía dưới, càng xem càng sồn gai ốc. Đây rõ ràng là hành vi theo dõi biến thái! Bị bám đuôi lâu như vậy ư? Thế này so với bị chụp “ảnh nude” thì có kém gì không?

Hứa Triển xem đi xem lại vài lần, không hề có loạt ảnh tối qua. Sao lại thế? Có phải anh ta đã chuyển bản gốc sang chỗ khác không? Nhưng sao lại xóa có chọn lọc thế này? Tên cầm thú đó không cần xông pha trên thương trường hay sao mà phải lấy việc chà đạp một cô gái làm niềm vui thế này?

Lật đi lật lại cái điện thoại đến phát bực, bỗng nhiên chuông reo, Hứa Triển lại càng hoảng sợ, nghĩ bụng sẽ mặc kệ nhưng lại không cẩn thận nhấn nút nghe.

Trong điện thoại là tiếng Ông Nhất Sơn: “Chưa đi học à? Một lúc nữa em nghịch chán rồi thì cầm điện thoại theo nhé. Nếu không, ngộ nhỡ có cuộc điện thoại làm ăn mà bị em làm tổn thất hàng trăm triệu, tội ăn trộm điện thoại của em không trốn nổi đâu...”

Hứa Triển ném phăng điện thoại xuống đất, hình dung nó là khuôn mặt Ông Nhất Sơn, ra sức đạp cho vỡ tan.

Sáng nay có vài tiết học quan trọng, Hứa Triển đều mơ màng ngồi cho hết giờ. Dựa người vào bậc thềm ở gần góc phòng học, cô đang suy nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh quần bách lúc này.

Có điều, cô đã nghĩ thông một điểm, đó là quyết không thể để Ông Nhất Sơn dắt mũi.

Bây giờ anh ta vẫn không hề thay đổi, vẫn là tên ác ma như ngày còn bé. Anh ta quá nham hiểm, đầy thủ đoạn, bĩ ổi đến nỗi không lưu lại dấu vết gì, hại cô muốn đi báo cảnh sát cũng chẳng có chứng cứ.

Cô trầm nghĩ, cũng may, mình không phải con mồi duy nhất trong danh sách săn hoa tươi của anh ta. Không biết cô gái tên Bạch Giai Nhu kia có bị giống mình không, có bị quấy rối tình dục không? Nếu có, chắc hẳn có thể liên lạc với cô ấy, hai người cùng đi báo án nhất định sẽ thuyết phục. Nghĩ vậy, tâm tình u ám của cô sáng sủa lên hẳn.

Giờ nghỉ trưa, Quách Lâm Lâm đã nhảy chồm chồm ra chỗ cô, hét toáng lên: “Hứa Triển! Hứa Triển! Mau nói cho tớ biết đi, chuyện của cậu hôm qua là thế nào? Lúc tớ sang đưa thịt cho cậu, mấy đứa ở phòng cậu bảo là Ông Nhất Sơn đến tìm cậu. Trời ạ! Ông Nhất Sơn đấy!”

Hứa Triển sợ hãi che miệng cô nàng lại, tóm cô nàng sang một bên rồi mới hỏi: “Sao cơ? Cậu cũng biết Ông Nhất Sơn? Anh ta...anh ta làm gì cậu?”

Quách Lâm Lâm đưa tay nâng mặt cô lên rồi nói: “Anh ấy khiến tớ mê mết chứ sao! Cậu biết không, anh ấy là người đẹp trai nhất trong Super Race, đáng người cũng nuốt nhất! Sự nghiệp thành đạt lại giàu có,

không phải là mê hoặc chết người ta thì là gì? Trời ơi, hoàng tử hoàn mỹ như thế sao lại đến tìm cậu cơ chứ? Cậu mau nói cho tớ biết đi!”

Sau khi Hứa Triễn nghe xong đoạn mở màn này thì cực tức như dồn hết vào tim, vì vậy, cô học theo giọng điệu của Quách Lâm Lâm, “Tối qua anh ta lừa tớ lên xe, sau đó ép tớ đến nhà anh ta, còn định cưỡng hiếp tớ. Khổ thân tớ, giấy giụa mãi, cuối cùng vẫn bảo vệ được thân đồng trinh...Cuối cùng, anh ta còn khôn nạn chụp ảnh tớ khỏa thân...” Còn chưa nói hết, cô đã bị Quách Lâm Lâm vỗ bốp ột cái vào đầu.

“Cậu tỉnh ngủ đi! Mơ đẹp quá đấy! Cậu đọc ngôn tình nhiều quá rồi! Chuyện tốt như thế, cả đời cậu với tớ không nên nghĩ đến thì hơn! Nói nhanh, sao cậu lại quen anh ấy?”

Tối qua Hứa Triễn khóc nhiều, giờ hình như tuyến lệ khô mất rồi, nếu không, cô thật sự muốn khóc cho cô nàng ngu ngốc này chết chìm luôn. Thế mà còn là chuyện tốt? Thật không biết kiếp trước được thấp hương ở cái miếu đồ nào nữa!

“...Tớ cho thành viên câu lạc bộ của anh ta mượn vali, anh ta đến trả tớ.” Cho dù có nói rõ ràng với Quách Lâm Lâm cũng vô dụng, có điều, phải để cho cô nàng ngây thơ này biết thế nào là mặt người dạ thú đã, lúc đó không khiếp hãi mới là lạ.

Hai sinh viên nghèo, làm thế nào mà dấu lại một tên lưu manh giàu có?

Quả nhiên, đối với câu chuyện này, Quách Lâm Lâm lắng nghe rất chăm chú.

“Tớ nói rồi mà, cậu làm gì biết anh ấy. Thế nào? Nhìn gần có đẹp trai không? Cậu không biết đâu, nghe mấy chị khóa trên bảo, lúc anh ấy theo đuổi Bạch Giai Nhu, cả khoa tiếng Anh đều chấn động. Trời ạ! Hẳn một con Audi TT trắng đỗ dưới sân khu ký túc của khoa tiếng Anh, còn có cả hoa hồng Pháp nhập khẩu! Cả xe cả hoa, tặng hết cho Bạch Giai Nhu! Cậu thấy ai theo đuổi con gái mà tặng quà sộp thế chưa? Bạch Giai Nhu đúng là mỹ nhân nổi tiếng đấy, nghe nói nhà chị ta cũng có tiền, người theo đuổi cứ phải gọi là cả biển! Nhưng mà Bạch Giai Nhu chẳng thèm để ý đến ai cả, mặt lúc nào cũng lạnh te!

Có điều, vừa nhìn thấy Ông soái thì lập tức tỏ vẻ nhu mì, cười mê hồn! À đúng rồi, còn có người chụp được ảnh Ông soái tỏ tình nữa cơ! Đẹp trai hơn cả hình trên mạng! Nhìn hai người ấy đứng cạnh nhau đúng là quá hoàn mỹ! Hứa Triễn, giờ tớ bị Ông Nhất Sơn tẩy não rồi, nhưng anh ấy có bạn gái rồi, làm sao bây giờ? Tâm hồn hiền lành thật đau đớn!”

Hứa Triễn chẳng buồn quan tâm đến đồ hào sặc này, cầm bát cơm đi về phía trước. Tâm hồn hiền lành đau đớn thì cứ đau đớn đi! Dù sao cô cũng cảm thấy tim mình hơi nhói nhói. Cô còn đang trông chờ vào việc cùng chiến tuyến với Bạch Giai Nhu, nhưng rốt cuộc thì đây là trận huyết chiến ác liệt rồi.

Thì ra cô gái kia thích anh ta! Cơ hội vùng lên đã thành vô vọng! Nói thế này thì chẳng ai tin nổi: Chủ nhân chiếc BMW cao cấp, đêm hôm khuya khoắt lừa một cô gái nghèo còm nhom về để làm chuyện chó chết?

Xem ra, Ông Nhất Sơn đúng là rất biết tính toán, khả năng kiểm soát người khác thuộc loại siêu đẳng. Bạch giai nhân thì được xe được hoa hồng, còn lúc đùa giỡn mình, anh ta còn phá tung cái vali ghê đi.

Đời mà! Quả là càng ngày càng mất giá.

Quách Lâm Lâm còn đang hưng phấn nói liên mồm, Hứa Triễn không thể làm gì khác hơn là im lặng lắng nghe. Lúc đến nhà ăn, cô vừa định vào thì đã có người chặn đường.

Hứa Triễn ngẩng đầu nhìn: Mẹ ơi! Xinh quá! Thế nào gọi là mỹ nhân? Gương mặt phẳng phất nét Âu, thân mình gần một mét bảy không hề có khuyết điểm, mái tóc dài mượt xõa chấm hông, đôi mắt cao đến tận bắp đùi, quả là tỉ lệ siêu chuẩn mực!

Không đợi Hứa Triễn cảm thán hết, cô gái kia đã hỏi: “Cô là Hứa Triễn của khoa tiếng Trung?”

Hứa Triễn mở to mắt nhìn, khẽ gạt đầu, còn chưa định thần thì cô gái kia đã vung tay lên, giáng một phát tát giòn tan vào má Hứa Triễn.

10. Chương 10

Hình tượng Ông Nhất Sơn trong mắt Quách Lâm Lâm đang từ phần trắng sang đen sì. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Ông Nhất Sơn làm với Hứa Triển, cô nàng vẫn thấy rất khó tin.

Cô gái nhỏ rầu rĩ tiếc nuối: “Không ngờ khẩu vị của Ông Nhất Sơn lại quái đản thế! Với cậu mà cũng ra tay được?”

Đây đâu phải phòng riêng đâu! Hứa Triển không thèm nói gì, lẳng lặng xé gói mực khô ra, thừa lúc thầy quay lên viết bảng liền nhét một miếng vào miệng.

Lúc trở lại phòng, Hứa Triển bất ngờ phát hiện ra tất cả hành lý của mình đều đã được thu dọn xong xuôi. Dì Lưu ở nhà Ông Nhất Sơn và người tài xế đã đặt đồng hành lý đó vào xe đỗ ở phía dưới rồi.

“Sao cô lại động đến đồ đạc của cháu?” Mặc dù biết người phụ nữ này, nhưng Hứa Triển không thể nói bằng giọng điệu tốt được.

Dì Lưu cũng không để tâm, chỉ chậm rãi nói: “Ông tổng dặn dò như vậy, nếu cô làm sai gì thì cháu cứ nói ra, chân tay cô vụng về, chỉ sợ làm hỏng đồ đạc.”

Hứa Triển không đành lòng làm khó người phụ nữ đáng tuổi mẹ mình, một người đi làm công ăn lương vốn đã chẳng dễ dàng gì.

Nhưng bắt cô phải ngoan ngoãn đi theo, không có cửa đâu!

Hứa Triển bảo tài xế mở cốp xe rồi tự mình lôi hành lý ra ngoài. Người tài xế và dì Lưu nhìn nhau, không dám ngăn cản. Sau đó, tài xế lấy điện thoại ra, có vẻ là muốn gọi cho Ông Nhất Sơn.

Một lát sau, người tài xế đưa điện thoại cho Hứa Triển, cô cắn răng nhận lấy.

Ông Nhất Sơn không nói lan man, lời ít mà ý nhiều. Anh ta đã trả phòng, nếu cô không đi, không những có khả năng phải ngủ ngoài đường, mà còn khiến Ông tổng mất hứng, lô ảnh kia sẽ bị phát tán!

“Nếu tôi muốn đối phó với em, lúc nào cũng có cách...” Lời nói này vô cùng hợp lý!

Chả sớm thì muộn, Hứa Triển đã từng nghĩ, phát tán thì phát tán đi, ai sợ ai!

Nhưng trải qua sự việc lúc trưa, thế nào là miệng lưỡi thế gian, cô hoàn toàn cảm nhận được rồi. Thử tưởng tượng một chút, nếu như bạn học nam hay thầy giáo mà ngồi trước màn hình máy tính và xem những bức ảnh kinh tởm đó, tuổi hai mươi của Hứa Triển thật sự thảm.

Mới ngờ người một lúc mà người tài xế đã lại kéo hành lý của cô lên xe, còn mở cửa chờ cô.

Cô gái nhỏ sững sốt, lại ngẩng đầu nhìn khu ký túc, bao nhiêu ô cửa sổ đều có mấy cái đầu thò ra nhìn.

Suy đi tính lại, cuối cùng, Tôn Đại Thánh vẫn phải ngồi vào xe.

Khi đến biệt thự trên núi, Ông Nhất Sơn vẫn chưa về.

Hứa Triển nhìn quanh một vòng, cuối cùng chui vào phòng làm việc của Ông Nhất Sơn. Máy tính thì mở được, nhưng các tập dữ liệu bên trong đều có mật khẩu, không thể mở ra. Không biết tên khốn đó có lưu ảnh trong này không?

Cô thử sức gỡ ổ cứng của máy tính ra, nhưng cả máy chỉ thấy liền một khối, không biết phải lấy ở đâu. Cuối cùng, Hứa Triển dứt khoát rót một cốc nước, thỏa mãn nhìn làn khói xanh bốc lên. Tất cả mọi thứ trong máy tính đều không thoát nạn, đều phải chịu khổ dưới tay Hứa Triển.

Làm xong mọi chuyện, Hứa Triển phủi phủi tay ra khỏi phòng.

Cô không muốn chờ trong phòng ngủ như một cung nữ may mắn được sủng ái. Vì vậy, cô cố gắng ngồi trên salon trong phòng khách. Bàn thức ăn lần này của dì Lưu vẫn khiến người ta chảy nước miếng như cũ.

Nhưng trái tim cô nàng Hứa đang bị “tổn thương”, đâu còn hứng thú ăn uống! Khoanh chân thẩn thờ ngồi trên ghế, cô đang nghĩ xem nên nói thế nào để thuyết phục Ông Nhất Sơn thả mình ra.

Mười giờ tối, Ông Nhất Sơn vẫn chưa về.

Hứa Triển mệt, lưỡng lưỡng nguyên một ngày một đêm, một mình chiến đấu với cặp đôi chó má, đầu dễ dàng gì. Xoay xoay khớp cổ, cô nằm xuống ghế, ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ chập chờn, cô cảm thấy có người thô lỗ lay người mình. Cô nàng Hứa mơ màng mở mắt, phát hiện ra Ông Nhất Sơn đang sa sầm mặt mày nhìn mình. Thấy Hứa Triển tỉnh, anh ta liền hỏi: “Mặt em bị sao thế này?”

Hứa Triển trừng mắt nhìn, “Bạn gái anh cào.”

Ông Nhất Sơn nhú mày, hung hăng giật cà vạt xuống rồi vứt sang một bên, sau đó đứng dậy đi lấy hộp thuốc. Đổ cồn i-ốt vào bông, anh ta chấm chấm lên những vết xước đỏ đỏ.

Đàm phán cũng phải chú ý đến bầu không khí, cô nàng Hứa biết mình không thể nào chọc điên kẻ trước mặt này, vì vậy đành phối hợp, sau đó cẩn thận nói: “Chuyện này...anh như vậy, bạn gái anh đau khổ lắm đấy, cô gái xinh đẹp đó, không dễ gì gặp được. Anh phải quý trọng...Ai ui...”

Đột nhiên tay Ông Nhất Sơn ấn mạnh hơn, khiến Hứa Triển đau suýt khóc.

“Em có ngu không? Cô ta cào em mà em không biết trốn hả? Chỉ giỏi làm tôi sôi máu! Cái mặt vốn đã chẳng đẹp để gì, giờ trông càng như mặt lợn!”

Có ai không nói lý lẽ như thế này không? Đột nhiên Hứa Triển phát hiện ra sự hiểu biết của mình về thế giới này còn quá hạn hẹp! Trong lúc nhất thời, cô không biết nên cãi lại Ông Nhất Sơn thế nào.

Sau khi bôi thuốc xong, Ông Nhất Sơn kéo tay Hứa Triển và nói: “Đi, lên tắm rồi ngủ tiếp.”

Mông Hứa Triển như đeo đá, cô ngồi bất động trên ghế. Ông Nhất Sơn hiểu cô đang sợ gì, liền nghiêm túc nói: “Yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ không mạo phạm đến em!”

Hứa Triển ngây thơ găm từng chữ thô thiển một trong tai, trừng mắt liếc xéo Ông Nhất Sơn.

“Em mà còn nhìn tôi như vậy, có tin tôi thịt em ngay trên ghế này không?”

“...”

Sau khi bị Ông Nhất Sơn tóm lên tầng, Hứa Triển kinh ngạc phát hiện ra, cả căn phòng ngủ đã thay đổi hoàn toàn.

Ga giường đã được đổi thành màu trắng sữa ấm áp, gần cửa sổ có kê một chiếc bàn trang điểm hiện đại. Mỗi góc của căn phòng đều trang trí theo phong cách nữ.

Đồng ảnh còn chưa biết đã được xóa hay chưa, vẫn còn phải bàn bạc kỹ lưỡng, còn phải thận trọng với anh ta. Hứa Triển thầm thuyết phục mình: Không phải chỉ là tạm thời thay đổi bạn cùng phòng sao! Là nam cũng không có gì phải sợ. Chỉ cần qua đêm nay, sau khi anh ta không còn bản gốc ảnh nữa, mình sẽ lập tức quay về trường.

Nói đùa! Kể cả có tiền, nhưng đây là xã hội pháp trị, qua mặt pháp luật nhà nước được không?

Nhưng anh bạn cùng phòng này thật sự không có đạo đức, tắm xong không thêm mặc quần áo, chỉ quây một cái khăn tắm quanh nửa người dưới, còn lượn lờ khắp nơi.

Hứa Triển là con gái nhà lành, nhìn đàn ông ở trần một nửa, liệu có cần phải tỏ vẻ hoảng sợ hay xấu hổ không?

“Anh...nói phải giữ lời!”

Ông Nhất Sơn cởi khăn tắm, thoải mái nằm xuống giường, nói một cách thâm thúy, “Tôi không giống bọn vô lại...Lời hứa với em, tôi lúc nào cũng là, nói thì sẽ làm được...”

Hứa Triển không nghe thấy sự đùa bỡn manh của anh ta thì nhẹ nhàng thở phào, đang định vòng sang bên kia giường.

Ông Nhất Sơn trừng mắt nhìn cô, “Em không định tắm rửa thay quần áo mà đã ngủ hả?”

Hứa Triễn nói: “Người ở huyện tôi không có nhiều thói xấu như vậy, tắm rồi sẽ...mất ngủ.”

Ông Nhất Sơn gật gù, đột nhiên đưa tay kéo Hứa Triễn vào lòng, sau đó đè ngửa cô nàng không thích tắm rửa ra hôn ngẫu nhiên một trận.

Hứa Triễn muốn cắn anh ta, nhưng đầu lưỡi lại bị ngậm chặt, từ môi đến lưỡi đều tê dại.

Chỉ trong chốc lát, quần áo của cô đã bị cởi bỏ, áo lót cũng bị đẩy lên tận cổ. Ông Nhất Sơn nắm lấy một quả đào tròn, sau khi nhắm nháp một lượt thì liền dùng răng cắn đỉnh nhọn hồng phấn của trái đào.

“Ông Nhất Sơn! Đồ khốn nạn! Vừa rồi anh còn nói không mạo phạm đến tôi cơ mà?” Hứa Triễn bị ghì chặt, tâm trí căng thẳng.

Ông Nhất Sơn đưa lưỡi treu trọc một đỉnh hồng khác, lúng búng nói: “Tôi nói không mạo phạm em, nhưng không nói sẽ không chơi đùa em, ngoan ngoãn đi! Yêu tinh! Nhớ em cả ngày rồi!”

Hứa Triễn mà có thể ngoan ngoãn sao? Còn đang muốn thò móng vuốt cào cào anh giai đây. Nhưng Ông Nhất Sơn này thật sự là ông chủ mạnh mẽ, anh ta kéo một ngăn tủ đầu giường ra, ôi mẹ ơi! Kho vũ khí! Còng tay, máy rung, kẹo que...đủ cả.

Trước kia, khi Hứa Triễn bán hàng trước hiệu thuốc, còn len lén đưa mắt nhìn vào tủ kính trưng bày mấy thứ đồ ác ma. Lúc ấy cô còn nghĩ thầm, cũng nhiều người không biết xấu hổ thật! Giờ nhìn người tiêu dùng này, quả thật rất chịu đầu tư!

Lần bị còng tay này khá chuyên nghiệp, vỏ nhưng hồng da báo bọc lấy vòng kim loại, khóa chặt hai tay cô vào đầu giường.

Sau đó, Ông Nhất Sơn lấy ra một đồ vật nữa.

Sắc mặt Hứa Triễn trắng như tấm ga trải giường. Đó là thứ đồ chơi gì vậy? Trông giống giống một cái gậy, ở ngoài đỉnh đầy hạt nhỏ!

Ông Nhất Sơn cầm thứ đó, xấu xa lướt qua môi Hứa Triễn, “Triễn Triễn, đây là thời dân chủ, tôi cho em chọn, em thích cái này, hay là ngón tay tôi?”

Lúc này, Hứa Triễn có nghĩ thơ đến đâu cũng biết màn biểu diễn này có ý gì. Cuộc sống phú quý giàu sang nát đến đâu, có thể tượng tượng được. Ông Nhất Sơn phóng đảng như thế, bạn gái chẳng ít, không biết có bao nhiêu người đã dùng qua cái này? Có lẽ nào dính vi khuẩn của người khác không?

“Ông Nhất Sơn, tôi muốn giết anh!” Hứa Triễn la lên oai oái.

Đáp án này quả nhiên khiến người ta không hài lòng, Ông Nhất Sơn kéo quần lót của Hứa Triễn xuống, sau đó đâm vào trong!

Cảm giác được cục cao su đó đã tiến vào đến đâu rồi, Hứa Triễn sợ đến hồn bay phách tán, “Đừng...Ngón tay! Ngón tay!”

Ông Nhất Sơn vừa nghe xong liền mỉm cười. Rõ ràng là một tên cầm thú, nhưng lúc anh ta mỉm cười lại rất có sức cuốn hút, khiến người ta không thấy một chút vẻ tà ác nào...

Đêm ở chung đầu tiên, lẫn qua lộn lại đến hơn ba giờ sáng.

Qua một đêm, cô gái nhỏ phố huyện đã lĩnh hội thêm được một kiến thức, nhưng cũng không to tát cho lắm. Cô đã biết, thì ra phía dưới của con gái có ba lỗ, cái để đi tiểu và để làm không phải là một; chỉ cần kích thích đến một chỗ thì quả thật là bụng dưới sẽ co thắt, toàn thân bủn rủn. Mà sau khi chính mình bị ngón tay anh ta quấy nhiễu bốn lần, cô biết...hình như, tên súc sinh này tình lực quá dồi dào...

Ngày hôm sau là thứ bảy, Hứa Triễn không phải đi học.

Thân thể mệt mỏi, cô không tài nào mở mắt ra nổi, nhưng đến tám giờ, cô đã bị tiếng rống dưới nhà đánh thức.

“Hứa Triễn! Xuống đây xem em đã làm chuyện tốt gì!”

11. Chương 11

Mặc dù nghe thấy tiếng gào ầm ĩ, nhưng hai mí mắt cô mãi mới hé ra được.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy Ông Nhất Sơn tức tối lao vào phòng.

Hứa Triển mở to hai mắt cay xè nhìn anh ta một tay lôi mình ra khỏi ổ chăn.

“Á!” Bộ quần áo trên người cô bị anh ta xé toạc, bao nhiêu đường cong lộ ra hết.

Dáng người Hứa Triển chỉ có thể gọi là ưa nhìn, nhưng làn da thì đặc biệt giống mẹ, trắng nõn nà. Ánh sáng buổi sớm chiều vào căn phòng, khiến cả cơ thể cô càng như một khối tuyết trắng.

Ông Nhất Sơn nhìn làn da trắng nõn của Hứa Triển nhanh chóng nhuộm hồng, hai tay cô ôm chặt ngực, trong lòng không khỏi nảy sinh ý nghĩ ác độc: Yêu tinh! Cứ chờ đến ngày em bị xử lý đi!

Nghĩ như vậy, anh ta nhào đến, một tay giữ chặt thân thể đang không ngừng giãy giụa, một tay tóm lấy hông cô.

Còn đang mê loạn hôn hít, Ông Nhất Sơn đột nhiên đẩy mạnh Hứa Triển ra. Cô nàng Hứa không phòng bị, ngã nhào xuống đất. Ngay tức khắc, tên họ Ông lạnh mặt kéo cô vào phòng thay đồ, mặc cho cô một bộ đồ lót và chiếc váy đơn giản, sau đó lôi cô như lôi bao tải xuống tầng dưới.

Lúc này Hứa Triển đã hiểu ra, chắc chắn là sự việc ngày hôm qua đã bị bại lộ...Ảnh thật sự không còn? Hứa Triển thâm hả hê trong lòng...

Vào đến phòng làm việc, Hứa Triển trợn tròn mắt, trong phòng chật kín người!

Vừa thấy Ông Nhất Sơn bước vào, một chàng thanh niên đang vã mồ hôi chọc ngoáy cái máy tính liền nói: “Ông...Ông tổng, cái này e là không sửa được nữa, ổ cứng cháy hết rồi.” Người tháo máy cũng lộ vẻ mặt khó xử.

Ông Nhất Sơn tóm cầm Hứa Triển, chỉ vào một lô linh kiện điện tử trong phòng, nói: “Là em làm?”

Hứa Triển ưỡn ngực, “Đúng! Tôi làm!”

“Em cố tình?”

“Đúng! Tôi cố tình đấy, thì sao nào?”

Không phải chỉ phá cái máy tính con con thôi hay sao? Đáng đời! Con gái là thứ dễ dãi chơi đùa sao?

Ông Nhất Sơn cũng cảm thấy Hứa Triển là con gái nhưng lá gan không hề nhỏ. Dùng ánh mắt kính nể đánh giá cô nàng Hứa không biết sợ một lượt từ trên xuống dưới, anh ta gật gù, “Luật sư Đồng, ông cũng nghe thấy rồi chứ? Cho cô ấy một cái giá đi!”

Người đàn ông trung niên đang nghe điện thoại, vừa thấy Ông Nhất Sơn nói thì cau mày, “Ông tổng còn muốn ra giá gì nữa? Máy tính của cậu chứa toàn bộ mã số và chương trình của trò game online mới nhất, cả công ty chỉ mỗi máy tính cậu có, không hề có bản sao. Giờ mà bảo thành viên sửa lại một lần nữa, tôi thiếu phải mất một tuần, không tính tiền tăng ca cho nhân viên, chỉ vì tung ra thị trường muộn đã làm tổn thất tới con số hàng chục triệu rồi!”

Nói đến đây, ông ta nhìn Hứa Triển, “Cô gái này là người giúp việc trong nhà sao? Không phải là gián điệp của công ty đối thủ đấy chứ? Phải biết rằng, dự tính tung sản phẩm của Vạn Đạt khá tương tự chúng ta. Bây giờ cô ta đã thừa nhận rồi, chúng ta hãy báo cảnh sát đi!”

Từ chỗ còn đang lơ mơ ngủ, chỉ qua năm phút, cánh cửa nhà tù đã vẫy gọi rồi.

Đầu óc còn đang hỗn loạn của Hứa Triển sao có thể xử lý từng ấy thông tin? Thế là có ý gì? Báo cảnh sát? Bắt ai?

Uông Nhất Sơn nghe vị luật sư lớn nhất của công ty phân tích, cũng thấy có lý, anh ta xoay người nhìn Hứa Triển và nói: “Hứa Triển, bây giờ không phải là chuyện của riêng tôi nữa rồi, em chuẩn bị đi. Tổn thất của công ty rất lớn, cho dù tôi có lòng tha cho em nhưng thành viên lớn nhỏ trong công ty cũng không bỏ qua đâu! Có điều, em yên tâm, cho dù em không có tiền, tòa án cũng sẽ chỉ định cho em một luật sư bào chữa.”

Nói xong, anh ta thản nhiên hỏi: “Luật sư Đồng, như cô ấy thì có thể bị phán bao nhiêu năm?”

“Hành vi của cô ta có thể cấu thành tội gián điệp thương mại, căn cứ vào tổn thất mà nói, sẽ bị phán tầm mười năm, tiền phạt ước chừng sáu mươi vạn. Đối với tổn thất của công ty chúng ta mà nói, chỉ là như muối bỏ biển!”

Thế nào gọi là nhân viên trung thành tận tụy? Hứa Triển hoàn toàn được mở rộng tầm mắt rồi! Ông già này nghĩ cô bị bỏ tù mười năm mà vẫn còn nhẹ ư?

Không đúng! Không phải chỉ đổ một cốc nước vào máy tính thôi sao? Làm gì mà phải huy động nhiều người như thế này?

“Tôi...Tôi không phải là gián điệp gì hết, tôi...chỉ muốn phá cái máy tính thôi...”

Cô gái nhỏ có vẻ sợ hãi rồi, tóm chặt lấy cánh tay Uông Nhất Sơn.

Uông Nhất Sơn tỏ vẻ an ủi mà vỗ vai cô, sau đó chỉ vào một người thanh niên cao lớn đang dựa vào cửa sổ, “Vị này là đội trưởng Lý, đội trưởng tổ điều tra ở cục cảnh sát thành phố, vừa rồi em nói câu gì, cậu ta đều nhớ hết rồi, không cần nhắc lại. Nghỉ một lúc đi, không nhớ chốc nữa vào phòng hỏi cung của cục cảnh sát lại không còn sức.”

Vị đội trưởng Lý kia thư thái dựa vào cửa sổ, trên mặt vẫn là vẻ cười như không cười. Nghe thấy Uông Nhất Sơn điểm danh, anh ta mới chậm rề rề móc thẻ từ trong túi ra, “Mời cô theo tôi đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Nhìn tấm thẻ có huy hiệu sáng loáng, Hứa Triển biết lần này là họa lớn rồi.

12. Chương 12

Ngồi tù ở nhà họ Uông còn phức tạp hơn được ở nhà trợ cấp miễn phí của chính phủ, việc đầu tiên là phải ký cam kết.

Nội dung của bản cam kết đương nhiên là do luật sư Đồng soạn thảo, trong đó ghi lại chi tiết những khoản nợ của Hứa Triển. Nghe nói, có món nợ mười triệu tệ, đồng thời quy định rõ lãi suất cao; Hơn nữa, nếu không thể trả được, sau khi tốt nghiệp là Hứa Triển phải vào công ty Uông Nhất Sơn làm công trả nợ. Ngoài ra, cô không được tự ý bỏ đi, hành tung thế nào phải báo cho Uông Nhất Sơn biết. Để Uông Nhất Sơn thôi trình đơn kiện, còn cả một rừng điều khoản nữa, toàn những danh từ rất chuyên nghiệp, cô nàng có đọc cũng không hiểu cho lắm.

Hứa Triển chỉ quan tâm đến khoản lãi suất, len lén nhìn, một chuỗi số không khiến cô suýt ngất xỉu.

Thay vì buồn ình, cô buồn hộ Uông Nhất Sơn. Đúng là kẻ coi tiền như rác, cô lên tiếng: “Hay là, anh xem trên người tôi có bộ phận nào đáng giá, gọi bọn chợ đêm đến cân rồi bán đi.” Uông Nhất Sơn nhìn cô một lượt, cuối cùng đưa ánh mắt thâm thúy nhìn vào bộ ngực căng tròn của cô. Hứa Triển vội vàng xoay người lại, trong lòng thầm muốn cho anh ta một phát tát. Do dự một lúc, cuối cùng, cô đành đưa tay đến chỗ ký tên, đè dấu tay xuống.

Một giây đó, gió bắc nổi lên, bông tuyết tung bay, cô nàng Hứa đã hoàn toàn từ biệt sự tự do.

Ngày ký cam kết, Uông Nhất Sơn vô cùng vui vẻ, dường như chuyện tổn thất bạc triệu đã bị quẳng đi rồi. Anh ta kéo Hứa Triển đến trung tâm thương mại, mua cho cô hàng chục bộ quần áo. Hứa Triển không đọc được tên nhãn hiệu, chỉ biết đều là chữ tiếng Anh, hơn nữa, giá tiền cũng thuộc hạng cắt cổ. Nếu Uông

Nhất Sơn không cam đoan rằng không tính chỗ tiền đó vào tiền nợ, cộng thêm việc trừng mắt uy hiếp cô, dọa là nếu cô không nghe lời sẽ tống cô vào tù, thì có đánh chết cô cũng không dám mặc lên người.

Sau khi mua quần áo và giày dép xong, Ông Nhất Sơn lại lôi cô đi xem phim. Khi hai người nắm tay nhau, cầm thêm ly kem đi trên đường, trông thật giống một đôi tình nhân.

Hứa Triển nhìn bóng hai người phản chiếu trong tấm cửa kính, thầm cười lạnh: Ai mà biết được sự thật lại kinh khủng như thế?

Hứa Triển vốn vẫn luôn lo Ông Nhất Sơn sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng. Trong ngôn tình cũng viết rất rõ ràng, chuyện bắt đầu khi ghi nợ sẽ là “lên giường”, kiểu như nợ hàng tỷ lần, lần nào cũng làm đến chết đi sống lại. Nhưng điều cô không ngờ đến chính là, trước khi đi ngủ, ngoài việc vuốt ve hôn hít một lúc, Ông Nhất Sơn không hề làm gì, thật khiến người ta bất ngờ.

Có điều, Hứa Triển phát hiện ra, ánh mắt chăm chú của Ông Nhất Sơn khi nhìn cô ngày càng đáng sợ. Có vài đêm, khi chợt tỉnh giấc, cô thấy anh ta nằm nghiêng, một tay chống đầu, như một con thú hoang không biết no mà nhìn chăm chăm cô từ lúc nào chẳng hay. Hứa Triển sợ đến nỗi không dám hét lên, rõ ràng muốn vào nhà vệ sinh nhưng lại cố nhịn. Còn bao nhiêu đêm nữa, kiểu này sẽ có ngày tè dầm mất. Tần suất bộc phát bản tính của con thú hoang ngày càng tăng, ngày càng cao. Chẳng hạn như một hôm, giữa ban ngày ban mặt, cô đang ở phòng làm việc của anh ta, vừa xem sách vừa làm bài tập thầy giao, còn anh ta thì đang yên lặng xem tài liệu của công ty. Ánh nắng đầu chiều Chủ nhật nhẹ dịu, Hứa Triển hơi buồn ngủ, tự nhiên ngáp một cái, vậy mà người nào đó đã nhào đến, ấn cô nằm xuống bàn. Hứa Triển không hỏi anh ta đang làm gì, chỉ lo sợ việc anh ta sẽ làm tiếp theo đó. Ông Nhất Sơn thành thực cởi bỏ cúc áo của Hứa Triển, ngậm lấy môi cô, luồn tay vào áo trong của cô, vuốt ve một lượt cả cơ thể Hứa Triển, cuối cùng hai ngón tay bóp mạnh núm hoa trước ngực khiến Hứa Triển phải hét lên.

Khóe mắt còn đang rơm rớm lệ, tai cô đã nghe thấy câu nói: “Triển Triển, hay là chúng ta kết hôn đi...”

“Cái gì...” Cả người Hứa Triển cứng đờ, cô lại hơn hở, “Nếu anh muốn làm tôi sợ, tốt nhất là đem tiền đến đây!”

Ông Nhất Sơn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, không biến sắc, đưa tay cầm xấp giấy trên bàn là bản luận văn ba nghìn chữ Hứa Triển mới viết, xé thành chục mảnh nát vụn, tung lên cao, rồi đập cửa, dùng dùng bỏ đi.

Hứa Triển nhìn bài tập mình cực khổ làm đã bị xé nát, tức đến sôi máu, vừa mở cửa ra đã hét lên với Ông Nhất Sơn, “Thần kinh mới lấy anh! Đồ khốn kiếp!”

Câu chữ này thể hiện tác dụng trong mấy ngày liền. Ông Nhất Sơn không hề trở về biệt thự.

Hứa Triển không đỡ hơi mà hỏi anh ta đi đâu! Cuộc sống một mình tiêu điều tự tại sướng biết bao. Bây giờ, Hứa Triển không trọ ở trường, đương nhiên không có cơ hội được tán phét với Quách Lâm Lâm. Thừa dịp Ông Nhất Sơn không ở nhà, cô liền tự đến trường.

Kết quả là, tìm tới tìm lui, cô tìm thấy Quách Lâm Lâm ở hàng rào bên ngoài câu lạc bộ Super Race. Cô nàng đang cắn bẹp ống hút của hộp trà sữa, thập thò giữa hàng rào chắn, hào hứng xem cảnh náo nhiệt! Vừa thấy Hứa Triển, cô nàng liền phấn khởi tuyên bố rằng mình đã có chỗ dựa tinh thần mới, đó chính là một anh chàng đẹp trai khác của Super Race – Lý Phong.

“Hứa Triển, tớ bảo này, anh Lý Phong vừa đẹp trai lại vừa nam tính, tớ chết mê chết mệt anh ý rồi! Đáng anh ý lái xe...”

Hứa Triển không nghe rõ Quách Lâm Lâm nói gì nữa, vì cô phát hiện ra, cô quen anh chàng Lý Phong này – đội trưởng Lý của cục cảnh sát! Lý Phong mặc một bộ quần áo thoải mái màu đen, ngồi trong chiếc Maserati mui trần xanh lam tán gẫu với mấy người khác.

Tên họ Lý này rõ ràng có quen biết với Ông Nhất Sơn!

Hứa Triển tức tối gào với vào trong hàng rào, “Anh kia! Lại đây cho tôi!”

Lý Phong quay lại nhìn, hơi mỉm cười, ngoắc tay bảo phục vụ của câu lạc bộ mở cửa cho Hứa Triển và Quách Lâm Lâm vào.

“Thì ra cô học ở trường này!” Lý Phong tươi cười bắt chuyện với Hứa Triển.

Hứa Triển thì lại trợn trắng mắt, trong lòng đang thầm chửi rửa con sâu ắn lấp giữa hệ thống cảnh sát.

Bên cạnh có mấy người nhìn anh chàng giàu có, lại nhìn Hứa Triển đeo bộ mặt tức tối còn nhờ nhờ vết xước, liền tò mò hỏi: “Anh Phong, ai đây?”

“Các cậu đến làm quen đi, đây là bạn gái Ông Nhất Sơn, Hứa Triển, sau này các cậu nên chú ý!”

Không đợi Hứa Triển có phản ứng lại, những người khác đã nhao nhao: “Không thể nào, anh Lý đừng nói đùa chút, làm bọn em sồn da gà! Dạo này nghe nói nhân viên ở công ty anh Ông phải tăng ca liên tục, hình như là vì một đứa con gái mà mất gần hai chục triệu. Bây giờ anh Ông vẫn còn đang ở công ty tăng ca suốt đêm cho kịp tiến độ, em nghĩ muốn gọi anh ấy đi uống rượu cũng khó! Người đẹp cỡ Bạch Giai Nhu cũng chỉ cần bỏ tầm một triệu là đã chịu nằm xuống rồi, cô ta là ai mà phải anh ấy phải lao lực thế. Gái trình thì cứng đờ chết đi được!”

Ngoài Hứa Triển ra, Lý Phong, Quách Lâm Lâm và mọi người đều cười phá lên.

Tiếng cười nhức óc tắt, rốt cuộc cũng có người nhìn ra được vẻ khác thường, vội dè dặt hỏi.

“Không phải là...anh Lý, anh nói thật à?”

Lý Phong rề rề nói: “Cậu thấy tôi nói chuyện nhạt nhẽo bao giờ chưa?”

Tất cả đều ngậm miệng. Có thể thấy, những người này đều có chút kiêng dè với Ông Nhất Sơn. Một tên béo ú cười to nhất vội liên mồm nói với Hứa Triển: “Chị dâu, bọn em hay nói đùa, hiểu lầm thôi mà! Hiểu lầm! Chị đừng để bụng!”

“Ai là chị dâu của anh! Nhìn anh béo ú thế này, mỡ bay đầy trong không khí đây! Vào chuồng lợn nhận người thân đi!” Quách Lâm Lâm nghe Hứa Triển nói xong cũng gật gù đồng tình.

Người trong câu lạc bộ này đều quen làm ông chủ, chưa từng thấy một cô gái quê mùa độc mồm như thế này bao giờ. Hai bên má ụ thịt của tên béo giật giật, Hứa Triển sợ mình lại bị dính nước sôi nên vội vàng kéo Quách Lâm Lâm bỏ đi.

Có vẻ tên họ Lý kia đúng là quen biết Ông Nhất Sơn, nhưng chuyện cô làm hại Ông Nhất Sơn là thật, còn có gì mà chỉ trích người ta? Có tiền là thỏa sức làm càn, bây giờ cô còn không dám hống hách nói chuyện trước mặt Ông Nhất Sơn nữa.

Lúc đến trước cổng trường, Quách Lâm Lâm còn đang an ủi Hứa Triển: “Cậu đừng nghe mấy thằng đấy nói linh tinh, tớ thấy Ông Nhất Sơn đúng là biến thái thật, nhưng cũng thích cậu đấy!”

Hứa Triển rầu rĩ nói: “Thế cậu nói xem, anh ta thích cái gì ở tớ?”

Quách Lâm Lâm mím môi, phô trương nhìn Hứa Triển một lượt: Bàn về dáng vóc thì quá bình thường; Luận về tính cách, hề mồm mồm là khiến người khác chết sặc; Xét về gia thế, trước không nói đến hoàn cảnh nghèo khó đến nỗi suýt nữa không được đi học đại học, chỉ riêng ông bố dượng vô lại của cô đã khiến những người đàn ông bình thường không thèm đến gần rồi.

“Dù sao thì...dù sao thì chắc chắn là Ông Nhất Sơn không thích kiểu con gái bình thường!” Nói xong câu này, Quách Lâm Lâm như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi.

Hứa Triển cũng không buồn quắc mắt, “Không giống bình thường? Cậu cứ nói thẳng là hàng tồn kho đi cũng được! Thế thì cậu nói xem, Ông Nhất Sơn hận tớ như thế, sao không đập chết luôn đi! Nếu là người đàn ông khác nhưng cũng giàu có như thế nói thích tớ, tớ còn có thể tin được. Còn Ông Nhất Sơn? Đùng nói là anh ta biến thái, cho dù anh ta có theo đuổi tớ như với Bạch Giai Nhu, tặng xe tặng hoa, quỳ xuống khóc lóc nói yêu tớ, tớ cũng chỉ có thể tặng anh ta một quả rắm...Ôi xời, cậu kéo tớ làm gì hả?”

Hứa Triển mới nói được một nửa đã bị Quách Lâm Lâm kéo tay. Cô nghi hoặc nhìn theo hướng ánh mắt căng thẳng của cô nàng đó, chợt bắt gặp sắc mặt lạnh lùng của Ông Nhất Sơn ở cách đấy không xa.

Quách Lâm Lâm khá nhát gan, lúc xem người khác đánh nhau cũng phải trốn vào một góc. Về mặt Ông Nhất Sơn như thể muốn giết người. Cô nàng Quách vội lấy cớ phải vào nhà vệ sinh mà chạy đi như bay.

Hứa Triễn chào hỏi ông chủ của mình: “Anh đến đây từ lúc nào?”

Ông Nhất Sơn rút tay trong túi quần, nghiêng đầu nói với Hứa Triễn: “Lên xe!”

Cả hai vừa lên xe, Ông Nhất Sơn đã nhún ga, phóng như bay ra ngoài.

13. Chương 13

Ngồi tù ở nhà họ Ông còn phức tạp hơn được ở nhà trợ cấp miễn phí của chính phủ, việc đầu tiên là phải ký cam kết.

Nội dung của bản cam kết đương nhiên là do luật sư Đồng soạn thảo, trong đó ghi lại chi tiết những khoản nợ của Hứa Triễn. Nghe nói, có món nợ mười triệu tệ, đồng thời quy định rõ lãi suất cao; Hơn nữa, nếu không thể trả được, sau khi tốt nghiệp là Hứa Triễn phải vào công ty Ông Nhất Sơn làm công trả nợ. Ngoài ra, cô không được tự ý bỏ đi, hành tung thế nào phải báo cho Ông Nhất Sơn biết. Để Ông Nhất Sơn thôi trình đơn kiện, còn cả một rừng điều khoản nữa, toàn những danh từ rất chuyên nghiệp, cô nàng có đọc cũng không hiểu cho lắm.

Hứa Triễn chỉ quan tâm đến khoản lãi suất, len lén nhìn, một chuỗi số không khiến cô suýt ngất xỉu.

Thay vì buồn ình, cô buồn hộ Ông Nhất Sơn. Đúng là kẻ coi tiền như rác, cô lên tiếng: “Hay là, anh xem trên người tôi có bộ phận nào đáng giá, gọi bọn chợ đêm đến cân rồi bán đi.” Ông Nhất Sơn nhìn cô một lượt, cuối cùng đưa ánh mắt thâm thúy nhìn vào bộ ngực căng tròn của cô. Hứa Triễn vội vàng xoay người lại, trong lòng thầm muốn cho anh ta một phát tát. Do dự một lúc, cuối cùng, cô đành đưa tay đến chỗ ký tên, đè dấu tay xuống.

Một giây đó, gió bắc nổi lên, bông tuyết tung bay, cô nàng Hứa đã hoàn toàn từ biệt sự tự do.

Ngày ký cam kết, Ông Nhất Sơn vô cùng vui vẻ, dường như chuyện tổn thất bạc triệu đã bị quẳng đi rồi. Anh ta kéo Hứa Triễn đến trung tâm thương mại, mua cho cô hàng chục bộ quần áo. Hứa Triễn không đọc được tên nhãn hiệu, chỉ biết đều là chữ tiếng Anh, hơn nữa, giá tiền cũng thuộc hạng cắt cổ. Nếu Ông Nhất Sơn không cam đoan rằng không tính chỗ tiền đó vào tiền nợ, cộng thêm việc trừng mắt uy hiếp cô, dọ là nếu cô không nghe lời sẽ tống cô vào tù, thì có đánh chết cô cũng không dám mặc lên người.

Sau khi mua quần áo và giày dép xong, Ông Nhất Sơn lại lôi cô đi xem phim. Khi hai người nắm tay nhau, cầm thêm ly kem đi trên đường, trông thật giống một đôi tình nhân.

Hứa Triễn nhìn bóng hai người phản chiếu trong tấm cửa kính, thầm cười lạnh: Ai mà biết được sự thật lại kinh khủng như thế?

Hứa Triễn vốn vẫn luôn lo Ông Nhất Sơn sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng. Trong ngôn tình cũng viết rất rõ ràng, chuyện bắt đầu khi ghi nợ sẽ là “lên giường”, kiểu như nợ hàng tỷ lần, lần nào cũng làm đến chết đi sống lại. Nhưng điều cô không ngờ đến chính là, trước khi đi ngủ, ngoài việc vuốt ve hôn hít một lúc, Ông Nhất Sơn không hề làm gì, thật khiến người ta bất ngờ.

Có điều, Hứa Triễn phát hiện ra, ánh mắt chăm chú của Ông Nhất Sơn khi nhìn cô ngày càng đáng sợ. Có vài đêm, khi chợt tỉnh giấc, cô thấy anh ta nằm nghiêng, một tay chống đầu, như một con thú hoang không biết no mà nhìn chằm chằm cô từ lúc nào chẳng hay. Hứa Triễn sợ đến nỗi không dám hét lên, rõ ràng muốn vào nhà vệ sinh nhưng lại cố nhịn. Còn bao nhiêu đêm nữa, kiểu này sẽ có ngày tê đằm mất. Tần suất bộc phát bản tính của con thú hoang ngày càng tăng, ngày càng cao. Chẳng hạn như một hôm, giữa ban ngày ban mặt, cô đang ở phòng làm việc của anh ta, vừa xem sách vừa làm bài tập thầy giao, còn anh ta thì đang yên lặng xem tài liệu của công ty. Ánh nắng đầu chiều Chủ nhật nhẹ dịu, Hứa Triễn hơi buồn ngủ, tự nhiên ngáp một cái, vậy mà người nào đó đã nhào đến, ấn cô nằm xuống bàn. Hứa Triễn không hỏi anh ta đang làm gì, chỉ lo sợ việc anh ta sẽ làm tiếp theo đó. Ông Nhất Sơn thành thực cởi bỏ cúc áo của Hứa Triễn, ngậm lấy môi cô, luồn tay vào áo trong của cô, vuốt ve một lượt cả cơ thể Hứa Triễn, cuối cùng hai ngón tay bóp mạnh núm hoa trước ngực khiến Hứa Triễn phải hét lên.

Khóe mắt còn đang rờm rớm lệ, tai cô đã nghe thấy câu nói: “Triển Triển, hay là chúng ta kết hôn đi...”

“Cái gì...” Cả người Hứa Triển cứng đờ, cô lại hôn hử, “Nếu anh muốn làm tôi sợ, tốt nhất là đem tiền đến đây!”

Uông Nhất Sơn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, không biến sắc, đưa tay cầm xấp giấy trên bàn là bản luận văn ba nghìn chữ Hứa Triển mới viết, xé thành chục mảnh nát vụn, tung lên cao, rồi đập cửa, dùng dùi búa bỏ đi.

Hứa Triển nhìn bài tập mình cực khổ làm đã bị xé nát, tức đến sôi máu, vừa mở cửa ra đã hét lên với Uông Nhất Sơn, “Thần kinh mới lấy anh! Đồ khốn kiếp!”

Câu chữ này thể hiện tác dụng trong mấy ngày liền. Uông Nhất Sơn không hề trở về biệt thự.

Hứa Triển không đỡ hơi mà hỏi anh ta đi đâu! Cuộc sống một mình tiêu điều tự tại sướng biết bao. Bây giờ, Hứa Triển không trọ ở trường, đương nhiên không có cơ hội được tán phét với Quách Lâm Lâm. Thừa dịp Uông Nhất Sơn không ở nhà, cô liền tự đến trường.

Kết quả là, tìm tới tìm lui, cô tìm thấy Quách Lâm Lâm ở hàng rào bên ngoài câu lạc bộ Super Race. Cô nàng đang cắn bệp ống hút của hộp trà sữa, thập thò giữa hàng rào chắn, hào hứng xem cảnh náo nhiệt! Vừa thấy Hứa Triển, cô nàng liền phấn khởi tuyên bố rằng mình đã có chỗ dựa tinh thần mới, đó chính là một anh chàng đẹp trai khác của Super Race – Lý Phong.

“Hứa Triển, tớ bảo này, anh Lý Phong vừa đẹp trai lại vừa nam tính, tớ chết mê chết mệt anh ý rồi! Đáng anh ý lái xe...”

Hứa Triển không nghe rõ Quách Lâm Lâm nói gì nữa, vì cô phát hiện ra, cô quen anh chàng Lý Phong này – đội trưởng Lý của cục cảnh sát! Lý Phong mặc một bộ quần áo thoải mái màu đen, ngồi trong chiếc Maserati mui trần xanh lam tán gẫu với mấy người khác.

Tên họ Lý này rõ ràng có quen biết với Uông Nhất Sơn!

Hứa Triển tức tối gào với vào trong hàng rào, “Anh kia! Lại đây cho tôi!”

Lý Phong quay lại nhìn, hơi mỉm cười, ngoắc tay bảo phục vụ của câu lạc bộ mở cửa cho Hứa Triển và Quách Lâm Lâm vào.

“Thì ra cô học ở trường này!” Lý Phong tươi cười bắt chuyện với Hứa Triển.

Hứa Triển thì lại trợn trắng mắt, trong lòng đang thầm chửi rủa con sâu ẩn lấp giữa hệ thống cảnh sát.

Bên cạnh có mấy người nhìn anh chàng giàu có, lại nhìn Hứa Triển đeo bộ mặt tức tối còn nhờ nhờ vết xước, liền tò mò hỏi: “Anh Phong, ai đây?”

“Các cậu đến làm quen đi, đây là bạn gái Uông Nhất Sơn, Hứa Triển, sau này các cậu nên chú ý!”

Không đợi Hứa Triển có phản ứng lại, những người khác đã nhao nhao: “Không thể nào, anh Lý đừng nói đùa chứ, làm bọn em sồn da gà! Đạo này nghe nói nhân viên ở công ty anh Uông phải tăng ca liên tục, hình như là vì một đứa con gái mà mất gần hai chục triệu. Bây giờ anh Uông vẫn còn đang ở công ty tăng ca suốt đêm cho kịp tiến độ, em nghĩ muốn gọi anh ấy đi uống rượu cũng khó! Người đẹp cỡ Bạch Giai Nhu cũng chỉ cần bỏ tầm một triệu là đã chịu nằm xuống rồi, cô ta là ai mà phải anh ấy phải lao lực thế. Gái trình thì cũng đờ chết đi được!”

Ngoài Hứa Triển ra, Lý Phong, Quách Lâm Lâm và mọi người đều cười phá lên.

Tiếng cười nhức óc tấy, rốt cuộc cũng có người nhìn ra được vẻ khác thường, vội dè dặt hỏi.

“Không phải là...anh Lý, anh nói thật à?”

Lý Phong rề rề nói: “Cậu thấy tôi nói chuyện nhạt nhẽo bao giờ chưa?”

Tất cả đều ngậm miệng. Có thể thấy, những người này đều có chút kiêng dè với Uông Nhất Sơn. Một tên béo ú cười to nhất vội liên mồm nói với Hứa Triển: “Chị dâu, bọn em hay nói đùa, hiểu lầm thôi mà! Hiểu lầm! Chị đừng để bụng!”

“Ai là chị dâu của anh! Nhìn anh béo ú thế này, mỡ bay đầy trong không khí đây! Vào chuồng lợn nhận người thân đi!” Quách Lâm Lâm nghe Hứa Triễn nói xong cũng gật gù đồng tình.

Người trong câu lạc bộ này đều quen làm ông chủ, chưa từng thấy một cô gái quê mùa độc mồm như thế này bao giờ. Hai bên má ụ thịt của tên béo giật giật, Hứa Triễn sợ mình lại bị dính nước sôi nên vội vàng kéo Quách Lâm Lâm bỏ đi.

Có vẻ tên họ Lý kia đúng là quen biết Ông Nhất Sơn, nhưng chuyện cô làm hại Ông Nhất Sơn là thật, còn có gì mà chỉ trích người ta? Có tiền là thỏa sức làm càn, bây giờ cô còn không dám hống hách nói chuyện trước mặt Ông Nhất Sơn nữa.

Lúc đến trước cổng trường, Quách Lâm Lâm còn đang an ủi Hứa Triễn: “Cậu đừng nghe mấy thằng đấy nói linh tinh, tớ thấy Ông Nhất Sơn đúng là biến thái thật, nhưng cũng thích cậu đấy!”

Hứa Triễn rầu rĩ nói: “Thế cậu nói xem, anh ta thích cái gì ở tớ?”

Quách Lâm Lâm mím môi, phô trương nhìn Hứa Triễn một lượt: Bàn về dáng vóc thì quá bình thường; Luận về tính cách, hề mồm mồm là khiến người khác chết sặc; Xét về gia thế, trước không nói đến hoàn cảnh nghèo khó đến nỗi suýt nữa không được đi học đại học, chỉ riêng ông bố dượng vô lại của cô đã khiến những người đàn ông bình thường không thèm đến gần rồi.

“Dù sao thì...dù sao thì chắc chắn là Ông Nhất Sơn không thích kiểu con gái bình thường!” Nói xong câu này, Quách Lâm Lâm như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi.

Hứa Triễn cũng không buồn quắc mắt, “Không giống bình thường? Cậu cứ nói thẳng là hàng tồn kho đi cũng được! Thế thì cậu nói xem, Ông Nhất Sơn hận tớ như thế, sao không đập chết luôn đi! Nếu là người đàn ông khác nhưng cũng giàu có như thế nói thích tớ, tớ còn có thể tin được. Còn Ông Nhất Sơn? Đừng nói là anh ta biến thái, cho dù anh ta có theo đuổi tớ như với Bạch Giai Nhu, tặng xe tặng hoa, quỳ xuống khóc lóc nói yêu tớ, tớ cũng chỉ có thể tặng anh ta một quả rắm...Ồi xời, cậu kéo tớ làm gì hả?”

Hứa Triễn mới nói được một nửa đã bị Quách Lâm Lâm kéo tay. Cô nghi hoặc nhìn theo hướng ánh mắt căng thẳng của cô nàng đó, chợt bắt gặp sắc mặt lạnh lùng của Ông Nhất Sơn ở cách đấy không xa.

Quách Lâm Lâm khá nhát gan, lúc xem người khác đánh nhau cũng phải trốn vào một góc. Về mặt Ông Nhất Sơn như thể muốn giết người. Cô nàng Quách vội lấy cớ phải vào nhà vệ sinh mà chạy đi như bay.

Hứa Triễn chào hỏi ông chủ của mình: “Anh đến đây từ lúc nào?”

Ông Nhất Sơn rút tay trong túi quần, nghiêng đầu nói với Hứa Triễn: “Lên xe!”

Cả hai vừa lên xe, Ông Nhất Sơn đã nhấn ga, phóng như bay ra ngoài.

14. Chương 14

Hứa Triễn biết anh ta nghe thấy những lời mình vừa nói, một tên vạ người mê đã bị hạ nhục, chắc chắn trong lòng đang cực kỳ tức tối, vì thế cô ngồi yên ở vị trí phó lái, không dám trêu chọc anh ta nữa.

Sau khi xe ra đến đoạn đường cao tốc, Hứa Triễn cảm thấy khung cảnh ngoài cửa sổ mờ nhòe, không hiểu anh ta lái với tốc độ bao nhiêu nữa. Hứa Triễn sợ hãi, vội nhắm tịt hai mắt lại.

Đi được vài vòng, dường như Ông Nhất Sơn đã hồi phục tâm tình, lúc vào đến nội thành, về mặt anh ta vẫn bình tĩnh, còn thân nhiên hỏi Hứa Triễn có muốn đến thăm quan cơ sở mới của Super Race không.

Hứa Triễn tự nhận kinh nghiệm sống của mình còn ít, nhưng cô có thể cảm giác được kiểu biểu hiện như thể cố nín nhịn thế này, nét mặt đó hoàn toàn không để lộ sự đáng sợ của chủ nhân.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, để trừng trị kẻ tiểu nhân, cả đời cũng không dài.

Điều đáng tiếc cho Hứa Triển chính là cô vỡ lẽ quá muộn, đến nỗi không thể ngóc đầu lên nổi, cho nên Ông Nhất Sơn nói gì cô cũng gật.

Sân thi đấu mới này nằm trong khu kinh tế mở của thành phố, mặt tiền đẹp, bên trong cũng vô cùng khang trang.

Hứa Triển không hiểu gì về xe đua, chỉ cảm thấy phòng phụ trong khu sân đua chẳng khác phòng nghỉ là mấy. Vì mới xây xong nên ghế và đồ dùng vẫn chưa được đưa đến.

Có vẻ câu lạc bộ này do Ông Nhất Sơn toàn quyền phụ trách, anh ta vừa đến là mấy người công nhân đã vây quanh báo cáo.

Hứa Triển thấy hơi chán, liền thông dong bước ra ngoài cửa câu lạc bộ.

Khu kinh tế mở này mới được chính phủ dựng lên hai năm trước. Đa phần là nhà xưởng, mặc dù có vài xí nghiệp nhưng hệ thống vẫn chưa được hoàn thiện cho lắm. Gần đó có một siêu thị quy mô vừa, bên cạnh là một quán rửa xe.

Có lẽ lúc đầu đây là cửa hàng bán xe, chắc chủ quán còn nghĩ sẽ gặp được nhiều ông chủ lớn, lúc này mới thấy tình cảnh ế ẩm nên chuyển sang dịch vụ rửa xe.

Nhưng xem ra cửa hàng này làm ăn không tốt lắm, ngoài cửa dán thông báo chuyển nhượng mặt bằng.

Hứa Triển cũng được tính là một người làm ăn, ngoài nguyện vọng học xong đại học, cô còn mong mình có được một cửa hàng riêng. Sau khi tự mình buôn bán, cô sẽ đưa mẹ và em trai lên thành phố, rời khỏi gã bợm rượu kia, rồi thuê thêm vài nhân viên và giao cửa hàng ẹ trông nom.

Đáng tiếc, ý tưởng thì nhiều, mà thực tế thì ảm đạm. Có điều, khi rảnh rang mà tưởng tượng một chút cũng không sao. Chẳng hạn như lúc này, cô đang nghĩ, nếu có thể mua được cửa hàng kia, cải thiện tình hình kinh doanh, có lẽ sẽ kiếm được chút ít, tối thiểu cũng có thể trả dần chỗ tiền lãi cao ngất ngưỡng của Ông Nhất Sơn.

“Nhìn gì thế?” Ông Nhất Sơn dặn dò công nhân xong, không biết đã đến phía sau Hứa Triển từ khi nào.

Anh ta nhìn theo ánh mắt Hứa Triển, ngoài cửa hàng rửa xe ra, không còn nơi nào khác.

Khẽ thở dài một cái, Hứa Triển cụp mắt, “Không có gì.”

Ông Nhất Sơn đưa tay nâng cằm Hứa Triển, dùng ngón cái vuốt ve má cô, “Không phải em đã hỏi bạn em, tôi thích cái gì ở em à? Sao không trực tiếp hỏi tôi?”

Hứa Triển nghĩ thầm: Anh giai à, tôi muốn biết làm thế nào anh mới bằng lòng buông tha cho tôi hơn!

Thấy Hứa Triển không nói gì, Ông Nhất Sơn mỉm cười, “Tôi hiểu mức độ của em, hiểu hơn cả chính em hiểu về mình. Mặc dù em vô cùng lỗ mãng, nhưng thỉnh thoảng cũng khá đáng yêu, cho nên em đừng vì cảm giác không xứng mà tự ti.”

Chẳng trách vừa rồi bình thản như vậy, rốt cuộc là vì nghĩ cô tự ti nên không thoải mái được!

Sao lại tiến bộ thế? Thế giới nội tâm sao lại phong phú như vậy? Hứa Triển thật sự muốn quỳ xuống, không nhận được, cô gạt bàn tay anh ta ra, “Không phải! Tôi muốn hỏi, tôi việc gì phải tự ti? Anh nghĩ con gái cả thế gian này phải yêu anh chắc?”

Ông Nhất Sơn dặt tay cô đi ra ngoài, “Những cô khác yêu tôi, tôi cũng không thể nào ngăn lại được. Nhưng sau này, em đừng có mà dây dưa với những thằng khác! Một thằng đến diệt một thằng! Em chỉ có thể quanh quẩn bên tôi thôi, hiểu chưa? Cứ cho là tự ti thì cố chịu đi!”

Còn đang nói chuyện, họ đã đến trước cửa hàng rửa xe.

Ông Nhất Sơn đẩy cửa vào, tìm chủ quán hỏi giá chuyển nhượng, tiếp theo là cô kè mặc cả.

Việc làm ăn chẳng thuận lợi, vừa thấy Ông Nhất Sơn còn trẻ mà trên người vận đồ đắt tiền, ông chủ đã đoán ngay đây là người có tiền. Ông ta nâng giá chóng mặt, chỉ trở vào mấy thiết bị trong cửa hàng, lại giới thiệu đầu là đồ Italy, đầu là đồ Âu-Mỹ-Á, có vẻ toàn là hàng nhập khẩu.

Ông Nhất Sơn không chớp mắt lấy một cái, khiến ông chủ gian manh này phải bại trận. Mức giá cuối cùng làm cho cao thủ mặc cả như Hứa Triễn cũng phải tự thấy xấu hổ.

Soạn hợp đồng và ký kết, giao tiền, gọi điện bảo trợ lý đi sửa giấy phép kinh doanh, xong xuôi, Ông Nhất Sơn quay lại nói với Hứa Triễn: “Cửa hàng này giao cho em, tôi không dính vào chuyện làm ăn của cửa hàng, em tự nghĩ cách đi. Nếu làm ăn thua lỗ, chỗ tiền này gộp tiếp vào nợ của em, nhất định phải tính lãi.”

“Không phải...ai bảo anh...” Hứa Triễn điên tiết, ai cầu xin anh ta cơ chứ? Anh ta có hỏi ý kiến cô không? Hơn nữa, cô còn đang là sinh viên, thời gian đâu mà kinh doanh?

Nhưng Ông Nhất Sơn đã bỏ đi rồi, cô chỉ còn biết nhắc những bước ngăn ngừa đuổi theo.

Cửa hàng rửa xe kinh doanh không tốt không phải là vô có. Mặc dù ngay cạnh có câu lạc bộ xe đua, nhưng những chiếc xe đắt tiền đâu có thể để ở chỗ cửa hàng bé tẹo này? Người ta ai cũng có một thẻ VIP của cửa hàng rửa xe cao cấp, do người chuyên trách lái vào. Còn cửa hàng này, cả ngày có một cái taxi vào cũng phải.

Hứa Triễn biết được thời gian hoạt động của câu lạc bộ thông qua Ông Nhất Sơn, chủ yếu vào thứ Bảy và Chủ nhật, cho nên ngày thường mở cửa cũng chỉ tổ tốn điện nước.

Thật ra, thiết bị rửa xe đều đủ cả, chỉ thiếu mỗi nhân viên rửa xe.

Hứa Triễn mở sổ tiết kiệm ra, ngoài mấy nghìn tiền học phí của kỳ sau thì còn dư một nghìn tiền sinh hoạt. Nhưng dùng một nghìn này đi thuê nhân viên?

...

Hứa Triễn ủ rũ ngồi trên ghế đá ở vườn trường. Đúng lúc này, ba ả đào ông ẹo đi tới.

Nàng tóc mượt chào Hứa Triễn trước: “Hứa Triễn, lâu lắm không gặp, nhớ em chết đi được. Hôm qua bọn chị còn nhắc đến em đấy. Thế nào, tình cảm với anh Ông phát triển tốt chứ?”

Kiểu xưng hô thật bốc mùi. Ngoài Quách Lâm Lâm ra, về cơ bản là các sinh viên khác đều tránh xa cô, giờ ba ả đào này lại chủ động bắt chuyện với cô, xem ra đã coi cô là người một nhà rồi. Mà, cùng là kẻ hèn hạ thì cần gì khách sáo nhỉ?

Sau màn chào hỏi thịnh tình, vào vấn đề chính, Hứa Triễn chỉ nghe đã hiểu. Thì ra, ả tóc mượt và Vương Giai Giai muốn dựa vào cô để quen mấy tên giàu có thân thiết với Ông Nhất Sơn. Dương Lệ thì vẫn luôn thích làm bà tám, được dịp đăng bài thị phi.

Câu qua câu lại xong, định cáo từ, cô chợt nảy ra một ý kiến, vội hỏi ba cô nàng kia: “Các chị có muốn làm thêm không?”

Vương Giai Giai đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Tóc Mượt và Dương Lệ, sau đó nghiêm túc nói với Hứa Triễn: “Hứa Triễn à, bọn chị biết người khác nói phòng 145 là cái gì, có phải nói bọn chị hay đi làm thêm ở câu lạc bộ đêm không? Bớ láo bớ toét! Bọn chị đến đây chơi thôi, đâu hèn hạ mà làm ở đấy!”

Hứa Triễn vội vàng xua tay, “Đều là bạn cùng phòng cả, sao em có thể hiểu lầm các chị được...Đối nhân xử thế mà. Mà...có phải các chị nghĩ em là con buôn lừa lọc không? Là thế này, em mới mở một cửa hàng rửa xe, đang thiếu nhân viên. Thiết bị hiện đại lắm, chỉ cần vòi phun là được, không tốn tẹo sức nào. Về tiền công, nhất định em không bạc đãi các chị đâu.”

Ba cô nàng không thấy hứng thú lắm, nhưng nghe nói đối tượng khách mà cửa hàng nhắm đến là thành viên của Super Race, mắt cô nào cũng sáng bừng.

Thứ Bảy tuần sau đó, cửa hàng Xa Tĩnh Mỹ chính thức khai trương. Hứa Triễn tự mình đặt tên, bỏ ra ba trăm tệ đổi biển hiệu, vô cùng hài lòng.

Đáng tiếc, Ông Nhất Sơn lại hỉ mũi, “Tốt hơn hết, em nên đặt tên là “Rửa và thổi”!”

Hứa Triễn không thèm để ý đến anh ta, cô còn đang bận huấn luyện nhân viên đây!

Đồng phục làm việc là áo phông rộng thùng thình, nhưng vào đến tay Vương Giai Giai lại thành áo bó sát người, để lộ ra nguyên bộ ngực vĩ đại, phối hợp thêm chiếc quần bó ngắn cũn, sức trẻ hừng hực!

Tóc Mượt thích phong cách thanh tân, sau khi sửa áo, kết hợp thêm chiếc thắt lưng đồng màu, biến áo phong thành váy ngắn, để lộ ra đôi chân trắng nõn.

Còn Dương Lệ thì vẫn như bình thường, từ lúc bước vào cửa hàng chỉ đứng cạnh máy tính ở quầy thu ngân, vừa cười khúc khích vừa vào mạng.

Hứa Triển huấn luyện nhân viên theo cách rất đơn giản, chỉ cần một câu: Cửa hàng mới khai trương, các chị nghĩ cách quyến rũ những kẻ ngu ngốc phía đối diện sang đây hết đi!

Cao thủ xuất chiêu quả nhiên không giống người thường. Nhạc vừa vang lên, Vương Giai Giai liền đứng trước cửa, vừa lắc hông vừa cầm vòi nước áp suất cao phun lên người mình.

Khi cả người đã ướt đầm, bộ đồ lót ẩn hiện mơ hồ! Đoàn xe ở phía bên kia lao sang bằng tốc độ nhanh nhất, thậm chí có vài chiếc xe suýt tông vào đuôi xe trước. Một chiếc xe từ câu lạc bộ Super Race cũng sang đây, huyết sáo với Vương Giai Giai.

Lúc này, Baby Coco đạp lên vòi nước mà chạy đến, dựa vào cửa xe, hơi khom người làm cho bộ ngực lấp ló, thỏ thẻ gọi – “Ôp-pa”, đồng đưa vài câu, quả nhiên có vài chiếc xe tiến vào khu rửa xe tập.

Hứa Triển tắt bật đi chào hỏi, cầm danh thiếp của cửa hàng cho khách rồi bắt đầu giới thiệu các loại nước rửa xe.

Cũng phải cảm ơn Ông Nhất Sơn, trong gara của anh ta còn thừa rất nhiều bình không của các loại nước rửa xe. Hứa Triển biết chắc anh ta không dùng loại rẻ tiền, nên lấy trộm hai bình còn đầy, lấy thêm mấy cái bình không, pha lẫn với loại nước rửa rẻ tiền, ra tương đối nhiều bọt.

Không phải là cô muốn làm thương nhân xấu xa, chỉ vì túi tiền, đành phải treo đầu dê bán thịt chó thôi.

Mấy gã đàn ông nhìn bình nước rửa xe cao cấp nhập khẩu trong tay Hứa Triển, thấy không thua kém gì những cửa hàng lớn, liền gật đầu lia lịa.

Kế tiếp, Hứa Triển một mình cầm vòi phun đi rửa xe. Cũng may là hồi còn ở huyện, cô đã làm mấy ngày trong xưởng rửa xe, kiểu cách cầm chổi cọ cũng khá thành thục.

Rửa xong, lại tiếp tục phải lựa lọc. Một gã đàn ông béo lùn còn đang thắc mắc tại sao tiền rửa xe gấp đôi chỗ khác, nhưng sau khi Hứa Triển nói phét một hồi, được tăng bốc lên thành những anh chàng đẹp trai hiếm gặp, lại vì vẻ ngây thơ của Baby Coco, họ đều móc tiền ra, rồi đến chỗ Dương Lệ lấy thẻ VIP.

Một ngày trôi qua, đã có mười nghìn tệ vào sổ.

Mặc dù biết đây là tiền lãi, mà cũng không phải tiền làm ăn trong sạch, nhưng Hứa Triển vẫn mừng rỡ nước mắt.

Lý Phong dựa vào cửa câu lạc bộ, nhìn cảnh tượng huyền ảo phía đối diện, vừa lắc đầu vừa cười với Ông Nhất Sơn, “Sao thế? Đối tính à? Sao lại phê chuẩn cho người tình mới tự lực cánh sinh?”

Ông Nhất Sơn nhìn chằm chằm bóng dáng Hứa Triển đang đứng ở quầy thu ngân, thờ ơ nói: “Nuôi thú cưng cũng phải cho nó vài món đồ chơi, cho nó một khúc gỗ để cắn mòn răng đi, nó mới không còn sức mà cắn đứt cũi sắt.”

Lý Phong lắc đầu: “Cậu nói xem, cậu làm ăn vô cùng khôn khéo, bình thường cũng rất phong độ với tình nhân, sao hết lần này đến lần khác xử bạc với cô bé kia thế hả?”

Ông Nhất Sơn cười: “Cậu biết không? Có thể tóm tắt cô ấy trong tay còn hưng phấn hơn triệu lần việc làm ăn thành công. Cô ấy...thích bị ngược đãi!”

Lý Phong thật sự không tiếp thu nổi tư tưởng của Ông Nhất Sơn, xoay xoay cổ tay rồi kéo Ông Nhất Sơn vào quầy bar của câu lạc bộ uống rượu.

Đúng lúc đó, một chiếc xe màu trắng tiến vào Xa Tịnh Mỹ.

Thấy người ngồi trong xe, Vương Giai Giai và Tóc Mượt đều hưng phấn cực độ.

Đẹp trai! Thật sự là rất đẹp trai! Không giống với kiểu đẹp trai theo nét phương Đông của Uông Nhất Sơn, người đàn ông này dường như mang một ít dòng máu châu Âu, ngũ quan tuần tú, mái tóc hơi xoăn, mỗi cử chỉ đều mang vẻ tao nhã.

“Xin hỏi, tôi có thể vào rửa xe không?”

Hứa Triển cầm bình nước rửa, đang định ra chào thì bị Vương Giai Giai tranh lên trước. Hai cô nàng này giờ không động tay thì giờ lại chủ động cầm chổi cọ đến cạnh xe. Dương Lệ đứng bên cạnh cũng cầm điện thoại chụp ảnh liên tục.

Hứa Triển là người biết lý lẽ, ba cô ả này cũng tạm coi là báu vật, nói chính xác hơn thì chính là “phúc lợi” của cô, cô cũng không nên đoạt mất quyền hưởng thụ của các ả.

Cầm một cái bình không, Hứa Triển đi vào căn phòng nhỏ phía sau sân rửa xe, pha ít nước rửa, cầm phễu, rồi chăm chú rót vào bình.

Đang lúc hăng say làm việc, đột nhiên nghe thấy tiếng cười khê ở phía sau, Hứa Triển sợ hãi quay lại. Anh chàng con lai kia đứng dựa cửa nhìn cô, dáng người ột mét tám gần như bịt hẳn cửa lại.

Hứa Triển phát hoảng, thầm kêu than, cơ mặt kinh doanh của mình bị lộ rồi! Không biết liệu giết người diệt khẩu có kịp không!

“Anh có chuyện gì? Đây là phòng nghỉ của nhân viên, khách hàng không vào được.” Nói xong, Hứa Triển đứng phắt dậy, nhanh tay đổ bình nước vào bồn rửa, làm như chưa có chuyện gì mà cầm giẻ lau chùi bọt trên tay, trong lòng còn tự nhủ: “Đổ bình này đi cũng không tiếc, toàn nước rửa đều.”

Anh chàng đẹp trai có vẻ rất hứng thú với cách tùy cơ ứng biến của Hứa Triển, ý cười trên mặt càng đậm, “Em là Hứa Triển?”

Hứa Triển nghe vậy thì sửng sốt, tại sao tên tuổi mình lại phổ biến rộng thế, một người không đâu cũng có thể biết tên mình?

“Xin hỏi, anh là...”

Anh chàng đứng thẳng dậy, vẻ mặt tươi tắn, “Quả nhiên tôi không nhận nhầm, dù sao thì tôi cũng xem clip em đánh em gái tôi không dưới hai mươi lần. Xin chào, tôi là Bạch Gia Nặc, anh trai Bạch Giai Nhu.”

15. Chương 15

Đáng tiếc là căn phòng nhỏ không có cửa sổ, nếu không, cô nàng Hứa sẽ là người đầu tiên nhảy ra.

Đến trả thù sao!

Đánh cô em mà không nghĩ ra còn có ông anh, ngộ nhờ bị người ta đến cổng trường gây sự thì thật nhục mặt!

Xem ra, Bạch Gia Nhu có một ông anh tốt. Vừa thấy hần nói vậy, Hứa Triển liền cầm ngay bình nước vừa đổ, cảnh giác hỏi: “Anh muốn thế nào?”

Bạch Gia Nặc tiến lại từng bước một, “Chỉ đến chào hỏi em một câu thôi, em không phải kích động!”

Trải qua sự tôi luyện ma quỷ của Uông Nhất Sơn, tính cảnh giác của Hứa Triển đã tăng cao, chẳng nhẽ chỉ nghe một câu – “không phải kích động” của người ta mà thả lỏng được? Cô lại cầm thêm cây chổi cọ trong chậu rửa lên, “Anh đi ra ngoài mau! Nếu không tôi không khách khí đâu đấy!”

Bạch Gia Nặc không nói gì nữa, chỉ giơ hai tay lên rồi xoay người đi ra ngoài. Hứa Triển cầm bình nước và chổi đi sát phía sau.

Đột nhiên, người đàn ông phía trước dừng lại, đoạt lấy vũ khí của Hứa Triễn trong nháy mắt, rồi ném sang một bên. Trước khi Hứa Triễn hét lên một tiếng kinh hãi, hắn đã dùng một tay ôm lấy thắt lưng Hứa Triễn, tay kia bịt miệng cô.

“Suyt! Dừng hô ầm lên, tính em cũng nóng nảy quá nhỉ? Con gái mà có tính này thì chỉ chịu thiệt thôi!”

Cô nàng Hứa tức lộn ruột, nhắc chân giẫm lên bàn chân hắn một cái thật mạnh, khiến hắn rên lên.

“Em gái tôi không hề biết, đối phó với loại con gái dã man như em, không thể lấy cứng trị cứng được!”

Hứa Triễn không hiểu ý hắn, một giây sau, thân thể lay chuyển, nửa người trên bị xóc lên. Bạch Gia Nặc che kín môi cô, vừa ôm chặt vừa hôn sâu.

Tại sao đàn ông thời nay lại không biết xấu hổ đến thế? Mặc dù khí chất của gã anh trai họ Bạch này hoàn toàn khác Ông Nhất Sơn, nhưng cấp độ hạ lưu thì cũng ngang ngửa.

Hơi thở xa lạ tràn khắp mũi miệng, cả người cô nổi đầy da gà. Đẹp trai cũng vô dụng thôi! Chỉ là đồ lưu manh!

Còn đang giãy giụa, qua khoeo mắt, Hứa Triễn nhìn thấy bóng một người đang cầm cặp lồng cơm, sắc mặt xanh mét đứng ở cửa. Về mặt đó như thể muốn giết người vậy. Không phải ông chủ Ông thì còn là ai nữa!

Đột nhiên, Hứa Triễn đã hiểu được hàm ý sâu xa trong lời nói của Bạch Gia Nặc. Cách mượn dao giết người này quá thành thực, tên chết tiệt họ Ông chắc chắn sẽ lại có cơ hành hạ cô rồi.

Bạch Gia Nặc mượn chỗ rất chuẩn, chỉ tiếc là sai diễn viên. Đứng từ vị trí ngoài cửa, vóc dáng cao lớn của Bạch Gia Nặc che hết toàn bộ, không hề nhìn thấy được sự giãy giụa của Hứa Triễn, chỉ thấy cô gái bé nhỏ kiễng chân nép vào lòng mỹ nam mà thôi.

Bạch Gia Nặc biết đã có thu hoạch, đột nhiên buông Hứa Triễn ra, khi nhìn thấy Ông Nhất Sơn thì còn làm ra vẻ giật mình biến sắc, lại quay đầu nhìn cô, tỏ vẻ bối rối, “Cảm ơn em đã giúp tôi, nhưng giữa chúng ta không thể có khả năng, nụ hôn vừa rồi xem như lời cảm ơn của tôi.”

Hứa Triễn quệt mạnh qua miệng mấy cái, giậm chân mắng: “Anh điên à! Thần kinh! Ai cần anh cảm ơn!” Đáng tiếc, lời này lại quá phù hợp với màn diễn lúc này, đúng kiểu một người cầu xin tình yêu nhưng không có kết quả, nên thẹn quá hóa giận.

Ba cô ả đứng một bên, nhìn Hứa Triễn bằng ánh mắt quỷ quái, dường như còn có vẻ là lặn lội trăm sông nghìn núi, cuối cùng cũng tìm được thầy giỏi. Nếu không vì cục diện rối ren, chắc chắn ba ả đó sẽ chạy đến hỏi Hứa Triễn phương pháp của được trai đẹp.

Nói xong, Bạch Gia Nặc quay lại chiếc xe đã được rửa sạch, chuẩn bị lên xe rời đi.

Nhưng, Ông Nhất Sơn vẫn đứng đó, xe không tài nào ra nổi.

Bạch Gia Nặc không nói gì, chỉ ấn một tràng còi inh ỏi.

Cuối cùng, Ông Nhất Sơn cũng chịu di chuyển, thuận tay cầm cái chốt cài cửa gara bằng sắt đang dựa vào quầy hàng, híp mắt nhìn Bạch Gia Nặc sau lớp cửa kính xe, rồi tức khắc vùng tay điên cuồng đập vỡ tấm kính.

Hứa Triễn đã biết qua loa dáng vẻ nổi điên của Ông Nhất Sơn, còn ba cô nàng kia thì không hề biết. Lúc Ông Nhất Sơn hung hăng đập vỡ kính xe, mấy cô nàng sợ hãi hét ầm lên, cuống quýt chui ra sau quầy thu ngân.

Bạch Gia Nặc cũng chẳng phải tay vừa, ngay lập tức rồ ga lao thẳng về phía Ông Nhất Sơn. Ông Nhất Sơn ngã nhào vào khung cửa kính, “ầm” một tiếng, tấm kính vỡ choang.

Thấy Ông Nhất Sơn ngã xuống đất, Bạch Gia Nặc mới xuống xe. Hắn tao nhã cởi bỏ áo khoác trên người, gấp gọn gàng đặt trên mặt quầy, lại thuận tay nhặt thanh sắt lên, không hề khách khí mà ném đến cạnh Ông Nhất Sơn.

Ông Nhất Sơn bị xe đâm không nhẹ, sau khi nắn tay mấy cái liền nhắm trúng thời cơ mà gơ chân ngáng tên họ Bạch. Liền sau đó, cả hai bắt đầu đánh đấm loạn xạ dưới đất.

Hứa Triển đau lòng nhìn địa bàn của mình đã bị phá tan tành, nước rửa vung vãi, đèn điện vỡ tan, đều là tiền cả đấy! Hiện trường thay đổi trong chốc lát thế này, không thổ huyết mới là lạ!

Cơn tức giận bốc lên từ ruột gan, cô nàng nhặt chổi lên, ngón vô đánh chó đột nhiên trở nên phi thường, vừa đập vào hai người đàn ông, cô vừa quát: “Đi ra ngoài! Ra ngoài mà đánh nhau! Một lũ chó điên!”

Cũng may là mấy nàng lớp sau quầy bỗng dưng nhanh trí, len lén gọi 110. Chỉ một lúc sau, chiếc xe cảnh sát đã đến, ngăn hai nam một nữ lại.

Trước cửa quán rửa xe vây kín người. Mấy thành viên của Super Race chứng kiến cảnh tượng đó, vội vàng gọi cho Lý Phong.

Một viên cảnh sát xem xét tình hình, rồi chỉ vào Ông Nhất Sơn và Bạch Gia Nặc, “Hai anh ẩu đả, cô ấy có liên quan gì không?”

Ông Nhất Sơn sờ sờ khóe miệng hơi rỉ máu, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng như vừa bị ngâm trong băng, nhưng không hề liếc Hứa Triển lấy một cái.

Bạch Gia Nặc cũng khá lếch thếch, lỗ mũi chảy máu, nhưng vẫn thong dong vuốt lại mái tóc bù xù và mỉm cười phong độ với Hứa Triển.

Hứa Triển vội vàng nói: “Tôi không giúp ai cả nhé, hai người này gây rối trong cửa hàng của tôi, tôi đang đuổi họ đi!”

Viên cảnh sát gạt gù, “Đưa cả ba người về đồn lấy lời khai!”

Hứa Triển còn đang lơ mơ thì đã bị đưa lên xe cảnh sát. Sau khi đến sở cảnh sát, luật sư của Ông Nhất Sơn và Bạch Gia Nặc đều có mặt, tỏ rõ quan điểm muốn giảng hòa, nộp phạt xong là có thể về. Tay cảnh sát thấy hai người này có vẻ là kẻ có địa vị, hơn nữa ẩu đả cũng chỉ là chuyện vặt vãnh, vậy nên tỏ ra khá khách sáo với hai người đàn ông trước mặt.

Còn Hứa Triển thì lại không được đãi ngộ tốt như vậy. Sau khi bị hỏi vài câu đơn giản, cô bị gạt sang một bên, không ai để ý đến. Hơn nữa, Bạch Gia Nặc lại tỏ ý rằng việc cô nàng này cầm chổi nện mình còn đáng sợ hơn nắm đấm của Ông Nhất Sơn, có thể còn lưu lại di chứng nhưng chưa nghĩ ra, tạm thời muốn bảo lưu quyền kiện.

Ông Nhất Sơn nghe Bạch Gia Nặc nói xong cũng không giải thích hộ cô nửa câu, thậm chí cũng không tỏ ý thích cô như đã nói nữa.

Hứa Triển thật sự không hiểu một vài điều: Tại sao một cô gái bé nhỏ như mình lại trở thành kẻ đầu sỏ vụ ẩu đả? Hai kẻ kia đổ có tí máu, một lúc đã về được, còn cửa hàng của cô bị phá tan, cô bị cào hai phát, tại sao lại phải qua đêm trong đồn cảnh sát?

“Ông... Ông Nhất Sơn, anh nói đi chứ! Rõ ràng là hai người đánh nhau! Liên quan gì đến tôi!”

Ông Nhất Sơn đang ký biên bản, làm như không nghe thấy gì, dứt khoát quay đầu lại với Hứa Triển.

So sánh ra, Bạch Gia Nặc lịch thiệp hơn nhiều, còn lấy danh thiếp từ trong túi, đưa cho Hứa Triển, “Trước đây em đã giúp tôi không ít việc, đêm nay chịu thiệt thòi chút vậy, ngày mai tôi sẽ nghĩ cách giúp em!”

Hứa Triển không hiểu ra làm sao, nhưng khi cô nhìn tấm danh thiếp thì như đã ngờ ngợ ra.

Thì ra Bạch Gia Nặc là chủ tịch của công ty khoa học kỹ thuật Vạn Đạt. Vạn Đạt? Chẳng phải là đối thủ cạnh tranh của Ông Nhất Sơn sao? Trong hai ngày vừa qua, khi Ông Nhất Sơn ở nhà xử lý công việc, số lần nhắc đến Vạn Đạt khá nhiều.

Lúc này, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như thần Apollo kia, Hứa Triển chợt hít một luồng hơi lạnh.

Chính xác, đối phó với loại dã man như cô, sao có thể lấy cứng trị cứng được! Tên họ Bạch này nhất định là đã nghe ngóng được chuyện cô phá máy tính của Ông Nhất Sơn, lại nói một cách nhẹ tênh như thể cô chính là tên nội gián mà Vạn Đạt sắp đặt cạnh Ông Nhất Sơn vậy.

Hiểu ra vấn đề này thì hai người đàn ông đã cùng luật sư riêng rời khỏi sở cảnh sát, còn cô thì bị đưa đến phòng tạm giam.

Một tay cảnh sát hỏi: “Cô đang là sinh viên à? Học trường nào? Có cần báo cho đại diện trường đến bảo lãnh không?” Hứa Triển vội lắc đầu, báo cho nhà trường thì chẳng phải là sẽ bị đuổi học sao?

“Vậy thì cô mau nói tên người nhà đi, bảo họ mang giấy tờ chứng thực và tiền bảo lãnh đến đây!”

Hứa Triển vẫn không nói gì. Nói gì đây? Tìm ai được? Quách Lâm Lâm? Cuối tuần này, cô nàng đó đã về huyện rồi, nước xa không dập được lửa gần...Cả thành phố lớn như vậy, cô không thể nghĩ ra ai có thể giúp mình.

Cô buồn cười rằng mình quá ngây thơ, còn tưởng vào được đại học, đến được thành phố rộng lớn này, thì sẽ ngày càng tiến lại gần hạnh phúc. Nhưng, đối mặt với song sắt lạnh tanh, cô lại tự nhắc nhở mình: Mày không thuộc về thành phố này, mày chỉ là ngọn bèo lục bình non, còn chưa biết thế nào là nước đã vui mừng, đến lúc tuyệt vọng mới biết, ngay cả một giọt nước nhỏ cũng không thể nhận biết nổi nữa.

Không nói đến cô nàng Hứa đang chảy nước mắt nhìn song sắt, sau khi ra khỏi cửa sổ cảnh sát, hai người đàn ông cùng dừng bước lại.

Bạch Gia Nặc cười mỉa mai với người đi trước, “Ông Nhất Sơn, tạm không nói đến chuyện cậu đùa giỡn tình cảm với em gái tôi, hôm nay, cậu đúng là quá mất phong độ! Sao? Lần hoãn ra sản phẩm này khiến cậu khuyh gia bại sản rồi chứ hả? Phải biết rằng, lần cậu khiến tôi thua món thầu hơn ba mươi triệu, tôi cũng không phát rồ như cậu lần này!”

Hai người họ, dù trên thương trường hay tình trường cũng đều là đối thủ, lúc đi du học cũng không hề ưa nhau.

Ông Nhất Sơn học vượt cấp, nhanh chóng vào được trường Ivy League Mỹ. Một chàng trai đột nhiên vào học lớp của đàn anh, còn nhanh chóng cướp mất danh hiệu đứng đầu trong số sinh viên người Hoa của Bạch Gia Nặc. Ân oán năm xưa, đến giờ cũng chưa rõ ràng.

Ý đồ của Bạch Gia Nặc, quả thật là một mũi tên bắn chết hai con chim.

Vu oan một chút cho cô tình nhân mới của Ông Nhất Sơn, dựa vào tính cách của Ông Nhất Sơn, kẻ phản bội anh ta không chết thì cũng bị lột da. Coi như là trả thù cho em gái, mặt khác lại chọc tức được Ông Nhất Sơn, khiến anh ta không còn kiêu ngạo được nữa.

Cũng kiểu vu oan như thế này, trước kia không phải là chưa từng có. Không cần biết là thủ đoạn ngầm bí ối đến đâu, bất kể là đàn bà hay chuyện làm ăn, cũng không quan tâm sẽ làm hại ai, hai người vẫn có thể tỏ thái độ lịch sự nên có, cười lạnh một cái, rồi lại giữ trò xấu sau lưng.

Không hiểu lần này Ông Nhất Sơn ăn nhằm phải cái gì mà như kẻ điên, tự tay phá hỏng chiếc xe Bạch Gia Nặc mới mua.

Vì vậy, hấn cũng sôi máu nên mới lao vào đánh nhau với Ông Nhất Sơn như hai thằng trẻ ranh.

Ông Nhất Sơn không quay đầu lại, chỉ giơ ngón giữa với người đứng sau rồi lên xe rời đi luôn.

Lên xe, nhìn vào khuôn mặt bị đánh xanh tím của mình qua gương chiếu hậu, anh ta lấy điện thoại ra, “Lý Phong, là tôi đây...Ừ...Tôi biết rồi. Trước mắt cứ nhốt cô ấy hai ngày...Cho cô ấy ăn đủ ba bữa như bình thường, nhốt riêng cô ấy ra...Tôi biết cô ấy bị hại...Ông đừng hỏi nữa, chào!”

Ông Nhất Sơn nhắm mắt lại. Đương nhiên anh ta biết cô gái ngọc Hứa Triển không phải là nội gián gì cả, nhưng khi anh ta thấy cô hôn kẻ khác thì lửa giận bùng lên không thể nào dập nổi.

Quả nhiên, chỉ cần gặp cô thì tất cả mặt trái của anh ta đều bộ lộ ra hết, không thể khống chế được...Năm đó, rồi bỏ cô là một lựa chọn chính xác.

Nhốt cô vài ngày, không phải để răn đe cô, mà là để anh ta làm tỉnh táo lại. Anh ta sợ mình không thể khống chế được loại ham muốn đó, ham muốn làm tổn thương cô!

16. Chương 16

Trưa ngày hôm sau, Hứa Triển được thả ra. Cảnh sát đối xử rất khách sáo với cô, chỉ nói sau này nên tỉnh táo khi gặp chuyện không hay, không nên gây gỗ nữa, rồi làm thủ tục cho cô ra.

Tối đón cô là tài xế của Ông Nhất Sơn. Dọc đường đi, Hứa Triển chỉ lẳng lặng ngắm nhìn cảnh thành phố phồn hoa ngoài cửa sổ. Lúc trở lại biệt thự, dì Lưu đã làm xong một bát mì chân giò nóng hổi, nói là ăn để giải đen.

Hứa Triển ngồi xuống, thông thả ăn mì rồi uống hết sạch nước canh.

Đến tối, Ông Nhất Sơn gọi điện về, bảo tài xế đưa Hứa Triển đến trung tâm thương mại. Hứa Triển ngoan ngoãn lên tầng thay một bộ váy trắng, buông mái tóc suôn mềm rủ xuống hai vai.

Người trong gương có gương mặt thanh tú, mái tóc đen dài mềm mại, chiếc váy ngắn có đường xẻ cổ chữ V, để lộ ra một chút gò ngực trắng, vòng eo thanh mảnh.

Hứa Triển nhìn đồng hồ phẩm trên bàn trang điểm, chỉ cầm mỗi thỏi son lên bôi qua loa vào môi. Nhìn cô gái trong gương, đột nhiên cô bật cười, rồi xuống sân và lên xe đi.

Xe tiến vào khu trung tâm thương mại và dừng lại trước khoảng sân rộng.

Viên tài xế dẫn cô cứ dạo quanh tầng một, Ông tổng sẽ đến ngay. Hứa Triển gạt đầu, sau đó thông dong đi dạo trong không gian lộng lẫy ánh sáng nhức mắt.

Ông Nhất Sơn rất thích mua đồ cho cô, nhất là sau khi hại cô phải khóc một trận khổ sở. Đường như đó là cách để chà đạp lòng tự tôn của người khác, dùng những thứ xa hoa để tô trát loạn lên những việc đã làm.

Lúc này đây, cô mới trải qua một đêm trong đồn cảnh sát, có lẽ nào trò tiêu khiển càng hoành tráng hơn, phần thưởng càng quý giá hơn không?

Nghĩ ngợi một lúc, cũng tạm xem là thỏa mãn. Mình là đứa nhà quê, thỉnh thoảng mà nổi nóng thì “nhã nhặn” không kém bà thím. Người như thế, cho dù là tình nhân bao dưỡng, liệu có đủ tư cách? Nhưng Ông tổng lại hạ khẩu vị, hơn nữa vung tay hoang phí, cái số khó có được như vậy, mình còn khóc thương nỗi gì nữa?

Đột nhiên, cô nhìn thấy một chiếc vòng tay làm từ vàng ròng, vừa chạm ròng vừa chạm phượng, thật quá đáng mừng. Vì thế, Hứa Triển bảo người bán hàng lấy vòng ra. Đeo thêm chiếc vòng vàng giá hàng chục nghìn, tự nhiên cổ tay trở nên có giá trị hẳn, so với mấy chiếc vòng kim cương của Ông Nhất Sơn mua thì nó còn quý hơn nhiều.

Hứa Triển ngắm nghía một hồi, có vẻ như đang định lượng chiếc vòng, rồi hỏi: “Có chiếc nào nặng hơn không chị?”

“Thưa cô, đây là chiếc nặng nhất cửa hàng chúng tôi rồi, nếu nặng quá, không cô gái nào đeo nổi đâu.”

Người trông cửa hàng rõ ràng đang cố nén vẻ khinh bỉ trên mặt, nếu không vì nhìn thấy bộ quần áo cô mặc thì chắc chắn đã buông lời châm chọc.

“Có điều, nếu cô muốn cất trữ thì có thể mua vàng miếng.” Người bán hàng đề nghị.

Hứa Triển lắc đầu, đột nhiên hai mắt sáng lên. Cô nhìn thấy một sợi dây chuyền khá hợp với chiếc vòng tay, trông to thô, nếu đeo lên cổ thì phải gọi là choàng lên cổ mới đúng.

Hứa Triển lại bảo người bán hàng lấy ra, ngay lập tức, có một bàn tay ôm chầm lấy vai cô, mùi hương quen thuộc ủa đến.

“Vòng thô thiển thế này, mắt nhìn kiểu gì không biết!” Ông Nhất Sơn tháo chiếc vòng trên tay cô xuống, sau đó dắt cô đến trước quầy hàng của Cartier, chỉ vào một chiếc vòng đính hạt kim cương rồi nói với nhân viên bán hàng, “Lấy cái này.”

Mắt chọn phụ nữ của Ông Nhất Sơn không có gì đặc biệt, nhưng mắt chọn trang sức quả thật rất chuẩn. Chiếc vòng tạo hình đơn giản nhưng lại làm người ta vừa nhìn đã thích.

Hứa Triễn có vẻ không bằng lòng, liền hỏi: “Vòng này bằng vàng không?” Nhân viên giải thích, nói đó là vàng hồng*.

* Rose Gold hoặc Pink Gold, đây là hợp chất của vàng và đồng đỏ.

Hứa Triễn không nghe rõ, mãi sau mới hiểu đó là vàng trộn lẫn đồng, lại càng kinh hãi hơn. Loại vớ vẩn này mà niêm giá ba mươi nghìn tệ, có nhầm không đấy?

“Anh định mua cho tôi sao?” Hứa Triễn không nhìn Ông Nhất Sơn, thấp giọng hỏi.

Ông Nhất Sơn thì lại hưng phấn cầm cổ tay cô lật qua lật lại, “Ừ, nếu em thích, còn có thể mua cho em vài món nữa.”

Hứa Triễn vẫn lưu luyến quây vàng, “Hay là, anh mua vàng đi! Không phải vàng nguyên chất thì tôi sẽ bị dị ứng...Hơn nữa, đeo đồ mạ vàng sẽ bị người ta cười, không hoành tráng!”

Thật ra, nói xong câu này, cô cũng hơi chột dạ. Mấy hôm trước cô còn đeo chiếc vòng tay mỹ ký hơi hoen nữa kia.

Khuôn mặt cô nhân viên xám ngoắt, nhưng nhờ có tinh thần nghề nghiệp tốt, cô gái lễ phép giải thích, “Chị ạ, trang sức của bọn em là hàng nổi tiếng thế giới, giá trị của nó là ở công nghệ chế tác. Kim cương không phải nguyên chất, cũng được chia mảnh nhỏ, nhưng rất tinh xảo, liếc mắt một cái thôi đã thấy sang trọng rồi...”

Không đợi cô gái quảng cáo xong, Hứa Triễn đã tháo vòng ra rồi đặt xuống mặt tủ, ngoái lại nhìn quầy trang sức vàng, nơi bán chiếc vòng to thô.

Có lẽ hiếm khi thấy Hứa Triễn hứng thú với việc mua sắm, mặc dù Ông Nhất Sơn cũng phải nhả mắt với đồng vòng vèo bằng vàng chói mắt đó, nhưng anh ta vẫn mua cho cô hai món đồ cô thích, đồng thời cũng thanh toán luôn cả món mà mình thích.

Lúc xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi trung tâm thương mại, Hứa Triễn ngoan ngoãn để yên cho Ông Nhất Sơn nắm tay, hưng phấn nhìn vào chiếc vòng kim cương lấp lánh trên tay.

Quả nhiên được tiêu tiền là dễ chịu hẳn, một đêm trong tù đó, dường như chưa từng xảy ra, mà cũng không ai nhắc tới.

Buổi tối hôm ấy, thủ đoạn trên giường của Ông Nhất Sơn dành cho Hứa Triễn vô cùng dã man. Không chỉ là hôn môi mà đích thực là tổng vệ sinh, như thể muốn tẩy trừ toàn bộ mùi vị không thuộc về mình vậy.

Sau khi bị cởi quần lót, hai chân bị tách ra, Hứa Triễn có cảm giác người Ông Nhất Sơn nóng rực, như con rắn độc muốn bò vào trong cơ thể cô.

“Đừng!”

Trong bóng tối, hơi thở Ông Nhất Sơn trở nên nặng nề, “Triễn Triễn, chúng ta đã ở bên nhau gần hai tháng rồi, cũng không ít gì!”

Hứa Triễn trợn trừng mắt, đột nhiên hiểu được lô-gic của Ông Nhất Sơn. Đúng vậy, chỉ nói chuyện yêu đương suông, quân tử cũng phải chết vì ghen! Trước khi gỡ trò đùa bốn là lời nói tình cảm, đây gọi là thủ đoạn tán tỉnh!

Thì ra là thủ đoạn để vờn phụ nữ! Đã vờn vò cơ thể rồi, phương pháp chơi sáng suốt nhất là cùng đùa giỡn tình cảm sao?

Tên này thật buồn cười, ai muốn cùng anh ta nói chuyện yêu đương chứ? Muốn một cô gái bị ép buộc phải chơi trò yêu nhau thắm thiết sao?

Nhưng đây đều là lời nói thâm trong lòng, còn lời nói ra thì thô thể như muỗi kêu, “Đừng...Nhanh quá, tôi sợ...” Nói xong, cô chủ động ôm cổ Ông Nhất Sơn.

“Tên hôm qua ấy, tôi không hề quen, anh ta cưỡng hôn tôi...Đêm qua...Cả đêm anh ta đều xuất hiện trong cơn ác mộng của tôi...”

Nói đến đây, cô cảm giác người đàn ông nằm trên cứng người, một lúc sau mới nghe thấy anh ta nói: “Là anh không tốt, nhưng cũng tại em ngu ngốc cơ, đang nhiên lại để cho nó hôn, sao không cắn nó đi!...Lần sau là mặc kệ em đây.”

Nói xong, như để bồi thường, đôi môi anh ta dần đi xuống. Lúc Hứa Triển cảm giác được đầu lưỡi anh ta đang lùa vào giữa bụi cỏ của mình, cô kinh hãi hét lên, định ngồi dậy nhưng hai chân lại ghì lấy đầu anh ta.

Hành động hoang đường đó đã một lần nữa khiêu chiến với tính bảo thủ của Hứa Triển. Sao anh ta có thể liếm chỗ đó? Anh ta có biết bẩn không? Vô liêm sỉ!

“Ông Nhất Sơn! Anh ngồi dậy cho tôi!” Hứa Triển muốn đẩy anh ta ra nhưng như bị hút cạn sức, cả người như con ếch bị găm trên bàn thí nghiệm. Hai chân cô bị gập trước ngực, nơi kín đáo nhất hoàn toàn lộ ra như đóa hoa nở rộ, buộc phải đón nhận cuộc tẩy trừ từ môi lưỡi anh ta.

Cảm giác xấu hổ xen lẫn sự kích thích cực độ khiến bụng dưới của Hứa Triển thắt lại. Thời gian dài ở cạnh Ông Nhất Sơn, Hứa Triển đã chẳng còn là cô gái ngây thơ, sự chán ghét trong lòng không thể lẫn át được khoái cảm bản năng. Cô cảm thấy đầu lưỡi anh ta đang đi vào rồi lại cong lên, cảm giác kích thích này còn đáng sợ hơn ngón tay anh ta. Trong nháy mắt đã lên đỉnh, không biết có phải chỉ là ảo giác của cô hay không, một dòng chất lỏng nóng ẩm trào ra.

Lúc Ông Nhất Sơn ngẩng đầu, dưới màn lệ trong mắt, cô thấy khuôn mặt anh ta ửng nhẹp...

Xấu hổ vì không kiềm chế được mà tiểu tiện luôn, cô bỗng khóc âm lên. Ông Nhất Sơn rút tờ khăn ướt ở tủ đầu giường lau cho cô, rồi lại ôm cô dỗ dành, thậm chí còn dùng đôi môi vẫn đang ướt hôn Hứa Triển, để cô biết xem đó có phải nước tiểu hay không.

Hứa Triển sợ hãi quay đầu đi, lấy gối che kín đầu...

17. Chương 17

Bạch Gia Nặc không ngờ mình còn có thể gặp lại Hứa Triển. Nếu không vì nỗi ám ức của em gái, hẳn nhất định không tốn thời gian vào loại con gái chẳng đặc sắc này.

Vì vậy, khi nhìn thấy Hứa Triển đứng cạnh Ông Nhất Sơn trong bữa tiệc của một người bạn, hẳn có đôi chút bất ngờ.

Ông Nhất Sơn không đá con bé này đi sao?

Gọi là tiệc rượu thì hơi khoa trương.

Đây vốn là tiệc tái hôn của một thạc sĩ kinh tế tên Thiệu Thính Trường. Nghe nói cô vợ mới từng du học ở Pháp, làm nghiên cứu sinh về nghệ thuật.

Mọi người đều mừng thay ôi tình muộn này, cho rằng đây là nhân duyên trời định, bởi vì Thiệu Thính Trường là người đam mê tranh Tàu, lúc rảnh rỗi hay ở nhà mài mực vung bút.

Cũng vì thế, cách bài trí bữa tiệc theo phong cách nghệ thuật Đông Tây. Nét bút mực vung về bên cạnh màu sắc đậm theo kiểu hội họa phương Tây. Đóa hồng đỏ vắt xiên qua trang giấy trắng, đây là tác phẩm hai vợ chồng cùng thực hiện, đúng là phu phụ hòa hợp.

Địa điểm tổ chức tiệc cũng rất khéo, chính là nơi mà Thiệu phu nhân mới khai trương phòng tranh. Những người đến dự hầu hết là cấp dưới của Thiệu Thính Trường, hoặc không thì cũng là bạn bè trong thương giới, cho nên gần như ai cũng mua một bức. Mấy tác phẩm nghệ thuật tao nhã này, dù giá hơi cao nhưng khách khứa đến đều cho rằng nó đáng giá nên không hề mặc cả. Bổng chốc, tranh được trưng bày đều bán hết sạch, ngay cả tranh để trong kho cũng không còn lấy một bức.

Những người không mua được tranh đều nắm tay xuýt xoa tỏ vẻ tiếc nuối, muốn đến gặp Thiệu phu nhân để đặt hàng, tỏ ý chờ bao lâu cũng được.

Hứa Triễn không hiểu về nghệ thuật, cũng không có dự án nào cần Thiệu Thính Trường giúp đỡ, nên đương nhiên chẳng có hứng thú để đi tăng bốc mấy bức tranh vớ vẩn đó. Có điều, bàn thức ăn ở cuối đại sảnh mới là cái hấp dẫn cô nhất.

Từ lúc Ông Nhất Sơn đến bữa tiệc là đã có không ít người tới chào hỏi. Hứa Triễn rất biết điều, nhỏ giọng nói với anh ta: “Anh làm việc của anh đi, tôi đi ăn cái gì đây.” Ông Nhất Sơn mỉm cười, vỗ lưng cô, “Đi đi, ăn ít thôi, lúc nào tan tiệc, anh sẽ đưa em đi ăn đồ Nhật Bản.”

Hứa Triễn cầm đĩa đi lấy mấy miếng vịt sốt cam, salad cá ngừ, chân giò hun khói, rồi ngồi ở một góc khuất sau bức vách che, thư thả dùng hết đĩa thức ăn.

Đồ ngon đã vào hết trong bụng, lại uống thêm một cốc nước hoa quả, ngồi sau bức vách, cô nghe được đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu như thế này, Hứa Triễn phát hiện ra, ngoài vẻ hào nhoáng và cử chỉ tao nhã, những vị khách đến đây cũng chẳng khác gì mấy người thích buôn chuyện ở huyện. Đơn giản là mua bán qua lại, tiếp sau đó sẽ là chuyện trong nhà ngoài ngõ, cuối cùng là nói xấu sau lưng người khác.

Chẳng hạn như bây giờ, chủ đề bàn tán của mấy bà vợ chính là vị Thiệu phu nhân mới.

Nghe nói vị này là người phụ nữ mới hai mươi tám tuổi, tên là Dịch Diễm Thu, xuất thân không cao quý, chỉ là cô gái bình thường ở một thôn nhỏ phía nam. Cô ta có một thời gian làm công nhân trong xí nghiệp ở Quảng Châu, sau đó tự trang trải để đến đại học Trung Sơn dự thi, rồi lấy được bằng hệ chính quy của trường. Sau này, nhờ dựa vào một người đàn bà có chồng ngoại quốc, cô ta mới có thể ra nước ngoài học, khi về nước thì xin vào một học viện kinh tế, vì vậy mới quen được Thiệu Thính Trường.

Bà vợ đầu của Thiệu Thính Trường, người thất nghiệp nhiều năm, lại là người đàn bà hơn bốn mươi nhan sắc tàn phai, đâu phải là đối thủ của Dịch Diễm Thu còn đang xuân sắc?

Nhưng điều khiến người ta bất phục nhất là, cô ta rõ ràng là người vợ chẳng ra gì, giở trò bội tình bạc nghĩa. Dưới thủ đoạn của cô ta, bà vợ trước của Thiệu Thính Trường đã chủ động nhường chỗ, làm cho cuộc hôn nhân mấy chục năm coi như cũng có đoạn kết tạm viên mãn.

Vì vậy, gia đình có biến cố, chẳng những ảnh hưởng đến đường công danh của Thiệu Thính Trường, mà còn có hệ lụy sâu xa hơn. Nhất là nhìn vào cảnh tượng này, ai có thể nói người đàn bà khôn khéo ấy không phải vợ hiền có số vượng phu đây?

*Vợ có số vượng phu sẽ giúp chồng được rạng danh, thành đạt.

Cô tò mò nhìn xuyên qua bức vách vải, đánh giá một lượt vị Thiệu phu nhân kia. Người này có vóc dáng thon thả, cao ráo, mặc một bộ sườn xám thanh nhã, mái tóc dài búi cao, đôi khuyên phỉ thúy như hai giọt nước đọng trên tai, từ đầu đến chân toát lên một vẻ cổ điển, quý phái. Nhìn vị phu nhân cao quý lúc này, không ai có thể tưởng tượng ra bóng dáng một cô công nhân ở thôn quê.

Còn tay Thiệu Thính Trường, bụng phệ, đầu nhoáng đầu, khuôn mặt thì như được chấp từ mỡ.

Hứa Triễn đang nhàn rãi, ngồi bổ sung kiến thức từ mấy bà vợ, lại nhìn cảnh mấy người đá lông nheo với nhau mà suýt nữa phun miếng pho mát đang nhắm trong miệng ra.

Lúc này, Thiệu phu nhân đang đứng cạnh Ông Nhất Sơn, cười gợi tình, còn kéo theo một cô gái trẻ mặc bộ váy hồng nhạt, không biết thủ thủ điều gì. Từ ánh mắt ngưỡng ngáp của cô gái đó, có thể dễ dàng nhận thấy rằng Thiệu phu nhân đang làm công việc của bà mối.

Hứa Triễn thầm trấn an trong lòng, hy vọng cô gái này có thể hút được linh hồn nhỏ bé của Ông Nhất Sơn, để cô được giải thoát.

“Đồ ăn ngon không?” Đột nhiên, một bên salon lún xuống, Hứa Triễn quay đầu lại. Bạch Gia Nặc ngồi xuống, mỉm cười nhìn cô, cũng không hề khách sáo mà lấy một viên pho mát trên đĩa của Hứa Triễn rồi bỏ vào miệng.

Hứa Triễn không hề tỏ ra tức giận, ngược lại, còn chủ động đưa đĩa đến trước mặt anh ta và cười nói: “Tôi vẫn còn này, anh ăn thêm đi.”

Phản ứng của cô khiến Bạch Gia Nặc sững sốt, hần cười, “Sao thế? Quả ớt nhỏ không phun lửa nữa à?”

Hứa Triển nghiêng đầu, cười, “Không phải Bạch tổng đã dạy tôi rồi sao? Con gái mà nóng tính thì chỉ có thiệt. Tôi thấy rất có lý, cho nên đang sửa dần đây!”

Lúc nói câu này, cô mở to hai mắt, ra vẻ cô gái ngây thơ. Gương mặt thanh tú không có gì đặc biệt, nhưng đáng vẻ như thế này thì đúng là phải cân nhắc.

Đột nhiên, Bạch Gia Nặc đã hiểu vì sao Uông Nhất Sơn không buông tay rồi. Cho dù cô gái này có bày ra bộ mặt mềm yếu, nhưng trong ánh mắt vẫn còn nguyên sự mạnh mẽ, thật sự kích thích bản tính chinh phục của đàn ông.

Ăn thịt ăn cá nhiều, vậy thì, một lần thử ăn rau dại, hẳn là mùi vị không tệ? Nghĩ như vậy, hần mỉm cười, chuẩn bị tiến đến gần món rau dại.

Trong nháy mắt, một cái đĩa úp vào cạnh sườn Bạch Gia Nặc.

Hứa Triển đứng bật dậy, bước nhanh vài bước ra, sau đó nói với Bạch Gia Nặc: “Ngại quá, vừa nãy bị tuột tay, anh chờ một chút, tôi đi lấy khăn cho anh.” Nói xong, cô chạy biến mất hút.

Bạch Gia Nặc nhặt đĩa lên, chiếc quần âu màu đen dính đầy pho mát, cứ thế mà đi ra ngoài kia thì quá gây chú ý!

Đợi một lúc, không thấy Hứa Triển quay lại, anh ta nhìn qua tấm vách che thì thấy Hứa Triển đang đứng cạnh một bàn đầy đồ ăn, chọn xong món yêu thích thì liền đi ra một góc khác, rồi ăn ngấu ngiến, thậm chí còn không thèm liếc sang bên này lấy một cái.

Nghĩ tới lời thề phải sửa tính vừa rồi của cô gái nhỏ, Bạch Gia Nặc cười. Hần gọi điện cho tài xế bảo anh ta mang quần dự phòng lên cho hần, trong lòng thì đang thầm nói: Hứa Triển, tôi nhớ kỹ cô rồi đấy!

Sau khi chén hết một đĩa đồ ngon, Hứa Triển mới phát hiện ra là Uông Nhất Sơn không còn ở trong phòng tiệc. Cô nàng thỏa mãn xoa bụng, lại phát hiện ra thêm một điều nữa, này giờ cô uống ba cốc nước hoa quả, vì thế đang rất muốn vào nhà vệ sinh.

Cô ra nhà vệ sinh, nhưng ở đây đã chật kín người.

Trong lúc chờ, đột nhiên Hứa Triển phát hiện ra một khúc quanh ở cuối hành lang, ở đó có một phòng làm việc. Có lẽ căn phòng này chính là cửa sau của phòng tranh, xem ra ông chủ ở đây là một người tiếc mạng, ngộ nhỡ có xảy ra hỏa hoạn thì ông ta sẽ là người chạy thoát đầu tiên.

Cửa ban công chỉ khép hờ, cô thò đầu vào trong nhìn, đúng là trời không tuyệt đường sống của người ta! Bên trong quả nhiên có một phòng vệ sinh.

Nhu cầu giải quyết nỗi buồn cấp bách hơn, bất chấp ngoài cửa dán biển không phận sự miễn vào, Hứa Triển đẩy cánh cửa gỗ ra, vừa đóng cửa lại là ngồi ngay xuống bồn cầu.

Giải quyết xong, đang định xả nước, cô đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa ngoài, sau đó là tiếng đóng và khóa cửa.

Không xong rồi! Có người vào.

“Nhất Sơn, dạo này bận nhiều việc sao? Mấy lần gọi điện đều là trợ lý của cậu nghe.”

Hứa Triển nghe thấy một tiếng “Nhất Sơn” này mà kinh hãi. Cô vội lén nhìn qua khe hở của cánh cửa.

Đúng là Uông Nhất Sơn rồi! Anh ta lười biếng bắt chéo chân, thong dong ngồi trên chiếc ghế bằng da thật. Còn vị Thiệu phu nhân kia thì đang quần lấy anh ta, cả người ẻo lả dựa vào anh ta. Hai viên ngọc phỉ thúy như hai đôi mắt đầy quyền rũ, lóe ra ánh quang mê hồn.

“Ừ!” Câu trả lời của Uông Nhất Sơn cũng thể hiện vẻ lười biếng.

“Thế nào? Con gái phó chủ tịch Trương không tồi chứ? Người ta đang chờ câu trả lời của cậu đấy! Người ta là con nhà gia giáo, mới tốt nghiệp, rất ngây thơ, chắc chắn là gái trinh rồi. Con bé vừa thấy cậu đã thích, thích vô cùng!” Lời nói trong miệng Dịch Diễm Thu như của một vị bề trên nhiệt tình, nhưng năm

ngón tay trắng nõn lại như con rắn trắng luồn lách vào trong quần Ông Nhất Sơn, dừng lại ở một chỗ nào đó, thành thực ve vuốt.

18. Chương 18

Giải quyết nỗi buồn thôi mà cũng bị nhốt trong nhà vệ sinh! Cảnh tượng bên ngoài khiến Hứa Triển phải nín thở.

Tên Ông Nhất Sơn này là cao thủ tán gái, trong lòng cô đã mơ hồ nghĩ, chiếc BMW để theo đuổi hoa khôi của trường không thể nói vút là vút được. Nhưng cô thật sự không thể tưởng tượng nổi, tên lưu manh này còn lém phếng với cả phụ nữ đã có chồng. Nghĩ đến chuyện Ông Nhất Sơn đã từng mây mưa với Dịch Diễm Thu, dạ dày Hứa Triển cuộn lên vị chua chát.

Vì sao lại buồn nôn? Nghĩ kỹ xem, Ông Nhất Sơn từng hôn Dịch Diễm Thu, mà Dịch Diễm Thu chắc chắn đã hôn Thiệu Thính Trường...Kết luận cuối cùng là cô đã từng gián tiếp hôn lão béo đó. Như thế mà không buồn nôn sao được!

Hứa Triển bịt miệng, cố nén cơn buồn nôn, lại lén lút lấy điện thoại từ trong túi ra, đặt camera ngay đúng khe hở hồng chụp được cảnh tượng này. Nếu Thiệu Thính Trường biết Ông Nhất Sơn chăm sóc vợ yêu của ông ta như thế nào, nhất định sẽ rất vui mừng.

Không ngờ, đầu tiên, Ông Nhất Sơn nhếch mép cười và để yên cho Thiệu phu nhân xoa nắn một hồi, rồi sau đó rút tay người đẹp từ trong quần ra, hại Hứa Triển đang định ấn nút chụp tiếp thì hồng việc.

“Bây giờ chị là phu nhân của ngài Thính Trường rồi, chúng ta thế này, không hay cho lắm nhỉ?”

Dịch Diễm Thu cầu hoan thất bại nhưng khuôn mặt không hề lộ vẻ xấu hổ, chỉ ngồi thẳng dậy rồi cười, “Sao thế? Trộm vợ người khác, không phải là việc mà rất nhiều người đàn ông thích sao?”

Ông Nhất Sơn lắc đầu, “Thế để quan đề chết à? Nếu chị lấy một gã bình thường, có khi phải nhảy tường gãy chân tôi cũng muốn lao lên giường chị, còn Thiệu Thính Trường thì... Thôi quên đi, chị và tôi đều là kẻ làm ăn, phạm vào vận phong lưu để chặt đứt đường đi của nhau à?” Nói xong, anh ta lấy một tấm séc ra, đưa cho cô ta, “Lần trước chị làm cho thằng họ Bạch trúng thầu đều, thật sự là rất chuẩn, đây coi như là quà cảm ơn của tôi.”

Cự tuyệt nhưng cũng không kém phần chu đáo, vừa tán dương Thiệu phu nhân, vừa chỉ ra điểm lợi điểm hại, coi như cũng là nể mặt cô ta. Đối phương đã biết lẽ, cho dù Dịch Diễm Thu có thèm muốn cỡ nào cũng không như hổ cái mà vô vạ lấy anh ta.

Cô ta cười và nhận lấy tờ séc, vẻ mặt hài lòng, “Tôi không hiểu, nếu cậu muốn lấy được miếng đất ở bắc thành phố, tại sao nâng giá lên rồi mà lại buông tay vào đúng thời điểm mấu chốt?”

Ông Nhất Sơn đứng dậy, tự nhiên như chủ, đến cạnh quầy bar rồi rót một ly rượu vang đỏ, lại rót thêm một ly nữa cho vị phu nhân kia, “Miếng đất đấy đối với tôi mà nói, chẳng đáng là gì cả, nhưng với Bạch Gia Nặc thì không như thế. Trước kia hắn từng mua một miếng đất ở gần bắc thành phố, trên miếng đất đấy có rất nhiều nhà cổ. Lúc di dời, hắn tốn cực nhiều tâm sức với các hộ gia đình ở đấy, vừa phải hẹn có chỗ quay lại, vừa phải hẹn tặng gấp đôi diện tích. Chắc nghĩ bụng, xây được mấy tòa cao ốc, vừa sắp xếp ổn thỏa được cho những hộ gia đình này, vừa bán được mấy căn hộ khác, lời quá còn gì. Không ngờ, đến lúc đào móng mới phát hiện ra miếng đất đấy vốn là đất cát, không đào sâu được, mà căn bản là không xây nhà cao tầng được.”

Dịch Diễm Thu nhíu mày, “Vậy thì lấy được miếng đất này cũng lỗ vốn rồi!”

“Cho nên, miếng đất này chả khác gì đất hoang, hất rơi vào thế bất buộc thôi! Chỉ có cách là xây nhà để những hộ gia đình kia quay về, xây thêm ít nhà quy mô vừa nữa để bán, ổn định hệ thống mới có thể tránh thua lỗ được!”

“Cậu vẫn chưa nói, tại sao lại muốn cậu chủ nhà họ Bạch tốn nhiều tiền oan như vậy?”

“Bởi vì tôi muốn công ty hẳn phải lưu động tài chính, khiến cho hẳn rối tinh rối mù, mới không còn sức mà quấy tôi nữa.”

Nghe thế, Địch Diễm Thu như vỡ lẽ, “Tôi nghe nói công ty mạng của cậu ta tương tự của cậu, cậu gặp phải chuyện gì đó nên cho ra sản phẩm muộn. Cậu muốn cậu ta không đủ tài chính để tiến hành cạnh tranh, cùng bị chậm trễ theo? Chiêu giết người không chảy máu này quá ỉn, không mất đồng nào mà lại khiến cho cậu chủ Bạch mướt mải chạy vạy khắp nơi. Đến khi tài chính của cậu ta lưu động được thì hẳn là cậu cũng tung sản phẩm ra thị trường trước rồi?”

Ông Nhất Sơn cộng ly với cô ta, “Chị lúc nào cũng hiểu lòng người, tôi thật sự ghen tỵ với người đàn ông của chị!”

Vị phu nhân được tăng bốc, mỉm cười duyên dáng, “Cũng phải nói lại, tôi thật sự thông cảm với người nào được gả cho cậu, bị cậu bán đi lúc nào không biết ấy chứ. À phải rồi, con gái nhà phó chủ tịch Trương thế nào? Tôi còn phải trả lời người ta nữa đấy!”

Ông Nhất Sơn lắc đầu, “Chị tha cho tôi đi, tôi vẫn còn trẻ, chưa muốn cưới một người về để quản này quản nọ. Con gái nhà phó chủ tịch Trương ấy mà, chẳng phải là muốn tôi thờ như Bò Tát à? Vẫn là Thiệu Thính Trường khôn ngoan nhất, cưới được vợ hiền, người phụ nữ khéo léo như chị mới là phúc của đàn ông!”

Địch Diễm Thu cười run cả người, hai viên ngọc phỉ thúy bên tai đung đưa mãi.

Hứa Triển đứng trong nhà vệ sinh nghe được cuộc đối thoại này mà cũng phải rùng mình. Nếu có một ngày tên họ Ông phá sản, nên đổi nghề làm trai bao, vừa đi cùng làm nền, vừa có cái miệng ngọt sớt, có khi cả hàng tá quý bà muốn được bao dưỡng ấy chứ!

Có lẽ Địch Diễm Thu cũng nghĩ như vậy, tiến lại gần hôn một cái lên má Ông Nhất Sơn, “Cậu nói thế làm tôi hối hận vì lấy chồng rồi. Nếu có ngày tôi ly hôn, không biết chúng ta có cơ hội tiếp tục tiền duyên hay không đây!”

Ông Nhất Sơn nghiêm túc nói: “Nếu chị ly hôn, nhất định sẽ là chị bỏ Thiệu Thính Trường, rồi sẽ lại đi kiếm một ông chồng khác, không biết có còn để ý đến thương nhân nhỏ bé như tôi đây không!”

Thiệu phu nhân được khen nức mũi, cuối cùng cũng chịu đứng dậy, “Tôi ra ngoài trước đây, một lúc sau cậu hãy ra, đỡ bị người khác hoài nghi.”

Sau khi Thiệu phu nhân uốn éo đi ra khỏi phòng, Ông Nhất Sơn rút liền ba tờ khăn giấy trên bàn ra lau mặt. Có lẽ sợ lau chưa đủ sạch, anh ta đi về phía nhà vệ sinh, định rửa mặt.

Cô nàng Hứa thầm nói trong lòng: Chết rồi! Chết rồi! Đừng mở cửa! Đừng mở cửa!

Đáng tiếc, “luyện thuyết đại pháp” không ngăn cản được Ông Nhất Sơn.

Trong nháy mắt giật cánh cửa ra, Ông Nhất Sơn sững sờ, còn Hứa Triển thì sợ đến nỗi mở to hai mắt. Hai người cứ nhìn nhau mà không nói gì.

Hứa Triển nhìn thấy vết son trên mặt Ông Nhất Sơn, rốt cuộc cũng bĩu môi nói: “Buồn nôn!”

Trong giây lát, trên mặt Ông Nhất Sơn hiện lên chút vẻ bối rối, nhưng lập tức nhú mày, “Sao em lại trốn ở đây?”

Hứa Triển hất cằm, giọng nói bình thản, “Đương nhiên là đi vệ sinh rồi. Ăn vụng không thành sao?” Ông Nhất Sơn thấy bồn cầu chưa xả nước, bèn lướt qua Hứa Triển và ấn nút xả, rồi mới vịn nước rửa mặt.

Rửa mặt xong, Ông Nhất Sơn buồn bực nói: “Trước đây anh từng chơi bởi với cô ta mấy lần, nhưng từ sau khi gặp lại em, ngoài em ra, anh không hề chạm vào người phụ nữ khác.”

Đàn ông mà, quả nhiên đều là kẻ đểu giả. Lịch thiệp thì sao chứ, vẫn là chó má hết.

Không biết vì sao, đột nhiên, cô nhớ đến ông bố dượng của mình.

Hình như lúc đó cô mười hai tuổi. Có lần, cô ở nhà với mẹ, bỗng có người đàn ông dìu một người phụ nữ xinh đẹp đến. Người đàn ông luôn miệng nói với mẹ cô: “Chồng bà chơi em gái tôi nhưng không chịu bỏ cho nó, giờ em gái tôi nghĩ quần uống thuốc tự tử, bà xem làm thế nào đi!”

Lúc đó, mẹ nắm chặt tay cô, vẻ mặt đầy khổ sở. Một nam một nữ đứng trong sân hô to gọi nhỏ, khiến hàng xóm xung quanh chạy đến bàn tán xôn xao. Họ dị nghị rằng bố dượng cô ra ngoài chơi gái, để giờ rước nhục vào thân.

Cuối cùng, đôi khuyên tai vàng mẹ giữ lại cho Hứa Triển mới có thể đuổi được hai người đó đi.

Lúc ấy, Hứa Triển sợ mẹ khóc nên đã ôm chặt lấy mẹ.

Nhưng mẹ cô chỉ thở dài, không nhỏ lấy một giọt nước mắt. Khi ấy cô không hiểu, nhưng giờ thì đã hiểu được phần nào. Không có yêu, sao có hận? Lúc đó, có lẽ mẹ chỉ tiếc đôi hoa tai của cô và thể diện bị ô nhục trước mặt xóm giềng mà thôi.

Cũng giống như cô bây giờ, trong lòng không hề cảm thấy uất ức gì mà chỉ nghĩ: Nếu nhanh tay chụp được cái ảnh có phải là tốt không, lấy nó làm lá chắn, ắt hẳn sẽ...

Đáng tiếc, cô đã quên đối thủ của mình là ai. Đột nhiên, Ông Nhất Sơn cướp chiếc di động trong tay Hứa Triển, quả nhiên thấy được mấy trò ngứa tay của cô.

Ông Nhất Sơn dứt khoát lấy thẻ nhớ ra, ném vào bồn cầu, rồi xả nước.

“Lần này chỉ coi như em nổi máu ghen, sau này đừng nên giữ thủ đoạn tìm điểm yếu gì cả, em vẫn còn non lắm!”

Đương nhiên Hứa Triển biết mình không thể đo được với loại thương nhân lời đời như anh ta, nên rầu rĩ nói: “Anh không thiếu phụ nữ, sao không chịu tha cho tôi?”

Ông Nhất Sơn ôm cô, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, “Nếu như có thể, anh cũng muốn...”

Nói được một nửa, anh ta ngừng lại, cúi đầu định hôn Hứa Triển. Cô phiên chán quay mặt đi.

Cô thật sự không muốn có cảm giác như mình hôn Thiệu Thính Trường. Nhưng Ông Nhất Sơn cố định đầu cô, đè cô lên tường, rồi cúi xuống hôn cô mãnh liệt, sau đó như trêu chọc mà đưa lưỡi liếm môi cô, nhỏ giọng nói: “Sao, có mùi của người khác không? Ngoài em ra, anh chưa từng hôn ai cả.”

Hứa Triển tức tối nhưng lại cười: “Sao thế, trước kia anh chỉ làm chứ không hôn? Thế thì chả khác chó là mấy, nằm xuống là hùng hục ngay được!”

Ông Nhất Sơn lạnh mặt, nói: “Xem ra, bây giờ anh lạc hậu rồi, chỉ hôn suông! Có lẽ phải sửa một chút!”

Nói xong, anh ta đẩy Hứa Triển ngồi xuống bồn cầu, chuẩn bị lột quần lót của cô.

Hứa Triển sợ run, trong lòng đang thầm chửi những câu độc địa nhất, lại vội vàng rặn ra mấy giọt nước mắt, “Ông...Nhất Sơn, dừng! Tôi không muốn trong nhà vệ sinh...”

Ông Nhất Sơn yên lặng nhìn cô, rồi lập tức tiến đến gần, hôn lên cái miệng liến thoắng của cô...

Hôm đó, khi ra khỏi bữa tiệc, son trên môi Hứa Triển đã bay sạch, thay vào đó là hai bờ môi sưng đỏ.

Trông thật giống như đi vụng trộm.

Lần này, Ông Nhất Sơn dễ dãi một cách bất ngờ. Chẳng những hào phóng bỏ tiền túi ra tu sửa lại cửa hàng rửa xe cho Hứa Triển mà còn giúp cô thuê hai nhân viên, cho dù ngày thường cô phải đi học thì cũng có người trông cửa hàng.

Quách Lâm Lâm từ quê lên, nghe Hứa Triển kể về vụ bị bỏ tù, liền bắt chắp trong miệng còn đồ ăn đã nói:

“Uôi! Anh trai Bạch Giai Nhu đến tìm cậu á? Ô nhưng mà vụ hai người kia đánh nhau thì tớ biết!”

Nói xong, Quách Lâm Lâm giơ điện thoại ra. Chủ đề này có lượt xem rất cao, trai đẹp đánh nhau vẫn oách hơn cảnh con gái túm tóc cào cấu, nhất là bối cảnh phía sau lại là siêu xe đắt tiền mà bị đập hỏng không thương tiếc, thật sự là khiến cho nổi hận giai cấp tăng thêm.

Kèm theo đó là một bài viết, tiêu đề rất bắt mắt: “Bạn cùng phòng gặp được Bạch đẹp trai thượng hạng! Đàn ông mù hết rồi sao? Thảm họa!”

Những bình luận bên dưới cũng vô cùng đặc sắc. Có người phân tích, có lẽ cô bạn cùng phòng đó có kỹ thuật giường chiếu cực cao, dị dạng thiên phú, có nhét dưa chuột hay thậm chí là đu đủ cũng vẫn co giãn tốt. Có người lại cho rằng, cô bạn cùng phòng này nhất định là từ Thái Lan về, thế nên gu thẩm mỹ của mấy mỹ nam chắc chắn có vấn đề. Lại có người phân tích khoa học, lẽ nào là cô bạn cùng phòng đó thuê trai đẹp để nâng giá ỉnh...Nhất thời, cả diễn đàn đã loạn hết lên.

Kiểu bài như thế này, vừa nhìn đã biết là thánh nhân phương nào ra tay. Hứa Triển đang trầm cân nhắc, không biết có nên đưa cho Dương Lệ ít tiền nhuận bút hay không.

Tới trước cửa lớp học, Hứa Triển đầu đầu phát hiện ra, có một gã cao lớn dựa vào khung cửa, ánh mắt thâm thúy bắn sóng điện với mỗi cô sinh viên đi ngang qua. Sau khi nhìn thấy Hứa Triển, hắn đứng thẳng dậy, nở nụ cười mê hồn. Không phải Bạch Gia Nặc thì còn có thể là ai vào đây được nữa?

19. Chương 19

Thấy Hứa Triển, hắn đứng thẳng dậy, định cất tiếng gọi cô.

Cô nàng Hứa không muốn gặp hắn, dứt khoát ngo lơ với hắn rồi đi ngang qua hắn luôn.

Bạch Gia Nặc vội kéo cô lại.

Hứa Triển nhìn về phía sau rồi nói với cậu cả nhà họ Bạch: “Nếu anh muốn tìm em gái thì sang khoa tiếng Anh, đến nhầm chỗ rồi.” Nói xong, cô giẫy khỏi tay hắn, đáng tiếc, bàn tay Bạch Gia Nặc rất khỏe, cô không rút nổi tay ra.

“Đến tìm em. Khăn em lấy cho tôi đâu?” Bạch Gia Nặc cúi đầu cười, hỏi Hứa Triển.

Ánh nắng giữa trưa xuyên qua cửa sổ, đôi mắt Bạch Gia Nặc cũng loáng thoáng sắc vàng, thậm chí mái tóc dày cũng hơi hung. Xem ra, tên họ Bạch này đúng là con lai.

Hứa Triển bị hắn kéo lại nên hơi khó chịu, còn đang định giơ chân đạp một cái. Đột nhiên, nghĩ đến điều gì đó, cô không giẫy giụa nữa mà bình tĩnh nói với hắn: “Nếu anh không có việc gì hay ho thì đi đi, trường tôi có một đội ngũ chó săn lành nghề, cứ lằng nhằng thế này, cẩn thận bị đưa lên mạng đấy!”

Có vẻ Bạch Gia Nặc cũng biết mình bị đưa tin, nên có chút kiêng dè mà buông lỏng tay ra.

“Thế thì đi thôi, tôi mời em uống cà phê, coi như xin lỗi em.”

Hứa Triển chưa bao giờ bỏ tiết, kể cả tiết tin học trông coi lỏng lẻo, cô vẫn đều đặn kiên nhẫn ngồi làm bài đến hết giờ. Nhưng nếu bây giờ không trốn tiết, cô sẽ không thể thoát khỏi tầm mắt của Ưông Nhất Sơn. Nghĩ vậy, Hứa Triển gật đầu, đi theo Bạch Gia Nặc ra khỏi trường.

Quán cà phê là do Hứa Triển chọn, ở ngay phía đối diện trường.

Phong cách bài trí tầm thường, giấy dán tường màu tím, màn hình nhựa trong màu hồng. Đây là chỗ những cặp đôi sinh viên hay hẹn hò. Những vách bằng gỗ dán chia quán thành nhiều ô nhỏ, tạo điều kiện cho các cô cậu tâm sự tình cảm.

Bỏ mười lăm đồng mua một cốc cà phê, sau đó có thể tự do ôm hôn ve vuốt suốt mấy tiếng, như vậy là quá lời cho đám sinh viên.

Lúc này đang là giờ học nên quán cà phê vắng vẻ hẳn. Hứa Triển chọn một gian đặc biệt ở gần quầy phục vụ.

Sau khi Bạch Gia Nặc bước vào, trong không khí đặc mùi của hắn. Mùi hương của hắn rất riêng biệt, nụ cười cũng vô cùng mập mờ.

Mặc dù hấn không mấy thoải mái với Hứa Triễn vì những vụ ầm ĩ trước đây, nhưng kiểu con gái dùng chiêu lật mềm buộc chặt thì hấn hiểu. Người có thể nhanh chóng quyên rũ được Ông Nhất Sơn, có thể khiến anh ta nhớ mãi không quên, thì có thể tưởng tượng được là loại yêu mị cỡ nào. Trong lúc đối đầu gay gắt với Ông Nhất Sơn, có thêm một cô gái thì mọi chuyện thuận lợi hơn rồi, đây cũng chẳng phải chuyện hiếm gặp.

Lúc này, cô gái nhỏ đưa hấn đến chỗ đèn mờ, mọi thứ xung quanh đã ngăm biếu hiện rõ ràng rồi, ngay chính hấn cũng cảm thấy thú vị.

Dưới ánh đèn nhạt, gương mặt Hứa Triễn lại càng có vẻ trắng hơn, vài sợi tóc rủ xuống vàng trán đầy, trông thật đúng là một cô bé thùy mị. Chẳng trách Ông Nhất Sơn mê cô, cô gái này thật sự có chỗ đáng ngắm, không biết những nơi khác của cô có trắng mịn như thế không.

Nghĩ vậy, ánh mắt hấn trượt xuống ngực Hứa Triễn. Mặc dù cơ thể ấy được che bởi chiếc áo phong đơn giản, nhưng lại khiến người ta mãi miết liên tưởng đến một thân mình đầy đặn bên trong.

Hấn là bị cái mùi nồng nồng trong gian phòng kích thích, hấn là bị cô gái này gợi nhớ đến quãng đời sinh viên, đột nhiên, Bạch Gia Nặc bỗng nảy sinh ý nghĩ muốn đề cô gái trước mặt xuống băng ghế dài, lột sạch quần áo của cô, tách đôi chân trắng mịn ra rồi vùi mình vào, làm cho tới khi cô khóc không ra tiếng mới thôi...

Ý nghĩ nảy sinh đột ngột khiến ánh mắt Bạch Gia Nặc nhìn Hứa Triễn bỗng trở nên nóng bỏng vô cùng. Hấn ngồi trên chiếc đệm hoa trước bàn, điều chỉnh lại tư thế, cố gắng bình tĩnh rồi nói với Hứa Triễn: “Thật ra không cần ở đây đâu. Tôi biết mấy khách sạn cho tình nhân khá tốt, vừa sạch sẽ lại vừa đầy đủ tiện nghi. Hay là tôi đưa em đi?”

Hứa Triễn mới nghe xong thì sững sốt, lại lập tức hiểu ý đồ hạ lưu trong lời nói của Bạch Gia Nặc.

Cô cố nén cảm giác bức tức lại, vừa cười vừa nói với Bạch Gia Nặc: “Bàn chuyện làm ăn, sao phải đến khách sạn? Gần trường chỉ có mỗi chỗ này là yên tĩnh thôi, hơi bẩn một tẹo, nhưng chỉ ít sẽ không bị quấy rầy.”

Trong mắt Bạch Gia Nặc hiện lên vẻ khinh miệt, nhưng ánh mắt ấy lại càng đề tiện hơn, “Thì ra là muốn bán, thế thì nói một cái giá đi!”

Hứa Triễn lại cười: “Xem ra anh thật sự không phải là người hợp với việc buôn bán rồi. Tôi không có cái gì đáng giá để bán cho anh cả, tạm biệt!”

Nói xong, cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Bạch Gia Nặc nghe thấy thế, sắc mặt hiện chút vẻ căng thẳng, “Đứng lại! Cô nghe ở đâu ra?”

Hứa Triễn xoay người, cười trào phúng, “Miếng đất mới mua ở bắc thành phố, còn dùng được chứ? Nếu như là đất cát, có muốn mua mảnh khác không? Đến lúc đấy, cố mà giữ giá thầu cho cẩn thận, đừng để kẻ khác thám thính được.”

Về mặt Bạch Gia Nặc tối sầm, nhưng rồi hấn lại lập tức ngả người trên băng ghế dài, mỉm cười như mọi khi, “Ông Nhất Sơn không đề phòng cô cái gì cả, chuyện làm ăn mà cũng đem ra để nói trên giường sao? Tôi thấy, nó đúng là hồ đồ quá rồi!”

Hứa Triễn biết mình chỉ nghe lỏm được vài câu lúc trốn trong nhà vệ sinh, nhưng đối với Bạch Gia Nặc thì cũng là quá thừa rồi.

“Vừa rồi là tôi hiểu lầm, xin lỗi. Không biết cô Hứa đây có hứng thú tiếp tục bàn chuyện làm ăn nữa hay không?”

Nghe Bạch Gia Nặc nói xong, Hứa Triễn từ từ ngồi xuống, trong lòng không nén nổi cảm giác sung sướng: Khoản nợ hơn chục triệu, rốt cuộc thì cô cũng không còn phải nghĩ cách trả. Có điều, kẻ trước mặt này cáo già không kém gì Ông Nhất Sơn, mỗi một câu nói ra đều phải cẩn thận, nếu không sẽ lộ sơ hở mất.

Hôm đó, cô nói chuyện với Bạch Gia Nặc mấy tiếng liền. Bạch Gia Nặc thanh toán tiền, trước khi đi, hấn nói với Hứa Triễn: “Xem ra, cô hận Ông Nhất Sơn thấu xương! Nếu cô không thích nó, hoàn toàn có thể rời khỏi nó, tôi là một lựa chọn không tồi cho cô! Yên tâm, tôi lúc nào cũng rất hào phóng với phụ nữ.”

Hứa Triễn mỉm cười: “Cảm ơn, anh thật sự rất lời cuốn, chỉ có điều, so với đàn ông thì tôi thích phụ nữ hơn.” Bạch Gia Nặc vừa nghe xong, ánh mắt trở nên rất kỳ quái, có lẽ là đang tưởng tượng ra cảnh Hứa Triễn lăn lộn trên giường với một cô gái khác. Nhưng hẳn là cô nàng Hứa không biết, đồng tính nữ lại càng kích thích ham muốn hơn hẳn trong đàn ông hơn.

Bạch Gia Nặc rời đi, cô ngồi lại một lúc rồi mới ra ngoài. Lúc cầm lấy quai ba lô, cô mới phát hiện ra, lòng bàn tay mình đầy mồ hôi.

Ở cổng trường đã có vài sinh viên ra vào. Giờ này, lựa chọn của họ cho bữa trưa chỉ có thể là món mì lạnh Thiểm Tây cay nồng, hoặc một loại mì giá rẻ nào đó.

Cuộc sống của cô đáng lẽ ra cũng được như thế, được đơn giản đến nhàm chán. Đáng tiếc, hạnh phúc nhỏ bé mà trước kia còn chưa cảm nhận được thì đã bị một người đàn ông phá hỏng sạch sẽ. Không ai chỉ cho cô con đường tiếp theo phải đi thế nào, một cô gái vừa mới hai mươi tuổi đã phải bước vào trận chiến thương trường đầy máu, nỗi lo lắng sẽ còn kéo đến đâu, cô có thể tưởng tượng được.

Nhưng, mặc cho số phận không phải cách sống của Hứa Triễn. Kết quả sẽ tồi tệ đến đâu, tồi tệ đến đâu nữa?

Hứa Triễn không có thời gian suy nghĩ miên man, một lúc nữa thôi là tài xế đến đón cô rồi. Cô lẳng lặng đứng trước cổng, lẳng lặng chờ tài xế.

“Cô vừa nói chuyện gì với anh trai tôi?” Đột nhiên, phía sau truyền đến lời chất vấn lạnh lùng.

Hứa Triễn ngoảnh lại, Bạch Giai Nhu mới làm xoắn mái tóc dày, vẽ mặt hầm hầm ở ngay phía sau cô.

20. Chương 20

Từ sau cuộc ẩu đả trong nhà ăn, đây là lần đầu tiên Hứa Triễn gặp lại Bạch Giai Nhu. So với lần trước, cô hoa khôi của trường này có phần sa sút hơn, xem ra bị biến cố tình ái này làm ảnh hưởng không ít.

Hứa Triễn bước hai bước lại gần Bạch Giai Nhu, cô nàng Bạch lại cảnh giác lùi hai bước, “Cô muốn làm gì?” Xem ra, cuộc ẩu đả kia đã để lại một chút di chứng cho vị tiểu thư nhà họ Bạch, vừa nhìn thấy Hứa Triễn tiến lên, cô ta đã tự giác ra vẻ sẵn sàng chiến đấu.

Hứa Triễn buồn cười, thầm nói trong lòng: Chị gái à, là chị chủ động gọi tôi đấy nhé!

“Yên tâm, chỉ cần chị có thể bình tĩnh nói chuyện, tôi cũng không có tinh thần mà đánh nhau với chị ở ngay cổng trường đâu.” Lá cờ hòa bình phấp phới, Bạch Giai Nhu lại khôi phục được vẻ bình tĩnh.

“Cô vừa nói linh tinh gì với anh trai tôi?”

Hứa Triễn trừng mắt nhìn, “Câu này là như thế nào đấy? Tôi với anh chị mà có thể nói chuyện linh tinh được sao? Chẳng nhẽ anh ta lại không thay chị vọt vào mồm tôi một cái?”

Nghe thấy lời mỉa mai của Hứa Triễn, Bạch Giai Nhu khẽ cắn môi, đưa mắt liếc xéo Hứa Triễn một cái, “Tôi biết hết rồi, lần trước anh tôi đến cửa hàng rửa xe của cô, không phải chính cô đã khốc lột tố cáo tôi đánh cô sao?” Cô nàng Bạch còn chưa kịp mách gì thì ông anh trai đã trở về, còn lạnh mặt đe cô ta không được dây dưa với Ông Nhất Sơn nữa.

Mấy ngày nay, Bạch Giai Nhu đang rơi vào nỗi bế tắc, mỗi ngày đều gửi cho Ông Nhất Sơn không biết bao nhiêu tin nhắn, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn như đá chìm đáy biển, bất vô âm tín. Lòng tự tôn hoàn toàn bị phá nát, ban đêm, cô ta khốc lột rầu rĩ, cô ta đâu biết anh trai và Ông Nhất Sơn đang đấu đá gay gắt trên thương trường, trong mắt cô ta chỉ có “darling” yêu dấu, kẻ hãm hại anh vợ không chút nương tay!

Hơn nữa, ba ả chỉ lo thiên hạ không đủ loạn còn thêm mắm dặm muối, Bạch Giai Nhu tin chắc là Hứa Triễn đã mách lẻo với anh trai mình.

Nổi uất ức bị đè nén trong lòng, lại trông thấy anh trai đưa Hứa Triển vào quán cà phê, cơn tức như bùng lên mạnh mẽ. Anh trai cô ta đích thị là một con hùm, ngay cả khi là em gái nhưng cô ta vẫn sợ, nên không dám ra chất vấn, đành đợi anh trai đi mới dám ra sinh sự với Hứa Triển.

Hứa Triển nghe xong lấy làm vui mừng! Cô gái khi yêu, chỉ số thông minh về không hết! Quả nhiên, cho dù cô có nói ra, chẳng nhẽ Bạch Gia Nặc không tin em gái ruột, mà chỉ tin vào một con bé mới gặp có một lần?

Vốn định lách qua cô ta rồi bỏ đi, nhưng sờ bụng cảm thấy rỗng, Hứa Triển chân thành nói với Bạch Giai Nhu: “Hay là chúng ta tìm một chỗ uống cốc cà phê?”

Vẫn là quán cà phê đó, không gian chật hẹp. Lần này, Hứa Triển nói chuyện với Bạch Giai Nhu khoảng ba mươi phút, lúc đi ra, cô ta dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hứa Triển.

Thế nhưng, Hứa Triển lại rất hài lòng, không hề nói gì thêm. Họ Bạch là nhà gia giáo, anh em họ đều chủ động trả tiền, cô không tốn đồng nào mà cũng được đầy một bụng cà phê Nestlé.

Hôm đó, về biệt thự là cô thoải mái ăn chơi. Ông Nhất Sơn nhìn Hứa Triển mấy lần, cuối cùng không nhịn được phải hỏi: “Trúng xổ số hả?”

Nghe anh ta hỏi, Hứa Triển còn đang dựa vào ghế đọc sách mới phát hiện mình phần khởi ra mặt. Cô thầm rùng mình, lại tỏ ra như không có việc gì mà nói: “Trúng xổ số thì sướng quá rồi! Bài thi online hôm nay đạt thành tích không tồi.”

Ông Nhất Sơn thử tưởng tượng dáng vẻ cô nàng Hứa lúc trúng xổ số, khê noãn miệng cười.

Hứa Triển bất cẩn bị nụ cười của anh ta lay động. Tên cầm thú đang ngồi dưới sàn nhà chơi điện tử, chiếc áo trắng đơn giản phối cùng chiếc quần rộng màu đen, đôi mắt ánh lên màu sắc từ màn hình tinh thể lỏng, hai bàn tay có chút căng cứng để điều khiển trò chơi. Người đàn ông có vóc dáng cao to, dù có nằm xoài ra vẫn cho cảm giác thoải mái.

Trong lòng cô thầm nghĩ, tên này nếu không nổi nóng thì cũng khá đẹp trai, đôi môi mỏng mím hờ theo thói quen giúp gương mặt duy trì nét thanh tân như hồ nước xuân.

Có lẽ đã phát hiện ra Hứa Triển đang nhìn mình, Ông Nhất Sơn ấn nút tạm dừng, quay đầu nhìn cô.

Hứa Triển vội vàng cúp mặt xuống, ra vẻ đang chăm chú đọc sách.

“Đợi đến cuối tuần, anh cùng em về nhà một chuyến.” Nghe Ông Nhất Sơn nói thế, Hứa Triển bỗng mở to hai mắt, “Anh về nhà cùng tôi?”

“Đã lâu không gặp mẹ em rồi, nhân tiện có người khách tặng cho anh hộp nhân sâm hảo hạng, mang về biếu mẹ em bồi bổ sức khỏe.”

Đưa bạn trai về nhà ra mắt bố mẹ vốn sẽ khiến các cô gái thấy ngọt ngào, như vậy chứng tỏ tình cảm phát triển tốt, đã tiến thêm một bậc.

Nhưng Hứa Triển nghĩ đến hoàn cảnh đưa bạn trai về nhà mà thấy thẹn. Không phải vì xuất thân nghèo nàn, cũng không phải vì chuyện cả nhà bốn người ở chung một gian phòng, mà là vì không khí gia đình kỳ lạ. Cô tưởng tượng ra cảnh bố dượng uống say, vừa đập bàn vừa chửi mẹ, rồi lại mở cặp mắt hau hau nhìn những món quà bạn trai đem đến. Còn tưởng tượng ra vẻ mặt kinh ngạc của bạn trai, Hứa Triển thầm nghĩ cả đời sẽ không lấy chồng.

Tình cảm sâu đậm đến đâu mới có thể khiến cô đủ dũng cảm xé bỏ bức màn che, dũng cảm đưa người mình yêu về gia đình kỳ quái? Tình cảm sâu đậm đến đâu mới có thể khiến người đàn ông có được trái tim bao la, bao dung tất cả?

Chuyện này cũng giống như hồi học trung học, cô cũng rơi vào tình cảnh đáng buồn. Không phải là không có nam sinh nào lên gửi giấy nhắn cho cô, chỉ là, sau phút rung động thoáng qua, cô lại nghĩ đến cảnh một chàng trai không đỡ nổi cú đâm trời giáng của bố dượng, trong lòng cô chợt sinh ra nỗi tự ti, bởi thế cô phải dập tắt khát vọng tươi đẹp về tình yêu của mình.

Nhưng đối mặt với Ông Nhất Sơn, sự tự ti lại không có dịp phát tác. Ông Nhất Sơn có được tính là bạn trai? Ông chủ lại đi gặp bố mẹ của tình nhân? Định phát huân chương lao động cho tình nhân sao?

Cô không dám nghĩ đến chuyện để Ông Nhất Sơn bước vào nhà mình, không muốn để mẹ và em trai bị rơi vào tầm ngắm của một tên nguy hiểm như thế này.

“Không phải là công ty anh còn nhiều việc sao? Tôi thay anh mang về là được rồi.”

Ông Nhất Sơn ngồi vào chỗ cạnh Hứa Triển, thuận tay nâng cô dậy rồi ôm vào lòng, hôn một cái lên trán cô, “Sao thế? Sợ ông bố kia của em làm khó anh? Yên tâm, anh mà không đối phó được với lão già đấy ư?”

Hứa Triển nghe thấy thì mắt tối sầm. Sợ? Chỉ sợ ông bố đó không đủ tàn nhẫn thôi! Có điều, kẻ thù của mình lại hiểu rất rõ hoàn cảnh gia đình mình, kiểu chơi đùa biết mình biết ta này, thật ra lại là bất lợi ỉn.

Anh ta biết quê cô ở đâu, biết được hết những khúc mắc của cô. Nhưng về anh ta thì sao? Hứa Triển phát hiện ra, mình biết quá ít.

Chuyện mà Ông Nhất Sơn đã quyết định thì rất ít khi thay đổi. Một tuần sau, Ông Nhất Sơn mang theo rất nhiều hộp thuốc bổ, kéo Hứa Triển còn đeo bộ mặt không cam lòng vào xe.

Vì đường dài nên Ông Nhất Sơn gọi tài xế lái xe, còn mình thì ngồi phía sau ôm Hứa Triển diễn cảnh thiếp chàng mận nồng.

Hứa Triển không hiểu tại sao Ông Nhất Sơn có thể vô vị như thế, chỉ có ngón tay cô mà có thể chơi đùa gần một tiếng được. Trên mỗi đầu ngón tay trắng trẻo của cô đều in hình dấu răng bán nguyệt.

May mắn là lần này họ ngồi trên chiếc Mercedes Benz Suv, không có vách ngăn giữa chỗ ngồi của tài xế và ghế sau, nếu không, hàm răng kia sẽ cắn hết toàn thân cô mất.

Về đến huyện thì đã là xế chiều. Cái chốn to bằng bàn tay, chỉ điểm hai nhà một cách ngẫu nhiên cũng là họ hàng của nhau. Cho nên, khi chiếc xe xa hoa đỗ trước căn nhà cũ, rất nhiều bà con cô bác ngo ra xem.

Mẹ Hứa Triển đã nhận được điện thoại của con gái từ trước đó nên đứng chờ sẵn. Nhưng vừa nhìn thấy con gái bước xuống từ chiếc xe xa hoa, bà không khỏi ngạc nhiên.

Sau khi xuống xe, không chờ Hứa Triển giới thiệu, Ông Nhất Sơn đã chào hỏi mẹ cô: “Cháu chào cô, cô còn nhận ra cháu không ạ? Cháu là Ông Nhất Sơn.”

Một giây đó, Hứa Triển chợt thấy vẻ sợ hãi hiện lên trên gương mặt mẹ mình...

21. Chương 21

Hứa Triển vẫn lo Ông Nhất Sơn sẽ nuốt lời. Nếu anh ta nhất quyết không cho cô gặp mẹ, cô có thể làm gì anh ta chứ?

Ông Nhất Sơn vẫn lờ mờ một thời gian, thật ra là mượn gió bẻ măng, có cái cố lẩn qua lẩn lại trên giường với Hứa Triển.

Hứa Triển biết anh ta chỉ ưa mềm chứ không thích cứng, nên đành để mặc anh ta làm đủ trò xằng bậy.

Ít lâu sau đó, anh ta gọi trợ lý ra sân bay đón mẹ Hứa Triển.

Khi thấy mẹ bước vào biệt thự, cô thật sự thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức nhào đến ôm lấy Hứa Thu Mạn.

Đã lâu không gặp, những nét già nua trên mặt mẹ cô không thể che đi được. Mái tóc hay búi sau đầu đã điểm hoa râm.

“Mẹ...” Gọi một tiếng xong, cô không còn biết nói gì nữa. Hứa Thu Mạn cũng vậy, nước mắt lã chã rơi trên gương mặt điểm nếp nhăn.

Uông Nhất Sơn rất khách sáo với mẹ vợ tương lai. Trước mặt Hứa Triển, anh ta vừa rót trà vừa hỏi thăm. Nhưng Hứa Triển phát hiện ra, mỗi khi Uông Nhất Sơn nói chuyện với mẹ cô, thân thể anh ta đều có chút cứng nhắc.

Thấy Uông Nhất Sơn ngồi xuống ghế, có vẻ như định nói chuyện cùng hai mẹ con cô, Hứa Triển cắn môi, nói với anh ta: “Em muốn nói chuyện với mẹ một lát.” Uông Nhất Sơn không nhúc nhích, nhìn Hứa Triển chằm chằm.

Hứa Triển cũng không chịu thua, trừng mắt nhìn anh ta. Cuối cùng, Uông Nhất Sơn phải nhượng bộ, chậm rãi đứng dậy và nói với bà Hứa: “Cô với Triển Triển cứ tâm sự đi, lát nữa cháu sẽ gọi hai người xuống ăn cơm.”

Đợi Uông Nhất Sơn đi, Hứa Triển mới kéo tay mẹ lại, thì thầm: “Mẹ...Dạo này mẹ thế nào?”

Hứa Thu Mạn cố nén nước mắt lại, “Ồn, còn con...phải chịu khổ rồi.”

Hứa Triển biết thời gian của mình và mẹ có hạn, chỉ có thể nói ngắn gọn nên hỏi thẳng luôn: “Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết không, rốt cuộc là con với Uông Nhất Sơn đã xảy ra chuyện gì?”

Cho dù mẹ không nói, cô cũng mang máng đoán được chuyện năm đó đã khiến mẹ đau buồn mức nào. Khi mẹ khóc thất thanh, nghẹn ngào kể ra chuyện năm đó, Hứa Triển chỉ cảm thấy ruột gan mình như bị lửa nóng nung đốt.

Là dạng cảm thú như thế nào mới có thể phá hủy cuộc đời của một cô gái như vậy?

Còn cô...lại chính là kết quả của cuộc cưỡng bức hung bạo đó! Trong người cô đang chảy dòng máu không sạch sẽ đó!

Hứa Triển cảm thấy cổ họng như bị thứ gì đó bóp nghẹt, thở mạnh thế nào cũng không ra. Cô nhìn người phụ nữ yếu đuối và đáng thương trước mặt. Năm ấy, suy nghĩ như thế nào mới khiến bà quyết định sinh cô? Mang thai, sinh hạ, và kiên cường nuôi cô khôn lớn?

Cô từng oán giận mẹ đã bỏ quên mình sau khi sinh em, nhưng giờ nghĩ lại, cô cảm thấy, tình yêu mẹ cho đi quý giá nhường nào!

Giờ phút này, hình ảnh mẹ ngồi cặm cùi khâu vá dưới ánh đèn không sao xua đi được...

“Triển Triển, con không trách mẹ chứ? Nếu không vì Uông Nhất Sơn đột ngột xuất hiện, mẹ thật sự hy vọng cả đời này con không biết chuyện đó...”

Hứa Triển ôm cổ Hứa Thu Mạn, chặn ngang lời tự trách của bà.

“Mẹ, mẹ đừng nói gì nữa, mẹ không làm gì sai cả...”

“Triển Triển, con không phải lo gì cả, mẹ với em con đều ổn. Có điều, bây giờ con đã rõ chưa? Con tuyệt đối không thể lấy Uông Nhất Sơn được!”

Nghe xong, Hứa Triển trầm mặc. Cô cầm chiếc khăn tay trên bàn, cẩn thận lau nước mắt ẹ.

“Mẹ, mẹ còn nhớ lúc con bé không? Nhà hàng xóm có một ông béo hay đứng ở cửa gọi con sang nhà ông ta ăn kẹo đường.”

Hứa Thu Mạn sững sốt, không hiểu vì sao con gái lại nhắc đến chuyện này. Vì chuyện của mình, bà luôn trông chừng con gái rất cẩn thận, luôn dặn con không được tùy tiện sang nhà người khác, hơn nữa ở nhà bên có một lão già độc thân gần năm mươi tuổi, lúc nào cũng thích trêu ghẹo bọn trẻ con, bà cực kỳ đề phòng lão ta.

“Mặc dù con không ăn kẹo đường của ông ta, nhưng có những đứa con gái khác sang đấy. Nhưng mà lúc về, bọn nó thường khóc với con, con hỏi làm sao cũng lắc đầu không nói. Có một đứa thân với con đã nói, lão béo kia thò tay vào trong quần nó...Cho nên, hôm sau con đã lén đặt một cái bẫy chuột trước cửa nhà lão. Kết quả là lúc sáng đi ra khỏi nhà, lão bị bẫy kẹp trúng chân. Lão tức sôi máu chửi ầm cả lên, thế nên con bị Trương Đại Hiền đánh một trận. Lúc ấy, ai cũng bảo con nghịch dại, thật ra, con bị đánh nhưng không hối hận tí nào.”

Nghe thế, Hứa Thu Mạn toát mồ hôi lạnh. Nhớ tới lão béo từng làm hàng xóm với mình năm năm, bà không khỏi nghĩ lại chuyện của con gái, lúc ấy còn liên tục hỏi con gái có sang nhà lão ta không.

Sau khi nghe con gái cam đoan, bà thở dài một hơi, rồi cũng không bắt con nói nguyên nhân sự việc.

Hứa Triển nắm tay mẹ, “Mẹ, mẹ không phải lo cho con đâu, Ông Nhất Sơn đối xử với con rất tốt, trông anh ấy lạnh lùng nhưng tuyệt đối không đánh phụ nữ như Trương Đại Hiền. Còn lão súc sinh Ông Dương...quan hệ của Ông Nhất Sơn với bố anh ấy không tốt, con cũng không có nghĩa vụ phải hầu hạ bố chồng, mẹ càng không phải lo con chạm mặt ông ta...Tin con đi mẹ, con sẽ ẹ nửa đời sau không phải lo chuyện áo cơm.”

Hứa Thu Mạn không ngờ rằng sau khi mình nói hết chuyện cũ, Hứa Triển lại vẫn cứng đầu muốn lấy Ông Nhất Sơn.

Bà hơi sững sờ, muốn mở miệng mắng Hứa Triển nhưng lại không biết mắng gì. Bà sững sờ một lúc lâu, chợt thấy con gái bình tĩnh gọt táo ỳnh.

Con gái bà lớn thật rồi, trước kia đều là bà gọt táo, vậy mà giờ bàn tay kia lại khéo léo gọt được một vòng dài vỏ táo...Đôi tay đó thật đẹp! Thon dài, trắng mịn, không giống những ngón tay thô ráp như cành củi khô của bà.

Cuộc sống an nhàn mới là thứ mỹ phẩm tốt nhất của phụ nữ.

Dù sao thì Hứa Triển cũng không có quan hệ huyết thống với Ông Nhất Sơn, chàng trai kia đúng là rất xuất sắc, gia thế hoành tráng. Nếu như anh ta không phải là con trai của Ông Dương, có lẽ bà mẹ vợ như bà sẽ vui mừng đến nổi mất ngủ.

Con gái bà sinh ra trong gia đình nghèo khổ, khó tránh khỏi khát vọng chim sẻ hóa phượng hoàng, gặp được chàng trai như vậy, sao lại không động lòng?

Câu chuyện quá khứ khiến người ta buồn nôn, chẳng phải là bà vẫn muốn con gái hoàn toàn quên đi sao? Hôm nay, con gái bà không bị ảnh hưởng quá nhiều bởi câu chuyện đó, như vậy...hẳn là nên vui mừng? Nghĩ vậy, bà lại nhớ đến trò nực cười mình muốn đi giết Ông Dương, lại không khỏi phẫn muộn: Nếu Ông Dương bị mình giết chết, thì đúng là nhân duyên của con gái đã bị mình phá hoại rồi. Đến lúc đó, Triển có hận mình không?

Cứ như vậy, bất chợt nghe thấy chuyện con gái đi làm dâu nhà họ Ông, bà lại có cảm giác phẫn muộn xen lẫn uất ức khó tả này, cảm giác ấy lặp đi lặp lại, đè nặng áp lực trong lòng bà.

Hôm đó, Hứa Thu Mạn không ở lại lâu. Lúc hai mẹ con tạm biệt nhau, Ông Nhất Sơn cũng đi ra với vẻ mặt bình thường, chỉ có điều, lúc nhìn Hứa Thu Mạn thì luôn không được tự nhiên.

Trước khi đi, Hứa Triển lấy tấm thẻ mà Ông Nhất Sơn cho ra, nhét vào tay mẹ, “Điểm tiếng Anh của em con không tốt, bây giờ con cũng không kèm nó được, mẹ mời gia sư đi, mua thêm ít quần áo ẹ nữa. Cái này là của mẹ, đừng đưa cho Trương Đại Hiền.”

Hứa Thu Mạn đặt tấm thẻ lên bàn, “Triển Triển, đây không phải là tiền của mẹ, mẹ không cầm được. Khổ thế nào mà chả sống được, bây giờ cũng ổn hơn trước nhiều rồi. Còn con, tự chăm sóc mình nhé, nếu bị ầm ức thì...cứ về nhà, lúc nào cũng còn dư bát đĩa.”

Nói xong, Hứa Thu Mạn liền quay người lên xe. Ông Nhất Sơn đứng cạnh cửa xe, chờ bà Hứa lên mới dặn dò tài xế đưa bà về cẩn thận, rồi đóng cửa lại, nhìn theo chiếc xe đang tiến ra khỏi biệt thự.

“Vừa rồi đứng ngoài cửa nghe rõ không?” Đột nhiên, Hứa Triển hỏi.

Ông Nhất Sơn chẳng cần suy nghĩ, anh ta không trả lời. Anh ta chẳng cần nói cho Hứa Triển rằng, cả căn biệt thự này có thiết bị giám sát, cho dù ở thư phòng dưới tầng, anh ta vẫn có thể thấy rõ cảnh ở tầng trên.

Mãi sau, anh ta mới chậm rãi nói: “Lễ cưới lần này, bố anh sẽ không tham gia, em có thể yên tâm đưa bác gái và cậu em trai đến.”

Hứa Triển nhướn miệng cười, “Tại sao? Chẳng lẽ tôi là con dâu xấu nên không thể gặp bố mẹ chồng?”

Ông Nhất Sơn khẽ nhủ mày, không nói gì.

“Ông Nhất Sơn, sau này tôi cũng chẳng chạy thoát được, nhưng anh nghĩ kĩ chưa, anh thật sự muốn lấy tôi sao?” Hứa Triển đột ngột hỏi.

Ông Nhất Sơn không chất phác như mẹ cô, nếu như anh ta nghe lén cuộc trò chuyện của hai người, sao lại không đoán ra tâm tư của cô?

Còn cô, cô lại càng không muốn nhu nhược, thiện lương như mẹ.

Nếu như chỉ mình cô bị chèn ép, kiêu gì cô cũng chịu được, nhưng đám cầm thú đã nợ mẹ con cô một món nặng, cho dù phải liều mạng, cô cũng sẽ đòi lại!

Đột nhiên, Ông Nhất Sơn đưa tay sờ đầu Hứa Triển, mỉm cười, “Đương nhiên rồi, trừ anh ra, em còn có thể lấy ai được nữa? Anh còn muốn xem, xem em giăng cái bẫy chuột thế nào!”

22. Chương 22

Thật ra, Hứa Triển cũng không biết trong quả hồ lô thần bí của Ông Nhất Sơn chứa loại thuốc gì.

Lúc mấy người phục vụ dẫn mẹ và em trai đi, Ông Nhất Sơn cũng kéo cô vào thang máy luôn.

“Sao không chờ họ?” Hứa Triển hỏi.

“Có người đưa họ đến chỗ thư giãn rồi, em không cần quan tâm.” Ông Nhất Sơn bấm số rồi mới ngẩng đầu, nhìn con số đang nhảy trên màn hình, giọng điệu trầm tĩnh.

Con số tám xuất hiện, chứng tỏ thang máy đã đến tầng cao nhất của tòa nhà này.

Cửa thang máy mở ra. Hành lang được trải tấm thảm trắng như tuyết, trông rất sạch sẽ, có lẽ rất ít khách lên tầng này.

Ông Nhất Sơn lấy chìa khóa rồi tiến đến căn phòng ở chỗ sâu nhất trên hành lang.

Hứa Triển cũng đi theo. Căn phòng này có diện tích rất lớn, đồ dùng bên trong xa hoa, băng ghế salon dài uốn lượn như thắt lưng cong của người phụ nữ. Bốn cột ở bốn góc càng khiến không gian thêm sâu. Ngoài chiếc giường lớn được chạm trổ tinh vi ở giữa phòng, gần ban công còn có một chiếc kệ dài. Bước qua bậc thang thì lại thấy thêm một hồ tắm tròn siêu lớn.

Mọi thứ ở đây đều thật xa xỉ, nhưng cũng gợi đầy ý nghĩ mờ ám.

Căn phòng như thế này không giống với loại phòng hạng tiêu chuẩn của làng nghỉ mát, mà như một chỗ ăn chơi hưởng lạc của những tay giàu có.

Nhìn Ông Nhất Sơn làm mọi việc thành thục, Hứa Triển liền hiểu ngay. Đây chắc chắn là nơi anh ta hay đưa phụ nữ đến để giờ trò phóng túng.

Tưởng tượng cảnh Ông Nhất Sơn ôm vị phu nhân xinh đẹp của Thiệu Thính Trường lăn lộn trên chiếc giường kia, Hứa Triển lại bắt đầu thấy buồn nôn. Đêm nay, anh ta không bắt mình qua đêm ở đây đấy chứ?

Ông Nhất Sơn nhìn ra vẻ mặt chán ghét của Hứa Triển, vừa cởi quần áo vừa cười nói: “Trung tâm này là do anh mới mở, căn phòng này cũng mới lắp đặt xong, cả tầng này không mở, anh giữ lại để dùng. Giường đệm cũng có người phụ trách, còn sạch hơn con bé lười tắm như em đấy.”

Nghe ra ý tứ cay độc của Ông Nhất Sơn, Hứa Triển liền trừng mắt, lại vội vàng chuyển tầm mắt đi ngay. Cho dù bị tên lưu manh này liếm đến trăm lần, cô cũng không còn là cô gái ngây thơ, nhưng mấy chuyện như nhìn đàn ông cởi đồ, cô vẫn không thể nhẫn nại được.

Ông Nhất Sơn cởi nốt quần áo rồi đi đến cạnh cô gái đang đỏ bừng mặt, khẽ liếm lên tai cô, nhẹ giọng hỏi: “Không tắm hả, cô bé bẩn?”

Phòng tắm mở như thế ai mà tắm được? Hứa Triển không thể làm gì khác hơn là giả vờ bình tĩnh, “Sáng nay tôi tắm rồi, tẹo nữa rửa chân tay là được. Tôi muốn sang xem mẹ thế nào...”

Không đợi Hứa Triễn nói hết câu, Ưông Nhất Sơn đã duỗi cánh tay ra rồi bế cô lên, còn chưa cởi quần áo cho cô mà đã quăng cô vào hồ tắm.

Hứa Triễn không kịp nín thở, chìm trong hồ không dậy nổi, bị uống mấy ngụm nước liền. Đến khi cô ngồi dậy được thì đã thấy Ưông Nhất Sơn nhàn nhã ngồi trong hồ, một tay vẩy nước nghịch nghịch như thể việc cô bị ngã vào nước không hề liên quan đến mình.

“Anh bị điên hả! Đồ thần kinh!” Hứa Triễn tức tối muốn xông lên bóp cổ tên điên này, còn Ưông Nhất Sơn thì vẫn ung dung chờ cả thân mình cô nàng ướt nhẹp.

Chắc chắn Hứa Triễn không biết, khi anh ta làm cho cô tức giận, đôi mắt kia sáng cỡ nào, dường như chỉ có lúc đó, trong mắt cô mới còn lại duy nhất anh ta.

Anh ta lim dim nhìn khuôn mặt đỏ hồng vì tức giận của cô, anh ta cũng không hiểu vì sao, chỉ cần là thứ liên quan đến cô, anh ta đều muốn nắm trong tay, chiếm đoạt tất cả...Anh ta ôm cô gái đang nổi cơn lôi đình vào lòng, dùng đôi môi nóng bỏng chặn dứt tất cả những lời oán giận tục tằn của cô, mặc cho cô giãy giụa trong hồ nước ấm. Ưông Nhất Sơn đưa tay vén chiếc áo phông và cả áo lót của cô lên.

Không nhịn được, anh ta cúi đầu ngậm lấy nụ hoa hồng, đồng thời nâng cô dậy, đẩy cô nằm xuống cạnh hồ tắm.

Vừa ngậm mình trong hồ nước, giờ lại bị nhấc ra ngoài, sau lưng kẻ đá lát sàn lạnh toát, Hứa Triễn rùng mình một cái, trên tay nổi đầy gai ốc. Nhưng, cơ thể rắn chắc nóng rẫy của người đàn ông nhanh chóng nhào tới.

Cơ thể nóng bỏng, sàn đá lạnh lẽo, Hứa Triễn nằm giữa nên có cảm giác như đang phải giãy giụa trong lửa và băng. Bộ quần áo ướt sũng của cô nhanh chóng bị vứt cạnh bờ hồ, những ngón tay thô ráp chu du trên khắp cơ thể cô. Mặt hồ phản chiếu hình bóng hai người, hình ảnh mơ hồ, đầy nhục cảm, tuyệt vọng, và cũng là giới hạn của sự kháng cự.

Nhưng, nghĩ đến việc cả mẹ và em trai đều đang ở một nơi nào đó trong tòa nhà này, Hứa Triễn chợt thấy vô cùng xấu hổ khi bị người đàn ông này đùa giỡn tùy ý.

“Đừng...Đừng, tôi lạnh.” Cô thử đẩy anh ta ra.

“Yên tâm, anh sẽ làm cho em nóng lên.” Ưông Nhất Sơn nhấc cô lên vai dễ dàng như nhấc bao tải nhẹ, đi vài bước rồi quăng cô xuống giường. Chiếc giường đàn hồi tốt, Hứa Triễn nảy lên ba cái.

Ưông Nhất Sơn cũng lên giường, trông anh ta như một con báo đầy nguy hiểm. Thứ phát sáng trong tay anh ta là công tay sao? Thứ độc ác đó đã lâu không phải dùng, không ngờ hôm nay lại thấy.

Chỉ với vài động tác đơn giản, anh ta đã cố định được tay Hứa Triễn, đẩy lên đỉnh đầu.

“Sao anh lại làm thế! Mau bỏ ra!”

“Triễn Triễn, có nó em mới ngoan ngoãn được.” Ưông Nhất Sơn vừa cười, ngón tay giữa của anh ta đã đi vào giữa hai chân Hứa Triễn.

Bị tên cầm thú này huấn luyện hàng đêm trong một thời gian dài, cho dù Hứa Triễn không muốn, nhưng cứ khi ngón tay ấy cong lên, cả người cô lại bất giác co rúm, tiếng thét chói tai vang lên: “Đừng!”

Ưông Nhất Sơn tách rộng hai chân cô ra, cố định bên thất lưng của mình, “Chơi đùa lâu rồi mà vẫn chặt như vậy, chẳng lẽ muốn ngón tay anh ở đây mãi?”

Đây là tiết mục mà Ưông khôn nạn thích nhất, lời nói bỉ ổi kết hợp động tác bỉ ổi, hành hạ từng tác thân thể và linh hồn cô.

Hứa Triễn hít sâu một hơi, nhắc nhở mình phải thả lỏng, hơn nữa còn phải mềm giọng, ra vẻ ảm ức, “Thật sự là quá mệt, buồn ngủ quá, anh thả tôi ra đi, được không?” Kinh nghiệm cho thấy, Ưông Nhất Sơn là kẻ ưa mềm chứ không ưa cứng, cứ đến bước này là anh ta sẽ tốt bụng tha cho cô.

“Triễn Triễn mệt? Được rồi, em thả lỏng bên dưới đi, anh rút ra.” Cô cảm thấy ngón tay Ưông Nhất Sơn chậm rãi rút ra, cả người thả lỏng, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, cô mừng quá sớm. Ngay lập tức, hai ngón tay hung ác đi vào.

“A!” Hứa Triễn đau điếng người, thắt lưng cong lên. Cơn đau ủa đến dồn dập. Ông Nhất Sơn chọc vào màng trinh của cô, thậm chí, cô còn cảm thấy những tơ máu nóng dần chảy ra theo ngón tay anh ta.

“Anh là đồ biến thái! Vô liêm sỉ! Kiếp sau sẽ làm chó! Còn bị người ta thiến làm con chó thái giám!” Mọi lời lẽ ác độc nhất tuôn ra khỏi miệng Hứa Triễn.

Mặc dù màng mỏng này đôi khi sẽ rách trong quá trình vận động, nhưng trong ảo tưởng của những cô gái ngây thơ, không ai lại không ngưỡng ngừng nghĩ đến khoảnh khắc được cùng người mình yêu, để anh ta chiếm trọn con người mình. Đó là ảo tưởng, nhưng cũng rất đẹp.

Nhưng không phải với hai ngón tay ác độc đâm vào và xé rách nó!

“Nếu kiếp sau phải làm thái giám, đời này anh sẽ sống thật sung sướng!” Ông Nhất Sơn cười, đôi mắt phượng hơi nhếch lên. Anh ta chậm rãi rút ngón tay ra, rồi cúi xuống hôn ghì lấy cái miệng còn buông lời chửi mắng của cô.

Nếu như có thể, Hứa Triễn hy vọng mọi cảm giác của mình sẽ ngưng trệ, nhưng cơ thể của người còn trẻ đâu dễ tê liệt đến thế. Mỗi lần anh ta đưa ngón tay ra vào, cơn đau lại nhói buốt, lan tới tận đỉnh đầu. Hứa Triễn rùng mình vài cái, lại cảm thấy có dòng dịch lỏng chảy ra theo tay anh ta, thấm ướt cả bắp đùi.

Lúc Ông Nhất Sơn “khai ân” rời môi cô, cô tuyệt vọng thở phì phò, thắt lưng mảnh bất giác cong lên, nhưng vẫn không sao thoát được hai ngón tay đáng sợ của anh ta.

“Sao? Thoải mái không?” Gương mặt Ông Nhất Sơn tràn vẻ hưng phấn, lồng ngực trắng kiêu bất giác phập phồng gấp gấp hơn.

Hứa Triễn không còn sức để mắng chửi tên súc sinh này nữa. Trong lòng, cô mơ hồ nghĩ, đêm nay mình không thoát được rồi...Súc sinh không nhịn được nữa sao?

Lực tay và tốc độ của Ông Nhất Sơn ngày càng tăng. Hứa Triễn hít sâu một hơi, chuyện này không thể chỉ dùng từ đau đớn để hình dung nữa rồi. Cơn đau khiến cô co quắp, nhưng lại chỉ có thể kêu lên những tiếng ứ ứ, mà sao vẫn chưa ngất xỉu? Cơn đau như thế này, sao phụ nữ có thể chịu được?

Hơi thở của Ông Nhất Sơn ngày càng nặng nề. Hứa Triễn có nhắm mắt cũng có thể cảm giác được thứ nóng rẫy của anh ta đang kẻ sát giữa hai chân mình. Anh ta chậm rãi rút ngón tay ra, chùi vài cái lên ga giường rồi tách rộng hai chân cô, dòng máu ấm và chất dịch lỏng cũng ra theo. Tìm đúng chỗ, anh ta lập tức đưa thứ nóng bỏng của mình tiến vào.

Có lẽ do vừa bị ngón tay hành hạ, đến lúc này, anh ta tiến vào trong cô một cách thuận lợi.

Khuôn mặt Ông Nhất Sơn trở nên dữ tợn một cách đáng sợ vì sự hưng phấn đến tột cùng của anh ta, “Thả lỏng đi, kẹp chặt như thế, rất khó làm!”

23. Chương 23

“Cút!” Vì tuyệt vọng, khuôn mặt Hứa Triễn trắng bệch, cả người cô căng cứng, hai tay chỉ muốn đẩy gã đàn ông trên người mình ra. Thế nhưng, thân thể Ông Nhất Sơn vẫn dè nặng như cũ, căn bản là không đẩy ra nổi, cô chỉ có thể la lên: “Cút ngay cho tôi!”

Ông Nhất Sơn nghe lời cô mới là lạ. Hai tay anh ta nắm chắc eo cô, đôi môi mỏng hôn lên trán cô, rồi tới đôi mắt, sau đó, anh ta lấy một cái gối kê ông cô lên.

Cơ thể Hứa Triễn vốn nhỏ bé, căn bản không phù hợp về mặt tỉ lệ với Ông Nhất Sơn, bởi thế, chiếc gối phát huy hiệu quả rất tốt.

Cô như một lễ vật trên tế đàn, chỉ còn chờ ác ma đến hành quyết.

Hai mắt nhắm lẹ, cô nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Ông Nhất Sơn, thấy những gân xanh nổi trên trán anh ta, có vẻ như chính anh ta cũng rất đau đớn.

Động tác của anh ta ngày càng nhanh, ngày càng mạnh. Chiếc giường thượng hạng cũng lay động dữ dội. Anh ta cũng không quên mút lấy nụ hoa đỏ hồng đang phập phồng trước mắt. Hứa Triển có cảm giác như mình đang phải ột đứa bé ác độc nhất đời ăn. Xấu hổ và bất lực đan xen, bị xâm phạm đến nơi sâu nhất, cảm giác run rẩy trước đây chưa từng có ủa đến. Mồ hôi của Ông Nhất Sơn nhỏ xuống mặt cô. Cơ thể cô như bị nghiền nát, ngay cả sức buông lời mắng cũng không còn.

“Thật sự cứ muốn như thế này mà giết em trên giường!” Xem ra, anh ta đã có được sự sung sướng cực độ trên cơ thể run rẩy này.

“Không...”

Đột nhiên, bụng dưới của cô thắt lại, cao triều quen thuộc lập tức ào đến, cô không nén được tiếng khóc nghẹn lẫn tiếng thở dồn dập.

Nhưng cảm giác run rẩy đó vừa đến đã dừng lại. Đột nhiên, Ông Nhất Sơn rút ra, xoay Hứa Triển đưa lưng về phía anh ta. Cô ngồi trên người anh ta như một đứa trẻ, dựa lưng vào ngực anh ta, hai chân mềm nhũn bị tách ra, “cửa động” còn chưa khép hẳn đã lại phải tiếp nhận anh ta...

“A...” Hứa Triển không chịu được độ sâu như vậy, hét toáng lên.

Anh ta đi thẳng vào rồi lại nhanh chóng rút ra, dùng tốc độ khó tin mà đưa đẩy thất lưng mình.

(Thật sự mình ko hiểu đây là tư thế gì T_T Bà con tự tưởng tượng vậy.)

Hứa Triển run rẩy, gần như không thốt ra được lời nào, cả người lay động như đang đu dây.

Anh ta đưa tay vuốt ve hông cô, thân dưới vẫn không giảm tốc độ, sau mấy lần hưng hân thì cũng đưa cô tới cao trào.

Nơi kín đáo sau cơn co rút dữ dội trào ra dòng dịch lỏng, thấm ướt ga trải giường. Sau đó, cô lại bị đẩy xuống giường, như con búp bê tả tơi để mặc cho gã đàn ông tùy ý chơi đùa.

Đến khi Ông Nhất Sơn thả chậm động tác, rồi nằm im trên người cô, rốt cuộc Hứa Triển cũng có thể hít thở thoải mái. Cuộc cực hình đã kết thúc. Cô lại sức nhớ ra, Ông Nhất Sơn không hề đeo bao, tên cầm thú này tuyệt đối không thể cho ra trong cô được. Cũng may là Ông Nhất Sơn nhớ đến chuyện đó, kịp thời rút ra, phun dòng dịch nóng rẩy lên người cô.

Hứa Triển nhắm hai mắt lại, còn đang nghĩ rằng hỏi tra tấn đã ngừng, nhưng không ngờ tinh lực của tên súc sinh này dồi dào hơn cô tưởng tượng. Không đợi cô bình ổn hơi thở, lại một trận cuồng phong nữa kéo đến...

Trong phòng, tiếng khóc nức của cô gái và tiếng thở nặng nề của người đàn ông vẫn quanh quất suốt đêm khuya...

Lúc cô tỉnh lại với một thân đau nhức, nhìn màn hình chiếc đèn cạnh giường, đã là bốn giờ sáng.

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng Ông Nhất Sơn nói chuyện điện thoại: “Bảo bà ta đừng nói linh tinh. Nhắc bà ta, con gái bà ta sắp đến rồi. Khóa cửa lại, tôi cũng đi đây.”

Không kịp khóc thương cho trinh tiết bị tước đoạt đêm qua, Hứa Triển giật mình. Người Ông Nhất Sơn nhắc đến là ai?

Sau khi Ông Nhất Sơn ra khỏi phòng, Hứa Triển gượng ngồi dậy, mặc đồ lót rồi khoác chiếc áo choàng tắm, len lén mở cửa phòng.

Lúc Ông Nhất Sơn vào thang máy, Hứa Triển có thể biết, anh ta xuống tầng bốn.

Hứa Triển vào một thang máy khác, cũng may là xuống và lên tầng khác nhau, không cần ấn mật mã. Lúc cô ra khỏi thang máy thì vừa lúc nhìn thấy Ông Nhất Sơn đi vào một căn phòng.

Khách đến làng nghỉ mát ăn chơi hầu hết đều là cú đêm, đã gần rạng sáng mà trên hành lang vẫn có người đi lại. Trai hay gái vào đây đều khoác áo choàng tắm, nên bộ dạng Hứa Triển lúc này cũng chẳng có gì khác thường. Cô giả vờ sang phòng bên cạnh uống nước, liếc mắt đã thấy Ôn Ngất Sơn và hai tay vệ sĩ đi từ trong phòng ra. Cô vội vàng xoay người, chờ vệ sĩ đi khỏi mới lặng lẽ tiến tới gần cửa.

Đáng tiếc, cánh cửa quá dày, không nghe thấy gì hết. Hứa Triển nhẹ nhàng đẩy hé cánh cửa ra, cửa không khóa, trong phòng còn có một cửa hiên nhỏ. Đứng ở vị trí của Hứa Triển, dù không nhìn rõ mọi thứ bên trong, nhưng lại có thể nghe được tất cả rõ ràng.

“Ôn Ngất Sơn, rốt cuộc cậu muốn làm gì, chẳng lẽ...bố cậu không nói với cậu sao?” Hứa Triển sửng sốt, bởi người vừa nói là mẹ cô – Hứa Thu Mạn.

“Nói với tôi cái gì? Nói cho tôi biết, tại sao mười năm trước, sau khi xảy ra sự cố sập hầm than, lại bán tháo mỏ rồi chạy như trốn nợ ư?”

“...” Hứa Thu Mạn không trả lời. Tiếng khóc nghẹn ngào bỗng truyền ra, Hứa Triển nghe thấy mà nhói lòng. Mẹ sao thế? Sao lại khóc như vậy?

Cô đang muốn bước vào chất vấn Ôn Ngất Sơn rằng tại sao lại ức hiếp mẹ mình, nhưng đột nhiên Hứa Thu Mạn mở miệng nói: “Nếu cậu biết, tại sao còn đến gần con gái tôi?”

Dường như Ôn Ngất Sơn cười lạnh, “Đến gần? Tôi đã nhìn mười năm không chủ động tìm cô ấy rồi, lần nào cũng chỉ đứng từ xa nhìn cô ấy. Đã có những lúc tôi muốn từ bỏ, nhưng cô ấy lại xuất hiện trước mặt tôi, đây không phải là ý trời sao? Cô ấy phải là của tôi! Bất kể kẻ nào, bất kể chuyện gì cũng không thay đổi được!” Nói xong câu cuối cùng, luồng khí lạnh trong lời anh ta khiến Hứa Triển đột nhiên có cảm giác không rét mà run.

“Cậu làm như thế là loạn luân! Rồi sẽ phải xuống địa ngục!” Những lời này như ghim chân Hứa Triển lại, cô cảm thấy hai tai mình đang ong lên.

“Loạn luân”? Tại sao mẹ lại đột ngột nói ra từ này?

“Bà cô à, không nói linh tinh được! Hơn nữa, sao bà có thể cam đoan Hứa Triển là em gái tôi đây!”

“Cậu...Cậu quả thực quá giống bố cậu!...Chỉ cần có tôi ở đây, Hứa Triển không thể ở bên cậu được.” Đường như Hứa Thu Mạn bị lời cáo buộc dẫn tới tuyệt vọng, tiếng nói vỡ vụn.

Khi mẹ bị bố dượng đánh, Hứa Triển cũng từng nghe thấy bà hét lên như vậy. Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, mạch máu như bị những mũi kim băng xuyên qua. Có thể nào đi nữa, cô cũng không thể tiếp nhận được chuyện mình rất có thể là em gái Ôn Ngất Sơn.

“Tôi khuyên bà bình tĩnh đi. Triển Triển đã ở bên tôi rồi. Đêm qua ở phòng cách vách, hẳn là cũng có thể nghe thấy vài âm thanh, có muốn lên tầng xem không? Có điều, bà nhỏ miệng thôi, hôm qua tôi hơi quá đáng, cô ấy còn đang ngủ!”

Bốp! Một phát tát giáng xuống, âm thanh giòn tan chứng tỏ nó mạnh cỡ nào. Cả căn phòng chợt yên tĩnh, một lát sau, giọng nói âm trầm của Ôn Ngất Sơn mới vang lên: “Xem ra bà đúng là mẹ Hứa Triển, tôi không so đo với bà. Nhưng mà, ván đã đóng thuyền rồi, bà cũng phải nghĩ cho Triển Triển một chút, đừng nói luyên thuyên để cô ấy chịu thêm cái thứ gánh nặng tâm lý vớ vẩn!”

“Không được! Tôi không thể nhìn nó phạm sai lầm tiếp được, không thể nhìn nó nhảy vào chỗ chết được!”

“Thế bà muốn ép cô ấy chết sao?” Ôn Ngất Sơn bắt đầu hăm dọa, “Đôi khi, không biết gì mới là hạnh phúc. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho Triển Triển. Chuyện của bà đã loạn lắm rồi, đừng để con gái bà đi lại con đường của bà ngày trước!”

Những lời này gần như đâm thấu điểm chết của Hứa Thu Mạn. Bà sinh ra là người hiền lành, một phát tát vừa rồi là sự dồn nén tất cả dưng khí. Lúc này, bà ngơ ngác ngồi đó, hoang mang lo sợ, chỉ còn biết khóc.

Hứa Triển cảm thấy hơi khó thở, nghĩ thế nào cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói của mẹ và Ôn Ngất Sơn.

Nhưng, trực giác mách bảo cô rằng không được để mẹ và Ông Nhất Sơn phát hiện ra mình. Vì thế, cô cố lê hai chân, lén lút bước đi, ngơ ngác xuống bậc thang ngay gần đó. Đến sảnh nghỉ tầng hai, bước chân giẫm vào khoảng không, cả người cô lao xuống dưới.

24. Chương 24

Cũng may là cầu thang được trải thảm. Theo quán tính, đầu cô chạm đất trước, sau khi lộn mấy vòng trên cầu thang thì đã dừng lại, cô nằm im bất động.

Trước mắt là một tầng sương mù, hình như xung quanh có người hô lớn tiếng.

Người được Ông tổng đưa đến, sao nhân viên lại không nhận ra? Khi có người đưa cô nằm xuống ghế ở sảnh nghỉ, Ông Nhất Sơn cũng vội chạy đến.

Theo sau anh ta là bà Hứa đang tái mặt. Thấy con gái nhắm nghiền mắt nằm trên ghế, bà vội vàng chạy tới, lại bất ngờ nhìn thấy mấy dấu hôn trên cổ con gái. Là người từng trải, sao bà lại không biết ý nghĩa của dấu vết này? Nhất thời, cổ họng bà như bị bóp nghẹt.

Ông Nhất Sơn thô bạo đẩy bà Hứa đang đứng ngây người ra, đưa tay vỗ nhẹ lên má Hứa Triển, “Triển Triển, mở mắt ra, nhìn anh này.” Lúc Hứa Triển mở mắt và liếc anh ta một cái, Ông Nhất Sơn liền gọi người đưa cang tới, vợ vội tấm thảm mỏng bên cạnh bọc cả người cô lại rồi đưa cô đến bệnh viện.

Sau cuộc kiểm tra tại bệnh viện, bác sĩ nói không có gì đáng lo, não chỉ bị chấn động nhẹ, nằm nghỉ là ổn. Nằm trong phòng bệnh cao cấp, đầu óc Hứa Triển vẫn quay vòng vòng, nhiều chi tiết trong quá trình trưởng thành lần lượt hiện ra.

Nghe mẹ nói, sau khi cô được sinh ra không lâu thì bố cô đổ bệnh rồi qua đời. Khi còn bé, cô vẫn hay bị chửi là đồ không cha, lúc đó cô đã nằm trên giường khóc rầm rức, nhìn bức ảnh duy nhất của bố.

Đôi trai gái trong ảnh có vẻ mới lớn, nhưng thật sự là đôi trai tài gái sắc. Chàng trai mặc chiếc áo trắng và quần màu tro, cô gái mặc cả bộ trắng tinh khôi, hai người ngồi ở hai đầu ghế đá, nhưng lại hơi nghiêng vào nhau. Đó mới là tình yêu vào thời kỳ bấy giờ, vẫn vương nét ngây ngô, non dại. Mẹ nói, đó là bức ảnh mẹ và bố chụp cùng nhau lúc học Trung học... Nhưng, tại sao hai người lại không có ảnh sau khi kết hôn? Hơn nữa, người nhà của bố chưa từng đến thăm mẹ con cô. Cô còn nhớ mang máng, từ năm mình sáu tuổi, người xung quanh đều buông lời không hay với cô.

Có lần cô từng hỏi mẹ rằng tại sao cô lại cùng họ với mẹ trong khi những đứa trẻ khác đều mang họ bố. Lúc ấy, mẹ cười chua chát, sau đó nói với cô, bởi vì mẹ và bố trùng họ cùng họ.

Sau khi mẹ tái giá, Hứa Triển được mẹ đưa tới đất huyện xa quê cũ ngàn dặm, từ đó không trở về nữa. Đường như bà Hứa đã cắt đứt toàn bộ với cuộc sống xưa, cũng là chặt đứt nửa đời còn lại của mình, chết lặng chịu giày vò bên cạnh gã nát rượu, lê lét nốt những ngày tháng sau này.

Đúng lúc Hứa Triển suy nghĩ miên man, bà Hứa lén vào phòng bệnh, ngồi trước giường gọt táo rồi cắt thành từng miếng nhỏ.

Khi còn bé, Hứa Triển phải thay răng sữa, lúc ăn táo, vỏ táo cứa vào lợi khiến cô khóc rống lên. Từ đó về sau, mỗi lần ăn táo, cô đều trề môi đòi mẹ gọt vỏ. Nhưng từ sau khi mẹ sinh em bé, Hứa Triển đã phải bỏ trò làm nũng hồi nhỏ.

Còn nhớ, khi những cô bé khác được tết tóc xinh xắn, mặc áo váy xúng xính ngúng nguẩy trước mặt mình, lúc nào Hứa Triển cũng cần môi kéo chiếc váy cũ được hàng xóm cho. Khi ấy, cô vẫn chưa hiểu thế nào là ăn nhờ ở đậu, thản nhiên đòi mẹ mua váy mới. Ông bố dượng nghe thấy liền đập cô ngã ra đất, “Con ranh con! Có cơm mà ăn là phúc rồi! Đòi này đòi nọ, mẹ kiếp! Lấy mẹ mà đúng là lỗ vốn!”

Lần đó, bụng cô xanh tím một mảng, còn mẹ cũng bị đánh vạ, vắc bụng bầu hơn bốn tháng mà vẫn bị ăn mấy cái tát.

Cho đến giờ Hứa Triễn vẫn nhớ rõ ràng, tối hôm ấy, mẹ sợ đánh thức gã bợm rượu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vặn nhỏ đèn, vừa chảy nước mắt vừa cẩn thận gọt táo cho cô, cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào đĩa. Sau đó, mẹ xoa bụng dỗ cô ngủ.

Nhưng khi đó, cô chưa hiểu chuyện nên đổ lỗi mẹ. Cô hận mẹ, tại sao phải lấy một gã thô bạo như vậy? Tại sao còn để con cho ông ta để rồi phải san bớt tình thương dành ỉn. Quả táo đã bổ xong bị cô hắt bỏ, tung tóe trên giường. Sau đó, cô giận dữ mếu máo rồi thiếp đi lúc nào không hay. Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy mẹ mở rương, hình như đang tìm gì đó.

Sau này cô mới biết, đêm đó, mẹ không hề ngủ, thức trắng sữa bộ váy tốt nhất cho cô, cắt thêm ít vải khâu một chiếc nơ đính lên cổ áo, còn khâu thêm một chiếc nữa làm nơ cài tóc.

Sáng dậy, chiếc váy được đặt trên ghế cạnh giường, còn mẹ cô thì đỏ mắt, cười tủm tỉm hỏi cô có thích bộ váy không.

Sao có thể không biết thẹn chứ! Đây chính là bộ váy mẹ mặc khi chụp ảnh cùng bố. Ngày thường, mẹ không nỡ mặc, chỉ thỉnh thoảng đem ra phơi những ngày nắng ráo. Treo trước cửa sổ, đưa ngón tay mảnh ra vuốt nhẹ những nếp nhăn, nhìn làn váy khê tung trong gió, sau đó, bà lại cất vào rương.

Hình như, cũng từ đêm đó, Hứa Triễn đã trưởng thành. Cô không còn đòi mẹ mua đồ cho nữa.

Hôm nay, mẹ lại chiều cô như khi còn bé, giống như lúc cô chịu ảm ức, bổ táo rồi đặt trước mặt cô. Lúc mẹ đang gọt táo, cô đã khóc một hồi, hai con mắt sưng đỏ.

“Triễn Triễn, còn choáng không?”

“Tốt hơn nhiều rồi mẹ, con không sao.” Bao nhiêu lời quanh quẩn trong đầu đều bị quả táo này chặn đứng. Hứa Triễn ngoan ngoãn mở miệng để mẹ dứt táo.

Đúng lúc này, Ông Nhất Sơn mang đến một túi đồ. Sau khi đặt túi xuống, anh ta nhắc cái khay bà Hứa mang đến rồi thản nhiên nói: “Cô, bác sĩ nói Triễn Triễn không sao đâu, chú với em đang đợt ở làng nghỉ mát sốt ruột quá nên cháu gọi tài xế chờ dưới tầng rồi, cậu ta sẽ đưa mọi người về.”

Hứa Triễn phát hiện ra, khi Ông Nhất Sơn vào, mẹ cô tóm chặt lấy quần, dáng vẻ như không biết phải làm sao.

“Tôi...tôi không thể để Triễn Triễn ở lại được.”

Dường như Ông Nhất Sơn không nghe thấy lời phản đối lí nhí của Hứa Thu Mạn, chỉ mỉm cười rồi nắm lấy vai bà, hơi dùng lực khiến Hứa Thu Mạn bất giác đứng dậy, “Chú sốt ruột quá, nói là nếu không về sẽ bị muộn làm, vừa rồi còn tức giận đập vỡ đồ đạc. Cô mà còn chần chừ, chỉ sợ chú không hạ hỏa được. Triễn Triễn đã có cháu lo rồi, cô không phải bận tâm đâu!”

Lừa đảo thành quen rồi, lời nói khách sáo vô cùng. Bà Hứa không phải là đối thủ của anh ta, bị anh ta đưa ra khỏi phòng bệnh và xuống tận cổng.

Một lát sau, Ông Nhất Sơn đã về. Đóng cửa, anh ta lấy từ trong túi ra một hộp đồ ăn.

“Anh vừa bảo tài xế đến tiệm cháo Kim Bài mua cháo óc lợn thiên ma* đây. Cháo ở tiệm này thơm lắm, óc lợn không còn mùi tanh, em ăn vài thìa đi, bổ cho nào.”

*Cháo hầm óc lợn với 1 vị thuốc Bắc.

Hứa Triễn cười lạnh. Óc lợn rồi mà còn cần bổ? Cô nhìn Ông Nhất Sơn, “Rốt cuộc anh uy hiếp gì mẹ tôi?”

Ông Nhất Sơn bình tĩnh mở cặp lồng ra, bày thìa sáng loáng trên bàn, “Ăn nhanh đi, cháo nguội không tốt đâu.”

Hứa Triễn lại gằn từng chữ: “Rốt – cuộc – anh – nói cái gì?”

Ông Nhất Sơn ngẩng đầu, nhìn Hứa Triễn chằm chằm, “Không phải em đứng ngoài cũng nghe thấy à? Sao còn hỏi anh?”

Thấy Hứa Triển trợn mắt sững sờ, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, anh ta biết, cô đã nghe được câu chuyện bí mật mà anh ta nói cùng bà Hứa.

Đôi mắt anh ta hiện chút vẻ ảo não, nhưng giọng điệu thì lại trầm tĩnh, “Xem ra em nghe được thật. Hành lang ở trung tâm có gắn camera giám sát, anh vừa về kiểm tra.”

Thì ra là thế. Khóe môi Hứa Triển cong lên, hơi run rẩy. Cuối cùng, cô nín thở, do dự dò hỏi: “Tại sao mẹ lại nói tôi là em gái anh?”

Vẻ mặt Ông Nhất Sơn khiến người ta lạnh sống lưng, khóe môi hiện lên nụ cười châm chọc, “Nghĩ mình là em gái anh? Năm đó mẹ em là hoa khôi Trung học Giang Thành, ra vào Mạc Chi Tân không ít, cho dù bố anh có ngủ với bà ấy thì sao chứ? Có khi chính bà ấy cũng không biết bố đẻ của em là ai...”

Hứa Triển không nhịn được, cầm bát cháo hất thẳng lên mặt anh ta, “Câm mồm! Anh không được xúc phạm mẹ tôi!”

Bát cháo nóng bỏng hất lên mặt Ông Nhất Sơn, khiến cả khuôn mặt tuần tú đỏ hồng một mảng. Ông cầm thú bị đau, vẻ dữ tợn trên mặt càng đáng sợ hơn!

Hứa Triển muốn xuống giuờng nhưng bị Ông Nhất Sơn kéo lại.

Có lẽ vì Hứa Triển biết được điều bí mật sinh phiến muộn, Ông Nhất Sơn không suy nghĩ đã nói: “Sao? Không thể nói? Hay là em đi hỏi mẹ em đi? Năm đó bà ta ngủ cùng lúc với mấy người đàn ông rồi mới sinh ra em?”

Hứa Triển nghe mà lạnh người, đôi mắt trợn trừng, như chỉ hận không thể cắn chết người trước mặt. “Đồ thối tha! Ông Nhất Sơn, tôi muốn giết anh! Đây đều là anh lập mưu có phải không! Anh đúng là không bằng cầm thú!”

Ông Nhất Sơn dứt khoát ngồi chồm lên, đè lại cô gái đang điên cuồng giãy giụa. Anh ta cười lạnh, “Vốn định không nói với em, nhưng em lại thích xuống nghe lén. Chuyện thối nát năm đó đã là gì với anh? Đúng! Đúng là có khả năng em là em gái anh, nhưng thế thì sao chứ! Em họ Hứa, anh họ Ông, thế là đủ rồi! Em muốn vào nhà họ Ông nhận tổ tiên thì chỉ có một cách thôi, đó là làm vợ anh, sinh con cho anh!”

Cho dù Hứa Triển không tin lời Ông Nhất Sơn, nhưng trước đó, anh ta và mẹ đã có một cuộc nói chuyện rất hoang đường, mẹ thì có phản ứng như bị tâm thần, dường như những chuyện mơ hồ mà Ông Nhất Sơn nói chính là như kiểu không có lửa làm sao có khói.

Ông Nhất Sơn có lẽ là anh trai mình? Anh ta...anh ta điên rồi sao? Biết mình có thể là em gái anh ta, vậy mà anh ta vẫn làm những chuyện không bằng cầm thú với mình!

Trong lòng nghĩ vậy, miệng cũng bắt giác gào lên, “Điên rồi...Điên rồi! Anh điên rồi sao?”

Ông Nhất Sơn tóm chặt tay cô, hơi dùng lực, ôm cô vào lòng, “Đúng! Anh điên rồi, điên mười năm nay rồi! Cho nên em đừng nghĩ gì cả, em có thể không yêu anh, có thể hận anh, nhưng em phải là của anh! Cứ cho là loạn luân đi, nhưng từ đầu đến cuối là anh ép em, tất cả tội lỗi cứ để mình anh gánh chịu!”

Có lẽ do di chứng sau cơn chấn động não, hơn nữa do tâm lý chịu kích động, dường như toàn bộ máu trong người dồn cả lên hai thái dương. Lời nói của anh ta mãi không dứt, vẫn cứ quanh quẩn bên tai cô. Trước mắt cô bỗng tràn một màu đỏ.

Không phải đùa giỡn, không phải trả thù. Dường như tên ma quỷ bất chấp luân thường đạo lý này có một sự cố chấp không bình thường với cô, cả đời này, có lẽ anh ta không thể buông tha cho cô!

Buồn cười là, đến giờ phút này Hứa Triển mới nhận ra.

Trước khi hôn mê, Hứa Triển chỉ có một suy nghĩ trong đầu: Trốn! Nhất định phải trốn! Chạy càng xa càng tốt!

25. Chương 25

Sau khi tỉnh lại, cô vẫn kích động như trước, làm loạn âm ỉ, vì thế bị y tá tiêm một mũi an thần. Nửa tỉnh nửa mê mấy ngày, khi mở mắt ra, cô tuyệt vọng phát hiện rằng Ông Nhất Sơn vẫn ở bên cạnh mình.

Sau đó, Ông Nhất Sơn kiên quyết đưa cô về nhà, mời bác sĩ riêng hàng ngày đến kiểm tra.

Ba ngày sau khi ra viện, Hứa Triển đã tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh nói chuyện với Ông Nhất Sơn: “Tôi không bị điên, đừng bảo đám lang băm này tiêm thuốc an thần cho tôi!”

Mấy ngày nay, Ông Nhất Sơn không đến công ty. Nghe thấy câu đó, anh ta ngẩng đầu, nhìn Hứa Triển đang dựa vào thành giường.

Nhiều hôm liền, cô không những làm loạn mà còn không chịu ăn gì, chỉ dựa vào thuốc dinh dưỡng để sống. Lúc này, đầu tóc cô bù xù, vẻ mặt uể oải, cầm gậy, trông thật chẳng giống người bình thường nhưng lại dứt khoát nói mình không điên.

Vị bác sĩ đang đứng bên cạnh đã bơm thuốc vào xi lanh, nghe thế thì liền ngẩng đầu nhìn Ông Nhất Sơn.

Ông Nhất Sơn gật đầu, nói: “Bác sĩ Dương, phiền ông ra ngoài chờ một chút, lát nữa cần sẽ gọi ông.”

Lúc bác sĩ ra ngoài, Ông Nhất Sơn liền vào nhà tắm xả nước, rồi lại đến tung chăn ra, bế Hứa Triển lên. Chịu dần vật một trận như vậy, cơ thể vốn đã chẳng đầy đà gì lại càng còm nhom hơn.

Hứa Triển ngoan ngoãn dựa vào người anh ta, để mặc cho anh ta cởi bỏ bộ quần áo rộng thùng thình trên người mình. Thứ mỗi ngày tiêm vào cơ thể mình không chỉ có mỗi thuốc an thần đấy chứ? Nếu không, tại sao bây giờ cả người cô lại uể oải như vậy, còn không có sức nhúc nhích?

Cởi hết quần áo, Ông Nhất Sơn nhẹ nhàng đặt cô vào bồn nước, rồi cũng vào theo.

Cô như một đứa trẻ sơ sinh, gơ cánh tay đầy vết kim tiêm lên, để mặc cho anh ta kiểm tra, lau rửa sau lưng trước ngực, thậm chí khi anh ta tách hai chân ra, Hứa Triển cũng chẳng buồn khép đùi lại như trước đây. Cô im lặng cúi đầu, nhìn bàn tay đang kì cọ giữa hai chân mình.

Cuối cùng cũng tắm xong, rồi mặc quần áo sạch sẽ, Ông Nhất Sơn bế cô xuống tầng một, đặt cô dựa vào chiếc salon mềm. Anh ta bưng một bát cháo loãng đến, cô chỉ húp hết non nửa bát, còn lại là anh ta ăn. Đặt bát sang một bên, anh ta quay đầu hỏi Hứa Triển: “Có muốn ra ngoài phơi nắng không?”

Hứa Triển gật đầu. Vì vậy, Ông Nhất Sơn lại bế cô ra vườn hoa nhỏ sau biệt thự.

Khuôn viên giữa ngọn núi nổi bật, có thêm một kiến trúc tách biệt nhưng không hề lạc lõng. Trong sân có đài phun nước, có hồ bơi, chòi hóng mát, những khóm tu-líp vàng cũng đang độ nở hoa.

Hai người ngồi xuống ghế. Hứa Triển đã mấy ngày không thấy ánh mặt trời, lúc này, các lỗ chân lông như giãn ra, cô thư thái cảm nhận hương hoa vây quanh mình. Ông Nhất Sơn để đầu Hứa Triển dựa vào vai mình, rồi thông dong vuốt mái tóc mềm của cô.

“Anh có thể sắp xếp kiểm tra huyết thống của chúng ta được không?” Hứa Triển nhắm hờ mắt, đột nhiên hỏi.

Ông Nhất Sơn cứng người, sau đó lại trầm tĩnh nói: “Không có cái đấy cũng không sao. Có thay đổi được gì không?”

Hứa Triển không nói nữa, nhưng trong lòng thì cười lạnh. Xem ra, tên súc sinh này cũng không phải đã mất hết lương tâm, cũng muốn dùng chút thủ đoạn dối trá để mình được thoải mái.

“Hai hôm nay tôi không đi học, giáo viên có gọi điện đến không?” Hứa Triển không tiếp tục đề tài cấm kỵ đó nữa, điện thoại của cô vẫn trong tay Ông Nhất Sơn, không biết anh ta có xin nghỉ giúp cô không.

“Anh bảo bố dựng em làm thủ tục bảo lưu một năm cho em rồi.” Hứa Triển vừa nghe thấy đã ngẩng phắt dậy, “Tại sao?” Thuốc chưa ngấm, muốn cao giọng cũng phải cố hạ xuống.

Ông Nhất Sơn cụp mắt, hôn một cái lên má Hứa Triển rồi nói: “Dạo này em không khỏe, hai hôm nữa anh sẽ đưa em ra nước ngoài tĩnh dưỡng, đợi khỏe lại đi học cũng không muộn.”

Hứa Triền có thể nhìn ra được từ vẻ mặt anh ta, bảo lưu kết quả đã xong rồi, chuyện đi học lại mà anh ta nói, có lẽ chỉ là “hoa trong gương, trăng trong nước”! Vì muốn khống chế cô, anh ta đã chặn đứt mọi đường lui của cô rồi.

“À phải rồi, Bạch Gia Nặc có gọi điện cho em.” Đột nhiên, Uông Nhất Sơn hồ hững nói, nhưng hai mắt lại nhìn Hứa Triền chằm chằm, “Em có liên lạc với hắn?”

Nghe xong, cô thầm run sợ. Về nhà một chuyến, trời long đất lở, suýt nữa quên mất chuyện này. Sau khi Uông Nhất Sơn nghe điện thoại, không biết Bạch Gia Nặc có tùy cơ ứng biến không?

Lúc này, Hứa Triền thầm thấy may vì cơ thể mình suy nhược, vẻ dờ dẩn trên mặt không có gì lạ thường, “Ồ tiệc nhà cục trưởng Thiệu, tôi làm bẩn quần anh ta nên anh ta sống chết đòi tôi trả tiền giặt là.” Uể oải nói xong, Hứa Triền cố tình liếc Uông Nhất Sơn, “Người nhà của bạn gái anh thiếu tiền à? Anh trai cô ta còn không trả nổi tiền giặt quần.”

Ánh mắt Uông Nhất Sơn sâu như hồ nước, anh ta yên lặng nhìn cô một lúc rồi mới nói: “Anh sẽ đưa cho hắn một cái quần mới.”

Thừa dịp Uông Nhất Sơn không chú ý, Hứa Triền gọi điện ẹ. Bất kể kết quả thế nào, cô cũng phải hỏi cho ra chân tướng, nhưng tiếp điện thoại lại là một người xa lạ. Hỏi Uông Nhất Sơn, anh ta lại thờ ơ như chuyện nhỏ, rằng đã mua cho người nhà cô một căn hộ trong khu mới xây ở nội thành, căn nhà cũ đã bán cho người khác rồi.

Trương Đại Hiền thật dễ mua chuộc, chỉ cần một căn hộ đã dễ dàng khiến ông ta trở thành tay sai cho Uông Nhất Sơn, mà mẹ và em trai Hứa Triền cũng bị Uông Nhất Sơn khống chế trong lòng bàn tay. Vì không liên lạc được với mẹ sinh lo âu, cô lại làm âm lên với Uông Nhất Sơn một trận, đến lúc sôi máu nhất liền cầm con dao gọt hoa quả lao về phía anh ta. Đáng tiếc, còn chưa lao đến, dao đã bị anh ta cướp được. Lưỡi dao rạch một đường trên tay anh ta, nhưng vẻ mặt anh ta không chút thay đổi.

Bây giờ, cảm thú đã thay đổi sách lược. Trước kia, dù anh ta có phần cổ quái, nhưng đa số thời gian đều nở nụ cười xấu xa và nụ hôn mãnh liệt để kết thúc tính tình ương bướng của cô, còn hiện giờ, ngay cả thiện ý ngụy trang cũng không còn.

Đầu ngón tay động đậy, giọt thuốc nước lại truyền vào, cô miên man ngủ nguyên một ngày.

Cá chậu chim lồng, còn từ nào hay hơn để miêu tả tình cảnh của cô lúc này? Một tuần trôi qua, hoạt động mỗi ngày của cô chỉ trong phạm vi biệt thự và vườn hoa, di động không có, điện thoại rút dây, máy tính không kết nối mạng, chỉ có thể xem phim hoặc chơi điện tử. Không nhớ số, cô muốn gọi cho Quách Lâm Lâm cũng không thể.

Bị giam trong mảnh đất ba mẫu, mấy lần muốn xuống núi, cô đều bị Uông Nhất Sơn từ chối. Hứa Triền biết, Uông Nhất Sơn đang nuôi mình như thuần dưỡng thú cưng, sau đó mình sẽ như con ếch trong nước ấm, từ từ thích nghi, bị anh ta thông thả lột da, đun sôi nước, rồi cắn nuốt đến không còn một mảnh...Mà con thú cưng này chỉ có thể phe phẩy đuôi nghe lời, như vậy mới khiến chủ nhân được vui. Hứa Triền biết điều, không phản kháng.

Nhưng, đêm qua, anh ta vốn vẫn ngủ ở phòng bên cạnh mấy hôm nay, đột nhiên lại mò lên giường cô vào đúng đêm khuya. Hứa Triền bị đánh thức, chớp mắt đã bị lột sạch, nằm gọn dưới anh ta.

Đương nhiên Hứa Triền biết anh ta muốn làm gì. Nghĩ đến việc sắp phải trải qua sự khuất nhục trái đạo lý, một Hứa Triền luôn lạc quan lần đầu tiên trong đời muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Tuy nhiên, sao Uông Nhất Sơn lại đồng ý để cô bước trên con đường thênh thang đó? Khi cởi quần áo của cô, anh ta nghiêm túc nói: “Có phải cảm thấy không thể chịu nổi không? Có phải muốn chết không? Nếu em nghĩ anh không thích đường ngang ngõ tắt, anh nhất định sẽ dùng thủ đoạn mà em không thể nghĩ ra nổi, ẹ em phải nhục nhã gấp nghìn lần!”

Tên này điên rồi, mà nói được thì sẽ làm được...

Hứa Triền thử thả lỏng cơ thể, thử thôi miên chính mình, nhưng bàn tay kia thật sự khiến cô buồn nôn.

Màn đêm đen kịt bao phủ mặt đất, chỉ có tấm rèm cửa trắng khẽ lay động, một tiếng nước nhỏ vang lên trong không gian tĩnh mịch nhanh chóng bị đôi môi nóng bỏng nuốt trọn.

Trên giường, hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau. Người đàn ông chặn miệng cô gái, lại mút lấy cái lưỡi không ngừng trốn tránh. Hứa Triển bị anh ta hôn đến mức thở gấp, bộ ngực trắng nõn cũng bị đè ép khổ sở.

“Thật muốn nhai nát em luôn.” Ông Nhất Sơn nói ra điều hạ lưu nhất, dường như vì muốn trả thù, hàm răng cắn mạnh đầu lưỡi đang ở trong miệng mình. Hứa Triển đau buốt, co người lại.

“Mùi vị không tồi! Nhưng anh thích ăn cái này hơn...” Nói xong, anh ta lật người cô, một tay giữ hai tay cô trên đỉnh đầu, nhắc vòng eo mảnh khảnh lên, bờ mông trắng mịn hiện rõ dưới ánh trắng xuyên qua cửa sổ. Bàn tay còn quần gạc của ta hạ dần xuống thắt lưng, men lên bờ mông tròn, nhẹ nhàng vuốt ve. Tiếp theo, ngón tay mơn trớn đi vào nơi cấm địa, rồi anh ta cúi đầu xuống.

Hứa Triển không hiểu tại sao anh ta lại thích trêu đùa chỗ đó của mình. Không phải đàn ông vốn thích phụ nữ làm chuyện tương tự với mình hơn hay sao? Nhưng sự kích thích sinh lý không khống chế được, khi hơi thở nóng rực phả vào giữa hai chân, cô đã không nhịn được rồi.

Tầm tối đã được tiêm thuốc, đóng cửa mọi cảm giác, có phải như vậy càng dễ thông dong đối diện với sự nhục nhã này?

Khi Ông Nhất Sơn ngẩng đầu, thân dưới lập tức thế chỗ cho đôi môi, thay đổi phương hướng một chút, liên tục thẳng tiến, mỗi lần một sâu hơn, dường như muốn phá vỡ thân mình nhỏ nhắn bên dưới.

Hứa Triển cắn răng chịu đựng một lúc lâu, rốt cuộc cũng không thể chịu nổi anh ta, ra sức giãy giụa, lớn tiếng kêu: “Không! Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Ông Nhất Sơn đưa hai tay phủ lên ngực cô, thân dưới không tiếp tục vào mà cố tình dây dưa, khuôn mặt đầm mồ hôi. Anh ta nở nụ cười đầy nguy hiểm: “Đây, đây, chỉ anh mới có thể cứu em!”

Nước mắt lặng lẽ chảy qua má rồi nhỏ xuống ga giường. Hứa Triển thầm nhắc nhở mình: Đây là lần cuối cùng rơi nước mắt, vì không một kẻ nào sẽ thương và bỏ qua ày vì nước mắt...

26. Chương 26

Hứa Triển từ chỗ phản kháng quyết liệt cuối cùng tiêu cực mà từ bỏ, ngoảnh đi ngoảnh lại đã qua một tháng, điều này khiến Ông cảm thấy rất phấn khởi.

Ít nhất, mỗi tối ở trên giường, anh ta đã dịu dàng hơn nhiều, nhưng cách thức hành hạ thì vẫn đa dạng. Có điều, sau mỗi lần, anh ta lại dỗ cô ngủ như dỗ trẻ con chưa đầy tháng, ôm cô trong lòng...

Hứa Triển buồn sầu, ít khi ra ngoài trời, cũng chẳng buồn ra vườn hoa. Ban ngày, cô chỉ thích yên lặng nằm trong thư phòng đọc sách.

Cứ thế, Hứa Triển thậm chí còn chẳng nhớ nổi thời gian tuần hoàn, chỉ cảm thấy quần áo trên người mình ngày càng dày lên, cây bên ngoài cửa sổ cũng bắt đầu rụng lá.

Có khi Ông Nhất Sơn nói chuyện đùa vui với cô, cô cũng không thể nói được nhiều, thậm chí còn có hiện tượng nói lắp.

Hôm nay, cô phát ra chuỗi âm thanh lưu loát nhất, nhưng là ở trên giường.

“Tôi...Tôi là diêm! Mạnh lên...” Cùng loại lời nói như vậy, trong phòng ngủ, phòng sách, trong vườn...không một xó xỉnh nào là không vang lên.

Dường như Ông Nhất Sơn rất thích ép cô nói những lời bẩn thỉu đó trong lúc ân ái mãnh liệt. Nhưng từ sau khi bị ép nói ra, cô nói nhiều lại thành không uất ức, như thể cô trời sinh ra đã là kẻ không biết nhục nhã, có thể đặt cao trào dưới thân người đang nghi là anh trai mình.

Sau này, bác sĩ Dương nói, Hứa tiểu thư có dấu hiệu của chứng trầm cảm, nếu không chữa trị, đến lúc nghiêm trọng sẽ khó mà xử lý được.

Ông Nhất Sơn chỉ nhú mày, cũng không hỏi cách chữa thế nào.

Hôm đó, anh ta như nghĩ ra gì đó, nhìn Hứa Triển và hỏi: “Ở nhà chán lắm sao? Có muốn anh gọi Quách Lâm Lâm đến chơi với em không?”

Hứa Triển sững sốt, như thể cố gắng lắm mới nhớ ra vị trí của nhân vật này, sau đó liền lắc đầu. Phản ứng của cô đã đá bay quyết định của Ông Nhất Sơn, anh ta ôm cô, hôn lên trán cô một cái rồi nói: “Mai là Chủ nhật, anh sẽ đón cô ấy đến đây. Cũng vừa hay, anh có người bạn mới khai trương cửa hàng thời trang, anh sẽ dẫn tài xế đưa hai người đi mua quần áo.”

Hiển nhiên là Hứa Triển không có hứng thú với đề nghị của Ông Nhất Sơn. Cô tỏ thái độ khó chịu, đẩy đầu anh ta ra rồi tiếp tục đọc quyển sách trong tay.

...

Sáng hôm sau, Ông Nhất Sơn như đã cố ý tạo điều kiện cho hai chị em tốt hội ngộ nên đã đến công ty từ sớm.

Quả nhiên, Quách Lâm Lâm đến. Cô nàng dồi dào sức lực, nhảy ra khỏi xe là liền reo hò ầm ĩ khi nhìn thấy ngôi biệt thự.

Nhưng khi thấy Hứa Triển đứng cạnh cửa, cô nàng liền im bặt, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Đây là Hứa Triển sao? Là cô gái quê mùa nhưng giàu ý chí mà cô biết sao?

Cô gái đứng trên bậc thang, mái tóc ngang vai đã dài chấm lưng, không hề uốn nhuộm. Khuôn mặt hiền lành, chỉ to hơn bàn tay. Làn da vốn trắng giờ càng trắng hơn, trông hơi nhợt nhạt. Cô có gầy đi một chút, đôi mắt có vẻ lớn hơn, không chịu mở to mà chỉ lim dim như đang suy nghĩ. Trên người cô mặc chiếc váy dài, cổ áo hơi mở để lộ một chút chiếc áo lót đen viền hoa, thấp thoáng thấy bầu ngực đầy. Dưới chân cô là đôi dép lê lông dê, để lộ ra mắt cá chân xinh xắn.

Quách Lâm Lâm không biết đây là vẻ quyến rũ mà người đàn ông kia đã tốn công tôi luyện, cô nàng chỉ cảm thấy mình không nhận ra Hứa Triển. Một Hứa Triển như vậy...thật khiến người ta đổ mắt, nhưng ngoài phần thân xác này, linh hồn nhỏ bé đã đi đâu?

“Hứa Triển.”

Nghe thấy tiếng gọi sợ sệt của Quách Lâm Lâm, Hứa Triển liền thu lại ánh mắt mê ly như lạc vào cõi tiên, mỉm cười, “Đến...rồi?”

Đội hai người vào phòng khách, di Lư liền bưng các loại đồ ăn vặt đã chuẩn bị lên bàn trà trước salon.

Quách Lâm Lâm vốn háu ăn, nhưng lại không hề động vào, chỉ cầm tay Hứa Triển, ghen ngào nói: “Đáng chết, mấy tháng nay cậu làm sao thế? Sao bảo lưu là bảo lưu luôn được? Cửa hàng rửa xe kia của cậu cũng đóng cửa rồi, tớ không liên lạc với cậu được, lo chết mất!”

Hứa Triển nhìn Quách Lâm Lâm, hoảng hốt nhớ lại quãng thời gian còn ở trường, chỉ vì không có tiền mà cuộc sống trở nên phiền muộn, không ngờ hạnh phúc lại xa tầm với đến thế, “Đổ bệnh, mới khỏe lại.”

Nghe cô nói vậy, Quách Lâm Lâm lập tức véo vai cô, sau khi hỏi tường tận tình trạng bệnh, cảm thấy Hứa Triển đúng là có vẻ ốm yếu, cô nàng mới không truy vấn nữa. Sau đó, cô nàng có vẻ thần bí hỏi: “Ông Nhất Sơn đối xử với cậu thế nào?”

Hứa Triển liếc mắt nhìn thím Lưu vẫn đi tới đi lui bên cạnh, thần nhiên nói: “Tạm được...”

Cho đến bây giờ, Hứa Triển không hề giấu giếm cô bạn thân này điều gì, câu chuyện Ông Nhất Sơn lừa cô đến biệt thự, cô đều kể tỉ mỉ cho Quách Lâm Lâm.

Nhưng bây giờ, cho dù tay sai của Ông Nhất Sơn không ở quanh đây, cô cũng không dám nói ra chân tướng. Cô gái trước mặt còn ngây thơ, còn đầy hy vọng với cuộc đời, không biết thế nào là nhân gian hiểm ác...Quan trọng nhất là, cô nàng ấy vẫn còn vô tư, cố gì phải kéo cô ấy xuống nước?

Đột nhiên, cô lại nhớ đến chuyện buồn cười mà Quách Lâm Lâm đã từng trải qua. Vào đợt nghỉ sau kì thi đại học, Quách Lâm Lâm đi theo Hứa Triển làm thêm. Chỉ qua một kỳ nghỉ mà đã kiếm được một nghìn rưỡi, cô nàng đó kéo cô đi gửi tiền vào ngân hàng. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nàng đó đi buôn có lời, nhất thời vui sướng quá hóa khờ. Sau khi run rẩy đưa tiền, cô nàng thấy nhân viên ngân hàng gõ máy tính lia lịa, còn không thèm ngẩng đầu mà nói: “Mặt mã!”

Sau đó, mấy ông chú đi trên sảnh ngân hàng đều trở mắt nhìn cô nàng với khuôn mặt bầu bĩnh đang đông đặc oang oang bốn con số. Rốt cuộc, cô nhân viên ngân hàng cũng ngẩng đầu lên, nhìn Quách Lâm Lâm với ánh mắt kỳ quái. Lúc này, cô nàng kia mới có phản ứng, thì ra thứ mình vừa gào lên là mặt mã...

Được việc thì thiếu, hỏng việc có thừa, đủ để hình dung về cô bạn này rồi. Nếu Uông Nhất Sơn muốn đổi phỏ với cô nàng, chắc chắn chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ cách.

Đúng là anh ta đã xếp cho cô một người bạn gái thích hợp!

Có điều, Quách Lâm Lâm đã đến rồi, điều này khiến Hứa Triển phấn chấn lên nhiều, thường ngày chỉ tới tới lui lui trong im lặng, hôm nay nói không ít chuyện.

Cửa hàng thời trang mà Uông Nhất Sơn nói không cách xa biệt thự mấy. Ngoài ngọn núi này của Uông Nhất Sơn, vùng phụ cận cũng có mấy chục ngôi biệt thự lớn nhỏ. Cửa hàng thời trang nằm đối diện nhà thờ của khu biệt thự. Trong con phố này, có quán cà phê hạng sang, tiệm bánh, đầy đủ cả. Thị trường nhắm thẳng vào những căn hộ trong khu.

Cửa hàng thời trang có tên “Yang”, mặt bằng không lớn, nhưng ba tầng không chỉ bày những trang phục của nhãn hiệu nổi tiếng mà còn có hàng xách tay từ Nhật Bản và Hàn Quốc về. Vì vậy, thời gian khai trương không dài, nhưng đủ sức hút khiến những vị phu nhân quyền quý tiêu tốn thời gian đi ngắm, nhanh chóng trở thành khách hàng thân quen.

Cũng không biết chủ cửa hàng có quan hệ thế nào với Uông Nhất Sơn, mà khi tài xế đưa Hứa Triển và Quách Lâm Lâm đến, cửa hàng liền treo biển báo nghỉ bán, chỉ để hai cô nàng kia vào và hưởng thụ đãi ngộ tuyệt đối.

Sau khi Quách Lâm Lâm nhìn thấy giá tiền của vài món đồ thì rút tay về. Thế nhưng, Hứa Triển lại rất dứt khoát, lấy liền vài bộ ở tít trong ra, nhét vào tay Quách Lâm Lâm, “Dù sao cũng không bắt cậu trả tiền, cứ chọn bộ cậu thích.”

Còn cô, cô ngồi phịch xuống chiếc salon cạnh gian thử đồ, giở tạp chí đọc giết thời gian.

Quách Lâm Lâm bước ra từ gian thử đồ, mặc một chiếc váy ngắn màu cà phê. Đúng là người đẹp vì lụa, những chỗ hơi béo một chút đều được che đi.

Hứa Triển cảm thấy rất được, liền nói: “Gói cái này cho tôi!” Nhưng Quách Lâm Lâm lại cẩn thận nhìn giá tiền rồi nói: “Cái này rất đẹp, nhưng hơi rộng, có cỡ nhỏ hơn không ạ?”

Những cô nhân viên nhìn bộ váy, cười nói với vẻ khó xử, “Chiếc váy này vốn là được đặt may nên chỉ có một cỡ thôi, nếu cô không mặc vừa thì có thể đợi khoảng một tuần nữa, lúc đó, hàng sẽ được chuyển từ Paris về đây.”

Quách Lâm Lâm vừa nghe ra sự phiền toái thì vội xua tay. Nhân viên cửa hàng sợ làm lỡ thời gian của khách quý, liền xoay người lại hỏi một nhân viên khác: “Cái váy màu cà phê cô Bạch Giai Nhu đặt, có phải còn một cỡ nhỏ màu đen không?”

Cô nhân viên kia lắc đầu, “Đúng là có, nhưng bị khách khác mua rồi.”

Nghe thế, cô nhân viên đeo vẻ mặt tiếc nuối, ra mời Quách Lâm Lâm chọn bộ khác. Hứa Triển ngồi lâu nên hơi mệt, đứng dậy duỗi lưng một cái, tiện tay cầm bộ váy trên tay Quách Lâm Lâm, soi gương, ước thử lên người mình, sau đó cười: “Chiếc váy này quả nhiên hợp với người xương to, tôi không lấy nữa!” Nói xong, cô trả lại chiếc váy cho nhân viên cửa hàng.

Cô nhìn nhân viên cửa hàng cẩn thận đặt chiếc váy vào túi cần bụi trong.

Thử một hồi, Quách Lâm Lâm không chọn cái nào. Hứa Triển buồn cười, “Hồi còn ở huyện, cậu đi mua quần áo chỉ cần mười phút, sao giờ vất vả thế?”

Quách Lâm Lâm cắn môi nói: “Tớ không quen mặc kiểu quần áo này, mặc cái áo ba lỗ chưa đến hai mươi tệ còn thoải mái hơn!”

“Sợ đắt? Không sao, có sếp Uông trả tiền!”

Viễn mắt Quách Lâm Lâm bỗng đỏ, “Cậu thật sự coi tớ là đứa ngu à? Chỗ tiền này...chẳng lẽ anh ta không đòi lại từ trên người cậu?”

Hứa Triển không cười nổi, nhìn Quách Lâm Lâm chằm chằm, cuối cùng véo mạnh một cái vào má cô nàng, “Đồ ngốc! Tớ là đứa vất vả chày ra nước, sao mà rút lông của tớ được! Thôi ra đi, không ở đây nữa! Cậu mời tớ ăn bánh ngọt đi!”

Chương 27

Hứa Triển từ chỗ phản kháng quyết liệt cuối cùng tiêu cực mà từ bỏ, ngoảnh đi ngoảnh lại đã qua một tháng, điều này khiến Uông cảm thấy rất phấn khởi.

Ít nhất, mỗi tối ở trên giường, anh ta đã dịu dàng hơn nhiều, nhưng cách thức hành hạ thì vẫn đa dạng. Có điều, sau mỗi lần, anh ta lại dỗ cô ngủ như dỗ trẻ con chưa đầy tháng, ôm cô trong lòng...

Hứa Triển buồn sâu, ít khi ra ngoài trời, cũng chẳng buồn ra vườn hoa. Ban ngày, cô chỉ thích yên lặng nằm trong thư phòng đọc sách.

Cứ thế, Hứa Triển thậm chí còn chẳng nhớ nổi thời gian tuần hoàn, chỉ cảm thấy quần áo trên người mình ngày càng dày lên, cây bên ngoài cửa sổ cũng bắt đầu rụng lá.

Có khi Uông Nhất Sơn nói chuyện đùa vui với cô, cô cũng không thể nói được nhiều, thậm chí còn có hiện tượng nói lắp.

Hôm nay, cô phát ra chuỗi âm thanh lưu loát nhất, nhưng là ở trên giường.

“Tôi...Tôi là điểm! Mạnh lên...” Cùng loại lời nói như vậy, trong phòng ngủ, phòng sách, trong vườn...không một xó xỉnh nào là không vang lên.

Dường như Uông Nhất Sơn rất thích ép cô nói những lời bần thủ đó trong lúc ân ái mãnh liệt. Nhưng từ sau khi bị ép nói ra, cô nói nhiều lại thành không uất ức, như thể cô trời sinh ra đã là kẻ không biết nhục nhã, có thể đặt cao trào dưới thân người đang nghi là anh trai mình.

Sau này, bác sĩ Dương nói, Hứa tiểu thư có dấu hiệu của chứng trầm cảm, nếu không chữa trị, đến lúc nghiêm trọng sẽ khó mà xử lý được.

Uông Nhất Sơn chỉ nhún mày, cũng không hỏi cách chữa thế nào.

Hôm đó, anh ta như nghĩ ra gì đó, nhìn Hứa Triển và hỏi: “Ở nhà chán lắm sao? Có muốn anh gọi Quách Lâm Lâm đến chơi với em không?”

Hứa Triển sững sốt, như thể cố gắng lắm mới nhớ ra vị trí của nhân vật này, sau đó liền lắc đầu. Phản ứng của cô đã đá bay quyết định của Uông Nhất Sơn, anh ta ôm cô, hôn lên trán cô một cái rồi nói: “Mai là Chủ nhật, anh sẽ đón cô ấy đến đây. Cũng vừa hay, anh có người bạn mới khai trương cửa hàng thời trang, anh sẽ dẫn tài xế đưa hai người đi mua quần áo.”

Hiển nhiên là Hứa Triển không có hứng thú với đề nghị của Uông Nhất Sơn. Cô tỏ thái độ khó chịu, đẩy đầu anh ta ra rồi tiếp tục đọc quyển sách trong tay.

...

Sáng hôm sau, Uông Nhất Sơn như đã cố ý tạo điều kiện cho hai chị em tốt hội ngộ nên đã đến công ty từ sớm.

Quả nhiên, Quách Lâm Lâm đến. Cô nàng dồi dào sức lực, nhảy ra khỏi xe là liền reo hò ầm ĩ khi nhìn thấy ngôi biệt thự.

Nhưng khi thấy Hứa Triển đứng cạnh cửa, cô nàng liền im bật, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Đây là Hứa Triển sao? Là cô gái quê mùa nhưng giàu ý chí mà cô biết sao?

Cô gái đứng trên bậc thang, mái tóc ngang vai đã dài chấm lưng, không hề uốn nhuộm. Khuôn mặt hiền lành, chỉ to hơn bàn tay. Làn da vốn trắng giờ càng trắng hơn, trông hơi nhợt nhạt. Cô có gầy đi một chút, đôi mắt có vẻ lớn hơn, không chịu mở to mà chỉ lim dim như đang suy nghĩ. Trên người cô mặc chiếc váy dài, cổ áo hơi mở để lộ một chút chiếc áo lót đen viền hoa, thấp thoáng thấy bầu ngực đầy. Dưới chân cô là đôi dép lê lông dê, để lộ ra mắt cá chân xinh xắn.

Quách Lâm Lâm không biết đây là vẻ quyến rũ mà người đàn ông kia đã tốn công tôi luyện, cô nàng chỉ cảm thấy mình không nhận ra Hứa Triển. Một Hứa Triển như vậy...thật khiến người ta đổ mắt, nhưng ngoài phần thân xác này, linh hồn nhỏ bé đã đi đâu?

“Hứa Triển.”

Nghe thấy tiếng gọi sợ sệt của Quách Lâm Lâm, Hứa Triển liền thu lại ánh mắt mê ly như lạc vào cõi tiên, mỉm cười, “Đến...rồi?”

Đội hai người vào phòng khách, di Lưu liền bưng các loại đồ ăn vặt đã chuẩn bị lên bàn trà trước salon.

Quách Lâm Lâm vốn háu ăn, nhưng lại không hề động vào, chỉ cầm tay Hứa Triển, ghen ngào nói: “Đáng chết, mấy tháng nay cậu làm sao thế? Sao bảo lưu là bảo lưu luôn được? Cửa hàng rửa xe kia của cậu cũng đóng cửa rồi, tớ không liên lạc với cậu được, lo chết mất!”

Hứa Triển nhìn Quách Lâm Lâm, hoảng hốt nhớ lại quãng thời gian còn ở trường, chỉ vì không có tiền mà cuộc sống trở nên phiền muộn, không ngờ hạnh phúc lại xa tầm với đến thế, “Đổ bệnh, mới khỏe lại.”

Nghe cô nói vậy, Quách Lâm Lâm lập tức véo vai cô, sau khi hỏi tường tận tình trạng bệnh, cảm thấy Hứa Triển đúng là có vẻ ốm yếu, cô nàng mới không truy vấn nữa. Sau đó, cô nàng có vẻ thần bí hỏi: “Uông Nhất Sơn đối xử với cậu thế nào?”

Hứa Triển liếc mắt nhìn thím Lưu vẫn đi tới đi lui bên cạnh, thần nhiên nói: “Tạm được...”

Cho đến bây giờ, Hứa Triển không hề giấu giếm cô bạn thân này điều gì, câu chuyện Uông Nhất Sơn lừa cô đến biệt thự, cô đều kể tỉ mỉ cho Quách Lâm Lâm.

Nhưng bây giờ, cho dù tay sai của Uông Nhất Sơn không ở quanh đây, cô cũng không dám nói ra chân tướng. Cô gái trước mặt còn ngây thơ, còn đầy hy vọng với cuộc đời, không biết thế nào là nhân gian hiểm ác...Quan trọng nhất là, cô nàng ấy vẫn còn vô tư, có gì phải kéo cô ấy xuống nước?

Đột nhiên, cô lại nhớ đến chuyện buồn cười mà Quách Lâm Lâm đã từng trải qua. Vào đợt nghỉ sau kì thi đại học, Quách Lâm Lâm đi theo Hứa Triển làm thêm. Chỉ qua một kỳ nghỉ mà đã kiếm được một nghìn rưỡi, cô nàng đó kéo cô đi gửi tiền vào ngân hàng. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nàng đó đi buôn có lời, nhất thời vui sướng quá hóa khờ. Sau khi run rẩy đưa tiền, cô nàng thấy nhân viên ngân hàng gõ máy tính lia lịa, còn không thèm ngẩng đầu mà nói: “Mặt mã!”

Sau đó, mấy ông chú đi trên sảnh ngân hàng đều trở mắt nhìn cô nàng với khuôn mặt bầu bình đang đông dạc đọc oang oang bốn con số. Rốt cuộc, cô nhân viên ngân hàng cũng ngẩng đầu lên, nhìn Quách Lâm Lâm với ánh mắt kỳ quái. Lúc này, cô nàng kia mới có phản ứng, thì ra thứ mình vừa gào lên là mặt mã...

Được việc thì thiếu, hỏng việc có thừa, đủ để hình dung về cô bạn này rồi. Nếu Uông Nhất Sơn muốn đổi phỏ với cô nàng, chắc chắn chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ cách.

Đúng là anh ta đã xếp cho cô một người bạn gái thích hợp!

Có điều, Quách Lâm Lâm đã đến rồi, điều này khiến Hứa Triển phấn chấn lên nhiều, thường ngày chỉ tới tới lui lui trong im lặng, hôm nay nói không ít chuyện.

Cửa hàng thời trang mà Uông Nhất Sơn nói không cách xa biệt thự mấy. Ngoài ngọn núi này của Uông Nhất Sơn, vùng phụ cận cũng có mấy chục ngôi biệt thự lớn nhỏ. Cửa hàng thời trang nằm đối diện nhà thờ của khu biệt thự. Trong con phố này, có quán cà phê hạng sang, tiệm bánh, đầy đủ cả. Thị trường nhắm thẳng vào những căn hộ trong khu.

Cửa hàng thời trang có tên “Yang”, mặt bằng không lớn, nhưng ba tầng không chỉ bày những trang phục của nhãn hiệu nổi tiếng mà còn có hàng xách tay từ Nhật Bản và Hàn Quốc về. Vì vậy, thời gian khai trương không dài, nhưng đủ sức hút khiến những vị phu nhân quyền quý tiêu tốn thời gian đi ngắm, nhanh chóng trở thành khách hàng thân quen.

Cũng không biết chủ cửa hàng có quan hệ thế nào với Ưông Nhất Sơn, mà khi tài xế đưa Hứa Triển và Quách Lâm Lâm đến, cửa hàng liền treo biển báo nghỉ bán, chỉ để hai cô nàng kia vào và hưởng thụ đãi ngộ tuyệt đối.

Sau khi Quách Lâm Lâm nhìn thấy giá tiền của vài món đồ thì rút tay về. Thế nhưng, Hứa Triển lại rất dứt khoát, lấy liền vài bộ ở tít trong ra, nhét vào tay Quách Lâm Lâm, “Dù sao cũng không bắt cậu trả tiền, cứ chọn bộ cậu thích.”

Còn cô, cô ngồi phịch xuống chiếc salon cạnh gian thử đồ, giở tạp chí đọc giết thời gian.

Quách Lâm Lâm bước ra từ gian thử đồ, mặc một chiếc váy ngắn màu cà phê. Đúng là người đẹp vì lụa, những chỗ hơi béo một chút đều được che đi.

Hứa Triển cảm thấy rất được, liền nói: “Gói cái này cho tôi!” Nhưng Quách Lâm Lâm lại cẩn thận nhìn giá tiền rồi nói: “Cái này rất đẹp, nhưng hơi rộng, có cỡ nhỏ hơn không ạ?”

Những cô nhân viên nhìn bộ váy, cười nói với vẻ khó xử, “Chiếc váy này vốn là được đặt may nên chỉ có một cỡ thôi, nếu cô không mặc vừa thì có thể đợi khoảng một tuần nữa, lúc đó, hàng sẽ được chuyển từ Paris về đây.”

Quách Lâm Lâm vừa nghe ra sự phiền toái thì vội xua tay. Nhân viên cửa hàng sợ làm lỡ thời gian của khách quý, liền xoay người lại hỏi một nhân viên khác: “Cái váy màu cà phê cô Bạch Giai Nhu đặt, có phải còn một cỡ nhỏ màu đen không?”

Cô nhân viên kia lắc đầu, “Đúng là có, nhưng bị khách khác mua rồi.”

Nghe thế, cô nhân viên đeo vẻ mặt tiếc nuối, ra mời Quách Lâm Lâm chọn bộ khác. Hứa Triển ngồi lâu nên hơi mệt, đứng dậy duỗi lưng một cái, tiện tay cầm bộ váy trên tay Quách Lâm Lâm, soi gương, ước thử lên người mình, sau đó cười: “Chiếc váy này quả nhiên hợp với người xương to, tôi không lấy nữa!” Nói xong, cô trả lại chiếc váy cho nhân viên cửa hàng.

Cô nhìn nhân viên cửa hàng cẩn thận đặt chiếc váy vào túi cẩn bụi trong.

Thử một hồi, Quách Lâm Lâm không chọn cái nào. Hứa Triển buồn cười, “Hồi còn ở huyện, cậu đi mua quần áo chỉ cần mười phút, sao giờ vất vả thế?”

Quách Lâm Lâm cắn môi nói: “Tôi không quen mặc kiểu quần áo này, mặc cái áo ba lỗ chưa đến hai mươi tệ còn thoải mái hơn!”

“Sợ đắt? Không sao, có sếp Ưông trả tiền!”

Viễn mắt Quách Lâm Lâm bỗng đỏ, “Cậu thật sự coi tớ là đứa ngu à? Chỗ tiền này...chẳng lẽ anh ta không đòi lại từ trên người cậu?”

Hứa Triển không cười nổi, nhìn Quách Lâm Lâm chằm chằm, cuối cùng véo mạnh một cái vào má cô nàng, “Đồ ngốc! Tớ là đứa vất cổ chày ra nước, sao mà rút lông của tớ được! Thôi ra đi, không ở đây nữa! Cậu mời tớ ăn bánh ngọt đi!”

Cuối cùng, hai người không mua gì trong cửa hàng thời trang mà sang cửa hàng bánh ngọt ngay bên cạnh, vừa ăn vừa tán gẫu vui vẻ đến tận chiều.

Buổi tối hôm ấy, tay vệ sĩ đi theo hai cô nàng báo cáo chi tiết hành trình cho Ưông Nhất Sơn.

Ưông Nhất Sơn từ từ nhắm mắt lắng nghe, gật đầu, sau đó hỏi: “Lúc cậu đưa Quách Lâm Lâm về, thần sắc cô bé đó có bình thường không?”

Cuối cùng, hai người không mua gì trong cửa hàng thời trang mà sang cửa hàng bánh ngọt ngay bên cạnh, vừa ăn vừa tán gẫu vui vẻ đến tận chiều.

Buổi tối hôm ấy, tay vệ sĩ đi theo hai cô nàng báo cáo chi tiết hành trình cho Ông Nhất Sơn.

Ông Nhất Sơn từ từ nhắm mắt lắng nghe, gật đầu, sau đó hỏi: “Lúc cậu đưa Quách Lâm Lâm về, thần sắc cô bé đó có bình thường không?”

27. Chương 27

Tay vệ sĩ hiểu vấn đề của Ông Nhất Sơn, vội vàng nói: “Có vẻ lo lắng, dọc đường đi luôn nói chuyện phiếm với tôi, chắc là muốn thông qua tôi để biết tình hình của Hứa tiểu thư.”

Ông Nhất Sơn gật đầu, “Theo dõi cô bé đấy, xem có liên lạc với ai không.”

“Ông tổng yên tâm, lão Vương trước đây làm trong đội điều tra đặc biệt, để cậu ta theo dõi cô ta!”

Sau khi vệ sĩ rời đi, Ông Nhất Sơn đứng dậy, lên phòng ngủ trên tầng.

Có lẽ Hứa Triển vừa tắm xong, mái tóc dài còn nhỏ nước, xõa tung sau vai. Cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nằm trên ghế ở ngoài ban công, chăm chú xem quyển tạp chí mới mua lúc chiều.

Xem ra, chuyến đi chơi với cô bạn thân đã khiến tâm trạng Hứa Triển tốt lên nhiều. Ông Nhất Sơn đến gần, cầm khăn bông giúp Hứa Triển lau tóc, lại liếc mắt nhìn nội dung trang tạp chí.

Thì ra là giới thiệu du lịch Tây Ban Nha.

“Sao lại muốn ra nước ngoài chơi?”

Hứa Triển không ngẩng đầu, vừa giở một trang vừa nói: “Chỉ thấy giới thiệu đồ ăn ở đây rất ngon, anh nhìn món cá nướng rượu nho này xem...”

Ông Nhất Sơn nhìn đôi mắt Hứa Triển vẫn tập trung vào mấy tấm hình, liền cười: “Nhìn qua ảnh mà cũng nếm được vị sao? Đợi anh xử lý xong việc công ty, sau đó làm hộ chiếu cho em, chúng ta sẽ đi chơi một vòng châu Âu.”

Hứa Triển nghe thấy thế cũng không hề có biểu hiện vui mừng, vẫn cúi đầu, chăm chú giở tạp chí.

Ông Nhất Sơn không nhìn được, cướp lấy quyển tạp chí có sức hấp dẫn cô, quăng sang một bên, bế Hứa Triển lên rồi đi về giường, “Anh cũng có một chai rượu nho, lát nữa tưới lên người Triển Triển được không? Nhất định là ngon hơn cá nướng nhiều...”

Chỉ chốc lát, trong căn phòng đã vang lên tiếng rên rỉ, tiếng hét inh tai...

Vốn tưởng rằng chỉ là buột miệng đề nghị, Hứa Triển không hề để tâm. Nhưng, vài ngày sau, Ông Nhất Sơn phát hiện, Hứa Triển lôi một cái vali to đùng từ trong tủ ra, lấy quần áo, kem chống nắng, thuốc hạ sốt, thuốc tiêu chảy... Ngay cả sách hướng dẫn du lịch cũng được nhét vào vali.

Cô nàng cứ như vậy thật giống khi còn bé được đi du xuân. Dù sao thì vẫn còn trẻ, được ra nước ngoài du lịch, hẳn là không tránh được cảm giác hưng phấn.

Vì vậy, sau khi dọn trợ lý đi làm hộ chiếu cho Hứa Triển, Ông Nhất Sơn còn cố ý mua thêm cho cô một chiếc vali hồng, dặn cô không phải mang nhiều hành lý, sau khi đến châu Âu sẽ đi mua.

Nhưng, sáng sớm nay, Hứa Triển mới phát hiện ra, tất cả chỗ quần áo Ông Nhất Sơn mua cho cô, đa phần đều là màu trắng, nên cảm thấy không vừa lòng về màu sắc, “Mẹ tôi nói, mặc quần áo màu tươi một chút chụp ảnh mới đẹp.”

Trên giường đầy quần áo, nhưng cô không chọn được cái nào.

Ông Nhất Sơn trừng mắt nhìn cô, “Sao lần trước em đi dạo với Quách Lâm Lâm không mua?”

Hứa Triễn mím môi, một lúc sau mới nói: “Chỗ quần áo đầy đất thế, làm sao mà tôi mua được?” Ông Nhất Sơn biết Hứa Triễn đang giở giọng nghèo túng, cả đời không học được cách phóng khoáng! Nhưng hiếm khi thấy Hứa Triễn làm nũng, anh ta lập tức hoãn hội nghị lúc chiều của công ty.

Anh ta đích thân đưa Hứa Triễn đến cửa hàng “Yang”.

Lần này, thái độ cô dứt khoát hẳn, chỉ trong chốc lát đã chọn được bốn bộ.

Đúng lúc này, tiếng “đing đoong” vang lên, cửa vào reo chuông.

Hứa Triễn quay đầu lại nhìn, thì ra là Bạch Giai Nhu. Cô ta cầm theo một chiếc túi, lôi chiếc váy màu cà phê ra rồi nổi giận đùng đùng với đám nhân viên. Cô ta hỏi, chiếc váy mình đặt có phải đã có người thử rồi không.

Mấy cô nhân viên của cửa hàng vội vàng tươi cười giải thích: “Sau khi cái váy này được chuyển đến, tôi gọi điện cho cô ngay, cái váy này được cất ở tít trong, chắc chắn không có ai thử.”

“Không có ai thử? Không có ai thử, sao cổ áo lại dính son môi?”

Cô nhân viên nhìn theo tay Bạch Giai Nhu, không thể nào! Trên cổ áo có rõ một vết son môi.

Bạch Giai Nhu không chịu thua, “Chuyện gì thế? Ai hả? Có tư cách gì chứ, váy tôi đặt mà cũng dám thử!” Cô nhân viên không đối phó được với Bạch Giai Nhu, vì vậy liền lén liếc mắt nhìn Hứa Triễn.

Ánh mắt Bạch Giai Nhu đảo qua, thấy Hứa Triễn đang đứng trước gương, lại thấy Ông Nhất Sơn ngồi bên cạnh, nhất thời, gương mặt cô ta còn trắng hơn cái họ vài phần.

Hứa Triễn không sợ to chuyện, sau khi nghiêng đầu nhìn Bạch Giai Nhu, dường như sự danh giá đã mất nay trở lại, “Là tôi thử, sao thế? Váy bị sút chỉ, hay là bị dáo? Dính son thì lấy ít bột giặt chà đi! Quần áo nhà họ Bạch, khó giặt đến thế sao?”

Lời vừa dứt, thù cũ ào ào kéo về, hai mắt Bạch Giai Nhu lập tức ngấn nước.

“Ông Nhất Sơn, vì con danh giá này mà anh chia tay với em? Em...” Cô ta còn chưa nói, cô ta đâu có điểm nào không bằng Hứa Triễn? Nhưng nếu nói ra thì thật sự là quá hạ mình. Ông Nhất Sơn vẫn trốn tránh không chịu gặp, buồn bực trong lòng đã lâu, thật sự là quá áp lực, tất cả dồn thành nước mắt trong suốt.

Hiển nhiên, Ông Nhất Sơn không ngờ có thể chạm mặt cô nàng này, tâm tình vui vẻ nhất thời bị ảnh hưởng.

Tình hình đã vượt ngoài dự kiến, vốn muốn để Ông Nhất Sơn ghét cô hơn, thế nhưng, anh ta chỉ thoáng trầm mặt. Anh ta không thèm liếc nhìn Bạch Giai Nhu, chỉ xoay người nói với nhân viên cửa hàng: “Cái váy kia bao nhiêu tiền? Trực tiếp lấy tiền từ thẻ của tôi ra bồi thường gấp đôi cho cô ta đi!”

Lúc này, Hứa Triễn vô cùng khâm phục “anh trai” mình — đáng vẻ dùng tiền để giải quyết mọi việc này, không phải người bình thường có thể làm ra được đâu nhé!

Chẳng lẽ trước mặt người cũ, lại nói lời khách sáo kiểu như “Thật ra em rất tốt, chỉ là, tính cách chúng ta không thích hợp.”? Tại sao nhìn thấy người đẹp nước mắt lưng tròng mà lại như nhìn thấy phân chó, nhảy phắt một cái qua?

Bạch Giai Nhu vẫn tưởng mình hiểu Ông Nhất Sơn.

Trong chốn làm ăn của anh trai, có ai là không biết Ông Nhất Sơn?

Năng lực, diện mạo, tất cả đều là số một. Nhưng anh ta vốn là người lạnh lùng, vẻ lạnh lùng không hề che giấu, kể cả lúc theo đuổi cô ta, nụ cười ấy vẫn đượm vẻ lạnh lùng. Mặc dù cô ta vui mừng, muốn đồng ý, nhưng tính con gái vẫn định từ chối khéo. Khi cô ta nhìn thấy nụ cười kia, nhìn vào đôi mắt hững hờ, bao nhiêu từ ngữ đều không thoát ra được. Cô ta cảm giác, ánh mắt kia hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn, như thể nếu cô ta không đồng ý, chỉ một giây sau thôi là anh ta sẽ xoay người rời đi, không chút chần chừ.

Vì vậy, một cô nàng vốn luôn rụt rè lại thoải mái nhận lời Ông Nhất Sơn.

Cô ta nhớ rõ, lúc hai người quen nhau, Ưông Nhất Sơn chưa từng đưa mình đi dạo phố hay mua quần áo. Anh ta luôn nói bận rộn công việc.

Mỗi tháng, sẽ có một hai lần, anh ta gọi điện giữa đêm khuya, sau đó lái xe đến trường đón cô ta rồi tới khách sạn qua đêm.

Mỗi lần người đàn ông cường tráng đó đặt cô ta nằm dưới thân, tác chiến rất mạnh mẽ. Mặc dù cô ta âm ỉ, nhưng lại nhanh chóng bị ngọn lửa dục cảm nóng bỏng đánh tan. Trước đây, không phải cô ta chưa từng có bạn trai, nhưng những người đàn ông đó sao có thể so với Ưông Nhất Sơn?

Từ Ưông Nhất Sơn, Bạch Giai Nhu mới hiểu được thế nào gọi là lên đỉnh thực sự.

Ưông Nhất Sơn là người đàn ông mà cả đời cô ta không muốn buông tay. Sau khi phát sinh quan hệ, cô ta cảm thấy, mình thật lòng yêu anh ta...

Nhưng Ưông Nhất Sơn có yêu cô ta không?

Bây giờ cô ta mới phát hiện ra, tình yêu của mình hèn mọn mức nào. Cô ta được gia đình nâng niu như viên ngọc quý, nhưng trong mắt Ưông Nhất Sơn, có lẽ nào chỉ là con điểm họ Bạch?

Nhớ lại lúc trước, khi biết Hứa Triển được Ưông Nhất Sơn đón đi vào tối muộn, cô ta như bị lửa thiêu, nhưng cô ta cũng không nghĩ Hứa Triển có gì hơn mình. Nhất định là Hứa Triển không biết những kỹ xảo khiến anh ta vui, quyến rũ được anh ta vào khách sạn một đêm, có gì mà hơn người?

Bổ giỏi, anh cô ta cũng giỏi, đàn ông thành đạt, ai lại không có tâm cơ? Cô ta không muốn cả đời vất vả, cũng không muốn làm kẻ bất lực chỉ quần quanh đầu giường.

Gặp dịp thì chơi mà thôi, nhưng dù sao thì chuyện phát sinh ngay trước mắt mình, như vậy là không tôn trọng mình rồi!

Cô ta vốn muốn định cho Hứa Triển một bài học, nhưng lại muốn tỏ lòng rộng lượng trước mặt Ưông Nhất Sơn nên cũng không ngại khi anh ta chơi bởi bên ngoài. Tuy nhiên, vẫn phải giữ thể diện cho cô ta nữa chứ.

Nhưng không ngờ, con nhỏ tiểu tam Hứa Triển này lại mặt dày leo vào chỗ bạn gái chính thức, làm loạn nhà ăn không nói, Ưông Nhất Sơn còn không thèm nói chia tay với cô ta mà đã dứt khoát cắt đứt luôn rồi.

Tình hình tiếp theo khiến Bạch Giai Nhu không thể hiểu nổi, anh ta công khai đưa Hứa Triển về nhà sống chung! Nghe anh trai nói, Hứa Triển gây ra đại họa, hại Ưông Nhất Sơn tổn thất không ít. Ấy vậy mà người coi trọng sự nghiệp như Ưông Nhất Sơn vẫn giữ cô nàng lại? Bây giờ còn đích thân đưa cô nàng đi mua quần áo!

Thì ra, trong mắt Ưông Nhất Sơn, vẫn có cô gái được nhận sự đối đãi đặc biệt, chỉ cô ta bị coi là công cụ giải sầu, dùng xong có thể quẳng sang một bên!

Bao ảo tưởng của Bạch Giai Nhu mấy hôm nay, đến giờ đã hoàn toàn bị dập nát.

Gương mặt vì tràn hận ý nên hơi nhăn nhó, cô ta đưa ngón tay run rẩy chỉ vào Ưông Nhất Sơn, “Ưông Nhất Sơn, anh thật quá đáng! Tôi đợi xem! Xem anh sẽ có kết cục gì!”

Nói xong, cô ta nhét chiếc váy vào túi, rồi ném về phía Hứa Triển.

“Không phải cô thích dùng đồ thừa của tôi sao? Được thôi, cái váy này bắn đến thối hoắc rồi! Nhưng lại hợp với cô đấy, đem về mà mặc! Cái váy to thể này mới che đi được cả người dị dạng của cô! Cô...Không chừng sẽ có niềm vui bất ngờ đấy!” Từ cuối cùng gần cực mạnh, như thể cô ta hận không day nỏ mấy từ này lên mặt Hứa Triển được vậy.

Nói xong, quý cô Bạch như đang dồn hết lòng tự tôn lại, đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi xoay người, đẩy cửa rời đi.

Từ nhỏ, Hứa Triển đã quen mặc quần áo cũ của người khác, thế nên liền khom lưng nhặt túi váy lên, chuẩn bị mang về.

Ưông Nhất Sơn lạnh lùng nói: “Ném đi, em định mặc thật hả?”

Hứa Triển trừng mắt, nhỏ giọng: “Quần áo bẩn, giặt sạch sẽ là được. Còn người mà bẩn, phải đầu thai mới hết! Người cô ta dùng xong, tôi còn dùng hàng ngày được, sao quần áo lại không thể!”

Nếu là trước kia, lời “đại nghịch bất đạo” như vậy chắc chắn sẽ khiến sếp Ông nổi cơn thịnh nộ. Nhưng, đã lâu rồi Hứa Triển không được thỏa sức tỏ thái độ như hôm nay.

Ông Nhất Sơn vừa nghe thấy, trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng, “Nếu em thích, anh sẽ mua cho em.”

“Không cần, cái váy này là cho Quách Lâm Lâm, hôm đấy nó thử mãi nhưng vẫn không mua.”

Biết là tặng cho cô bạn thân của cô, Ông Nhất Sơn không dài dòng nữa, cầm chiếc váy được bao gói cẩn thận, đưa Hứa Triển về biệt thự.

Chờ Hứa Triển lên tầng, Ông Nhất Sơn lại vội vàng đến công ty.

Hứa Triển dựa vào cửa sổ, đưa mắt nhìn Ông Nhất Sơn đi khuất, rồi liền đóng cửa phòng ngủ lại, mở túi váy ra rồi ném xuống đất, đặt mỗi chiếc váy màu cà phê lên giường. Cẩn thận kiểm tra túi váy, không phát hiện được gì, Hứa Triển vẫn không từ bỏ ý định. Cô lại bắt đầu sờ từng góc vải một, cuối cùng, dưới tà váy, có một chỗ cứng cứng, hình như có người cố tình nhét thứ gì đó vào trong.

Hứa Triển mở ra, lấy thứ trong đó, nắm chặt vào tay, rồi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Niềm vui bất ngờ này, cô rất thích! Vốn còn đang lo lắng không biết Bạch Giai Nhu có phối hợp với mình hay không, xem ra, cô lo thừa rồi.

Phụ nữ mà, trời sinh là một chất độc chết người!

Nếu Bạch Giai Nhu khách sáo, không chừng, kế hoạch của cô đã phá sản rồi.

Cho nên, hẳn là cô nên cảm ơn “anh trai” cô, cảm ơn anh ta đã đến tìm Quách Lâm Lâm, cảm ơn anh ta đã nói lời lạnh nhạt với Bạch Giai Nhu. Cũng phải cảm ơn ông trời đã để Bạch Giai Nhu đến cửa hàng đó mua quần áo.

Phải biết rằng, sau khi viết tờ giấy đó cho Bạch Gia Nặc, cô đã thả nó vào túi áo của mình.

Rốt cuộc là có nên đưa cho Quách Lâm Lâm hay không, cô vẫn do dự. Ông Nhất Sơn rất giỏi chơi đùa người khác, anh ta có thể lơ là để cho Quách Lâm Lâm làm loa truyền thanh hộ cô sao?

Mà, một Quách Lâm Lâm cầu thả như vậy, sao có thể tránh được tai mắt của Ông Nhất Sơn?

Sợ sẽ làm liên lụy đến cô nàng kia, sáng hôm đó, cô ôm nguyên tâm sự trong lòng, bàn tay đỏ mồ hôi thấm ướt cả mảnh giấy.

Lúc cô nghe thấy nhân viên cửa hàng nói rằng chiếc váy là do Bạch Giai Nhu đặt, trong lòng đã mừng như điên, thừa lúc đưa áo lên thử đã nhét mảnh giấy vào.

Kế tiếp, cô bất an chờ đợi, chỉ sợ Bạch Giai Nhu không thấy, hoặc là thấy nhưng không đưa cho anh trai cô ta.

Mảnh giấy đó chính là cuộc sống của cô. Vốn định lừa Ông Nhất Sơn đưa mình đến cửa hàng đó, làm ra vẻ tình cờ gặp Bạch Gia Nặc, không ngờ tên họ Ông lại hăng hái đến thế, thật sự đưa mình đi.

Xem ra, Bạch Gia Nặc rất biết tùy cơ ứng biến, nhất định là anh ta biết Ông Nhất Sơn cũng đến, nên mới để em gái vào.

Có điều, như vậy cũng tốt. Càng là người thông minh thì lại càng không nghĩ ra: Thật ra, sơ xuất phát sinh ngay khi anh ta chớp mắt.

28. Chương 28

Uông Nhất Sơn đã giải quyết hết xã giao và việc công ty trong một đêm, xử lý xong hết mới có thể yên tâm đưa Hứa Triển ra nước ngoài được.

Lúc điện thoại đổ chuông, anh ta nhìn dây số rồi lập tức bắt máy, vừa định nói mình bận nhưng lại thôi.

Đây không phải cuộc hẹn có thể chối được, người gọi điện là bố anh ta – Uông Dương.

Con trai lớn không chịu nghe lời bố. Nếu không có chuyện quan trọng, Uông Dương cũng chẳng quấy rầy thằng con trai không mấy thân thiết.

Nhưng hôm nay, ông ta không thể không gọi cú điện thoại này, đơn giản vì người phụ nữ đột ngột xuất hiện trước mặt đây.

Hứa Thu Mạn giữ nguyên vẻ mặt giận dữ ngồi trong phòng trà, cảm phần nhìn ông ta.

Uông Dương vẫn có vẻ bình tĩnh, cố gắng chuyển ánh mắt để không nhìn người phụ nữ tiều tụy với gương mặt in đậm dấu ấn năm tháng.

Còn nhớ mười năm trước, khi gặp người phụ nữ này, trên gương mặt ưu thương vẫn mơ hồ tìm thấy nét quyến rũ năm nào, nhưng bây giờ, một chút thương hại cũng tan thành mây khói theo dung nhan của bà. Thậm chí, ông ta còn hận bà, nếu không vì bà xuất hiện, mối quan hệ giữa ông ta và cậu con trai độc nhất cũng không rơi vào bế tắc như vậy!

“Không phải năm đó đã cho chồng cô tiền rồi sao? Sao giờ cô lại tìm đến đây? Người nhà cô đúng là lòng tham không đáy!”

Nhìn người đàn ông đã phá nửa đời còn lại của mình, bà nắm chặt hai tay. Đôi mắt đục hoen ướt chứa đầy những oán hận không nói được thành lời.

“Ông...Con ông đến quấy nhiễu con gái tôi!”

Uông Dương đang hút thuốc, nghe thế, điều thuốc trong tay ông ta liền rụi vào quần, chẳng những xuyên thủng vải mà còn xuyên vào da thịt, khiến ông ta hít mạnh một hơi.

“Nó...Nó đến tìm con gái cô làm gì?”

Đôi môi Hứa Thu Mạn run rẩy, nhưng bà không thể nào nói được chân tướng khiến người ta xấu hổ kia, rốt cuộc chỉ nức nở một tiếng: “Nó...Nó muốn làm bạn với Triển Triển!”

Một câu nói khiến đầu Uông Dương lập tức như muốn nổ tung, ông ta nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện, nghĩ ngợi một lúc, ánh mắt dần lạnh đi, “Không thể nào! Năm đó, thằng Tiểu Sơn biết...Nhất định là con gái cô nhân lúc Tiểu Sơn không nhận ra nên đã đến quyến rũ nó! Đúng là mẹ nào con nấy! Nhìn xem cô đã dạy được cái giống gì! Đúng là thối tha!”

Nghe thấy thế, hai mắt người phụ nữ hằn lên vài tia máu.

Hôm nay, vất vả lắm bà mới chuốc say được lão chồng ở nhà rồi lén đến đây. Đợi ngoài cửa hồi lâu, cuối cùng, bà cũng gặp được người đàn ông này. Nhiều năm qua, ông ta lấy danh nghĩa của công ty và làm từ thiện nên thỉnh thoảng có xuất hiện trên báo địa phương, tìm được ông ta, thật sự là rất dễ!

Mỗi lần nhìn thấy người đạo mạo trên trang báo, bà lại như loáng thoáng nghe thấy tiếng thở thô đục năm nào. Âm thanh ấy vẫn chấp chờn trong những giấc mơ, quấn quanh trong óc khiến bà bất giác nhớ lại câu chuyện kinh khủng năm đó...

Khi đó, trong huyện đầy rẫy những lời rèm pha. Ai cũng nói, con gái nhà họ Hứa, sau khi đi dự tiệc cưới, lúc làm loạn động phòng đã chủ động theo ba thanh niên vào trong, cánh cửa khép lại, một lúc sau, cô nàng đầu bù tóc rối bước ra.

Sau đó, con trai chủ tịch huyện, cũng chính là Uông Dương còn đặc ý nói với người ngoài, chỉ tốn ba trăm tệ, mỗi người một trăm đã chơi được hoa hậu trường Trung học.

Cũng có người hoài nghi tính chân thực trong lời nói ấy, vì con gái nhà họ Hứa rất nhả nhận lại chăm chỉ học hành, cho tới tận lúc đó vẫn chưa từng có bạn trai, huống chi là liếc mắt đưa tình. Người như vậy, sao có thể vì ba trăm vạn mà theo ba thằng con trai vào phòng?

Nhưng sự tình không liên quan đến họ, hơn nữa lại dây đến cả con trai quan lớn, tốt nhất là không tham gia. Chỉ có vài người là mặt mày hớn hở thảo luận về một đêm trăng gió đó, căn bản là không có ai chịu đứng ra trợ giúp cô gái đáng thương bị chuốc say kia.

Hôm đó, lúc Hứa Thu Mạn được thả ra, giữa hai chân vẫn dính máu. Cô gái vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy, cô đi bộ đến đập nước của huyện, leo lên đập, nhắm mắt chuẩn bị lao mình xuống nước, dùng dòng nước kia tẩy uế ỉnh.

Nếu lao đầu xuống, sẽ tốt thế nào? Nhưng cô bị anh trai cản lại.

Một bàn tay rắn dính tát vào mặt cô, “Mày ngu thế! Để thằng ranh Uông Dương kia chơi thế là xong sao! Đi! Đi tìm nó! Bắt nó cưới mày về nhà!”

Vì vậy, anh trai cô đến cửa nhà chủ tịch huyện âm ỉ một trận, nhưng chỉ một cú điện thoại của ông ta đã gọi được cả đám công an đến lôi cổ anh trai cô đi. Nghe chị dâu nói, anh trai bị đánh trong đồn công an. Hứa Thu Mạn lo sợ, lại phải đến trước mặt tên súc sinh kia cầu xin.

Uông Dương vẫn nhớ mùi vị của đêm đó, nghĩ đến dáng vẻ cô gái khóc lóc kêu xin dưới thân mình, dục hỏa bốc lên, hắt lại ra giá rẻ mạt đòi lên giường với cô mấy lần trong một khách sạn nhỏ.

Lúc anh trai được thả ra, cô mới phát hiện, mình đã hoài thai nghiệt chủng của hắn! Nhưng anh trai cô không cho cô phá thai, còn hỉ hả nói cứ sinh đứa nhỏ ra, để xem nhà họ Uông có nhận hay không!

Bản thân hồ đồ, đến khi sinh con ra, nhìn anh trai bế đứa bé đến nhà họ Uông, cô mới vỡ lẽ. Thì ra, anh trai coi cô là con gà đẻ trứng để gã đòi tiền nhà họ Uông.

Người phụ nữ yếu đuối ngấm nhìn con, nhìn đứa con gái thơm tho còn đang bú tay, đôi mắt to tròn đen nhánh, cái miệng i a với mình. Lòng cô dịu đi, nếu như cô chết, đứa nhỏ sẽ sống thế nào với ông anh trai và bà chị dâu bạc tình này đây?

Vì vậy, cô bất chấp những lời thóa mạ mà nghỉ học ở nhà, một mình nuôi con. Ngay sau khi nhà họ Uông biết mình lên chức, họ liền vội vàng bỏ đi nơi khác biệt tăm biệt tích. Vì đứa con gái đang dần lớn lên, không muốn đứa nhỏ chịu tiếng xấu, cô đồng ý gả cho Trương Đại Hiền.

Hôm nay, người phụ nữ ấy có một cô con gái ngoan ngoãn, xinh đẹp, còn gì chưa thỏa mãn nữa. Về phần ông chồng cục cằn kia, dần ông đều thế mà...Ngoại trừ...ông ấy. Nhưng cuộc sống vẫn luôn có những cơn mộng đẹp bị lãng quên, không nhìn về tương lai u tối mới có thể buông xuôi được.

Hận cũ tích tụ, bị người đàn ông này sỉ nhục, bà hận đến mức không thể giết chết lão. Không biết một con dao gọt hoa quả được bà lấy từ đâu ra, lập tức, bóng dáng nhỏ gầy điên cuồng lao về phía người đàn ông.

“Giết hắn! Giết cả con hắn nữa! Chỉ có thế mới cứu được Triển Triển!” Mấy ngày trần trọc, rốt cuộc hóa thành ý nghĩ điên cuồng này.

Lúc còn trẻ, Uông Dương đã từng được huấn luyện tại trường cảnh sát, trước khi vào thương giới đã có mấy năm làm cảnh sát ngoài biên chế. Ở quê đã nổi danh côn đồ, cho dù có phát đạt, cũng vẫn giữ được sức lực năm nào.

Nhìn người phụ nữ đột ngột xông đến, ông ta không phản ứng kịp. Con dao cắm thẳng vào bụng ông ta, dòng máu tươi lập tức trào ra từ miệng vết đâm.

Uông Dương cố chịu đựng, đẩy người đàn bà điên ra rồi đập một cái. Cơ thể gầy gò của Hứa Thu Mạn văng ra, đập vào cửa, rồi bà bất tỉnh luôn.

Uông Dương nhăn nhó nhìn người đàn bà mang đến phiền toái. Nếu không phải vì rút dao ra sẽ phun nhiều máu hơn, ông ta thật sự muốn rút lấy con dao, đâm vào bụng người kia vài nhát!

Ông ta gọi điện cho con trai trước, sau đó gọi 120. Nghĩ ngợi một hồi, ông ta lại gọi điện cho con trai, kể tóm tắt tình huống, dặn anh ta cố gắng không để lộ ra ngoài.

Lúc Ông Nhất Sơn chạy đến, gương mặt Ông Dương đã trắng bệch, ông ta được đưa lên xe cấp cứu. Ông Nhất Sơn nhìn qua nhìn lại vài lần, thấy ông ta chưa bất tỉnh, vẫn còn kêu đau với y tá, vì vậy anh ta cũng không lên xe cùng mà mở cửa phòng bên cạnh ra. Anh ta thấy bà Hứa bị trói trong góc phòng trà.

Viên quản lý của phòng trà đi tới, nhỏ giọng nói: “Làm sao bây giờ? Ông tổng, chú Ông không cho báo cảnh sát!”

Ông Nhất Sơn gật đầu. Cũng phải, người đàn ông trọng danh dự như vậy, ngay cả khi đi lãng nhãng bên ngoài để rồi mắc bệnh cũng nhất quyết đổ tội lên đầu vợ, sao có thể để ột người đàn bà khác làm tổn hại đến uy thế gia tộc?

Anh ta thản nhiên nói: “Để tôi xử lý, các anh đi ra ngoài đi.”

Ông Nhất Sơn đỡ người phụ nữ kia lên ghế salon, rồi rót một cốc nước cho bà uống.

Tất cả sự dửng dưng của Hứa Thu Mạn đã dồn vào một nhất tâm kia. Lúc bị trói, bà vẫn mơ hồ thấy được cảm giác cầm dao đâm vào người đàn ông kia. Nó thật giống như lúc thái thịt, nhưng...thịt trong những bữa ăn không nhiều máu như vậy...Nghĩ đến chuyện mình giết người, Hứa Thu Mạn bật khóc nức nở.

“Bố tôi, chắc là không sao đâu, bà tỉnh táo một chút đi.”

Hứa Thu Mạn nhìn chằm chằm, sau đó lẩm bẩm: “Không được! Tôi phải giết lão ta, tôi còn muốn giết cậu nữa, các người...các người là hai cha con khốn nạn! Tôi muốn giết các người!”

Ông Nhất Sơn cau mày, nhìn vào người phụ nữ như bị tâm thần. Anh ta trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Hứa Triển không phải là em gái tôi.”

Hứa Thu Mạn chậm rãi mở to hai mắt.

“Một tuần trước, tôi đã lấy nước bọt của Triển Triển và bàn chải răng bố tôi dùng đem đi xét nghiệm rồi, kết quả là gen không tương thích. Không phải năm đó, còn có hai người khác lên giường với bà sao? Hiển nhiên, cô ấy không phải là con gái của bố tôi.”

Hứa Thu Mạn nghe ra sự khinh miệt trong lời nói đó. Chắc chắn Ông Nhất Sơn nghe rõ ràng từ bố và ông nội anh ta, rằng bà không biết liêm sỉ, vì tiền mà quyến rũ đàn ông. Khả năng hầy bỏ nước bẩn của nhà họ Ông vốn rất cao, bà không biết liệu người thanh niên này phân biệt được gì.

Nhưng nghe nói vậy, bà thoáng thả lỏng, song lại ngẩng đầu, nghẹn ngào nói: “Cho dù hai đứa không phải anh em, tôi cũng không cho hai đứa được ở bên nhau! Bố cậu...là đồ cầm thú! Lão ta không xứng đáng làm bố chồng của con gái tôi!”

Đột nhiên, Ông Nhất Sơn tóm lấy hai vai bà Hứa, bắt bà phải nhìn thẳng vào hai mắt mình, “Tôi và Triển Triển là mối tình đầu của nhau! Điều này, năm ấy mọi người đều biết! Nhưng chỉ vì chuyện thói nát của các người mà chúng tôi phải rời xa nhau! Năm đó, bà nói gì với cô ấy? Tại sao cô ấy lại hoàn toàn quên tôi? Bà có tư cách gì mà nói không cho phép! Bà nghe đây, tôi muốn bà là mẹ vợ tôi! Nếu bà tiếp tục gây rối, tôi nhất định sẽ xử lý bà!”

Ánh mắt anh ta như lưỡi dao xuyên thấu tim bà Hứa. Bà biết chàng trai này từ nhỏ đã có điểm khác người, ánh mắt nhìn người khác cũng luôn hung dữ, hơn nữa...cũng giống như năm đó...Anh ta nói là sẽ làm được!

“Năm đấy hai đứa bao nhiêu tuổi? Nhỏ như thế, sao nhớ ra được? Nó quên cậu, cậu cũng nên quên nó đi. Cậu ưu tú như vậy, con gái thích cậu ít sao? Tại sao cậu cứ sống chết quẩn lấy nó?” Bà Hứa cứ nghĩ đến quan hệ lãng nhãng đó là lại nghẹn ngào.

Làm cho Hứa Thu Mạn ổn định lại cũng không tốn của Ông Nhất Sơn nhiều thời gian.

Anh ta gọi taxi đưa Hứa Thu Mạn về nhà, sau đó vào ngồi trong phòng trà, trầm ngâm một hồi lâu. Đứng dậy vào nhà vệ sinh, anh ta móc tờ kết quả xét nghiệm từ trong túi ra.

Nhìn tờ kết quả xét nghiệm, Ông Nhất Sơn cười đến chua chát. Nếu như...nếu như lời anh ta vừa nói là sự thật thì tốt biết bao!

Trái tim bị giầy vò đau đớn, lúc nhìn thấy kết quả, anh ta vẫn có thể bình tĩnh gấp gọn gàng rồi nhét vào túi áo.

Mà bây giờ, kết quả ADN tương thích đến 99% khiến vẻ bình tĩnh của anh ta vỡ vụn tan nát. Anh ta ném tờ giấy vào bồn cầu, xả nước sạch sẽ.

Anh ta lại mở một tờ giấy có kết quả như ý ra, vì nó mà anh ta đã phải gửi không ít tâm ý cho viện trưởng Triệu của bệnh viện nhi.

Nếu sự thật như thế này, vậy thì mọi tội lỗi, cứ để anh ta gánh chịu đi!

Anh ta đi ra khỏi phòng trà, chiếc lá phong đỏ rơi xuống bên chân. Mùa thu đã đến, con đường thẳng tắp đầy sắc rực rỡ của lá phong. Những chiếc lá đỏ tươi còn chưa kịp phô diễn vẻ đẹp của mình đã bị dòng xe cộ nghiền nát, cuốn vào vũng bùn lầy sau mưa.

Anh ta khom lưng nhặt một phiến lá, đặt vào lòng bàn tay.

Trong trí nhớ, có người cầm phiến lá xấu như thế này, loay hoay xé thành một hình trái tim đỏ thắm, mặt dày gơ lên trước mặt anh ta, “Chớ ghê! Tặng anh này! Quà sinh nhật! Em tự làm đấy, không được phép vứt bỏ!”

Khi đó, anh ta tỏ vẻ khinh thường và nhận lấy, sau khi buông mấy câu đùa cợt, lại cẩn thận kẹp nó vào giữa quyển vở của mình.

Cái đầu nhỏ nhắn đó tựa vào vai anh ta, cô vừa nhìn anh ta vừa cười khanh khách, vẻ mặt như muốn nói – “Bắt được anh rồi!”, nụ cười tinh nghịch mãi không dứt...Lúc ấy, chính anh ta cũng cười, cho dù những phiến lá đỏ trong rừng vẫn tấp tẩn loạn vào người. Từ năm biệt ly đó đến nay, cảnh còn người mất, anh ta...hình như không còn cười vui vẻ như vậy nữa...

29. Chương 29

Khi Uông Nhất Sơn đưa tờ kết quả xét nghiệm cho Hứa Triển, cô cúi đầu đọc một lúc rồi vứt lên bàn, nhẹ nhàng nói một câu: “Chỉ hy vọng là thế...”

Lúc cô nói lời này, Uông Nhất Sơn cũng vừa vứt tập văn kiện lên bàn, một tiếng “bộp” vang lên, rồi anh ta cũng không nói gì nữa.

Hứa Triển ôm hai đầu gối, nhìn trang giấy trên mặt bàn, mím môi im lặng.

Đêm đó, có lẽ do bỏ được gánh nặng, Uông Nhất Sơn phát hiện ra rằng phản ứng của Hứa Triển nhiệt tình hơn nhiều, hai chân quắp lấy thắt lưng anh ta. Thậm chí, cô còn ngồi lên người anh ta, chủ động lên xuống, tìm kiếm đến vị trí nhạy cảm nhất. Dù cô đã ngã nhào xuống, nhưng nơi tiếp nhận anh ta thỉnh thoảng vẫn thất lại. Điều này khiến Uông Nhất Sơn vô cùng phấn khích, xoay người đè cô dưới thân, miết mài làm tiếp hai lần.

Buổi sáng hôm sau, Hứa Triển nằm lì trong chăn, mở đôi mắt thiếu ngủ, ôm cánh tay Uông Nhất Sơn và hỏi, sau khi đi du lịch về có thể giúp cô làm thủ tục nhập học lại không, nếu không chương trình học nhiều, cô sợ không theo kịp.

Tâm trạng Uông Nhất Sơn cũng thả lỏng nhiều, có lẽ sau này sẽ tốt, còn hơn là đáng vẻ thờ ơ lãnh đạm. Anh ta lật tay ôm Hứa Triển, vuốt ve tấm lưng nhắn nhủ của cô và nói: “Anh sẽ đến nói chuyện với nhà trường, hai ngày nữa sẽ mời một giáo sư đến dạy thêm cho em.”

Hai ngày nay, Hứa Triển đi dạo phố với Quách Lâm Lâm hai lần. Mặc dù có vệ sĩ đi theo, nhưng vẫn thoải mái hơn rất nhiều. Hứa Triển không thích có một người đàn ông cao lớn cứ kè kè trên phố, sau mấy lần thì dứt khoát gọi Quách Lâm Lâm vào phòng, vừa ăn vặt vừa nói chuyện hi hi ha ha.

Vé máy bay đã đặt xong, ngày hôm sau là có thể khởi hành.

Hứa Triển nhất quyết đòi Ông Nhất Sơn đưa đi xem phim, nếu không lúc về nước, phim sẽ thôi chiếu.

Ông Nhất Sơn đưa Hứa Triển đến một rạp chiếu phim mới mở. Đi dạo phố với Ông Nhất Sơn có một cái lợi rất lớn, đó là không có tay vệ sĩ kè kè như hình với bóng. Xem ra, Ông Nhất Sơn cũng không muốn thế giới hai người bị quấy rầy.

Vừa vào rạp chiếu phim, Hứa Triển đã muốn ăn bỏng ngô, đòi Ông Nhất Sơn đích thân đi mua một hộp. Ông Nhất Sơn liếc cô một cái, “Sao không nói sớm!” Nói xong, anh ta đứng dậy, lách qua những ghế ngồi chật kín người mà đi ra ngoài.

Hứa Triển cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, thầm cảm thấy mình chẳng khác nào một tên trộm.

Cô mở danh bạ điện thoại, tìm tên Dịch Diễm Thu, ngón tay thoăn thoắt gửi đi một tin nhắn: Nhớ chị rồi, 12 giờ hôm nay, ở phòng 508 khách sạn Thúy Hồ, tiện không?

* Khách sạn Thúy Hồ, hoặc GreenLake.

(Những chữ số trong truyện là của tác giả, không phải mình lười mà gõ chữ thành số)

Tin nhắn đã được gửi đi, nhưng mãi lâu mà vẫn không có hồi âm. Hứa Triển dần thấy sốt ruột, không phải là không nghĩ đến chuyện Dịch Diễm Thu không muốn đáp ứng, nhưng chuyện đã đến trước mắt, cô vẫn có cảm giác nóng ruột.

Cô chợt thấy Ông Nhất Sơn đã xuất hiện ở cửa phòng chiếu, mang theo một hộp bỏng ngô và hai ly Cola. Đúng lúc này, di động vang lên tiếng chuông ngân ngूं, màn hình hiện ra một tin nhắn: Không gặp không về.

Hứa Triển thoáng nhẹ nhõm, sau khi xóa tin nhắn đi liền nhét điện thoại vào lòng, mỉm cười nhìn Ông Nhất Sơn và đón lấy ly Cola.

Ngọn đèn phụt tắt, tất cả mọi người dồn ánh mắt về phía màn hình lớn. Hứa Triển dựa đầu vào vai Ông Nhất Sơn, một tay nhẹ nhàng lấy ra lọ thuốc nhỏ, đổ vào ly Cola của Ông Nhất Sơn ở trên tay ghế...

Từ rạp chiếu phim bước ra, Ông Nhất Sơn dắt Hứa Triển đến bãi đỗ xe. Lúc đi về phía xe của mình, không hiểu tại sao, anh ta bỗng cảm thấy mí mắt nặng trĩu.

Ông Nhất Sơn lắc lắc đầu, nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, rồi lên xe với Hứa Triển, chuẩn bị khởi động máy.

Còn chưa khởi động xe, Hứa Triển đã thò tay từ vị trí phó lái sang, học theo cách làm của nữ diễn viên trong bộ phim vừa rồi, hôn Ông Nhất Sơn một cách mãnh liệt.

Hứa Triển chủ động làm nũng, cho tới bây giờ, chưa lúc nào là Ông Nhất Sơn kháng cự. Anh ta đưa hai tay ra ôm cô, làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

Nhưng, tại sao lại không được tỉnh táo cho lắm thế này? Lúc Ông Nhất Sơn phát hiện ra điểm bất thường, anh ta cũng chợt nhìn thấy vẻ ranh mãnh trong mắt Hứa Triển...

Đúng thời gian cơm trưa, Dịch Diễm Thu rời khỏi phòng tranh.

Cô ta khoác chiếc áo gió thơm phức, thoạt nhìn rất đoan trang thanh nhã, lại đeo cặp kính râm, vội vã lái xe đến khách sạn Thúy Hồ.

Lúc cô ta đến phòng 508, cửa phòng không đóng, vì vậy, cô ta nhẹ nhàng mở ra.

Đây là một phòng hạng sang của khách sạn.

Trên bàn ở phòng khách có đặt sẵn một chai rượu vang đỏ trong bình đá, hai cái ly, một đĩa tôm hùm đã rạch bụng, lớp vỏ nướng bao lấy những thớ thịt được rưới sốt tương, lại thêm một suất gan ngỗng được đặt trên chiếc đĩa gốm tinh xảo.

Bên cạnh ly rượu và bó hoa tươi có một mảnh giấy. Dịch Diễm Thu mở ra xem, trên đó có dòng chữ: Bảo bối, mỹ nam chờ chị lâu rồi, cởi sạch quần áo rồi đánh thức tôi, tôi ăn no rồi, sẽ lại ăn chị.

Những đầu ngón tay được sơn móng cẩn thận của Dịch Diễm Thu cuộn tờ giấy lại, trên khuôn mặt quyền rũ hiện lên một nụ cười đắc ý.

Thành công cả đời cô ta đều có được từ trên giường của những lão già. Người đàn bà có dã tâm, sau thành công trong sự nghiệp thì cũng vẫn ham muốn dục vọng nguyên thủy.

Kinh doanh bao nhiêu năm, thành công đã nắm chắc trong tay, nhưng tính cách hồ đối tiềm tàng dường như không áp chế nổi.

Lão béo Thiệu Thính Trường sao có thể thỏa mãn cô ta? Đừng nói đến của quý không dài, dưới cái bụng phê lại càng ngắn hơn, mỗi lần đều chỉ như gãi ngứa cho cô ta. Sao có thể bì được với người tình bí mật này đây? Đúng là nhiệt huyết tuổi trẻ, trên giường thay đổi đủ tư thế, mạnh mẽ hung hăng, dù cô ta có là cao thủ trong chuyện trăng gió cũng không chịu nổi.

Vốn tưởng rằng không còn cơ hội nối tiền duyên với anh ta, không ngờ, hôm nay anh ta lại chủ động gửi tin nhắn.

Lúc đọc tin nhắn, giữa hai chân cô ta đã hơi ẩm ướt, dục vọng dâng lên không sao khống chế nổi. Sau khi thay đi thay lại mấy bộ quần áo trong phòng làm việc, cô ta vội vàng vàng đến chỗ hẹn.

Bước vào phòng trong, người đàn ông đẹp trai đã trần trụi nằm trên giường. Tắm chăn mỏng không thể che khuất thân dưới của anh ta. Anh ta nằm trên chiếc gối cao, trong phòng có mở nhạc nên nhìn anh ta lúc này như một vị vua bước ra từ thế giới cổ tích, đang chờ một cô nàng lẳng lơ đến đánh thức.

“Nhất Sơn.” Dịch Diễm Thu thổ thổ gọi.

Nhưng Ưông Nhất Sơn vẫn nhắm hai mắt, đôi mày hơi nhíu lại như thể thật sự ngủ say.

Người trẻ tuổi, lẳng mạn thật!

Dịch Diễm Thu cười thầm trong lòng, đưa hai tay nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác. Trong chiếc áo khoác, cô ta chỉ mặc một bộ đồ lót đen, dưới quần lót là đôi tất da chân dài đến tận bắp đùi, chiếc áo lót nửa trong suốt khiến bộ ngực của cô ta càng sinh động hơn.

Trong tiếng nhạc, người đàn bà uốn éo như rắn, lẳng lơ cởi bỏ bộ đồ lót, chỉ để lại đôi tất chân. Cô ta chậm rãi bò lên giường, lật bỏ tấm chăn trên người Ưông Nhất Sơn.

Bộ phận giữa lùm cỏ của người đàn ông, dù không có phản ứng, nhưng kích thích thì không thể khinh thường.

Thiệu phu nhân đã không kìm chế nổi, vội vàng ngồi lên người đàn ông, dùng nơi ẩm ướt cọ xát lên con thú chưa thức tỉnh, chờ nó vận khí là sẽ đưa vào cơ thể mình.

Tiếng nhạc trong phòng át mất tiếng mở cửa khe khẽ. Dịch Diễm Thu đã khóa cửa, không hiểu sao cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Thiệu Thính Trường vác vể mặt hầm hầm giận dữ đến, lúc lão mở cửa, chợt chứng kiến cảnh cô vợ mới cưới của mình lại như một kẻ dâm đang ngồi trên người thằng đàn ông khác, lẳng lơ cất tiếng rên rỉ.

“Con đi không biết xấu hổ này!” Mặc dù Thiệu Thính Trường rất béo, nhưng cơn giận như đã đã thông huyết mạch, lão ta lao đến cạnh giường, lôi Dịch Diễm Thu đang kinh hãi xuống, hung tợn giáng mấy phát tát, rồi lại xông lên xóc Ưông Nhất Sơn dậy.

Những cú đấm rơi xuống mặt Ưông Nhất Sơn như mưa.

Thật ra, mọi chuyện trong phòng, Ưông Nhất Sơn vẫn biết, nhưng cả người mềm nhũn, ngay cả xì hơi một cái cũng không thể.

Cơn đau truyền lên đại não, Ưông Nhất Sơn không phản kháng Thiệu Thính Trường một lúc, cuối cùng mới dùng sức đẩy mạnh lão ra, sau đó lão đảo đi đến cửa phòng khách.

Hứa Triển! Lúc này, trong đầu anh ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Cô ấy muốn chạy! Phải ngăn cô ấy lại!

Nhưng ngoài cửa, Bạch Gia Nặc đã cười sang sảng nhìn anh ta. Nhìn thấy thứ to lớn dưới thân Ưông Nhất Sơn, anh ta lỗ măng huyết sáo một cái.

“Ông tổng, cậu đúng là gan to bằng trời!”

Lúc này, Ông Nhất Sơn đã hiểu rõ ràng. Thì ra là người này hợp tác với cô nàng chết tiệt kia, giăng cho anh ta một cái bẫy hèn hạ...

Trong khách sạn Thúy Hồ là một mớ hỗn loạn, Hứa Triển không có phúc chứng kiến, cô chỉ biết thở dài.

Thật sự là phải cảm ơn chiếc điện thoại di động siêu mỏng mà Bạch Gia Nhu đã giấu vào trong váy. Có nó, cô mới có thể liên lạc được với Bạch Gia Nặc, sắp xếp mọi chuyện. Không biết chỗ thuốc an thần cô lấy trộm từ chỗ bác sĩ riêng của biệt thự có tác dụng không, liệu Ông Nhất Sơn có mềm nhũn người như lúc trước cô bị không?

Cô cúi đầu, lấy một cái túi từ trong tủ bảo hiểm của ngân hàng. Cái túi này chính là chỗ trang sức cô nhờ Quách Lâm Lâm gửi hộ.

Vì hôm sau sẽ ra nước ngoài nên Ông Nhất Sơn đã cất chứng minh và hộ chiếu trong hành lý của anh ta. Sáng nay Hứa Triển đã lục ra được.

Đúng là, mấy món đồ vàng lúc trước Ông Nhất Sơn mua cho cũng đủ giúp cô thoát chết một trận rồi.

Buông xuôi tất cả, tha hương cũng cần có đủ dũng khí, nhưng Hứa Triển không còn đường lui khác. Sau khi cô lấy được trang sức liền ra khỏi ngân hàng.

Cô không biết nhà mới của mẹ ở đâu. Nhưng Bạch Gia Nặc đã hứa sẽ giúp cô thu xếp ổn thỏa ẹ và em trai. Hắn nói, chỉ cần là chuyện khiến Ông Nhất Sơn không vui, hắn sẽ hết sức có hứng thú.

Đồng thời, để đáp tạ cô đã phá hủy thành công lần hợp tác giữa Ông Nhất Sơn và Thiệu Thính Trường, để hắn thuận lợi tiếp quản công trình lớn, Bạch Gia Nặc ủy thác cho luật sư soạn thảo một hợp đồng chuyển nhượng, để cô có được 20% cổ phần. Nhẩm tính giá trị, chắc cũng phải hơn hai mươi triệu. Có điều, Hứa Triển biết, Bạch Gia Nặc hào phóng như vậy, ngoài việc cô có giá trị lợi dụng ra, hắn cũng có ý muốn đưa cô lên giường.

Vừa rồi cô có đến văn phòng luật sư, chuyển chỗ cổ phần cho Ông Nhất Sơn, xem như trả lại khoản nợ cũ. Hai người, không ai nợ ai!

Nghĩ đến cảnh Bạch Gia Nặc phát hiện Ông Nhất Sơn ngồi trong đại hội cổ đông của công ty mình, Hứa Triển không nén nổi một tiếng cười.

Hai người này là cá mè một lứa, cứ để họ đối đầu nhau đi!

Cô đã tặng cho Ông Nhất Sơn một cái bẫy thân bại danh liệt, chắc chắn, Thiệu Thính Trường cũng sẽ cho anh ta một bài học khắc cốt ghi tâm.

Nhưng, chộc giận cầm thú, hậu quả cũng rất đáng sợ. Cô không dám tưởng tượng ra cảnh mình bị Ông Nhất Sơn tóm được.

Việc cô có thể làm ỉn chỉ có một, chính là trốn, trốn càng xa càng tốt.

30. Chương 30

Một màn gian dân hỗn loạn đã kết thúc.

Thuốc trong người Ông Nhất Sơn đã hết, anh ta liền chặn cục trưởng Thiệu lại, không mẫn không nhạt hỏi lão muốn giải quyết chung hay riêng.

Cục trưởng Thiệu vẫn đang tức, vợ đã lấy chặn che người, sao thằng này lại còn cao giọng nói chuyện được thế chứ.

Ông Nhất Sơn vừa tiến lại gần vừa giải thích, giải quyết chung, chính là báo cảnh sát, để cho “đầy tớ trung thành của dân” xử lý, cục trưởng Thiệu bị xử tội đánh người, Ông Nhất Sơn chịu tội ngoại tình.

Cục trưởng Thiệu thầm nghĩ trong bụng, không biết là ai nghĩ ra cái trò kết hôn này, cũng chưa từng biết trong tương lai lại xảy ra chuyện như thế này. Ngoài việc bảo vệ nhà, bảo vệ tiền, còn lại thì chẳng bảo vệ được cái gì, vợ ra ngoài ngủ với kẻ khác! Thằng ranh này được dịp khoe mẽ mách lới. Hơn nữa, lão là quan chức, sao có thể vì kiểu gièm pha này làm ắt địa vị?

Nghĩ vậy, Thiệu Thính Trường nén cơn tức và hỏi: “Thế riêng thì như nào?”

Ông Nhất Sơn biết mình không thoát được, ý muốn giết người ngày càng mãnh liệt, nhưng anh ta cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, lấy quần mặc rồi rút một cốc nước, nhấp miệng xong mới nói: “Riêng hả? Đơn giản thôi. Tôi không truy cứu việc ông đánh người, ông cũng lau mồ hôi nghỉ ngơi, đi ra khỏi phòng này như chưa có chuyện gì xảy ra. Về chuyện này, để sau khi tôi tỉnh táo lại thì nói tiếp.”

Mặt cục trưởng Thiệu tím như gan lợn. Ông Nhất Sơn uống nước, cảm thấy dần khỏe lên, anh ta nói: “Tôi bị đánh thuốc, hẳn là vừa rồi ông cũng nhận ra.”

Vốn là kẻ đã từng lăng xăng chốn quan trường, nghe Ông Nhất Sơn nói vậy, lão mới để ý là Ông Nhất Sơn lực lưỡng mà lại để yên cho lão đánh, mãi lâu sau mới lão đảo đứng dậy được. Thầm tính toán trong lòng, lão quét mắt về phía Bạch Gia Nặc. Mọi chuyện hôm nay đúng là quá trùng hợp rồi! Nhưng Bạch Gia Nặc chỉ nhún vai một cái, bày ra bộ dạng như thể không biết gì.

Nếu đúng là Ông Nhất Sơn bị đánh thuốc, còn vợ lão ta lại tỉnh táo mà làm loạn, xem tình hình, có lẽ hôm nay không làm căng được rồi. Nghĩ vậy, lão quay ngoắt lại trừng mắt nhìn vợ.

Lúc này, Dịch Diễm Thu cũng đã mặc xong quần áo, mái tóc bị đứt giờ đã được buộc gọn lại. Việc đã đến nước này, cô ta cũng không muốn nói những câu giải thích vô vị, chỉ ngồi xuống một chỗ, lấy một điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa rồi rít mạnh mấy hơi. Về mặt cô ta đứng đưng, gương mặt gầy đầy vẻ thờ ơ, chẳng thèm nhìn ai, hẳn là cũng đã vạch ra con đường đi ình trong tương lai rồi.

Lấy vợ kén tông, đây là câu nói cổ xưa, nhưng thật ra có mấy người đàn ông làm được? Lúc này, cục trưởng Thiệu lại loáng thoáng nhớ đến người vợ bị mình ép ly hôn, nhớ đến dáng vẻ cam chịu ấy...

Đã đến nước này, nếu như không nói rõ ràng mọi việc, không ai có thể ra khỏi căn phòng này!

Lão dây đến Ông Nhất Sơn mấy lần, lén làm loạn cũng được, nhưng làm mất thể diện, đúng là đối với ai cũng lợi bất cập hại.

Quan trọng nhất là, bối cảnh của Ông Nhất Sơn khá hoành tráng. Bản thân anh ta là doanh nhân, mà nghe nói phía mẹ anh ta rất có máu mặt, nếu không, cứ cho là anh ta quyến rũ vợ lão, thì một thằng ranh mới hơn hai mươi tuổi cũng không thể nào bì kịp với thành viên thuộc tầng lớp quan chức được.

Lúc này, Bạch Gia Nặc giả vờ làm hòa, kéo cục trưởng Thiệu lại, hô nhỏ: “Xin bớt giận, bớt giận...”

Sau đó, hẳn liên mồm nói đỡ cho Ông Nhất Sơn, nào là còn trẻ người non dạ, nào là chưa hiểu nhân tình thế thái.

Ông Nhất Sơn cảm thấy như sợi dây cót trong đầu sắp đứt đến nơi.

“Được rồi, đừng đóng kịch nữa, trong đầu anh đang nghĩ gì, tôi thừa biết, không cần lãng phí thời gian.”

Ông Nhất Sơn đột ngột chặn ngang cái miệng đầy lời nhân nghĩa của Bạch Gia Nặc, anh ta lại nói tiếp: “Trước đây, chúng ta đã bàn về công trình LGT, tôi đã rót rất nhiều vốn vào rồi, bây giờ không thể rút ra được. Có điều, cục trưởng Thiệu có thể giữ thêm 2% cổ phần, lợi nhuận hằng năm, nhất định có thể đền bù cho sự rủi ro trong hôn nhân này!...Còn anh, Bạch Gia Nặc, cũng không cần phải lo cho vụ này trắng trợn như thế. Anh có thể phụ trách phần móng cho LGT, đây là khâu béo bở nhất của cả công trình, hy vọng Bạch tổng ăn ngấy rồi sẽ không nói nổi nữa, lại càng không truyền ra tin tức gì bất lợi cho hạnh phúc gia đình của cục trưởng Thiệu.”

Tất cả mọi người trong phòng đều không thể ngờ, một chuyện đáng xấu hổ mà người ta kinh tởm như cái quần lót của bệnh nhân bị vấy nết hay nắm ngoài da, lại được Ông Nhất Sơn nói ra một cách đường hoàng như vậy.

Trong lúc nhất thời, họ nhìn nhau, không nói nổi câu nào.

“Bốp, bốp, bốp.” Có người vỗ tay tán thưởng, mọi người quay lại nhìn, hóa ra là Địch Diễm Thu xinh đẹp.

“Ông tổng, cậu nói rất hay! Suy cho cùng, tất cả đều là người làm ăn lớn, cuộc gặp gỡ đáng xấu hổ thế này, cũng không hẳn đã là không có duyên.”

Vừa nói, cô ta vừa rụi điều thuốc, tao nhả đứng dậy và đi tới trước mặt cục trưởng Thiệu, “Thiệu Bính Vĩ, chuyện của chúng ta thì có thể về nhà giải quyết, nhưng Ông Nhất Sơn là người chỉ đạo thực hiện LGT, không có cậu ta, công trình có vốn đầu tư nước ngoài này cũng chẳng rơi xuống đầu anh. Kinh tế mấy năm nay của tỉnh đều trông vào nó. Đàn ông ấy mà, có thể không cần hôn nhân, nhưng muốn có tiền tài tới tay...nên dồn lực chú ý đến sự nghiệp. Sau này mọi người còn phải hợp tác lâu dài, trước tiên phải giải tỏa tâm lý đi đã, đỡ cho sau này lại nghi kỵ lẫn nhau, vậy là không tốt!”

Bỗng chốc, kẻ bị bắt gian trên giường lại rần dấy lão như một người bẽ trên, gương mặt không có một chút vẻ xấu hổ nào.

Có điều, cục trưởng Thiệu có thể nghe ra hàm ý trong lời cô ta nói. Lão là quan chức chính phủ, không tiện công khai số cổ phần, mà Ông Nhất Sơn đã hứa hẹn về chỗ cổ phần kia, đến một nửa đã rơi vào tay cô ta. Cuộc hôn nhân này, không thể nói bỏ là bỏ ngay được.

Nghe thế, cục trưởng Thiệu hung tợn trừng mắt nhìn Địch Diễm Thu.

Cuối cùng, lão ta cũng hiểu, rõ ràng mình là ông chồng đi bắt gian, nhưng vì công danh lợi lộc nên đã đánh mất khí thế quân tử, chỉ có thể tức giận xoay người bỏ đi.

Địch Diễm Thu liếc một ánh mắt đầy ẩn ý với Ông Nhất Sơn, lại liếc Bạch Gia Nặc, sau đó mới cầm túi xách và đi ra khỏi phòng.

Bị Địch Diễm Thu nhìn như vậy, Bạch Gia Nặc thoáng rung mình. Vì muốn Ông Nhất Sơn bị bẽ mặt, hẳn mới dẫn cục trưởng Thiệu đến đây, dù có chút không ổn, nhưng bởi nóng lòng lấy công trình LGT ra đền bù tiền lỗ của mình, nhất thời, hẳn không nghĩ được nhiều. Hắn rất tin vào tay trợ lý ở tòa nhà đối diện, dùng máy ảnh độ nét cao chụp cảnh tượng ở đây. Có nhược điểm trong tay, hẳn yên tâm hơn rất nhiều.

Lúc hắn định đi, Ông Nhất Sơn lại âm trầm nói: “Đứng lại!”

Bạch Gia Nặc nhìn Ông Nhất Sơn, “Còn việc gì?”

“Cả một miếng thịt béo như thế, Bạch tổng anh không nghĩ là chỉ có cầm miệng mà nuốt trôi đấy chứ?”

Ông Nhất Sơn đứng dậy, đi tới trước mặt Bạch Gia Nặc, “Chuyện của cục trưởng Thiệu, anh muốn quên hay không thì tùy, nhưng..Hứa Triển đâu? Anh phải nói rõ ràng cho tôi biết, nếu không, LGT, ngay cả người mùi anh cũng đừng hòng!”

Bạch Gia Nặc lại thầm giật mình một lần nữa. Rốt cuộc, Hứa Triển có ma lực gì? Mà Ông Nhất Sơn lại một lần nữa vì cô nàng đó chịu tổn thất một số tiền lớn?

Thật ra, Hứa Triển chưa chạy trốn được bao xa.

Cô đang đợi điện thoại, đợi điện thoại của Bạch Gia Nặc. Chỉ cần hắn tra ra được địa chỉ mới của mẹ cô, cô sẽ lên đi đón mẹ và em trai.

Cô mới bước ra khỏi hiệu cầm đồ.

Số tiền ấy món vàng và chiếc nhẫn kim cương cũng coi như đủ. Có điều, chiếc vòng tay Car er* gì gì đấy, sang trọng thì được cái mẹ gì chứ, mạ vàng thì vẫn là mạ vàng, vì không mang theo hóa đơn nên chỉ cầm được một nghìn tệ.

* Ý chỉ chiếc vòng Catier mà Ông Nhất Sơn đã mua cho Hứa Triển.

Hứa Triển bấu môi, cẩn thận cất tiền vào ví, rồi chui vào một sạp hàng ven đường. Cô gọi một bát mì thêm quả trứng kho, chậm rãi ăn.

Mới ăn được một nửa, cô nhận được điện thoại của Bạch Gia Nặc.

“Tôi tra được địa chỉ mới của mẹ cô rồi, nhà 207 ở số 37 đường Hành Thủy. Tôi có thể gọi xe đến đón cô, chừng nào cô đến?”

Hứa Triển thăm vui sướng, từ quán ăn đến đường Hành Thủy, không quá mười lăm phút. Cô vừa định trả lời thật, nhưng trong lòng lại thăm nghi ngờ, bèn nói: “Tôi ra khỏi nội thành rồi, gần một tiếng nữa mới đến được.”

Hứa Triển bắt một chiếc xe, chưa đầy năm phút đã đến đường Hành Thủy.

Nơi này là một tiểu khu mới mở, dân cư không nhiều, ban ngày, cũng không có mấy người qua lại.

Hứa Triển không vội vã đi vào, mà trốn vào một lỗ hổng ở căn hộ cũ phía đối diện.

Cô cũng không phải chờ lâu.

Chưa tới mười phút, cô đã nhìn thấy xe của Ưông Nhất Sơn đi vào tiểu khu như một tia chớp. Phía sau xe của anh ta là hai chiếc Mercedes Benz mà thuộc hạ của anh ta vẫn hay đi, chắc chắn trong xe có không ít những kẻ lực lưỡng.

Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng. Nếu vừa rồi không nói dối, cô e là hiện giờ mình đã bị dí xuống đất, tiêm thuốc, rồi bị tổng lên xe rồi.

Cô biết, cô không thể đưa mẹ và em trai theo được.

Nhân lúc đoàn xe tiến vào cổng tiểu khu, Hứa Triển đội mũ và đeo cặp kính vừa mua, vội vã chạy ra khỏi cánh cửa, gọi một chiếc xe rồi tẩu thoát.

Ưông Nhất Sơn ngồi trong căn hộ số 207, căn phòng vô chủ trống trải, giống như trái tim anh ta lúc này, vô cùng tĩnh lặng.

Nếu gặp được Hứa Triển thì nên làm thế nào đây? Nên răn đe cô như người cha quát đứa con vì đánh vỡ lọ hoa, bắt đắc dĩ mắng mỗ vài câu rồi tha thứ cho cô? Hay là hung hăng dạy cho cô một bài học, để cô không còn một chút ý nghĩ bỏ trốn nào nữa?

Anh ta lẳng lặng ngồi yên, mãi cho đến tối, khi ánh đèn rực rỡ xuất hiện.

“Ưông tổng, vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra băng ghi hình của tiểu khu, phát hiện ra Hứa tiểu thư. Cô ấy đến từ lâu rồi, thấy chúng ta là liền đi ngay.” Một tay vệ sĩ đến báo cáo.

Ưông Nhất Sơn xua tay, ý bảo bọn họ ra ngoài.

Anh ta lôi di động ra, gọi đến số điện thoại lấy từ chỗ Bạch Gia Nặc.

Sau vài tiếng tút, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Triển Triển, từ nhỏ em đã thích xem mèo đuổi chuột, bây giờ cũng muốn chơi trò này với anh sao?”

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng thở dài nặng nề.

“Bây giờ em chủ động quay về, anh...nhất định sẽ tha thứ cho em, thật đấy...Hình như trong bộ phim hoạt hình này, anh lúc nào cũng là con mèo đáng thương, Triển Triển, anh chỉ hy vọng em...yêu anh, dù...dù chỉ một chút thôi cũng được. Anh chỉ cần thế thôi, anh có thể dâng cả thế giới đến trước mặt em, em...tại sao...”

Lời cầu khẩn rõ ràng, một Ưông Nhất Sơn cao ngạo nói xong mà như nuốt phải cục sắt nung đỏ. Nhưng bên kia điện thoại vẫn chỉ là nhịp thở dần tăng.

Lúc tiếng nói đứt quãng của Ưông Nhất Sơn dần nghẹn ngào, rốt cuộc, bên kia cũng truyền đến giọng của một người phụ nữ lớn tuổi, “Chàng...chàng trai à, cháu đang đi tìm vợ phải không? Bà không biết vợ cháu, nhưng vừa rồi có ngồi chung xe với vợ cháu, còn hàn huyên dăm ba câu. Lúc xuống xe, nó bỗng dừng đưa điện thoại cho bà. Bà lấy điện thoại của nó làm gì, nhưng không đuổi kịp được. Ôi trời, làm bà lão này một chết mất thôi...Cháu nói xem, bọn trẻ cãi nhau, nhưng đâu cần vút điện thoại tùy tiện thế...”

Bộp ——!

Uông Nhất Sơn ném phăng chiếc di động lên tường, làm nó vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ. Vẻ đau khổ nơi khóe mắt đã bị thay thế bằng vẻ giận dữ kinh khủng.

“Hứa Triển! Tôi sẽ không tha cho em đâu!”

31. Chương 31

Giang Nam có nhiều cổ trấn, những cổ trấn san sát nhau đều là khu du lịch nổi tiếng. Tuy nhiên, đường đi lối lại ở đây quanh co lắt léo, nếu một người không quyết tâm, nhất định sẽ không đến nơi này.

Nơi này có một đặc điểm – ít người!

Mặc dù lưu lượng khách không nhiều, nhưng nếu bạn có ý tìm đến đây thì mới thấy được vẻ đẹp trong cái thanh bình và tĩnh lặng của cổ trấn.

Thị trấn như thế này, người xa lạ không tính là nhiều, nhưng cũng không ít.

Người xưa nói: Đại ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu lâm.*

* Minh tham khảo trên mạng, tạm hiểu là người tu luyện mà trình độ cao thì phải ở thành phố/chợ; trình độ kém thì mới vào ở ẩn trong rừng T_T

Tốn thật nhiều chất xám để đổi được cuộc sống tù túng cả về thể xác lẫn tinh thần ở thành phố, quá mệt mỏi, cô tự đưa mình đến nơi này, từ nay về sau có thể an nhàn sống qua ngày. Cũng có vẻ là lựa chọn không tồi!

Lưu Đông Khải là một người trẻ tuổi từng trải.

Anh từng là quản lý cấp cao của một xí nghiệp, nhưng hai năm trước đã phát hiện mình bị ung thư trực tràng. Sau khi giữ được mạng trên bàn mổ, bố mẹ lại giàu có, anh được người nhà ủng hộ nên đã đến cổ trấn không vắng bụi này, mở một khách sạn trước hồ, an nhàn sống qua ngày.

Nếu cứ đi theo kiểu kinh doanh gặp sao yên vậy của anh, chẳng bao lâu nữa, khách sạn sẽ phải đóng cửa. Quả là ông trời không đành lòng lạnh nhạt với cô gái nhỏ, bởi anh đang muốn thuê một nhân viên!

Lúc cô gái tên Từ Du Du đến khách sạn, dáng vẻ khá chật vật, ba lô đã bị rách nát từ khi ở trên tàu hỏa, chứng minh và tiền mất sạch. Cô nhìn thấy tờ đăng tuyển người và đến khách sạn, Lưu Đông Khải tuyển một đầu bếp và một nhân viên vệ sinh, cô gái nhỏ nói mình có thể kiêm cả hai việc!

Không đợi Lưu Đông Khải nói gì, cô bước nhanh vào phòng đầu tiên, trải chăn đệm sạch sẽ phẳng phiu, lại chủ động mời anh cùng vào nhà bếp, làm một bát mì thịt bò, lại làm thêm món cua chiên giòn tan. Con cua vàng óng được tưới nước sốt trắng, trông rất đẹp mắt.

Lưu Đông Khải nếm thử vài miếng, cảm thấy mùi vị cũng không tệ. Phần còn lại, cô gái nhỏ cũng không khách sáo, ăn hết sạch bát mì thịt bò mà Lưu Đông Khải ăn dở. Ăn xong, cô chùi miệng, ngượng ngùng nói đã hai ngày chưa ăn gì.

Nhìn cái cằm gầy của cô gái, gương mặt trắng nõn, ánh mắt đáng thương, Lưu Đông Khải mềm lòng nên đã giữ cô lại.

Sự thật đã chứng minh, cô nhân viên này rất có giá trị.

Khách đến không nhiều, kể cả vào mùa du lịch thì cũng không có quá sáu người. Cho nên, chỉ một mình Từ Du Du đã là đủ rồi.

Nhưng Từ Du Du lại không thích an nhàn như vậy. Gần đây, ông chủ không được khỏe, cơ thể vốn gầy yếu giờ lại càng tiều tụy hơn, thật giống người giấy. Vì thế, cô đầu bếp nhỏ đã gom sổ sách lại, ra khỏi nhà bếp, đặt bàn tính lên quầy rồi liên tay bấm số. Những con số lẻ thật khiến người khác lo lắng.

Cô đứng ngồi không yên, nhân lúc khách sạn không có khách, cô mang theo tập ảnh phong cảnh của cổ trấn mà thường ngày Lưu Đông Khải hay chụp, rồi ra ngoài một chuyến.

Tầm tối, cô nàng thuê một chiếc xe nhỏ, đưa về được hơn mười vị khách.

Khách sạn nhỏ bỗng chốc huyền ảo hẳn.

Nhìn Từ Du Du như một bánh pháo nhỏ, linh hoạt bắt chuyện với khách, Lưu Đông Khải không khỏi nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu. Không lâu sau, cô chẳng buồn giải thích mà đã kéo ông chủ là anh, cầm theo máy ảnh, đi cùng mấy vị khách vào trong cổ trấn chụp ảnh.

Lưu Đông Khải đam mê nhiếp ảnh, tay nghề cũng không tồi, chụp suốt nửa buổi khiến mấy vị khách nữ hết sức hài lòng.

“Thế nào? Tôi nói không sai chứ? Nếu anh cứ ngồi im ở nhà, muốn khách đông như chợ ý mà, nằm mơ đi! Trấn chúng ta có cảnh đẹp, yên tĩnh, không khí trong lành mà! À...Gần đây đang thịnh hành cái gì mà...Giang Nam Spa! Đến trấn chúng ta thì đúng là dùng liệu pháp không khí rồi!”

Vừa ba hoa chích chòe một hồi, việc kinh doanh cũng tạm xong. Lúc kiếm tiền, đôi mắt Từ Du Du luôn luôn nhướng lên.

Dường như, cô gái này luôn ẩn chứa một sức mạnh vô biên, bất kể là làm việc gì cũng chăm chú, nụ cười tươi rói trên mặt khiến người khác không mở to mắt được, ai gặp cũng sẽ cảm thấy đây là một cô gái ngây thơ trong sáng.

Nhưng có mấy lần, lúc chiều tà, anh thấy cô ngồi một mình trên bậc đá cạnh hồ, thất thần nhìn bầu trời dần thẫm lại, bóng tối cũng không che được vẻ cô đơn trên khuôn mặt.

Trước đây, Lưu Đông Khải từng có bạn gái, nhưng sau khi đổ bệnh, bạn gái cũng bỏ anh. Đi dạo qua quĩ môn quan, anh vốn tưởng rằng mình đã hiểu quá rõ cuộc đời thực tại, không còn cảm giác gì với phụ nữ nữa. Nhưng nhìn bóng dáng suy tư của Từ Du Du, đột nhiên, Lưu Đông Khải cảm thấy trái tim tĩnh lặng bao lâu, nay lại rộn ràng.

Với công sức của Từ Du Du, khách sạn không những không thua lỗ mà còn sinh thêm lợi nhuận. Điều này khiến ông chủ không thể hẹp hòi được, nhanh chóng đưa cho Từ Du Du một phong bao to.

Du Du cũng không hề khách sáo, mỉm cười rồi nhận lấy, lại cẩn thận cất vào túi mà cô may dưới vạt áo sơ mi.

Lưu Đông Khải từng cười hỏi, sao lại cứ phải để tiền kè kè như thế, cô nghe xong chỉ nháy mắt mấy cái rồi nói, sợ mất!

Không biết cô nàng này bị mất mấy trăm hay mấy nghìn trên tàu hỏa mà bị ám ảnh lớn như vậy, anh bắt đầu lắc đầu, “Làm mất bao nhiêu? Anh Lưu cho em là được rồi!”

Du Du nghe thấy thế, chỉ cười và lắc đầu, lại chăm chú làm món bạch trảm kê*.

* Một món làm từ thịt gà. Nhìn ảnh thì không khác gì thịt gà luộc của mình

Đáng tiếc, cuộc sống an nhàn nơi cổ trấn lại bị một đám khách không mời quấy rối.

Hôm nay, một đám người đi xe Audi đến cổ trấn.

Từ Du Du bưng một rổ cải xanh mới nhổ ra hồ, nhìn mấy chiếc xe đen tiến đến, sợ hãi đến nỗi suýt nữa thì ném rổ rau đi. Cô vội vàng rút người lại, trốn vào sau cửa khách sạn, không dám ra ngoài.

Đợi Lưu Đông Khải từ ngoài về, cô hỏi han cẩn thận, rằng anh có nhìn thấy người trong xe không.

Lưu Đông Khải nói, những người đó đến cổ trấn mua nhà cổ. Nhà cổ ở đây là nhà từ thời Minh – Thanh, những khu đại viện kín cổng cao tường, rường cột chạm trổ công phu, mái cong dốc. Đồ đạc trong nhà cũng được đóng gói chuyển đi, bán trao tay thêm lần nữa. Thường ngày nhìn ngôi nhà cũ bán chỉ được hai đến ba mươi vạn, vừa trao tay là có thể lên đến hàng triệu.

Cho nên, đám buôn rất hay xuất hiện ở đây. Vùng này có lịch sử lâu đời, có rất nhiều những ngôi nhà cổ, rồi đến cuối cùng chỉ còn lại mấy viên ngói từ thời Tần – Hán.

Biết rằng họ đến mua đồ cổ, Từ Du Du thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng gọi: “Khách sạn này không có chủ à?”

Hai người bọn họ quay đầu lại. Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, mấy người đàn ông đeo vòng vàng bước tới.

Từ Du Du nghĩ họ muốn ở trọ, lập tức ra đón.

Vừa rồi còn trốn, cửa sổ cũng không dám mở, gió mát nhưng cô đổ đầy mồ hôi. Trước ngực cũng chảy mồ hôi, áo dính vào da, làm đường nét quyến rũ hiện rõ mồn một.

Một gã đi đầu trong hội vừa nhìn thấy cô đã sáng mắt, nở nụ cười mờ ám.

“Bọn này không định ở trọ, chỉ là thấy khách sạn này cũng không mới, tường phòng lỗ chỗ, tiền tu sửa một năm cũng không ít chứ hả? Có ý định đổi lại một chỗ mới không?” Gã dời ánh mắt khỏi cô gái, lấy danh thiếp đưa cho Lưu Đông Khải. Mấy người đi sau gã có vẻ đều là chuyên gia, đeo kính lão, tự nhiên xem xét kết cấu gỗ trong khách sạn.

Lưu Đông Khải hiểu ra ngay, tên kia đang nhắm trúng khách sạn của anh.

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng khách sạn này là do chú tôi để lại cho tôi, tôi không có ý định bán.”

Lưu Đông Khải nhìn thấy ánh mắt soi xét của gã có danh thiếp với cái tên “Sơn Ca” với Từ Du Du, trong lòng đã thầm ghét.

Sơn Ca vừa nghe thấy thế liền cười: “Cậu em, tôi vào nghề chưa lâu, nhưng trước kia từng làm ăn với một anh bạn chuyên đi cưỡng chế nhà đất, cho nên, nhà nào mà tôi nhắm trúng, thật sự là không có chuyện không lấy được, vấn đề là tiền ít hay nhiều mà thôi. Nói đi, cậu muốn bao nhiêu tiền?”

Nghe Sơn Ca nói lời thô lỗ như vậy, anh vô cùng tức giận, sau mấy lần nói từ chối mà vẫn không đuổi được tên vô lại này đi, rốt cuộc cũng thấy lúng túng.

Lúc này, Từ Du Du cười hì hì, đẩy ông chủ ra sau, rồi khách sáo nói: “Thành ý của các anh, ông chủ chúng tôi biết rồi. Việc buôn bán không thể nhanh chóng được, bây giờ cũng sắp tối rồi, hay là mấy vị về nghỉ ngơi trước đi, hôm nào đó chúng ta bàn tiếp.”

Sơn Ca liếc mắt nhìn cô gái nhỏ, “Cô em à, anh đang thiếu một người dẫn đường, không biết em có hứng thú không, anh cho em một nghìn một ngày, thế nào?”

Cô gái cười khanh khách, “Đúng là ông chủ lớn, vung tay thật hào phóng, nhưng mà khách sạn tôi thật sự là rất bận. Hay là tôi giúp anh tìm một người dẫn đường? Đảm bảo là người địa phương chính gốc, nhà nào ở đâu đều biết rõ.”

Sơn Ca còn lẳng nhăng một lúc lâu với Từ Du Du mới chịu đưa cả đám người rời khỏi khách sạn.

Lưu Đông Khải nổi giận đùng đùng, “Em nói nhiều với thằng vô lại đấy làm gì, bảo bọn nó đi là được rồi!”

Từ Du Du chỉ lắc đầu cười. Lên tầng, trở về phòng, cô thu dọn những vật dụng đơn giản rồi cho vào ba lô.

Hôm nay, ánh mắt của gã kia khiến cô thật sự buồn nôn. Mà trùng hợp là cái tên cũng có một chữ “Sơn”, càng khiến cô không thoải mái. Trục giác cho cô biết, cô cần rời khỏi nơi này...

32. Chương 32

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Từ Du Du đã để lại cho Lưu Đông Khải một mảnh giấy nhắn, rồi đeo ba lô, cầm ô lên lút ra khỏi khách sạn.

Không phải cô không muốn chào tạm biệt, chỉ là cô không nghĩ ra lý do đột ngột bỏ đi. Hơn nữa, ánh mắt Lưu Đông Khải nhìn cô ngày càng nồng nàn, đã từng phải chịu đựng một người đàn ông điên cuồng, sao cô lại không hiểu tình ý trong ánh mắt ấy? Điều này cũng khiến cô như ngồi trên lửa, và cũng là một trong những nguyên nhân cô bỏ đi.

Cả cuộc đời cô... liệu có thể không còn chút vướng bận nào mà yêu một người đàn ông? Cô thật sự rất ghét sự biệt lý. Cô lưu luyến nhìn biển báo của khách sạn, thứ mà cô vẫn xoay đi lật lại hằng ngày. Nếu có thể, cô thật sự muốn ở lại cổ trấn này cả đời, sống một cuộc sống không cạnh tranh hơn thiệt.

Những hạt mưa bụi đã rơi khỏi bầu trời u ám, gội sạch những viên gạch đá trên đường. Bóng tối phủ lên cổ trấn một vẻ u buồn, tiếng nước nhỏ tí tách càng cho thấy rõ vẻ tĩnh lặng, chiếc ghe lững lờ trôi ven sông.

Trong con ngõ hẹp lạnh lẽo, có chú chó nhỏ không biết của nhà ai đang ngồi dựa vào ghế trúc dưới mái hiên, nghiêng đầu nhìn cô gái bước đi trong mưa.

Gạt lọn tóc ướt dính trên má, cô thầm cười khổ, so cô với nó, ai mới giống chó mất chủ đây?

Sau khi ra khỏi trấn, cô không đi lên đường cái mà lại chui vào con đường đất nhỏ sau rừng trúc.

Vào rừng trúc, cô đến cạnh một hòn đá lớn, cố hết sức đẩy nó ra, rồi móc lấy cái muôi cơm từ trong ba lô để đào xới chỗ đất ẩm ướt. Chỉ trong chốc lát, một cái túi đã được lấy ra, túi giấy được bọc bằng ba lớp nilông.

Trong túi chính là số tiền cô bán đồ trang sức, còn có cả chứng minh của cô.

Nghĩ đến vẻ mặt thương hại của Lưu Đông Khải lúc biết tình cảnh thê thảm của mình, cô chợt có cảm giác phạm tội.

Nếu sớm biết ông chủ khách sạn là người lương thiện như vậy, cô tuyệt đối không lừa anh.

Mở túi ra, mọi thứ bên trong vẫn còn nguyên. Chứng minh thư ghi rõ hai chữ “Hứa Triển” nhưng lại khiến cô có cảm giác xa cách. Đã bao lâu rồi chưa có người gọi tên cô?

Giờ khắc này, cô gái ở nơi đất khách quê người lại có cảm giác như đã cách cả một thế giới. Không biết giờ này mẹ và em trai thế nào? Còn cô, tiếp theo đây nên đi đâu?

Từ Du Du – cũng chính là Hứa Triển, dưới ánh bình minh lơ lờ, trong màn mưa lạnh lẽo, nắm chặt lấy chiếc túi, ngồi xổm dưới đất, vùi mặt vào đầu gối và khóc dầm dết, tiếng nước nở khe khẽ bị tiếng mưa rơi át đi.

Giải tỏa hết nỗi lòng ghen ứ, Hứa Triển biết mình còn phải tiếp tục con đường phía trước.

Thu dọn mọi thứ, cô lập tức đeo ba lô và ra đường cái.

Đi thêm một đoạn đường nữa thì sẽ có một trạm xe, cứ sáu giờ sáng sẽ có một chuyến xe lửa.

Đáng tiếc, kế hoạch không thắng được thay đổi bất ngờ.

Hứa Triển vừa ra đến đường cái đã có một chiếc xe tiến tới.

Xe vốn đã đi qua, nhưng bỗng nhiên phanh gấp rồi lùi lại, một cái đầu thò ra từ cửa sổ.

“Cô gái nhỏ, trùng hợp thế, chúng ta lại gặp nhau rồi. Em đi đâu đây? Lên đi, anh chở em một đoạn!”

Hứa Triển vô cùng căng thẳng, tại sao lại gặp phải Sơn Ca? Sao cô có thể đồng ý được, vì vậy, cô vội vàng xoay người lại, “Sáng sớm đi mua thức ăn, chuẩn bị về trấn rồi, không phiền đến anh, anh cứ lo việc của anh đi!”

Đáng tiếc, Sơn Ca không tin lời Hứa Triển nói. Hắn cười hì hì, bước ra khỏi xe và nói với cô: “Lừa ai chứ? Sao vừa nhìn thấy anh đã định về? Em gái lại khách sáo với anh rồi!” Vừa nói, hắn vừa tiến tới, kéo tay Hứa Triển, một tay khác thì ôm cô vào lòng.

Hứa Triển càng hoảng sợ, lập tức giãy giụa, dùng sức đá Sơn Ca vài cái, đồng thời lớn tiếng nói: “Anh làm gì thế hả! Mau buông ra!” Trong lúc giằng co, ba lô của cô rơi xuống đất.

Tên Sơn Ca này là tay xã hội đen, từ một tên côn đồ cùng đày xã hội mà giờ đã lũng lảng bạc vàng, nhìn dáng vẻ lỗ mãng thì hẳn là đã làm không ít những chuyện lừa gạt người khác!

Mấy ngày bận rộn vì nhà cổ, chạy đông chạy tây, hẳn chưa được “ăn mặn” lần nào. Ngày hôm qua, vừa thấy Hứa Triển, hẳn đã thầm nghĩ cách để đưa cô nàng này lên giường; Hôm nay dậy sớm, định vào huyện đối diện làm việc, không ngờ lại thấy cô đi một mình.

Một cô gái đi làm thuê cho khách sạn nhỏ trong trấn, có thể có bối cảnh gì cơ chứ? Nhìn trước ngó sau không thấy ai, nếu không tóm cô nàng lên xe chơi đùa một chút, quả thực là có lỗi với “người anh em”.

Hai tên đàn em đi theo hẳn đương nhiên hiểu ra “cái phúc” của đại ca, tự nhiên cười hề hề: “Anh Sơn, em lái xe ra sau núi, em với Đức Tử canh cho anh. Nhưng anh phải nhanh nhanh lên một chút, không là ông chủ Trương không đợi được đâu.” Nói xong, hẳn thật sự lái xe tới.

Vóc dáng Sơn Ca hệt một con gấu, xách được Hứa Triển lên cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ như tóm một con gà. Quả nhiên, Hứa Triển bị đưa vào rừng trúc.

Giờ này, Hứa Triển có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Mặc dù dân ở đây thuần hậu chất phác, nhưng không tránh khỏi có kẻ xấu đến. Sớm biết sẽ gặp phải tên khốn này, cô nhất định sẽ chọn tầm giữa trưa có đông người qua lại để bỏ đi.

Cô bị Sơn Ca lôi vào xe, quần áo trên người cũng bị tên lưu manh lột bỏ. Hẳn bị Hứa Triển cào vài đường trên mặt, then quá hóa giận, hẳn bịt miệng cô lại. Sau đó, hẳn tháo găng tay, lôi sợi dây thừng và mảnh giẻ lau trong hộp xe ra, bịt miệng Hứa Triển, trói hai tay cô lại.

Đến khi quần áo Hứa Triển bị cởi hết, hai mắt Sơn Ca như bốc hỏa.

Cô nàng này có vóc người quả không tệ, bầu ngực đầy đặn, cánh tay trắng nõn bị bàn tay hắn tóm chặt nên hẳn vết hồng hồng, giờ lại bị trói nên trông càng gợi tình. Hẳn chỉ hận không thể chơi chết cô nàng!

Sơn Ca hấp tấp cởi quần, lại duỗi tay ra chuẩn bị xé quần lót của Hứa Triển.

Hứa Triển lạnh người, cảm giác buồn nôn dâng lên. Mặc dù Ưông Nhất Sơn cũng từng cưỡng bức cô, nhưng tối thiểu thì tên cầm thú đó vẫn còn đáng người, còn tên Sơn Ca này, từ ngoại hình đã giống cầm thú. Hắn cởi cúc áo, trước ngực đầy lông, khuôn mặt núng thịt, chảy xệ, nhìn thoáng qua thật giống một con gấu đen. Khi vừa nhìn thấy thứ dưới thân hắn, Hứa Triển cảm thấy như sắp nôn ra cả lục phủ ngũ tạng!

Đúng lúc này, ở sườn núi truyền đến tiếng ồn, một người đàn ông hô lên: “Du Du, Du Du, em ở đâu?”

Thì ra, khi ngủ dậy, Lưu Đông Khải thấy cửa mở, lên tầng gọi Từ Du Du thì mới phát hiện ra tờ giấy nhắn của cô. Lưu Đông Khải quỳnh lên, vội vàng đạp xe đi tìm cô.

Đi được nửa đường, anh thấy ba lô của Hứa Triển ở dưới đất, còn thấy hai người đàn ông đang đứng hút thuốc ở ven đường.

Anh nhặt ba lô lên, hai gã đàn ông kia liền trợn mắt ra đuổi anh đi.

Lưu Đông Khải nhớ mang máng là hai gã này đi theo Sơn Ca đến khách sạn, lập tức nghĩ Từ Du Du gặp chuyện không may nên muốn lao đến sườn núi tìm, thế nên hai gã kia cũng đuổi theo.

Sơn Ca nghe thấy tiếng hô hoán ấy thì biết là không thể xơi tái miếng thịt tươi ngon này rồi.

Hắn nổi giận đùng đùng mặc quần, nhốt Hứa Triển trong xe rồi đi tới bên đường.

Lưu Đông Khải tưởng thư sinh, sao có thể là đối thủ với hai tên côn đồ, vì thế đã bị đánh cho đến co quắp cả người.

Sơn Ca lại hung hăng đá một phát vào bụng anh, sau đó ngồi xổm xuống và nói: “Thằng em, bây giờ hiểu rõ con người tao rồi chứ? Lúc còn thương lượng tử tế với mày thì mày liệu hồn mà sắp xếp đi, đừng đập lên thể diện của tao, tao không phải người đủ kiên nhẫn đâu! Con bé ở khách sạn mày tự nguyện theo tao, có biết nó theo tao được bao nhiêu không? Ba nghìn! Tao đang vui vẻ, mày đến phá đám làm cái gì? Tốt nhất là mày nên bán lại khách sạn đấy cho tao, Sơn Ca tao vô cùng hào phóng! Nếu không, mày đừng hòng

nghĩ đến chuyện tiếp tục làm ăn ở cái trấn này! Đừng nghĩ là tao cảnh cáo sông! Bề trên nhà tao có thể lực không nhỏ đâu, giết chết chúng mày cũng không ăn nhằm gì!”

Nói xong, hắn vung tay lên, không thèm đếm xỉa đến người đàn ông lăn quay dưới đất, cùng hai tay thuộc hạ lên xe, đưa Hứa Triển rời đi.

Đúng là bề trên của Sơn Ca có thể lực, việc che đậy quá đơn giản! Cho nên, mấy năm qua, hắn càng trở nên ngang ngược. Về Lưu Đông Khải, hắn không thèm để ý. Ngày hôm qua, sau khi ra khỏi khách sạn, hắn có nghe nói, Lưu Đông Khải là kẻ bệnh tật từ nơi khác đến đây làm ăn. Cường long không đánh nổi mãnh xà! Tên họ Lưu đâu phải là đối thủ của hắn, cho dù báo cảnh sát, hắn cũng không sợ! Đến lúc đó, hắn sẽ “cắn” chết tên họ Lưu, ra giá cực thấp cho căn khách sạn kia, nhờ người thân làm quy tắc ngầm, sau đó sẽ giăng một cái bẫy vợ sạch tài sản!

Lại phải nói thêm, Sơn Ca hắn cũng từng bị hại! Sau bao năm đi buôn, trải qua vô số chuyện, kiểu tranh chấp như thế này đã ăn nhằm gì. Rồi nhân viên an ninh cũng chẳng hơi đâu đi nghiêm túc điều tra chuyện này, hù dọa tên họ Lưu một chút, không chừng toàn bộ khối bất động sản đó có thể về tay chỉ với giá bèo.

Với loại thủ đoạn đổi trắng thay đen, hắn – Sơn Ca – tùy tiện xì hơi một cái cũng có thể quật ngã người khác!

Vì vậy, Sơn Ca đặc ý ôm lấy cô nàng còn đang giấy giụa vào lòng, vừa sờ ngực, vừa hôn hít, thật hận không thể dẹp hết chuyện làm ăn, rồi thuê một phòng và mây mưa với cô nàng một lần!

Về phần Lưu Đông Khải, nằm dưới đất một lúc lâu, sau được dân địa phương đi qua và đỡ lên, không thèm đến bệnh viện, anh liền tới đồn cảnh sát gần nhất.

Tại đồn cảnh sát, anh lấy chứng minh thư và tiền trong ba lô của Hứa Triển ra, nhìn cái tên trên chứng minh mà lòng âm ỉ đau. Anh không biết tại sao Hứa Triển lại lừa gạt mình, nhưng anh biết, chắc chắn Hứa Triển không tự nguyện đi theo tên Sơn Ca kia. Người có thể cứu cô ấy, chỉ có mình mà thôi!

Vì vậy, anh đưa chứng minh thư của Hứa Triển cho viên cảnh sát trước mặt, “Đồng chí, tôi muốn báo án, cô gái này bị bắt cóc!”

33. Chương 33

Hứa Triển bị Sơn Ca lôi vào một khách sạn.

Sơn Ca với ông chủ của khách sạn, vừa nhìn đã biết là chỗ thân quen. Vì thế, vừa thấy Hứa Triển bị trói cùng bộ dạng rách nát, ông ta xoay người đi, như không có gì khác thường.

Sau khi cô bị ném lên chiếc giường lớn, thuộc hạ của Sơn Ca dùng dây trói tay cô lên giá sắt ở đầu giường.

“Bảo bối, anh đây đi kiểm tiền trước đã, chờ anh về, nhất định sẽ gặm nhấm em một phen!” Nói xong những lời bẩn thỉu, mấy tên đóng cửa phòng rồi nghênh ngang rời đi.

Hứa Triển nghe ra ý trong câu chữ hắn nói, đoán chắc mấy tiếng sau sẽ về.

Chờ cửa đóng lại, Hứa Triển lập tức dùng sức giằng hai tay, nhưng sợi dây buộc quá chặt, không nói lỏng được chút nào.

Cô cong người dậy, cố làm cho chiếc quần bị cởi một nửa của mình trôi xuống, dồn hết sức lực, cuối cùng cũng cắn được chiếc túi nhỏ trong quần.

Chiếc túi này đựng một con dao nhỏ và một cái bật lửa. Những thứ này là để đề phòng, cô sợ đột nhiên có người đến tìm mình, dù có phải chạy trốn vào núi thì vẫn có đồ để sinh tồn trong lúc cấp bách.

Bây giờ, mấy thứ này đúng là vật cứu mạng. Hứa Triển dùng hai bàn chân kẹp lấy con dao, làm động tác uốn dẻo, khéo léo đưa nó lên tay. Nhưng con dao chỉ nhỏ bằng cây bút máy, cựa đi cựa lại mà sợi dây vẫn không đứt.

Phòng không mở cửa sổ, lại không có điều hòa, cả người Hứa Triển đầm mồ hôi, tay chân trơn ướt, con dao liền rơi xuống khe hở đầu giường.

Làm sao bây giờ? Đã hơn hai tiếng trôi qua rồi.

Hứa Triển nhìn cái bật lửa trên gối, cắn răng, dùng đầu ngón chân quắp nó bỏ vào tay.

Mấy tên côn đồ quần chặt sợi dây hằn vào thịt, nếu dùng lửa đốt thì chắc chắn sẽ bị bỏng. Lúc ngọn lửa liếm vào làn da ở cổ tay, Hứa Triển đau buốt, hai mắt trợn ngược lên, cái miệng bị bịt giẻ cũng phát ra tiếng nức nở nặng nề.

Khi sợi dây bị đứt, Hứa Triển lại cảm thấy may vì bị bịt miệng, nếu không, cô sẽ cắn đứt đầu lưỡi mất.

Cô gắng gượng ngồi dậy, vứt bỏ sợi dây trên đầu, lại nhìn đến cổ tay. Làn da trắng nõn hiện lên một vạch rộp nước đỏ hồng, cảm giác đau rất xộc thẳng lên tận đỉnh đầu!

Cổ hết sức móm mảnh giẻ lau trong miệng, Hứa Triển lão đảo chạy ra cửa. Nhưng vừa chạm vào tay cầm, cô mới nhớ ra là ông chủ khách sạn này cùng một ruộc với tên khốn kia, vì vậy lại rút tay về.

Cô xoay người chạy tới trước cửa sổ, kéo cửa lên quan sát. Khách sạn nhỏ nằm ở chỗ hẻo lánh của vùng ngoại ô, phía sau là một dãy nhà mái bằng. Chỗ cô đứng là tầng ba, không cao cũng không thấp, nếu không tính toán mà cứ nhảy liều, không khéo sẽ đập đầu vào đá, lại thành kẻ bại liệt chứ chẳng chơi.

Ngay lúc cô đang do dự, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Vừa thấy cửa mở, Hứa Triển không còn kịp do dự, nhắm chặt hai mắt rồi nhảy xuống. Phía sau, bọn Sơn Ca hô to: “Không xong rồi! Nó nhảy lầu!”

Rốt cuộc ông trời cũng mở nửa mắt rồi, Hứa Triển nhảy xuống đúng nóc của một căn nhà mái bằng cạnh khách sạn, xung lực giảm nhanh (?). Nhưng, hai chân cô đã tê dại, đầu gối bị chảy máu.

Bọn Sơn Ca nhìn từ trên cửa sổ xuống, thấy Hứa Triển đang tập tễnh đi dọc theo mép mái, bọn chúng lập tức gọi người đuổi theo bắt cô lại.

Kết quả là, Hứa Triển vừa liều mạng nhảy từ trên cao xuống, lại bị một đám ác ôn tóm về.

Hắn là mấy tên ở chỗ ông chủ đã được thương lượng trước, hùng hùng hổ hổ vu cho Hứa Triển ăn cơm không chịu trả tiền, đi tới tóm tóc cô, đá một cái vào bụng cô. Hứa Triển đau đến mức không thốt lên được, chỉ có thể thở phì phò, mặc cho đối phương xách mình vào lại sau cánh cửa phòng khách sạn.

Hứa Triển biết, nếu mình vào căn phòng kia thì xác định là đi đời rồi, chỉ có thể quay ra nhìn đám đông náo nhiệt bằng ánh mắt cầu cứu.

Nhưng những người ở đây, ngoài những tay công tử ở nơi khác đến, có mấy người đàn ông ở vùng lân cận, cứ rủ rủ to nhỏ, dùng ánh mắt xấu xa nhìn vật áo ngực bị xé của cô; Những người phụ nữ thì lại thờ ơ như không, thậm chí còn cười cợt về hả hê, nhạo báng. Những người này chỉ lo xem trò vui miễn phí, sau đó về nhà ăn cơm ngủ nghỉ, không ai chịu gọi điện báo cảnh sát.

Vừa bị lôi vào phòng, Hứa Triển đã nghĩ: Làm sao bây giờ? Mình bị con gấu này xử lý thật sao?

Nhưng sự thật đã chứng minh, cô không giàu trí tưởng tượng chút nào!

Sau khi ném cô lên giường, mấy tên thuộc hạ của Sơn Ca không hề rời đi, mà ghì tay chân Hứa Triển lại, một tên còn nói với đại ca: “Con này cũng kinh phết, vừa tha ột lúc mà đã trốn đi được. Đại ca, bọn em giữ cho anh, anh chơi trước, rồi để bọn em chơi, chơi chán rồi thì chụp ảnh, nó mà dám chạy đi, mình sẽ rải ảnh của nó khắp đường!”

Vừa nghĩ đến tình cảnh hoang đâm đó, Sơn Ca hưng phấn, hai cánh mũi rung lên, “Kéo chân của nó ra cho tao! Con đĩ này, lại còn giả vờ làm cao! Để tao chơi sướng rồi đến lượt chúng mày, hôm nay tao với bọn mày sẽ sung sướng một trận!”

Nói như vậy xong, quần lót của Hứa Triển cũng bị xé ra...

Đúng lúc này, ngoài phòng vọng vào tiếng bước chân vội vã, “Phòng này, tôi có chìa khóa đây, anh chờ...”

Bỗng nghe một tiếng – “Ầm!”, cánh cửa bị một cái búa đập thủng thành lỗ lớn.

Hứa Triển ngược đôi mắt đắm lệ lên thì thấy một đám người xông vào. Người đàn ông đi đầu chỉ mặc đúng chiếc quần jeans.

Cảnh tượng ấn tay ghì chân này, ai nhìn vào mà không hiểu?

Hai mắt người đàn ông vừa xông vào đỏ ngầu, anh ta xông lên tóm lấy Sơn Ca, hung dữ đập mạnh một phát vào “cây gậy” còn đang sừng sững của hắn.

Sơn Ca đau đớn rống lên một tiếng rồi lăn quay ra đất. Mấy tên thuộc hạ của hắn vừa thấy đại ca bị đánh, đầu còn hơi sức nghĩ đến Hứa Triển, chỉ vội vàng ra hỗ trợ.

Nhưng, mấy người vào theo sau cũng chẳng phải hạng hiền lành, ai cũng cao to vạm vỡ. Họ thuận thực ấn mấy tên đó xuống đất, rút từ thắt lưng ra một món vũ khí, lập tức, họ sừng sững đến ngòm dí vào thái dương bọn chúng, “Không được nhúc nhích, nếu không khẩu súng này sẽ bắn chết mày!”

Bình thường, sức chiến đấu của Sơn Ca chẳng phải loại thường, nhưng “cậu em” bị đá nên hắn bán thân bất toại, hơn nữa, thấy ai cũng giơ súng lục, nên hắn đành ôm đầu không dám phản kháng.

Mấy thằng này phát điên ư? Muốn đánh nhau sao?

Sơn Ca hắn bị đá trúng chỗ hiểm chưa nói, còn có tên cướp súng của người đứng cạnh hắn, “pằng” một tiếng. Thật may, có người kéo mạnh cánh tay hắn, viên đạn kia dường như mới sượt qua vành tai rồi bắn vào vách tường.

“Ông Nhất Sơn! Ông điên rồi! Gậy án mạng thì tôi hay ai cũng không giải quyết được tình hình rồi mù này đâu!” Lý Phong cau mày nhìn người đàn ông đang mất lý trí.

Hứa Triển kiệt sức, ngã ra giường. Lúc vừa thấy Ông Nhất Sơn xông vào, cô đang trầm nghĩ nhân khi hỗn loạn phải chạy trốn.

Nhưng vừa rồi bị Sơn Ca đánh, mông phồng rộp ở cổ tay bị mấy tên lưu manh bóp vỡ, cô cảm thấy không chỗ nào trên người mình là đang nghe mình điều khiển cả.

Từ lúc vào phòng, Ông Nhất Sơn không hề liếc Hứa Triển lấy một cái. Đến giờ mới nhìn thoáng qua, anh ta lập tức sầm mặt tóm lấy cái chân, che lên nửa thân trần của cô.

Không thèm để ý đến gã kia, anh ta phát tay, vê vê hai đầu ngón tay, một tên thuộc hạ lập tức đưa cho anh ta một liều thuốc lá. Ông Nhất Sơn nhận liều thuốc rồi hít mạnh một hơi, chậm rãi nhả khói. Sau khi tâm tình bình ổn lại, anh ta ngồi xổm xuống, cúi đầu hỏi Sơn Ca: “Tao hỏi mày, mày làm với cô ấy mấy lần rồi?”

Sơn Ca cố mở đôi mắt bị đánh đến tím bầm ra, méo máo nói: “Chưa, chưa lần nào cả, vừa này chuẩn bị thì các anh vào...Đại ca, xin hỏi, anh là người ở đâu đến, nếu em đắc tội gì với anh thì chúng ta nói chuyện, từ từ thương lượng ạ.”

Dường như Ông Nhất Sơn khá hài lòng với câu trả lời, anh ta cầm liều thuốc hút dở rụi lên mặt Sơn Ca, sau đó nói: “Không làm? Thế còn sờ? Sờ rồi chứ?” Nói xong, anh ta cầm lấy cái búa vừa dùng để phá cửa, sai thuộc hạ giữ chặt Sơn Ca, sau đó dùng chân giẫm lên bàn tay hắn. Anh ta lại ngồi xuống, rồi âm thanh vang giòn như tiếng pháo mừng năm mới nối tiếp nhau, gần như mỗi đầu ngón tay của Sơn Ca đều bị đập nát.

Trong lúc nhất thời, Sơn Ca như con lợn bị chọc tiết, tiếng kêu rên vang ầm lên!

Hứa Triển cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, thậm chí, cô còn nghe thấy rõ ràng tiếng xương gãy.

Ông Nhất Sơn đang xử lý kẻ khác, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ bình tĩnh, như thể chỉ đang chuẩn bị xương để nấu canh, chỉ dính tí máu mà thôi. Đôi mắt đen nhánh nhuộm đậm màu máu, trông như một con quỷ dữ.

Hứa Triển không dám nhìn, nhắm chặt hai mắt. Đột nhiên, cô lại nghĩ, không biết rồi anh ta sẽ trừng phạt mình thế nào.

Vùng bụng bị đập ngày càng đau, cảm giác đau rất lan khắp toàn thân, Hứa Triển co quắp lại. Sau một hồi mê man, cô mơ hồ cảm giác có người đang bế mình chạy, trên cơ thể người đó đậm mùi mồ hôi, mùi máu cũng đậm.

“Triển Triển, mở mắt ra, Triển Triển...Triển Triển!” Người đó vẫn gào lên bên tai cô.

Hứa Triển muốn mở mắt ra, nhưng đầu vừa nghiêng sang một bên thì lại rơi vào khoảng u tối.

Tỉnh lại từ cơn hôn mê, không cần bác sĩ giải thích, cô cũng biết mình đang sốt cao. Chỗ bị bỏng đau vô cùng. Xương chân bị rạn do cô nhảy lầu, giờ đang bó bột.

Ở trong phòng vô trùng một tuần, Hứa Triển được chuyển đến căn biệt thự nhỏ đối diện một hồ nước. Một căn phòng trong đó đã được biến thành phòng bệnh, đầy đủ thiết bị, hai vị bác sĩ và ba y tá cũng được mời đến để chăm sóc ột mình Hứa Triển.

Tuy nhiên, từ khi mở mắt, Hứa Triển chưa hề nhìn thấy Ôn Ngập Sơn. Có điều, khi Lý Phong đến thăm thì có kể qua cho cô biết, tên Sơn Ca bắt cóc cô đã bị khởi tố, bao nhiêu hành vi phạm tội nặng nhẹ từ trước đến nay đều bị lôi ra hết, chưa đủ hai mươi năm chắc vẫn chưa được ra tù.

Hứa Triển nghe thế thì giật mình, “Thế còn...Anh ta tra tấn bừa bãi, không có chuyện gì sao?” Không lẽ Ôn Ngập Sơn bị bắt rồi? Nên mới không xuất hiện trước mặt cô? Nói như vậy...cô lại có một cơ hội nữa để chạy trốn...

Lý Phong nghe xong thì nở nụ cười thâm sâu, “Tra tấn? Ai nhìn thấy cậu ta tra tấn? Ai mà chả có bố mẹ già với con nhỏ, ngoài lo ình, còn phải lo cho người nhà nữa.”

Lòng Hứa Triển lạnh đi. Cô vốn tưởng rằng, Ôn Ngập Sơn là kẻ ngang ngược, nhưng cũng chỉ là thương nhân có tiền, nhưng bây giờ, xem ra, anh ta có bản lĩnh một tay che trời. Ở khách sạn, suýt nữa anh ta nổ súng giết người, lại tra tấn người ta thành kẻ tàn tật, vậy mà vẫn như không có chuyện gì xảy ra. Anh ta...Rốt cuộc có bối cảnh như thế nào? Và có phải, cô lại càng khó thoát khỏi anh ta hơn?

“Tôi bảo này Hứa Triển, nếu cô bức tức gì với Ôn Ngập Sơn thì cùng lắm chỉ cãi nhau một trận là được, việc gì phải bỏ nhà đi như vậy? Mấy tháng nay, Ôn Ngập Sơn tìm cô đến sắp phát điên rồi, có biết không? Nếu không có người báo cảnh sát, thông tin truyền nhanh qua mạng, cô nghĩ hậu quả lần này sẽ thế nào? Mà cô biết không? Nghe thấy tin cô gặp chuyện chẳng lành, cậu ta còn không kịp mặc áo, chỉ khoác vội cái áo khoác rồi lên máy bay riêng luôn, chưa đến hai tiếng đã tới nơi. Lúc xuống máy bay, trời lạnh căm mà cậu ta lại toát mồ hôi như ngồi xông hơi vậy, cởi trần đi khắp nơi hồi tung tích của cô. Thế nên, cô tỉnh tâm lại rồi gặp Ôn Ngập Sơn đi, cười với cậu ta một cái không tính là yêu cầu quá đáng chứ?”

Từ lâu Hứa Triển đã biết đội trưởng Lý không phải là viên cảnh sát bình thường, cảnh sát bình thường sao có thể tậu siêu xe được. Có lẽ anh ta giống Ôn Ngập Sơn, cũng là con nhà quyền quý. Sao cô phải nghe lời khuyên của anh ta? Lại phải nói, nếu không vì Ôn Ngập Sơn, sao cô lại rơi vào cảnh có nhà mà không thể về? Cô lắc đầu, lạnh lùng nhìn hồ nước phía xa ngoài cửa sổ.

Lý Phong biết nhiệm vụ làm thuyết khách không thành công. Cô gái cứng đầu này không phải người dễ khuyên giải, thế nên anh ta cũng không muốn ề mặt nữa.

Cứ thế qua mấy ngày, rốt cuộc, Ôn Ngập Sơn cũng xuất hiện ở phòng bệnh.

Anh ta vẫn đẹp trai như vậy, chỉ có mái tóc là hơi dài ra, che đi ánh mắt âm trầm. Anh ta mặc một chiếc áo jean D&G cùng chiếc quần soóc màu bạc, hai chân đi dép lê đen, cổ tay đeo chiếc vòng đôi hiệu Catier mua cùng Hứa Triển. Ai có thể tưởng tượng, một người nhả nhặn như vậy, mới mấy hôm trước đã lạnh lùng đập nát tay kẻ khác?

34. Chương 34

Từ lúc anh ta vào, Hứa Triển vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ, chỉ mong tên ma vương nhìn bộ dạng thảm hại này mà tha ình.

Lúc đầu, cô chỉ nghĩ xem làm thế nào cho hả giận, chứ không nghĩ đến kết quả nếu bị Uông Nhất Sơn tóm về. Bây giờ thì đúng là phải dịu dàng một chút.

Còn đang nhắm mắt, cô cảm giác có thứ gì đó lạnh lạnh quần vào cổ tay. Thờ lúc anh ta đang loay hoay, cô hơi tí hí mắt nhìn, chính là chiếc vòng Catier mà cô đã đem đi cầm.

Xem ra, anh ta đã tìm được hết chỗ trang sức kia về rồi.

“Mở mắt ra đi, giả vờ ngủ cho ai xem chứ.” Nghe thấy giọng trào phúng của Uông Nhất Sơn, Hứa Triển trở mình, đưa tay kéo chăn trùm kín đầu.

Uông Nhất Sơn duỗi tay hất chăn xuống đất. Động tác thô lỗ, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh: “Bây giờ tâm trạng tôi coi như tốt rồi đấy, tốt nhất là em đừng có trêu tức tôi.”

Hứa Triển không nhịn được tiếng cười lạnh, mở to mắt ra, cất giọng dữ dằn, “Trêu tức anh thì sao nào?”

Uông Nhất Sơn mới tháo giày, ngồi xếp bằng trên giường cô, vừa nghe thấy thế liền đi giày lại, đứng dậy và ra ngoài, chỉ một lúc sau đã mang theo một cái búa vào.

Hứa Triển nhận ra cái búa đó, đầu búa còn dính vết máu khô. Anh ta muốn làm gì đây?

Không đợi cô hỏi, Uông Nhất Sơn đã đập vỡ kệ bàn cạnh giường. Tiếng ầm ầm kéo mấy cô y tá đến. Nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của anh ta, họ vội vàng rút ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại.

Hứa Triển sợ đến nổi mặt trắng bệch.

Sau khi đập vỡ hết, Uông Nhất Sơn cầm búa chỉ vào đồng mảnh vỡ, giọng điệu vô cùng điềm đạm, “Trêu tức tôi, kết cục sẽ như thế này.”

Trông Hứa Triển có vẻ đã hồi tưởng lại cảnh tượng mấy hôm trước, Uông Nhất Sơn lấy tờ giấy lúc nãy đặt ở cạnh giường lại, rồi đưa cho Hứa Triển một cái bút, “Ký tên em đi.”

Hứa Triển nhìn, nội dung trên tờ giấy bị che kín hết, trong lòng bực bội, cô vút bút sang một bên, “Đưa một tờ khế ước bán thân cho tôi ký ư? Tôi không ký!”

Dường như lúc này Uông Nhất Sơn không muốn nói nhiều với Hứa Triển, cô còn chưa nói hai từ không ký, anh ta đã cầm một tay cô đặt lên kệ giường, nhắm trúng ngón tay trắng nõn rồi vung búa lên.

Mấy hôm nay, Hứa Triển đều mơ thấy cảnh bàn tay mập mập nát bấy chỉ trong nháy mắt, giờ lại rơi vào đúng tình huống ấy. Lúc Uông Nhất Sơn dè tay xuống, cô đã mơ hồ nghe thấy tiếng xương vỡ vụn.

“A ——!” Hứa Triển hét toáng lên, to đến nỗi trần nhà có thể rơi xuống đến nơi.

“Hỏi em một lần cuối cùng, ký hay không ký?”

Hứa Triển biết, lúc này đáng ra mình nên tỏ vẻ kiên cường, dù thế nào cũng không chịu khom lưng. Nhưng người tài, anh dừng đến đâu cũng không thể không tiếc xương tay, ngay cả các tiền bối cách mạng cũng không phải ai cũng làm được!

Không đợi cô hồi tưởng đến tấm gương hy sinh vì đại nghĩa của chị Giang*, miệng đã tự động nói: “Tôi ký...”

*Chị Giang: Tên thân mật của nữ liệt sĩ Giang Trúc Quân.

Bây giờ, người thân của cô đang trong tay anh ta, sao phải phản kháng vô ích?

Giữ được núi không lo không có củi đốt.

Nghĩ vậy, cô cắn răng ký vào mấy trang. Uông Nhất Sơn lại lấy ra một hộp mực đỏ, bảo cô in dấu vân tay.

Uông Nhất Sơn có vẻ rất hài lòng. Sau khi gọi y tá đến dọn dẹp, anh ta lại đỡ hai chân bị thương của Hứa Triển cho cao lên. Hai chân Hứa Triển lúc này tách ra thành hình chữ đại. ()

Tư thế đáng xấu hổ này khiến đùi Hứa Triển hơi đau. Nhưng càng xấu hổ hơn là, cô không mặc quần lót.

Vì tay chân đều bị thương, nên cô được y tá mặc cho bộ đồ xẻ vạt, bình thường muốn đi vệ sinh cũng không cần xuống đất, y tá sẽ đỡ cô trên tấm ngăn đặc chế dưới giường.

Nói cách khác, trông cô lúc này thật giống đứa trẻ một tuổi.

Nhìn ánh mắt không có ý tốt của Uông Nhất Sơn, Hứa Triển vừa xấu hổ vừa tức giận.

Cô vốn tưởng, cuộc sống như ở tù rồi sẽ chấm dứt, nên ngậm ngùi đắng cay, cô mới bắt mình giả vờ lãng lơ.

Sau khi bỏ trốn, cô sống rất thanh tịnh. Nhưng đã biết mùi vị tình dục, cơ thể không chịu yên. Cứ đến giữa tháng, có vài ngày cố định phát sinh cảm giác rất đặc biệt, đêm khuya trần trọc, Hứa Triển lại học theo cách của Uông Nhất Sơn, lấy ngón tay tự khiêu khích mình, giống như một đứa đang tuổi dậy thì vụng trộm thủ dâm. Sau mỗi lần, cô lại véo mạnh bắp đùi, trong lòng thầm mắng mình vô liêm sỉ. Cho đến vài tuần trước, cái cảm giác định kỳ giống như bà dì phiền phức rồi cuộc cũng chấm dứt.

Nhưng bây giờ, dưới ánh mắt xấu xa của Uông Nhất Sơn, khu vườn còn ngủ say dường như lại nhớ đến những lần mây mưa, sau khi co rút mấy lần đã thấm ướt.

“Xem ra, chỉ có cái miệng bên dưới của em là thật thà.” Uông Nhất Sơn mím môi, đưa tay sờ sờ nơi mềm mại trong mớ áo thùng thình.

“Dừng tay! Thả chân tôi ra...Dừng...”

Đột nhiên, anh ta cúi xuống hôn cô. Dường như điên cuồng như khi đi tìm cô, tâm tình thắm một màu xám, nụ hôn của anh ta rất mãnh liệt, Hứa Triển vừa khẽ rên lên một tiếng đã bị bờ môi anh ta giam cầm.

Đôi môi Uông Nhất Sơn lạnh lạnh, hơi ẩm ướt, đầu lưỡi anh ta đảo một cái đã cuốn được lưỡi cô, nhắm nháp hết lần này đến lần khác.

Sau nụ hôn đói khát, nơi bí mật ngay lập tức bị thứ to lớn của Uông Nhất Sơn chen vào. Đỉnh đầu đi vào lối nhỏ phong kín lâu ngày, rồi dần dần chui vào sâu bên trong. Cảm giác đau đớn như lần đầu tiên ập đến, Hứa Triển đau đến phát khóc.

Uông Nhất Sơn đã mất đi sự kiên nhẫn. Tuy rằng hành động thật hèn hạ, nhưng lại khiến người ta sung sướng đến tận cùng. Dường như mọi chuyện trước đây đã biến mất hoàn toàn.

Bộ đồ bệnh nhân ở nửa trên đã bị cởi bỏ, lộ ra hai bầu ngực. Một tay anh ta trêu đùa, còn ngọn lửa nóng bên dưới vẫn tiếp tục xuyên vào...Hồng anh ta đóng cửa càng lúc càng mạnh. Mấy tháng thèm khát tích tụ, giờ anh ta như phạm nhân được thả khỏi tù, đang tóm bữa lấy một con điểm để tha hồ phát tiết.

Lúc đầu, Hứa Triển còn tự thôi miên mình, rằng không cần tiền mà cũng có trai bao phục vụ. Nhưng khi cảm thấy thanh sắt nóng rẫy đang không ngừng ra vào vào cơ thể mình, cô choáng váng nghĩ, khách làng chơi như cô, hẳn là độc nhất?

Rất cuộc, Uông Nhất Sơn cũng giải tỏa xong, thỏa mãn rời khỏi thân thể cô. Còn Hứa Triển thì cảm thấy hai cẳng chân đang bị treo của mình hình như đã trật khớp rồi.

35. Chương 35

Uông Nhất Sơn thỏa mãn xong mới đủ nhàn rỗi để ý đến Hứa Triển. Cô nàng khóc lóc kêu la là mình bị trật khớp. Anh ta liền hạ dây treo xuống, xoa xoa bắp đùi hơi bị căng cơ của cô, rồi lấy khăn ướt ở cạnh giường lau chùi cho Hứa Triển.

“Thật ra em có bị què chân cũng không phải là tệ.” Vừa nói, Ông Nhất Sơn vừa gõ gõ lên miếng thạch cao cứng, “Què chân mới không nghĩ đến chuyện chạy ra ngoài.”

Ông Nhất Sơn nói như thể lơ đãng, nhưng Hứa Triển nghe thấy mà lạnh người. Cô cảm thấy bàn tay đang xoa chân mình như một gọng kìm sắt, dò tìm điểm yếu nhất, hơi siết chặt lại rồi sẽ bẻ gãy cẳng chân này.

Cô ngậm miệng, vàng mây hồng trên mặt còn chưa tan hết, căng thẳng nhìn Ông Nhất Sơn. Anh ta vừa thu dọn cuộc hỗn độn xong mà lại có vẻ như “lửa cháy đồng cỏ” đến nơi.

Trước hết cứ tha cho cô đã, đợi vết thương của cô lành lại...thật muốn * chết cô nàng!

(Dấu * của tác giả)

Cũng may là sau khi phát tiết, tâm trạng của Ông Nhất Sơn không tệ. Anh ta lau rửa trên dưới cho Hứa Triển, nhẹ nhàng như nâng niu báu vật đã mất nay tìm thấy vậy.

Từ sau lúc cứu Hứa Triển, anh ta không hề nhắc đến chuyện cô và Bạch Gia Nặc thông đồng gài bẫy anh ta.

Nhưng chính điều này lại khiến Hứa Triển phải lo lắng đề phòng. Nhất định là anh ta đang để trong lòng, cho nên khi nhìn cô, ánh mắt mang một vẻ khó đoán. Cũng không biết anh ta muốn gì, sắc mặt kém hẳn, lực tay cũng mạnh hơn, thậm chí còn cắn lên làn da mịn màng trên mặt cô...Nhưng cô không dám kêu đau, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Đến khi thật sự không thể chịu được, Hứa Triển mới tức tối cắn vào vai Ông Nhất Sơn, rồi nhất quyết không chịu nhả ra.

Ông Nhất Sơn nhíu mày, véo cằm Hứa Triển, “Nhả miệng ra!”

Hứa Triển cắn chặt đến mức chảy nước miếng, chất lỏng lóng lánh đầy cả lên mặt Ông Nhất Sơn.

“Sao ở chỗ Sơn Ca không phát huy năng lực thể này đi?” Ông Nhất Sơn không nhịn được lời trêu ghẹo.

Hứa Triển nghĩ lại tình cảnh đáng sợ lúc đó thì ỉu xiu, muốn phản bác Ông Nhất Sơn vài câu nhưng không nói được gì.

Nếu như anh ta không kịp thời xuất hiện, có lẽ kết cục của cô giờ này sẽ là sống không bằng chết. Suýt chút nữa thì bị cưỡng bức, nghĩ mà sợ. Vì thế, cô tạm thời thu hàm răng sắc nhọn lại.

Hắn là không nhìn thấy vẻ sợ hãi khi nghĩ về tình cảnh ấy trong mắt Hứa Triển, đột nhiên, Ông Nhất Sơn cúi đầu hôn lên trán cô, “Yên tâm, sau này anh sẽ không cho em cơ hội trốn đi đâu, em cũng sẽ không gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy nữa.”

Nói xong, anh ta vạch vạt áo sơ mi của mình ra, nhìn chỗ bị Hứa Triển cắn.

Nhát cắn của Hứa Triển rất ác, đúng chỗ mà lúc nhỏ cô đã cắn anh ta. Trước kia không chú ý, đến khi có vết tích mới, Hứa Triển mới phát hiện ra, vết cắn năm nào chồng chéo lên nhau, không giống một nhát cắn duy nhất.

Trong trí nhớ, cô chỉ cắn anh ta đúng một lần, sao vết sẹo lại rõ, lại kinh khủng như vậy?

Không biết tại sao, tim Hứa Triển mơ hồ nhói lên, nhưng vừa để ý thì cảm giác ấy lại biến mất tăm.

Đúng lúc này, một y tá rụt rè gõ cửa, nói với Ông Nhất Sơn là có người tên Lưu Đông Khải đến trả đồ cho Hứa tiểu thư.

Hứa Triển vừa nghe thấy đã sửng sốt, sao Lưu Đông Khải lại đến đây?

Hành trình đến đây của Lưu Đông Khải thật không dễ dàng. Sau khi báo cảnh sát, anh ở lại đồn, lo âu chờ kết quả, nhưng chưa đến mười phút thì đội trưởng tổ điều tra đã đến hỏi anh tình hình cụ thể. Sau khi anh đưa danh thiếp của Sơn Ca, viên đội trưởng liền bảo anh về chờ tin tức.

Sao anh có thể yên tâm được. Vì vậy, anh đợi ở ngoài đồn cảnh sát gần một ngày, hỏi đi hỏi lại, cuối cùng cũng nhận được tin Hứa Triển đã bình an. Nhưng cụ thể là Hứa Triển đang ở đâu thì không một ai chịu nói cho anh biết.

Sau đó, anh không thể làm gì hơn là cầm chiếc ba lô đựng mấy chục nghìn, dùng lý do muốn tận tay đưa lại đồ cho chủ nhân, thì cảnh sát mới phải một xe đến và chở anh tới khu vực hào nhoáng này.

Lưu Đông Khải nhìn căn biệt thự giả cổ trước mặt, trong lòng vô cùng sửng sốt.

Dưới sự chỉ dẫn của một tay vệ sĩ tướng hung hãn, anh đi xuyên qua con đường giữa hồ nước phủ kín hoa súng, vòng qua dãy hành lang quanh co rồi vào biệt thự. Anh ngồi trong phòng khách, ngay lập tức có một cô gái mặc đồ y tá bưng cho anh một ấm trà thơm ngát, còn có một đĩa điểm tâm tinh tế.

Trong đầu Lưu Đông Khải chỉ có một suy nghĩ, chẳng lẽ Hứa Triển lại bỏ vị trí thiên kim tiểu thư mà đi, không thể nào! Có thiên kim tiểu thư nào mà lại nhanh nhẹn thành thạo làm việc nặng nhọc như vậy? Hay là...

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi cao lớn chậm rãi bước xuống cầu thang.

Trước mặt người ngoài, Ôn Ngất Sơn luôn tỏ vẻ bình thường, lịch sự bắt chuyện, “Chào anh, anh là...”

Lưu Đông Khải kinh ngạc nhìn Ôn Ngất Sơn, có chút sửng sốt vì vị chủ nhân trẻ tuổi của căn biệt thự này. Mặc dù anh đang hưởng cuộc sống an nhàn vùng sông nước, nhưng cũng đã có một thời gian dài ở giữa chốn đô thị phồn hoa, những ví dụ điển hình xung quanh không hề ít, sao lại không biết cảnh xa hoa trụy lạc hấp dẫn các cô gái trẻ đến mức nào.

Vừa rồi, trong đầu anh còn có một ý nghĩ khác, đó là —— Có lẽ nào, Hứa Triển làm tình nhân của một kẻ giàu có? Rồi lấy trộm đồ và bỏ chạy? Nhưng chàng trai trước mặt đây quá trẻ so với tưởng tượng của anh, không có cái bụng phình nhều, kiểu chải đầu cũng không phải của đàn ông trung niên.

Trong lúc nhất thời, anh bị suy nghĩ bậy bạ lúc trước của mình làm cho bất an, “Tôi là Lưu Đông Khải, là ông chủ khách sạn mà Du Du...Hứa Triển làm thuê, cậu là...”

Ôn Ngất Sơn bắt tay với Lưu Đông Khải, sau đó ngồi xuống ghế salon, gật đầu, ý bảo Lưu Đông Khải cũng ngồi xuống nói chuyện, “Tôi là chồng Hứa Triển, cảm ơn anh đã báo cảnh sát kịp thời, giúp Triển Triển thoát khỏi cảnh nguy hiểm.”

Nghe thấy từ “chồng”, Lưu Đông Khải kinh ngạc mở to hai mắt. Lúc báo cảnh sát, anh có nhìn thấy thông tin cá nhân của Hứa Triển, rõ ràng viết rằng chưa lập gia đình, hơn nữa...Hứa Triển không phải là cô gái hành động theo cảm tính, một cô gái chín chắn như vậy, sao có thể vì một lý do không chính đáng mà phải tha hương, trốn chạy trong sợ hãi?

Điều quan trọng là, người chồng này quá ưu tú. Không nói đến diện mạo xuất chúng, chỉ tính đến chuyện y tá và vệ sĩ đều cung kính gọi anh ta là Ôn tổng, nhìn qua cũng biết là người có tiền. Mặc dù trong mắt anh, Hứa Triển cũng rất xuất sắc, nhưng ở cô có một vẻ thanh tú lẫn cùng vẻ chịu thương chịu khó. Nếu anh ta đúng là chồng của Hứa Triển, vì sao cô lại không giữ lấy ông chồng tuyệt vời như thế này, mà lại nhất quyết phải bỏ đi?

Nổi băn khoăn trong lòng không thể bày tỏ, anh chần chừ nói: “Có gì đâu, đổi là người khác thì cũng thế thôi. Hôm nay, tôi đến trả lại cho Hứa Triển vài thứ, cô ấy có ở đây không? Có thể phiền anh đưa tôi đi gặp cô ấy được không?”

Ôn Ngất Sơn nở một nụ cười lịch sự, sau khi kiên nhẫn nghe Lưu Đông Khải nói hết mới ôn hòa từ chối: “Hắn là anh đã nghe cảnh sát nói rồi đấy, Triển Triển bị thương không nhẹ, đến giờ vẫn chưa bình phục hoàn toàn, cô ấy mới tiêm xong, còn đang ngủ. Cho nên, ý tốt của anh, tôi thay Triển Triển cảm ơn anh, chỗ tiền này thì không cần trả lại, coi như một chút lòng thành cảm ơn của vợ chồng tôi.”

Lưu Đông Khải như một cái đinh mềm oặt, tính tình thư sinh bộc lộ hoàn toàn, “Lúc đầu, Hứa Triển đến khách sạn của tôi thì có giấu tên, ngay cả chứng minh thư cũng không dám lấy ra. Tôi không biết là trước đây cô ấy đã trải qua chuyện gì, nhưng chắc chắn là cô ấy muốn trốn khỏi một ai đó. Cho nên, lần này tôi đến đây, ngoài để trả tiền còn để xác định là cô ấy thật sự bình an.”

Ôn Ngất Sơn vẫn mỉm cười, nhưng giọng điệu lại trầm xuống, ánh mắt nhìn Lưu Đông Khải cũng bén nhọn hơn, “Cô ấy ở bên cạnh chồng, còn có gì bất ổn? Vợ chồng khó tránh khỏi có lúc cãi nhau, Triển Triển không hiểu chuyện nên mới bỏ nhà đi, cũng đã gây cho ông chủ Lưu không ít phiền toái. Vậy nên mong

anh bỏ qua cho. Có điều, việc chăm sóc cô ấy là nghĩa vụ của người chồng là tôi đây, khách sạn của ông chủ Lưu hẳn là không ít khách, anh bỏ bê việc làm ăn để quan tâm ột cô nhân viên...thật sự là khiến người khác cảm động...Lão Vương!” Đột nhiên, Ông Nhất Sơn gọi một vệ sĩ đến, “Anh lái xe đưa ông chủ Lưu về khách sạn.”

Nói xong, anh ta đứng dậy, bày ra điệu bộ tiễn khách, “Tôi còn có một số việc phải xử lý, không giữ anh ở lại ăn cơm được, sau này anh có chuyện gì khó khăn thì cứ tìm tôi.”

Lời nói thì khách sáo, nhưng người lại không hề khách sáo, dứt tay vào túi quần rồi đi lên tầng.

Lưu Đông Khải hơi khó chịu, nhìn người ngạo nghễ này, anh lại thầm lo cho Hứa Triển. Nhưng người ta lấy thân phận chồng để nói chuyện, anh lại yêu cầu muốn gặp Hứa Triển, đúng là dễ gây hiềm khích, nếu như mang đến bất lợi cho cô thì chính anh cũng không yên lòng.

Nghĩ vậy, Lưu Đông Khải không thể làm gì khác hơn là đứng dậy rời đi.

Đi được hai bước, anh lại nghĩ, hay là cứ giữ ba lô lại, vì trong ba lô có món quà anh muốn tặng cho Hứa Triển, hy vọng rằng thứ này có thể đến được tay cô.

Người kia không thích hợp với Hứa Triển, nhớ lại những hoàng hôn, cô ngồi lẻ loi ở bờ hồ, tìm anh lại khe nhói. Không được! Nhất định phải tìm cơ hội gặp lại cô ấy một lần. Lưu Đông Khải thầm hạ quyết tâm.

Nhưng sau khi Lưu Đông Khải đi, chiếc ba lô đã rơi vào tay Ông Nhất Sơn.

Mở ra xem, anh ta phát hiện, ngoài quần áo và tiền thì còn có một chiếc hộp gỗ. Mở ra tiếp, bên trong là một đĩa trà bằng trúc, trên đó có khắc hình một cô gái với mái tóc dài ngồi cạnh khung cửa sổ dưới ánh trăng, khuôn mặt tỉ mỉ chi tiết, rõ ràng là Hứa Triển.

Lật mặt sau của chiếc đĩa, ở một chỗ không dễ thấy có câu thơ: Minh nguyệt bất am ly hận khổ, tà quang đảo liễu xuyên chu hộ.

*Dịch: Dì nguyệt liễu gì người chiếc bóng,

Thâu canh ánh sáng xiên song trống. (Bản dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

- Đây là 2 câu thơ trong bài “Điệp luyện hoa” của Ân Thù.

Món đồ được làm rất tinh xảo, nhất định là ông chủ Lưu đã phải mất vài đêm không ngủ. Sông nước Giang Nam quả nhiên là nơi nuôi dưỡng cảm xúc! Mấy tháng sống cạnh nhau, không biết Hứa Triển đã làm thế nào mà quyến rũ được ông chủ học vấn uyên bác này đến mức hồn bay phách lạc, chẳng những liều mạng cứu cô mà còn tự mình khắc lên đĩa gỗ để truyền đạt tình ý.

Thật cảm động!

Ông Nhất Sơn ngồi trên chiếc ghế dài ở ban công thư phòng, đặt chiếc đĩa lên bàn trà làm bằng đá, cầm lấy cái búa, đập vài nhát cho nát vụn!

Lúc anh ta gọi y tá vào dọn dẹp, cả ba cô nàng đều ngẩn nước mắt, giấc mộng khi mới gặp ông chủ đẹp trai này đã hoàn toàn tan biến.

Lúc Hứa tiểu thư kia còn đang nằm viện, ba cô đã được thuê đến biệt thự này, ngoài sắp xếp phòng bệnh thì còn phải chăm lo cho cuộc sống ăn nghỉ của chủ nhân.

Vị Ông tổng này, vừa nhìn đã biết là người thành đạt, nhưng mới một tuần đầu tiên, anh ta chẳng làm gì, cũng không đi đâu, chỉ nằm trên ghế salon, buồn bực uống rượu.

Dáng vẻ chán chường kia thật đúng là khiến đám y tá hỉ hoan, đây nhất định là cách người đàn ông dùng để chữa vết thương lòng. Chữa xong vết thương lòng, anh ta sẽ cùng cô y tá xinh đẹp viết một chuyện tình nồng cháy chốn Giang Nam sương khói mờ ảo! Nhưng mỹ nam chỉ uống rượu, uống rượu chứ không muốn hít gió Giang Nam, quả thực là người đàn ông đến từ Siberia hoặc Nga*! Đồ dùng trong phòng đều bị đập vỡ, như thể có cơn gió lốc tràn qua vậy.

* Ý nói là rất lạnh lùng.

Mấy cô gái ngồi trong phòng bên cạnh mà ôm nhau, nếu không vì tiền lương cao, tiền thưởng còn cao hơn, thì các cô đã bỏ đi rồi.

Cũng may là anh cảnh sát đẹp trai tên “Lý Phong” đến khuyên bảo ông chủ của họ.

Sau đó thì thật vất vả, Hứa tiểu thư ra viện và đến ở, ông chủ Uông không uống rượu nữa, nhưng mấy ngày vẫn lưỡng lự trước cửa phòng bệnh, dùng ánh mắt thâm sâu nhìn cánh cửa chứ không đi vào trong.

Hôm nay, rốt cuộc thì ông chủ cũng cầm theo một tập tài liệu vào phòng bệnh, còn cầm búa đến dọa người. Không biết vị Hứa tiểu thư kia là người trong lòng anh ta hay là cái đinh trong mắt anh ta, mà chỉ phí ăn mặc của cô ấy đều cao ngất ngưỡng, nhưng thái độ của ông chủ với cô ấy thì... Vừa rồi họ vệ sinh cơ thể cho Hứa tiểu thư, nhìn làn da trắng mịn nhưng chỗ xanh chỗ tím, nếu như tổ cáo bạo hành gia đình, thì đúng là có một người!

Người có tiền cũng biến thái! Đây là chân lý chuẩn một trăm phần trăm!

Uông Nhất Sơn không biết mình đã phá vỡ giấc mộng của mấy cô gái, sau khi đập vỡ đĩa trúc, anh ta nhắm mắt lại ổn định tâm tình. Sau đó, anh ta lại gọi một cú điện thoại cho trợ lý đang ở khách sạn gần đó, sai cậu ta mang văn kiện mà Hứa Triển vừa ký đi.

Vừa rồi, anh ta không hề nói dối Lưu Đông Khải, bởi vì chậm nhất là đến ngày mai, giấy chứng nhận kết hôn của anh ta và Hứa Triển sẽ về tay.

Qua lần bỏ trốn này của cô, rốt cuộc, Uông Nhất Sơn cũng ý thức được việc phải dùng pháp luật để trói buộc cô.

Có lẽ do vừa rồi bị Hứa Triển cắn một cái, vết sẹo trên vai lại âm ỉ đau, kiểu đau râm ran này, e rằng không thể tiêu tán ngay được.

Những chương ngại vật ngăn cản anh ta giữ cô lại làm của riêng mình đã bị anh ta xóa sổ sạch sẽ.

Về lễ cưới, chờ cô bình phục là sẽ tổ chức, mời đông đủ bạn bè xa gần, cử hành long trọng. Anh ta muốn cho tất cả mọi người biết rằng, Hứa Triển là vợ của Uông Nhất Sơn, bất kể kẻ nào cũng đừng hòng phá đám!

Còn cô, tốt nhất là cô nên biết, cả cuộc đời này, không thể có chuyện anh ta buông tay cô.

36. Chương 36

Qua nửa tháng, xương cốt của Hứa Triển đã hồi phục tương đối, lớp bột bó chân cũng đã được tháo, vảy ở cổ tay đã bong để lộ mảng da non hồng hồng.

Bác sĩ nói, mặc dù vết thương tương đối ổn nhưng ngồi máy bay lâu sẽ có chút ảnh hưởng đến các khớp xương, nhất là lúc máy bay hạ cánh, khó tránh khỏi việc áp suất đè các mạch máu, dễ gây nhiễm trùng vết thương. Vì vậy, họ được đề nghị đi xe lửa trở về.

Nhưng Uông Nhất Sơn không vội, nhân dịp này, anh ta dẫn Hứa Triển đi du lịch.

Rõ ràng là vì lần chạy trốn vừa rồi của Hứa Triển, bây giờ, dù đã có Uông Nhất Sơn ở bên cạnh cô nhưng vẫn có hai tay vệ sĩ đi theo.

Tính ra, đã gặp lại anh ta được hơn một năm, nhưng tất cả tâm tư Hứa Triển chỉ có đúng một việc là làm thế nào để thoát khỏi anh ta. Tuy nhiên, đối với Uông Nhất Sơn, cô lại không hiểu chút nào, cũng không có hứng thú tìm hiểu. Công ty anh ta ở đâu, anh ta thích gì, cô đều không biết.

Có lẽ do khí hậu Giang Nam ôn hòa, tâm lý cũng được cải thiện rõ ràng. Cũng có lẽ là do lần chạy trốn này đã để lại một ký ức kinh hoàng, khiến Hứa Triển nghĩ lại mà sợ, thế nên cô tạm thời thôi cứng đầu, bình thần ở bên anh ta.

Thời gian không dài, hiểu biết của Hứa Triển về Uông Nhất Sơn đã có nhiều hơn.

Cô phát hiện ra, anh ta là một công tử vô cùng kỹ tính, từ ăn mặc đến ngủ nghỉ, cái gì cũng kén chọn. Trước kia ở biệt thự, mọi bữa đều do dì Lưu – người hiểu rõ khẩu vị của anh ta phụ trách, nên sự khó tính ấy không bộc lộ ra. Còn giờ, dù đã thuê đầu bếp là người nổi tiếng của địa phương, nhưng cách nêm nếm không thể trăm phần trăm hợp ý anh ta.

Ông chủ Uông không được ăn ngon, liền ném đôi đũa ra, trừng mắt nhìn bát đĩa, không chịu ăn gì nữa, vẻ mặt thối hoắc như đồng phân. Kiểu kén ăn này, ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không đến mức đó.

Hứa Triển không có tật xấu như vậy, dưới sự săn sóc của “đồng phân” kia, bỗng nhiên lại ngon miệng hẳn. Cũng may là Uông Nhất Sơn không nổi cáu trong bữa ăn mà thường trút giận lên đầu bếp sau đó.

Đầu bếp lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, cuối cùng dứt khoát giả ốm xin nghỉ. Nhất thời không thể tìm được đầu bếp, đồ ăn bên ngoài thì ném quá nhiều gia vị, ngay cả khi Hứa Triển đã từng sống ở vùng sông nước này cũng không ăn nổi.

Một hôm, Hứa Triển nhàm chán nên đi vào bếp, lấy nguyên liệu sẵn có trong tủ lạnh nấu một bát canh đầu cá hầm. Từ nhỏ Hứa Triển đã lăng xăng vào bếp với mẹ, đáng tiếc là những món cô làm khó mà được đưa lên phòng chính, sau này vào biệt thự, nhìn dì Lưu nấu ăn, mưa dầm thấm đất, cũng học được vài món đặc biệt. Nếu không vì vậy, khi xin vào làm trong khách sạn, cô đã chẳng tự tin như thế.

Qua nhiều ngày rèn luyện, thao tác của cô đầu bếp đã thành thục hẳn!

Trong chiếc nồi đất nhỏ, nước canh có màu trắng sữa, đầu cá ninh nhừ, hơi sền sệt, những miếng đậu phụ, ớt và tỏi sôi cùng nước canh, bên trên được rắc thêm vài cọng hành xanh thái nhỏ.

Tiết trời hanh khô dễ khiến con người mệt mỏi, về tối se se lạnh mà được uống canh cá đậm đà thì cực kỳ bổ dưỡng.

Nhưng, Hứa Triển không được yên ổn thưởng thức bát canh. Uông Nhất Sơn ngửi thấy mùi thơm nên mò đến, kinh ngạc nhìn Hứa Triển đang đeo tạp dề. Anh ta không hề khách sáo, tự lấy bát và thìa, múc một bát, chẳng mấy chốc đã uống hết, sau đó còn chẳng thèm dùng bát, xới một bát cơm đổ vào nồi canh, đánh chén hết sạch.

Hứa Triển chưa được động đến một giọt canh nào, há hốc miệng nhìn tên cướp trước mặt.

“Thì ra em cũng biết nấu ăn.” Uông Nhất Sơn uống giọt canh cuối cùng rồi nói.

“Biết nấu không bằng biết ăn...” Hứa Triển đặt bát đũa xuống, tức giận lắm bầm.

Lần sau, cô thà gọi đồ ăn ngoài chứ nhất quyết không vào bếp.

Nhưng Uông Nhất Sơn đã được ăn ngon, thường xuyên đẩy Hứa Triển vào bếp. Hứa Triển làm lơ: “Tôi đang ốm, chân đau! Không đứng được!”

Uông Nhất Sơn lại bê một cái ghế đến, “Không sao, em ngồi nấu cũng được!”

Hứa Triển thật muốn cầm con dao phay chém chết anh ta! Không biết công ty của Uông Nhất Sơn đã đóng cửa hay thế nào rồi, thời gian nhàn rỗi của anh ta quá nhiều, đến nỗi có thể rửa rau thái hành với Hứa Triển. Công lực cầm búa của anh ta không tồi, nhưng cầm dao thì không được như vậy, thái miếng khoai tây dày như đế dép, hại Hứa Triển nấu mãi không nhừ. Đến khi thức ăn được bê lên, ông hoàng Uông Nhất Sơn lại hạ bậc, không còn kén ăn nữa, hào hứng ăn món mà Hứa Triển cố ý ớt thìa muối to, có điều là sau khi ăn liền tu ừng ực hết cả chai nước.

Hứa Triển biết Uông Nhất Sơn luôn mang một sự cố chấp khó hiểu với mình, được một người đàn ông như vậy yêu, nhiều lúc đầu óc mù mịt, cô cũng có chút cảm động. Đáng tiếc, nỗi cảm động này không thấm gì so với những tổn thương khắc cốt ghi tâm mà anh ta mang lại.

Yêu ai cũng được. Nhưng còn anh ta? Vĩnh viễn không thể!

Nhiều ngày không đi lại nên hơi mệt người. Hôm ấy nắng rất đẹp, Uông Nhất Sơn thuê hai chiếc du thuyền, một cho hai người họ, một cho hai tay vệ sĩ. Lái thuyền đi dọc sông ngắm cảnh cũng thật thú vị.

Hứa Triển ngồi trên chiếc ghế dựa làm bằng trúc mềm, trên đầu gối đắp một tấm chăn dày, vì Ônng Nhất Sơn sợ khí lạnh ảnh hưởng đến vết thương ở chân nên mới đắp cho cô.

Ônng Nhất Sơn là người như vậy, cố hết sức tạo ra vết thương trên người bạn, rồi lại cố hết sức chăm sóc, che chở.

Hứa Triển ngồi lì ở mui thuyền, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, bên tai cô mơ hồ truyền đến tiếng nước bắn ào ào. Cô mở hé mắt nhìn, không biết Ônng Nhất Sơn đã thay quần bơi từ lúc nào, cùng một tay vè sĩ nhảy xuống sông bắt cá.

Khả năng bơi của Ônng Nhất Sơn tốt thế sao? Cơ thể săn chắc được bọt nước làm sáng lên, chỉ tay không mà anh ta đã bắt được một con cá to. Thấy Hứa Triển mở mắt, anh ta liền lau nước trên mặt rồi nói: “Tôi nấu cho anh ăn!”

Hứa Triển tròn mắt, tỏ vẻ bà đây không phải đầu bếp không công cho anh!

Ônng Nhất Sơn nhìn thấy vẻ mặt khinh khỉnh của cô cũng không tức giận, chỉ cầm lấy con cá bằng một tay, cố ý đưa tay về phía mui thuyền để bọt nước bắn vào mặt Hứa Triển.

Hứa Triển vội vàng lấy chăn che kín mặt, tức giận nói: “Đừng làm loạn! Cẩn thận quỷ sông lời anh xuống đấy!”

Một lúc lâu không thấy động tĩnh, Hứa Triển cẩn thận bỏ chăn xuống thì thấy Ônng Nhất Sơn vẫn cầm cá nhìn mình chăm chăm, đột nhiên lại ném con cá xuống rồi bám vào mạn thuyền, chậm rãi trèo lên khoang, cả người ướt sũng mà ôm cổ Hứa Triển, “Em...nhớ ra rồi?”

Nhớ ra cái gì? Hứa Triển ngây ngẩn. Nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của cô, hoa lửa trong mắt Ônng Nhất Sơn dần lụi đi, anh ta buông tay rồi cầm lấy chiếc khăn bông ở bên cạnh lau người.

“Ônng Nhất Sơn...Rất cuộc anh thích tôi vì cái gì? Ngày trước, chúng ta chỉ ở gần nhau trong đúng kỳ nghỉ đông, chỉ có vài ngày, anh thích tôi vì cái gì chứ? Tôi sửa bỏ nhé!” Cô nàng thật sự sốt ruột, đây chính là điều mà cô nghĩ mãi không ra.

Ônng Nhất Sơn dừng tay lại, anh ta nhìn Hứa Triển, “Rất cuộc nào em bị con lợn nào gặm mất rồi? Sau kỳ nghỉ đông đấy, anh lập tức chuyển đến trường em, ngày nào em cũng leo đèo theo anh đi ăn, chúng ta ở bên nhau một năm trời...Sao em lại quên hết sạch thế hả?”

Hứa Triển ngây ngẩn, trong đầu đang cố tìm lại quãng thời gian đó, nhưng giấc mơ mà Ônng Nhất Sơn nói, hoàn toàn không có dấu vết gì.

“Không đúng, kỳ nghỉ đông đấy, anh lừa tôi đến mỏ khoáng ở huyện, sau đó hầm bị sập, cả anh và tôi bị nhốt trong đó mãi mới được cứu ra...Sau đó, anh theo bố anh đi...”

Ônng Nhất Sơn có chút kích động, ném cái khăn trong tay đi rồi ôm lấy Hứa Triển, cùng chen chúc trên chiếc ghế, “Vào kỳ nghỉ đông đấy, đúng là em bị nhốt trong hầm, nhưng mà em khóc ghê quá, chưa đến nửa tiếng là anh đã thả em ra rồi...Còn lần sập hầm mà em nói, là lúc chúng ta bỏ nhà đi vào một năm sau đấy...Anh nghĩ em đã quên anh rồi, chỉ có anh là thẳng ngu, nhớ em mãi không quên được. Rất cuộc là em bị làm sao thế, trí nhớ xáo trộn lung tung, một năm đấy, sao em nói quên là quên được?”

Hứa Triển nghe Ônng Nhất Sơn nói hóa ngu ngơ. Cô cũng thấy có điều bất thường, sau khi ra viện, không hiểu sao mẹ lại chuyển cô sang một trường tiểu học khác, hơn nữa còn nhảy khối, hại cô phải chật vật học theo các bạn. Có điều, lúc ấy còn nhỏ, cũng có rất nhiều chuyện khác bị xáo trộn trong trí nhớ...Chẳng lẽ, cô thật sự bị mất trí nhớ của một năm đó?

Cô cảm thấy không phải là Ônng Nhất Sơn đang nói linh tinh, nên cau mày hỏi: “Bỏ nhà đi? Tại sao tôi lại bỏ nhà đi cùng anh?”

Lần này, Ônng Nhất Sơn không nói gì, anh ta chỉ nhìn mặt sông khe xao động, hồi tưởng lại câu chuyện của năm đó...

Năm ấy, trong một lần vô tình nghe trộm, họ biết từ bố mẹ mình một chuyện. Thì ra, họ có khả năng là anh em. Hứa Triển rất mừng, nghĩ mình có anh trai nên vui ra mặt, nhưng Ônng Nhất Sơn thì lại không

hài lòng chút nào. Không hài lòng là vì con ốc sên nhỏ này lại biến thành em gái mình. Vì vậy, cậu ta kéo cô diễn vở bỏ nhà đi, có điều, kết cục quá thảm hại.

Lúc ấy, cậu ta làm ầm lên một trận với bố ở trong bệnh viện, gầm gào đòi dẫn Hứa Triển theo, “Nếu nó là em gái con, sao không đưa nó đi theo!” Ông bố vẫn luôn nuông chiều cậu ta giờ lại cho cậu ta một phát tát, “Nhớ kỹ đây! Mày không có em gái! Nếu nói linh tinh trước mặt mẹ mày, để xem tao có đánh chết mày không!”

Sự hung dữ của bố khiến Ông Nhất Sơn khiếp hãi. Cậu ta mơ hồ cảm thấy, thân phận không ngờ của cô em gái này đồng nghĩa với việc, cậu ta và ốc sên nhỏ không thể ở cạnh nhau nữa, cho dù là anh em cũng không được!

Khi lớn lên một chút, rốt cuộc Ông Nhất Sơn cũng biết mẹ Hứa Triển là người thế nào. Đó là một người lăng lơ đã quyến rũ bố cậu ta, là đối tác phóng túng cùng bố khi mẹ cậu ta không có ở đó, thậm chí Hứa Thu Mạn còn trải qua một đêm cuồng hoan với ba người đàn ông, Hứa Triển chính là kết quả của sự dâm dăng đó.

Cô là đứa bé không được chúc phúc khi chào đời, sự tồn tại của cô là nỗi sỉ nhục cho bố cậu ta, là căn nguyên mọi sự xáo trộn ở gia đình cậu ta... Là đề tài không được nhắc đến, không được đề cập đến, không được nghĩ đến...

Nhưng, chính cậu ta cũng không hiểu tại sao, đã lâu như vậy rồi mà cậu ta không quên được thứ “nghiệt chủng” đó. Dịp nhà trường cho nghỉ, cậu ta đã lén trốn về huyện để nhìn thấy cô. Cậu ta thấy cô đã lớn hơn một chút, vẫn khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn là một đứa trẻ, nhưng lại như một tiểu thư mà chạy khắp các ngõ to nhỏ bán hàng.

Cô gái đó có thể là em gái cậu ta, có thể trong người mang dòng máu giống cậu ta. Mỗi lần ngồi trong xe, qua tấm kính cửa sổ, cậu ta lén nhìn bóng dáng cô ở con phố bên kia, từng kỉ niệm đẹp đã bị bụi phủ mờ lại trở nên sống động lạ thường.

Đôi tay linh hoạt kia từng tóm chặt lấy góc áo cậu ta, cái miệng đang cất tiếng rao kia từng nở nụ cười toe toét với cậu ta, còn cắn một miếng to vào que kem cậu ta đang ăn dở. Đôi mắt to tròn kia từng ngưỡng mộ nhìn cậu ta mò được cá dưới sông, sau đó còn bắt chước điệu bộ người lớn, híp lại rồi dạy dỗ cậu ta: “Thầy bảo không được tắm ao! Anh mau lên đây đi, đừng chơi nữa! Còn chơi nữa, cẩn thận quỷ sông lồi anh xuống đấy!”

Triển Triển, Triển Triển của anh!

Đã bao nhiêu lần cậu ta muốn đẩy cửa xe, muốn chạy đến gặp cô? Bố cậu ta không chấp nhận cô thì sao? Coi như chỉ có mình cậu ta, thì cũng có thể cho cô bé kia một cuộc sống tốt! Nhưng lúc đẩy cửa xe ra, cậu ta lại nặng nề kéo cửa lại. Cậu ta cảm giác được, nếu như ra nhận cô, sẽ có vài thứ thay đổi...

Sau này, cậu ta đủ dũng cảm, đứng trước mặt cô gái bán kem, kích động há miệng định gọi tên cô.

Nhưng, cô lại ngẩng đầu, như nhìn thấy người lạ mà xin lỗi, “Ngại quá, hết kem rồi, tôi phải dọn quầy!”

Thì ra chỉ có mình cậu ta nhớ mãi không quên, còn cô đã quên sạch. Một khắc ấy, cậu ta vô cùng xấu hổ, cho nên đã tức giận đá cái hộp xốp đựng kem ra một bên.

Cô gái vẫn mỉm miệng đánh đá như hồi bé, đáng vẻ mắng chửi người ta cũng rất hợp với xuất thân của cô.

Không phải lúc ấy cậu ta rất may mắn sao? Nhận thân quen với một con bé chợ búa như thế, thật quá mất giá trị!

Nhưng tại sao bao năm trôi qua, cậu ta vẫn không không chế được mà lén đi gặp cô, ghi lại từng khắc cuộc sống vất vả của cô?

Từ lúc nào, Ông Nhất Sơn phát hiện ra mình phát sinh tình cảm không nên có với cô? Anh ta không nhớ, anh ta chỉ nhớ rõ cảm giác tội lỗi, nó chèn ép khiến anh ta không thở nổi.

Vì vậy, anh ta chạy trốn ra nước ngoài, dùng việc học vất vả làm mê muội chính mình. Nhưng mỗi đêm, anh ta lại mở chỗ ảnh trong điện thoại ra, đôi lúc vừa nhìn vừa dùng tay giải quyết ham muốn của bản thân.

Nỗi tuyệt vọng sau mỗi lần đó đi cùng với nỗi hổ thẹn, nhục nhã. Anh ta không thể nảy sinh dục vọng với em gái mình...Nhưng, có phải, càng là thứ không có được lại càng ham muốn mãnh liệt?

Vì vậy, cuộc sống của anh ta dần trở nên phóng túng hơn. Đường như chỉ có vậy mới có thể che lấp được hố sâu thăm thẳm trong tâm trí...

Về nước, anh ta cố khống chế mình để không nhớ đến cô nữa, không đi hỏi thăm tin tức của cô, lại càng không muốn đi gặp cô, mặc cho trái tim mục nát trong một xó xỉnh ở cái hồ nhầy nhụa của mối quan hệ ruột thịt...

Một buổi chiều, chính lúc anh ta không đề phòng, cô đã xuất hiện một cách bất ngờ, xuất hiện ngay trước mắt anh ta.

Một giây đó, anh ta thậm chí còn tưởng mình sinh ảo giác.

“Em...là Hứa Triển?”

Hẳn nhiên, cô gái tỏ ra chần chừ trước lời chào hỏi của anh ta, còn sững sờ hỏi một câu, “Hả?”

Ý trời! Đây chẳng phải là ý trời sao?

Anh ta đã cố gắng hết sức tránh né cô rồi, nhưng ông trời đã đưa cô đến trước mặt anh ta...Giây phút ấy, tâm trí anh ta như đã bị con quỷ ẩn nấp bấy lâu nay chiếm giữ.

Tim anh ta đập loạn nhịp, ý cười trên mặt càng sâu hơn, “Thì ra đúng là em! Sao? Không nhận ra anh?” Đang nói chuyện, anh ta cởi áo khoác, kéo thấp áo để lộ ra vết sẹo hình bán nguyệt.

Cô gái sững sốt, sau khi vỗ vỗ trán thì thốt lên: “Chó ghê!”

Chó ghê? Lòng anh ta trầm xuống. Cô ấy chỉ nhớ cái này thôi sao? Cách gọi thân thiết “anh Tiểu Sơn” đã bị chó gặm mất rồi sao? Có lẽ là do gương mặt anh ta khó nhìn, anh ta thấy cô cười khúc khích, ngượng ngùng vỗ trán.

Thấy cô cười đến cứng hai gò má, anh ta dứt khoát giơ tay ra, “Anh là Uông Nhất Sơn, đã lâu không gặp.”

Cô không bắt tay anh ta, trong mắt không giấu nổi vẻ ghê sợ. Chết tiệt! Cô có tư cách gì mà ghê sợ anh ta?

Anh ta cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi thu tay lại và đút vào túi quần, lại điềm đạm nói: “Em là sinh viên ở đây? Học ngành gì?”

Nhưng cô không trả lời, lúc đó mà đáp lại thì sẽ vô cùng vụng về, cho nên chỉ có thể bỏ chạy. Xem ra, lần gặp lại này không khiến cô vui vẻ.

Là phản ứng quá rõ ràng của mình khiến cô ấy sợ? Đã khiến cô ấy thấy được suy nghĩ kinh khủng trong đầu mình? Hình như cô ấy đã quên mình hoàn toàn rồi.

Như vậy cũng tốt, coi như không quen biết. Có lẽ nào...cô ấy không có quan hệ huyết thống với mình? Vậy thì cứ coi cô ấy là người con gái bình thường đi, để cô ấy từ từ lĩnh hội được sự sung sướng của dục vọng, giống như mẹ cô ấy, biến cô ấy thành một người đàn bà thực sự!

Tựa vào cửa xe, trong lòng anh ta đang đấu tranh dữ dội, có sự vui sướng như điên, cũng có sự áp lực nặng nề. Trong lúc vô tình ngẩng đầu, anh ta lại chợt thấy cô đứng ở ban công ký túc xá.

Cô bé lén lén lút lút trốn sau giá phơi đồ, còn tưởng anh ta không thấy cô sao? Nhất thời, hai mắt anh ta híp lại, chậm rãi nở một nụ cười để lộ ra hàm răng trắng đều.

Hứa Triển! Em không thoát được đâu!

37. Chương 37

Tối hôm đó, Hứa Triễn nhất quyết không chịu vào bếp. Ông Nhất Sơn đã nghĩ ra một cách, dựng một lò nướng ngay trước sân biệt thự, gọi vệ sĩ ra mổ cá rồi tạt muối tiêu lên, nướng trên than hoa, chẳng mấy chốc mùi thơm đã bay khắp nơi.

Nướng xong con cá vàng óng, Ông Nhất Sơn cắt một miếng bong bóng cá, đặt vào đĩa của Hứa Triễn, sau đó tự tay mở chai rượu ướp lạnh mà vệ sĩ mới mang tới. Gió mát hây hây, nhìn những ánh tà dương cuối cùng ẩn hiện sau dãy núi xa xa, thưởng thức cá nướng thơm giòn, ngửi hương thơm ngát của sen trong hồ, dùng ngụm rượu mát lạnh giải tỏa nỗi mệt mỏi, thật sự là chuyện mỹ mãn nhất đời.

Không biết vì sao, mấy cô y tá vừa thấy ông chủ uống rượu liền biến sắc, lấy cớ trốn về phòng.

Ông Nhất Sơn uống rượu không nói làm gì, còn nửa ép nửa lừa Hứa Triễn uống. Đợi đến khi cô nàng đỏ mặt, đầu lưỡi lú lú, ngơ ngác xoa xoa đầu ngón chân, Ông Nhất Sơn liền hôn một cái lên trán cô rồi bế cô về phòng.

Mấy ngày qua còn bận tâm đến cái chân đau của cô, Ông Nhất Sơn tự nhận là đã khống chế tới mức tối đa chuyện phòng the. Nhưng giờ cô nàng say rượu, như một quả dương mai tẩm đầy rượu vang đỏ, quyến rũ người ta phải cắn vài miếng.

Nghĩ như vậy, đôi môi mỏng sần sùi, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh. Cô cau mày rụt người lại, đáng vẻ như đang rất buồn ngủ. Nhưng Ông Nhất Sơn đang hưng phấn, chưa ném thịt thì sao chịu rung chuông thu binh?

Cởi bỏ bộ quần áo mỏng của cô xong, anh ta cũng không thể chờ thêm nữa nên đã lao đến.

Anh ta từng nghĩ, chỉ cần chiếm được cơ thể này thì sẽ dập tắt được tình cảm lạ thường trong lòng, nhưng tại sao lại cứ như bị trúng kịch độc, không có thuốc giải, chỉ có thể tuyệt vọng tiếp tục.

Ngực Hứa Triễn hình như to hơn trước đây, làn da trắng mỏng đến độ có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ, dưới bụng là bụi cỏ rậm rạp, giữa hai bắp đùi chính là khu vườn bí ẩn tuyệt đẹp.

Ông Nhất Sơn đã quen với việc dùng lưỡi nhấm nháp chỗ đó, khiến cô gái nhỏ bủn rủn chân tay. Lúc đầu lưỡi càn rỡ đi vào, mật ngọt liền tuôn ra, chảy qua khe mông thấm xuống ga giường.

Đáng tiếc, chén thuốc độc của ngày hôm nay không được uống rồi. Anh ta còn chưa kịp cởi quần thì đã nghe thấy có người gọi với từ dưới tầng: “Hứa Triễn! Hứa Triễn!”

Giọng nói to đến nỗi khiến Hứa Triễn đang ngà ngà say cũng phải mở mắt.

Sau đó là tiếng lộc cộc ở cầu thang.

Ông Nhất Sơn còn chưa kịp ngẩng đầu lên từ giữa hai chân Hứa Triễn thì một cô gái đã đẩy cánh cửa không khóa vào.

Hứa Triễn nhìn người vừa vào bằng ánh mắt mờ mịt, “Quách Lâm Lâm!”. Cô sợ hãi co người lại, đầu gối đập trúng mắt Ông Nhất Sơn.

Người vào chính là cô nàng Quách Lâm Lâm. Cô nàng vừa khóc vừa xông vào trong, còn chuẩn bị lao về phía Hứa Triễn, nhưng không ngờ ở đây đang diễn ra cảnh không thích hợp cho trẻ con! Hứa Triễn trong tình trạng quần áo không chỉnh tề, hai chân dang rộng, còn Ông Nhất Sơn...thì...mặt như quả táo đỏ rực, đôi mắt trợn trừng. Cô nàng xấu hổ không biết nên đi vào hay đi ra.

Lý Phong đi theo ngay sau cô nàng, nhanh tay nhanh mắt kéo cô nàng ngoắc ngoắc ra ngoài.

Ông Nhất Sơn nghiêng răng kéo chăn bọc kín Hứa Triễn, rồi bụm một bên mắt và rống ầm lên với người ngoài cửa: “Đã bảo hai người ngày mai hãy đến cơ mà?”

Lý Phong bắt đấm dĩ nhủ mày, “Cô nàng này khóc như nước chảy khỏi ầm ỹ, gào lên đòi gặp Hứa Triễn. Ông thương thằng bạn thân này với, cho cô nương này cất túi nước mắt đi!”

Nói xong, anh nắm lấy bả vai Quách Lâm Lâm và trách: “Đã bảo cô đừng chạy lung tung rồi! Mắt bị chọc mù chưa?” Còn đang nói chuyện, nhưng không đợi Ông Nhất Sơn ra phun lửa, Lý Phong đã kéo cô nàng xuống tầng dưới.

Quách Lâm Lâm đến đột ngột và bất gặp cảnh tượng hoành tráng như vậy, quả thật khiến Hứa Triễn như được uống một bát canh giải rượu thượng hạng.

Lý Phong khen cá nướng thơm, vừa nói vừa lôi Ông Nhất Sơn còn đang giữ về mặt thối hoảng xuống sân uống rượu. Hứa Triễn bưng trà xanh ra, kéo Quách Lâm Lâm đến cạnh bộ bàn ghế mây ở ban công tán gẫu.

“Hứa Triễn, tên Lý Phong kia không phải người!” Quách Lâm Lâm vừa nói vừa khóc nức nở, xem ra thần tượng trong lòng cô nàng đã sụp đổ rồi.

Hứa Triễn nghe thấy thế thì tâm trạng liền trùng xuống, vội vàng kéo tay cô nàng hỏi, “Anh ta làm gì cậu?”

Quách Lâm Lâm vừa khóc vừa nói: “Anh ta làm tớ sợ chết mất! Sau khi cậu đi, anh ta nhốt tớ trong phòng thẩm vấn, đập bàn loạn lên, còn còng tay tớ, hỏi cung đúng một ngày, còn không cho tớ ăn cơm nữa!”

Hứa Triễn bóp chặt tay cô nàng, “Anh ta còn làm gì nữa?”

Quách Lâm Lâm mở to hai mắt, “Thế đã đủ sợ rồi, còn làm gì nữa hả? Cậu biết lúc đấy tớ đói thế nào không? Suýt nữa là tớ gặm đèn, gặm bàn đấy! Sau đấy...sau đấy thì...anh ta dọa sẽ thả tớ sang Trung Đông, lại còn cho tớ xem đoạn phim máu me be bét, lúc tớ nhắm mắt không xem thì bị anh ta bóp tay. Anh ta nói tớ phạm tội bao che, phải bị ăn đòn...Cầm cự đến ngày thứ ba thì...Hứa Triễn, tớ xin lỗi, tớ...Cái gì cần nói tớ nói hết rồi, ngay cả chuyện cậu nhờ tớ gửi trang sức hộ!” Nói xong, Quách Lâm Lâm lại òa khóc vì sự áy náy khi đã bán đứng bạn.

Hứa Triễn thì lại thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, Lý Phong học cùng một thầy với Ông Nhất Sơn, biết đủ trò để dọa nạt những cô gái ngây thơ. Cũng không thể trách Quách Lâm Lâm được, cô nàng vốn nhất gan, chống cự được ba ngày đã là nhiều lắm rồi!

Cô tiện tay cầm khăn lau nước mắt cho Quách Lâm Lâm, hơi nghiêng đầu rồi nói: “Không sao, trung ương Đảng đã sớm nhìn ra tư chất phản bội của cậu, cho nên không trông cậy vào việc cậu có thể bảo vệ cơ mật. Đồng chí Quách, cậu giữ chân địch thành công, mặc dù đã thay đổi lập trường nhưng vẫn là đồng chí tốt. Tuy nhiên, lần sau, nếu có chuyện như vậy nữa thì đừng chống cự, đòi bọn họ ít tiền rồi có gì nói hết!”

Quách Lâm Lâm nghe xong thì càng áy náy hơn, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu lừa người ta, đều tại tớ cả, nếu không do tớ...tên Ông Nhất Sơn đã không tìm ra cậu...”

Hứa Triễn tỏ vẻ khinh thường, vỗ đốp một cái vào đầu cô nàng, “Đúng là không phải tại cậu mà! Có điều, tên Lý Phong kia đích xác không phải người, sao cậu lại đi cùng anh ta đến đây?”

“Không phải cậu sắp kết hôn sao? Lý Phong gọi tớ đến đây làm phù dâu!”

Nói xong, cô nàng lại thấy Hứa Triễn có vẻ rất ngạc nhiên, “Sao thế? Cậu không biết chuyện sắp kết hôn à?”

Đương nhiên là Quách Lâm Lâm biết Hứa Triễn không thích Ông Nhất Sơn, nhưng cô nàng không nghĩ chuyện kết hôn có gì to tát, cùng lắm là hai người thương lượng với nhau ổn thỏa. Nhưng cô dâu Hứa Triễn lại hoàn toàn không biết gì cả. Đến đây, cô nàng lại liên tưởng tới cảnh vừa rồi, rất có tính khiêu chiến với quan niệm của cô nàng. Chỗ đó...sao có thể hôn chỗ đó? Cứ cho là vợ chồng thì cũng không thể được!

“Lưu manh! Lưu manh! Lưu manh! Quá vô liêm sỉ!” Cầm phẫn quá, Quách Lâm Lâm ôm mặt quát lên như đọc thần chú.

Ông Nhất Sơn và Lý Phong ở dưới sân cũng nghe thấy. Đến khi Quách Lâm Lâm phát hiện ra Ông Nhất Sơn đang hung tợn nhìn mình thì lá gan to đùng ban nãy đã co rút lại. Dáng vẻ đó khiến Lý Phong cười ầm lên.

Hứa Triễn cười lạnh trong lòng, mấy hôm trước Ông Nhất Sơn bắt cô ký cái gì, rốt cuộc cô đã biết. Nhưng không nên biểu hiện rõ ràng trước mặt Quách Lâm Lâm. Chuyện xảy ra đã quá nhiều rồi, cô không muốn liên lụy đến bạn, cũng không muốn để cô nàng lo ỉn.

“À, đương nhiên là biết, có điều...Tớ không nghĩ anh ta sẽ gọi cậu đến...Phải rồi, lúc cậu về huyện, có nghe tin gì về mẹ tớ không?”

Thấy Quách Lâm Lâm lắc đầu, Hứa Triển bưng tách trà lên, uống một ngụm. Trước đây, cô không thích uống trà, cuộc sống đã đủ khổ rồi, sao phải uống loại nước đắng ngắt này? Nhưng bây giờ, cô phát hiện ra, càng đắng lại càng có thể làm cho người ta tỉnh táo, nếu thường thức từ từ thì còn có thể thấy được vị ngọt ngào, lại thoáng thấy cảm giác hạnh phúc.

Không có sự đồng ý của Uông Nhất Sơn, Lý Phong cũng không thể nào đưa Quách Lâm Lâm đến gặp cô, cách thông báo tin kết hôn này thật đặc biệt. Không dám đối mặt nói với cô, có phải vì sợ cô lại bỏ ăn bỏ uống, làm âm lên một trận? Hay là mượn Quách Lâm Lâm để áp đảo tinh thần cô —— nếu không nghe lời, anh ta sẽ xử lý người nhà và bạn bè cô?

Chỉ với một tờ giấy trói buộc, anh ta đã giam cô một cách hợp pháp! Chuyện đó với chuyện cô bị anh ta trêu đùa lúc này có gì khác nhau? Điều duy nhất cô nghĩ đến lúc này là, trước khi cưới anh ta, liệu cô có được gặp mẹ một lần?

Lý Phong cười đủ rồi mới quay ra hỏi Uông Nhất Sơn, “Định kết hôn thật à? Ông suy nghĩ kỹ chưa, còn trẻ mà, chơi bời đủ chưa?”

Uông Nhất Sơn không nói gì, cầm cốc rượu uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, Lý Phong nhất quyết lôi Quách Lâm Lâm còn đang quyến luyến ra về.

Uông Nhất Sơn nín thở chờ câu trả lời của Hứa Triển.

Hứa Triển tỉnh táo nói có thể kết hôn với anh ta, nhưng muốn gặp mẹ. Khi ấy, Uông Nhất Sơn thở phào nhẹ nhõm, liền sau đó lại trầm mặc, cuối cùng cũng gật đầu.

Cuối cùng, cô dâu Hứa Triển cũng biết, lễ cưới của mình được tổ chức vào tháng sau, địa điểm không phải ở trong nước mà ở một hòn đảo nhỏ thuộc Hawaii, Mỹ.

Bạn bè của Uông Nhất Sơn gần như có ở khắp nơi. Nghe nói, hòn đảo này mới được một người bạn của anh ta mua, nhân cơ hội này, anh ta muốn tổ chức một đám cưới đặc biệt luôn.

Trong phòng ngủ của căn biệt thự nhỏ, Hứa Triển đang thử bộ áo cưới mới được chuyển từ Pháp về.

Đây là bộ váy cưới của Vera Wang, kiểu dáng độc đáo mà tao nhã, được xếp tầng bởi nhiều lớp voan mỏng, từ đầu đến chân toát lên vẻ sang trọng cao quý, khiến Hứa Triển mang một vẻ hoàn toàn khác lạ.

Uông Nhất Sơn luôn hào phóng về mặt vật chất, ngay cả trang phục cho phù dâu Quách Lâm Lâm cũng là bộ váy hồng cùng nhãn hiệu.

Nhưng Quách Lâm Lâm chứng kiến, cô gái mặc bộ váy xa xỉ và vắn tóc cao trong gương, không hề nở nụ cười hạnh phúc.

38. Chương 38

Hứa Triển vẫn lo Uông Nhất Sơn sẽ nuốt lời. Nếu anh ta nhất quyết không cho cô gặp mẹ, cô có thể làm gì anh ta chứ?

Uông Nhất Sơn vẫn lững lờ một thời gian, thật ra là mượn gió bẻ măng, có cái cố lẩn qua lẩn lại trên giường với Hứa Triển.

Hứa Triển biết anh ta chỉ ưa mềm chứ không thích cứng, nên đành để mặc anh ta làm đủ trò xằng bậy.

Ít lâu sau đó, anh ta gọi trợ lý ra sân bay đón mẹ Hứa Triển.

Khi thấy mẹ bước vào biệt thự, cô thật sự thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức nhào đến ôm lấy Hứa Thu Mạn.

Đã lâu không gặp, những nét già nua trên mặt mẹ cô không thể che đi được. Mái tóc hay búi sau đầu đã điểm hoa râm.

“Mẹ...” Gọi một tiếng xong, cô không còn biết nói gì nữa. Hứa Thu Mạn cũng vậy, nước mắt lã chã rơi trên gương mặt điểm nếp nhăn.

Ông Nhất Sơn rất khách sáo với mẹ vợ tương lai. Trước mặt Hứa Triển, anh ta vừa rót trà vừa hỏi thăm. Nhưng Hứa Triển phát hiện ra, mỗi khi Ông Nhất Sơn nói chuyện với mẹ cô, thân thể anh ta đều có chút cứng nhắc.

Thấy Ông Nhất Sơn ngồi xuống ghế, có vẻ như định nói chuyện cùng hai mẹ con cô, Hứa Triển cắn môi, nói với anh ta: “Em muốn nói chuyện với mẹ một lát.” Ông Nhất Sơn không nhúc nhích, nhìn Hứa Triển chằm chằm.

Hứa Triển cũng không chịu thua, trừng mắt nhìn anh ta. Cuối cùng, Ông Nhất Sơn phải nhượng bộ, chậm rãi đứng dậy và nói với bà Hứa: “Cô với Triển Triển cứ tâm sự đi, lát nữa cháu sẽ gọi hai người xuống ăn cơm.”

Đợi Ông Nhất Sơn đi, Hứa Triển mới kéo tay mẹ lại, thì thầm: “Mẹ...Dạo này mẹ thế nào?”

Hứa Thu Mạn cố nén nước mắt lại, “Ồn, còn con...phải chịu khổ rồi.”

Hứa Triển biết thời gian của mình và mẹ có hạn, chỉ có thể nói ngắn gọn nên hỏi thẳng luôn: “Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết không, rốt cuộc là con với Ông Nhất Sơn đã xảy ra chuyện gì?”

Cho dù mẹ không nói, cô cũng mang máng đoán được chuyện năm đó đã khiến mẹ đau buồn mức nào. Khi mẹ khóc thất thanh, nghẹn ngào kể ra chuyện năm đó, Hứa Triển chỉ cảm thấy ruột gan mình như bị lửa nóng nung đốt.

Là dạng cảm thú như thế nào mới có thể phá hủy cuộc đời của một cô gái như vậy?

Còn cô...lại chính là kết quả của cuộc cưỡng bức hung bạo đó! Trong người cô đang chảy dòng máu không sạch sẽ đó!

Hứa Triển cảm thấy cổ họng như bị thứ gì đó bóp nghẹt, thở mạnh thế nào cũng không ra. Cô nhìn người phụ nữ yếu đuối và đáng thương trước mặt. Năm ấy, suy nghĩ như thế nào mới khiến bà quyết định sinh cô? Mang thai, sinh hạ, và kiên cường nuôi cô khôn lớn?

Cô từng oán giận mẹ đã bỏ quên mình sau khi sinh em, nhưng giờ nghĩ lại, cô cảm thấy, tình yêu mẹ cho đi quý giá nhường nào!

Giờ phút này, hình ảnh mẹ ngồi cặm cùi khâu vá dưới ánh đèn không sao xua đi được...

“Triển Triển, con không trách mẹ chứ? Nếu không vì Ông Nhất Sơn đột ngột xuất hiện, mẹ thật sự hy vọng cả đời này con không biết chuyện đó...”

Hứa Triển ôm cổ Hứa Thu Mạn, chặn ngang lời tự trách của bà.

“Mẹ, mẹ đừng nói gì nữa, mẹ không làm gì sai cả...”

“Triển Triển, con không phải lo gì cả, mẹ với em con đều ổn. Có điều, bây giờ con đã rõ chưa? Con tuyệt đối không thể lấy Ông Nhất Sơn được!”

Nghe xong, Hứa Triển trầm mặc. Cô cầm chiếc khăn tay trên bàn, cẩn thận lau nước mắt ẹ.

“Mẹ, mẹ còn nhớ lúc con bé không? Nhà hàng xóm có một ông béo hay đứng ở cửa gọi con sang nhà ông ta ăn kẹo đường.”

Hứa Thu Mạn sững sốt, không hiểu vì sao con gái lại nhắc đến chuyện này. Vì chuyện của mình, bà luôn trông chừng con gái rất cẩn thận, luôn dặn con không được tùy tiện sang nhà người khác, hơn nữa ở nhà bên có một lão già độc thân gần năm mươi tuổi, lúc nào cũng thích trêu ghẹo bọn trẻ con, bà cực kỳ đề phòng lão ta.

“Mặc dù con không ăn kẹo đường của ông ta, nhưng có những đứa con gái khác sang đây. Nhưng mà lúc về, bọn nó thường khóc với con, con hỏi làm sao cũng lắc đầu không nói. Có một đứa thân với con đã nói, lão béo kia thò tay vào trong quần nó...Cho nên, hôm sau con đã lén đặt một cái bẫy chuột trước cửa nhà lão. Kết quả là lúc sáng đi ra khỏi nhà, lão bị bẫy kẹp trúng chân. Lão tức sôi máu chửi ầm cả lên, thế nên con bị Trương Đại Hiền đánh một trận. Lúc ấy, ai cũng bảo con nghịch dại, thật ra, con bị đánh nhưng không hối hận tí nào.”

Nghe thế, Hứa Thu Mạn toát mồ hôi lạnh. Nhớ tới lão béo từng làm hàng xóm với mình năm năm, bà không khỏi nghĩ lại chuyện của con gái, lúc ấy còn liên tục hỏi con gái có sang nhà lão ta không.

Sau khi nghe con gái cam đoan, bà thở dài một hơi, rồi cũng không bắt con nói nguyên nhân sự việc.

Hứa Triển nắm tay mẹ, “Mẹ, mẹ không phải lo cho con đâu, Ông Nhất Sơn đối xử với con rất tốt, trông anh ấy lạnh lùng nhưng tuyệt đối không đánh phụ nữ như Trương Đại Hiền. Còn lão súc sinh Ông Dương...quan hệ của Ông Nhất Sơn với bố anh ấy không tốt, con cũng không có nghĩa vụ phải hầu hạ bố chồng, mẹ càng không phải lo con chạm mặt ông ta...Tin con đi mẹ, con sẽ ẹ nửa đời sau không phải lo chuyện áo cơm.”

Hứa Thu Mạn không ngờ rằng sau khi mình nói hết chuyện cũ, Hứa Triển lại vẫn cứng đầu muốn lấy Ông Nhất Sơn.

Bà hơi sững sờ, muốn mở miệng mắng Hứa Triển nhưng lại không biết mắng gì. Bà sững sờ một lúc lâu, chợt thấy con gái bình tĩnh gọt táo ỳnh.

Con gái bà lớn thật rồi, trước kia đều là bà gọt táo, vậy mà giờ bàn tay kia lại khéo léo gọt được một vòng dài vỏ táo...Đôi tay đó thật đẹp! Thon dài, trắng mịn, không giống những ngón tay thô ráp như cành củi khô của bà.

Cuộc sống an nhàn mới là thứ mỹ phẩm tốt nhất của phụ nữ.

Dù sao thì Hứa Triển cũng không có quan hệ huyết thống với Ông Nhất Sơn, chàng trai kia đúng là rất xuất sắc, gia thế hoành tráng. Nếu như anh ta không phải là con trai của Ông Dương, có lẽ bà mẹ vợ như bà sẽ vui mừng đến nổi mất ngủ.

Con gái bà sinh ra trong gia đình nghèo khổ, khó tránh khỏi khát vọng chim sẻ hóa phượng hoàng, gặp được chàng trai như vậy, sao lại không động lòng?

Câu chuyện quá khứ khiến người ta buồn nôn, chẳng phải là bà vẫn muốn con gái hoàn toàn quên đi sao? Hôm nay, con gái bà không bị ảnh hưởng quá nhiều bởi câu chuyện đó, như vậy...hẳn là nên vui mừng? Nghĩ vậy, bà lại nhớ đến trò nực cười mình muốn đi giết Ông Dương, lại không khỏi phiền muộn: Nếu Ông Dương bị mình giết chết, thì đúng là nhân duyên của con gái đã bị mình phá hoại rồi. Đến lúc đó, Triển có hận mình không?

Cứ như vậy, bất chợt nghe thấy chuyện con gái đi làm dâu nhà họ Ông, bà lại có cảm giác phiền muộn xen lẫn uất ức khó tả này, cảm giác ấy lặp đi lặp lại, đè nặng áp lực trong lòng bà.

Hôm đó, Hứa Thu Mạn không ở lại lâu. Lúc hai mẹ con tạm biệt nhau, Ông Nhất Sơn cũng đi ra với vẻ mặt bình thường, chỉ có điều, lúc nhìn Hứa Thu Mạn thì luôn không được tự nhiên.

Trước khi đi, Hứa Triển lấy tấm thẻ mà Ông Nhất Sơn cho ra, nhét vào tay mẹ, “Điểm tiếng Anh của em con không tốt, bây giờ con cũng không kèm nó được, mẹ mời gia sư đi, mua thêm ít quần áo ẹ nữa. Cái này là của mẹ, đừng đưa cho Trương Đại Hiền.”

Hứa Thu Mạn đặt tấm thẻ lên bàn, “Triển Triển, đây không phải là tiền của mẹ, mẹ không cầm được. Khổ thế nào mà chả sống được, bây giờ cũng ổn hơn trước nhiều rồi. Còn con, tự chăm sóc mình nhé, nếu bị ầm ức thì...cứ về nhà, lúc nào cũng còn dư bát đĩa.”

Nói xong, Hứa Thu Mạn liền quay người lên xe. Ông Nhất Sơn đứng cạnh cửa xe, chờ bà Hứa lên mới dặn dò tài xế đưa bà về cẩn thận, rồi đóng cửa lại, nhìn theo chiếc xe đang tiến ra khỏi biệt thự.

“Vừa rồi đứng ngoài cửa nghe rõ không?” Đột nhiên, Hứa Triển hỏi.

Ông Nhất Sơn chẳng cần suy nghĩ, anh ta không trả lời. Anh ta chẳng cần nói cho Hứa Triển rằng, cả căn biệt thự này có thiết bị giám sát, cho dù ở thư phòng dưới tầng, anh ta vẫn có thể thấy rõ cảnh ở tầng trên.

Mãi sau, anh ta mới chậm rãi nói: “Lễ cưới lần này, bố anh sẽ không tham gia, em có thể yên tâm đưa bác gái và cậu em trai đến.”

Hứa Triển nhướn miệng cười, “Tại sao? Chẳng lẽ tôi là con dâu xấu nên không thể gặp bố mẹ chồng?”

Ông Nhất Sơn khẽ nhún mày, không nói gì.

“Ông Nhất Sơn, sau này tôi cũng chẳng chạy thoát được, nhưng anh nghĩ kĩ chưa, anh thật sự muốn lấy tôi sao?” Hứa Triển đột ngột hỏi.

Ông Nhất Sơn không chất phác như mẹ cô, nếu như anh ta nghe lén cuộc trò chuyện của hai người, sao lại không đoán ra tâm tư của cô?

Còn cô, cô lại càng không muốn nhu nhược, thiện lương như mẹ.

Nếu như chỉ mình cô bị chèn ép, kiểu gì cô cũng chịu được, nhưng đám cầm thú đã nợ mẹ con cô một món nặng, cho dù phải liều mạng, cô cũng sẽ đòi lại!

Đột nhiên, Ông Nhất Sơn đưa tay sờ đầu Hứa Triển, mỉm cười, “Đương nhiên rồi, trừ anh ra, em còn có thể lấy ai được nữa? Anh còn muốn xem, xem em giăng cái bẫy chuột thế nào!”

39. Chương 39

Lòng dạ Ông Nhất Sơn rất thâm sâu, Hứa Triển biết rõ điều này.

Lúc trước, cô có thể hợp tác thành công với Bạch Gia Nặc để gài bẫy anh ta, hoàn toàn là do may mắn. Nổi hận với bố con họ, cô không giấu được, chỉ bằng cứ nói ra. Nghĩ đến ánh mắt khinh miệt của Ông Nhất Sơn với mẹ cô, cô nắm chặt tay, cắn mạnh móng tay vào da thịt.

Ông Nhất Sơn nắm tay cô, gỡ từng ngón tay ra.

“Thời gian trước, mẹ em có đến tìm bố anh.” Hứa Triển mở to hai mắt, trong lòng có chút bất an.

“Bà ấy lên cầm dao đâm bị thương bố anh.” Hứa Triển căng thẳng hỏi, “Mẹ tôi có sao không? Nhà anh có báo cảnh sát không?”

Ông Nhất Sơn lắc đầu, “Nếu như báo cảnh sát, hôm nay em gặp được bà ấy sao?” Thấy cô không nói gì, Ông Nhất Sơn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, “Trước đây, đúng là anh không biết rõ chân tướng, nhưng đừng hy vọng anh ấy nấy vì chuyện của mấy ông bà già! Mẹ em là người hồ đồ, xem xem bà ấy đã làm những gì! Bà ấy khiến đứa con gái mình sinh ra thật thê thảm, lại đến quấy nhiễu...cuộc sống của anh...”

Hứa Triển sắp nổi điên, “Anh là đồ khốn! Giống hệt bố anh!” Cô lao đến định đánh Ông Nhất Sơn nhưng đã bị anh ta tóm lấy cánh tay, “Triển Triển, em muốn làm một cô gái thông minh thì phải hiểu rõ, đừng giống như mẹ em, đừng ngoan hiền làm người nội trợ, tốt xấu gì cũng phải chơi được hết!”

Hứa Triển trừng mắt nhìn Ông Nhất Sơn, thật sự muốn đập nát vẻ mặt như cười như không của anh ta, có điều...rất cuộc là anh ta có ý gì?

Sau khi mẹ đi được vài ngày, giấc ngủ đêm của Hứa Triển không được tốt, mấy lần tỉnh lại khỏi ác mộng, cả người đầm mồ hôi, thấm ướt cả ga trải giường.

Ông Nhất Sơn luôn ôm cô, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô như dỗ một đứa trẻ. Nếu còn đang trong mơ, Hứa Triển sẽ ngoan ngoãn dựa vào ngực anh ta như con mèo nhỏ; Mà nếu đã tỉnh táo lại, cô sẽ đẩy mạnh Ông Nhất Sơn ra, ương bướng rứt vào một bên giường.

Mỗi lúc như thế, Ưông Nhất Sơn lại xuống giường, đứng trên ban công, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Thường thường, sáng dậy, Hứa Triển lại phát hiện ra đến bảy tám đầu mẩu thuốc lá ở ban công.

Chẳng bao lâu, thời gian làm lễ cưới đã đến. Ưông Nhất Sơn thuê hai chiếc máy bay, đưa cả đám bạn đến hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo này vốn không có tên, nhưng vị chủ nhân mới đã đặt cho nó cái tên “đảo Lại Nhân”.

Cái tên thật tuyệt vời. Ngồi thuyền đến đảo, điều đầu tiên đập vào mắt chính là bãi biển cát trắng, nước biển xanh trong, những áng mây trên trời hợp cùng một sắc cùng nước biển. Đặc biệt, màu nước biển đổi tùy theo ánh sáng, dường như biển rộng đang liên tục tự biến hóa bản thân, từ màu xanh nhạt, đến xanh trong, xanh ngắt, lại đến xanh thẫm. Cuối cùng, khi mặt trời xuống, những sự biến hóa ấy đã in sâu vào lòng người, khiến người ta chỉ thăm muốn ngồi lại bờ cát mịn thêm một lúc nữa, chụp một bức ảnh cùng cảnh sắc tuyệt đẹp này.

Khung cảnh nên thơ ấy đã bị đám khách khứa phá hỏng rồi.

Hứa Triển và Ưông Nhất Sơn đến trước khách khứa hai ngày.

Ở bữa tiệc nhỏ được tổ chức trước lễ cưới, Hứa Triển phát hiện, Bạch Gia Nặc cũng tới.

Vị công tử này đi cùng một cô gái tóc vàng mắt xanh, vận trang phục thanh nhã, hoàn toàn nổi bật giữa đám đông.

Thấy Hứa Triển, Bạch Gia Nặc để bạn gái lại, cầm một ly rượu đến cạnh Hứa Triển.

“Đã lâu không gặp, cô hấp dẫn lên nhiều rồi.” Những lời này của Bạch Gia Nặc không được tính là tăng bốc.

Lúc này, Hứa Triển mặc một chiếc váy hoa ngắn quây ngực, để lộ ra hai bắp đùi trắng nõn, mái tóc dài được búi cao, tôn lên cả gương mặt nhỏ nhắn. Một cô gái quê mùa, qua bao trải nghiệm đã trở nên quyến rũ, động lòng người.

Bạch Gia Nặc phát hiện, mỗi lần gặp Hứa Triển, hẳn đều cảm thấy cô nàng này đáng nhìn, nhất là đôi mắt to tròn kia, khi nheo nheo nhìn về phía hắn, hẳn đều mơ hồ thấy tim đập nhanh hơn.

Thấy “đồng bọn” đến chào hỏi, Hứa Triển mỉm cười, thoáng nhìn qua Ưông Nhất Sơn đang nói chuyện với khách quý, cô trả lời: “Đã lâu không gặp, mọi thứ ổn chứ?”

Bạch Gia Nặc cười khổ, “Nhờ cô bạn tặng, Ưông tổng xuất chúng đã thành cổ đông của công ty tôi rồi, việc làm ăn của tôi liệu có ổn không?”

Hứa Triển cup mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tôi nợ tiền Ưông Nhất Sơn, không có cách nào, chỉ có thể dùng cổ phần của anh, tôi...”

Trong lòng Bạch Gia Nặc đã hiểu, con cáo Ưông Nhất Sơn đã tìm được một con hồ ly, một đực một cái phối hợp, quả nhiên hãm hại tay đơn độc là hắn!

Nhưng lúc này, vẻ quyến rũ của con hồ ly đó khiến ánh mắt Bạch Gia Nặc phải đi tuần một vòng. Hắn đang định nói gì đó với Hứa Triển, nhưng Ưông Nhất Sơn đã đến, ôm eo Hứa Triển rồi bắt chuyện: “Bạch tổng có thể đến tham dự lễ cưới của chúng tôi, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này.”

Bạch Gia Nặc liếc qua bàn tay đang ôm Hứa Triển của Ưông Nhất Sơn rồi mỉm cười, “Lễ cưới lúc nào cũng thú vị mà, tham gia nhiều, có khi còn được xem cảnh không tầm thường, ví dụ như cô dâu chạy trốn...cũng không chán lắm.”

Ưông Nhất Sơn bị đá đếu, đương nhiên không chịu để yên, “Bạch tổng vui vẻ, tôi cũng được yên tâm. Nói như vậy, tác phẩm mà anh dốc hết công sức ra làm lại bị người ta mua với giá rẻ, chắc cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.”

Có qua có lại, Hứa Triển đã hiểu, cục diện rối rắm mình gây ra đã được Ưông Nhất Sơn thu dọn ổn thỏa.

Không buồn nghe hai tên cá mè một lứa này đấu khẩu, Hứa Triển lơ đãng chuyển tầm mắt, chợt nhìn thấy một vị khách bất ngờ —— Dịch Diễm Thu!

Thiệu phu nhân như được gió Hawaii thổi lên, khuôn mặt xinh đẹp, mặc chiếc quần ống dài màu kem phối cùng chiếc áo sơ mi thanh lịch, trông không giống phu nhân của một đại gia trung niên.

Nhưng thật ra, bây giờ, trông cô ta có vẻ tương xứng hơn hồi đi bên cạnh cục trưởng Thiệu.

Hứa Triển có chút kinh ngạc, lại lập tức nghĩ đến màn bắt gian mình sắp xếp, có lẽ là đã phá hỏng chuyện tốt của Dịch Diễm Thu. Có điều, không biết sau đó cô ta có ly hôn với cục trưởng Thiệu hay không?

Theo ánh mắt Hứa Triển, Bạch Gia Nặc cũng nhìn thấy một đôi kia, nên lập tức liếc nhìn về mặt khó chịu của Ông Nhất Sơn, mập mờ suy nghĩ rồi mỉm cười tươi rói.

Đúng lúc này, cặp đôi kia đi về phía Hứa Triển. Không hiểu sao, ánh mắt của người đàn ông trung niên kia khi nhìn Hứa Triển không giấu nổi vẻ chán ghét. Ngay lúc Hứa Triển đang nghi hoặc, có một người ở ngay cạnh cô ra chào hỏi với ông ta: “A, ông em Ông Dương, lâu quá không gặp!”

Dường như, dòng máu trong người Hứa Triển đông lại tức khắc. Ông ta...là Ông Dương? Một trong ba tên súc sinh hại đời mẹ cô?

Nếu không phải trước đó đã nghe nói ông ta nhiều hơn mẹ cô khoảng năm sáu tuổi, thì cô cũng không thể ngờ, ông ta cùng lứa tuổi với người mẹ khô héo của cô. Mái tóc dày đen nhánh, làn da bóng láng, hẳn nhiên người đàn ông này sống cuộc sống vô cùng thoải mái, chỉ riêng bông mắt hơi sưng, cho thấy sự mệt mỏi của ông ta.

Ông trời không có mắt sao? Tại sao người ác như vậy mà lại sống an nhàn tự tại, không hề mấy may suy nghĩ?

Giây phút ấy, Hứa Triển thật sự muốn cầm dao đâm chết lão mặt người dạ thú này.

Người họ Ông có gien tốt, mặc dù mấy tháng trước bị mẹ cô đâm một dao, nhưng bây giờ, trong bộ cánh hàng hiệu, ở ông ta vẫn toát lên vẻ đạo mạo, uy nghiêm. Khi ông ta dẫn bạn bè đến giới thiệu con dâu là Hứa Triển, ánh mắt vẫn lộ vẻ chán ghét, nhưng miệng thì liên tục khen cô con dâu ngoan hiền.

Hình tượng hiền lành thật sự chiếm được sự ngưỡng mộ của mọi người, ai cũng khen Hứa Triển có phúc, xuất thân tầm thường mà lại vào được nhà giàu, có được ông bố chồng tốt.

Ông Nhất Sơn thân nhiên chào bố, tìm cơ hội ghé vào tai Hứa Triển nói nhỏ: “Em không định nổi đóa lên giữa bữa tiệc đấy chứ?”

Hứa Triển cố gắng không chế cơn tức, cầm lấy một cốc đồ uống lạnh ở trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

Chờ khách khứa chào tạm biệt rồi về khách sạn Tân Hải ở cạnh biệt thự nghỉ ngơi, người nhà họ Ông mới ngồi lại phòng khách. Chỉ có điều, không hiểu tại sao Dịch Diễm Thu vẫn ngồi cạnh Ông Dương. Hứa Triển cũng hiểu ra trò đó, nhưng Ông Dương dường như dẫn cô ta xuất hiện ở bữa tiệc, vậy còn mẹ Ông Nhất Sơn đâu?

Không có người ngoài, màn diễn có thể dừng lại rồi. Sau khi Ông Dương nhìn về phía Hứa Triển, lỗ mũi xì ra một hơi, rồi ông ta dựa đầu vào thành ghế, gương mặt tản ra luồng khí lạnh lẽo. Tuy nhiên, Dịch Diễm Thu thì lại rất nhiệt tình, dáng vẻ đứng như một bà mẹ chồng.

Cô ta kéo bàn tay Hứa Triển nhìn một lượt, sau đó ôm vai cô và thân thiết nói: “Không hổ là cô gái được Sơn Sơn coi trọng, thật xinh đẹp. Lần đầu gặp, không biết nên tặng cô cái gì.” Vừa nói, cô ta vừa mở chiếc ví da cầm tay, lấy một chiếc hộp nhung tinh tế, lớp nhung ôm lấy một sợi dây mặt phỉ thúy, nhẹ nhàng đặt lên ngực Hứa Triển, “Nhìn xem, rất hợp với làn da của cô, nếu mặc một bộ màu đen thì càng tôn được miếng phỉ thúy này hơn.”

Lời là nói cho Hứa Triển nghe, nhưng đôi mắt cô ta lại liếc về phía Ông Nhất Sơn, đối tượng chính thức muốn lấy lòng vừa thấy đã hiểu ngay. Điều bộ của người bề trên như thế đã đủ chưa? Người không hiểu nội tình, cho dù có thô bỉ đến đâu cũng không thể đoán được, vị “mẹ chồng chuẩn” này đã từng “lăn lộn” với Tiểu Sơn của cô ta. Không hiểu công lực của Ông bố như thế nào? Có đủ để thỏa mãn đồ dâm phụ này không?

Uông Nhất Sơn thấy Hứa Triển không nhúc nhích thì liền đưa tay nhận lấy miếng phỉ thúy, coi như nể mặt Địch Diễm Thu.

“Làm chị Địch tổn kém rồi.” Nhưng không đợi Uông Nhất Sơn nói xong, Uông Dương đã hung dữ cắt ngang, “Cái gì mà chị Địch chứ! Gọi là dì! Hai ngày nữa, tao sẽ đi đăng kí với dì Địch, đến lúc đấy, mày còn phải gọi là mẹ!”

Hứa Triển mở to hai mắt, cố gắng nhịn, nhưng cuối cùng lại phì cười. Nhà họ Uông còn có thể hoành tráng hơn nữa không?

Nghĩ đến chuyện của một mẹ một con này, đột nhiên, Hứa Triển lại thấy, ông trời đã mở nửa con mắt rồi!

“Đồ không có phép tắc!” Đột nhiên, Uông Dương hung dữ nói.

Hứa Triển rút người lại, bày ra vẻ mặt trước nay chưa từng có, đúng kiểu bị người khác làm cho uất ức, cúi đầu, không nói câu nào.

Uông Nhất Sơn liếc nhìn Hứa Triển, sau đó tỏ vẻ khó chịu, “Thôi đi, không đến lượt bố giáo huấn vợ con, bố quản chuyện vợ vãn của bố đi!”

Uông Dương đã quen với tính tình ngỗ ngược của thằng con trai cứng, từ nhỏ, lúc không bằng lòng cái gì là lại gào ầm lên với ông ta.

Ông ta còn nhớ, khi đó Uông Nhất Sơn mới có chín tuổi. Vì ông ta ra ngoài lảng nhảng bị mắc bệnh và lây cho vợ. Kết quả là, người vợ luôn làm như không nghe không thấy, trước khi ra nước ngoài chữa bệnh đã ủy thác cho luật sư làm thủ tục ly hôn. Thật ra ông ta cũng không cần, người đàn bà này nhìn thì xinh đẹp nhưng trên giường thì như con cá chết. Hơn nữa, đường làm quan của bố vợ cũng không thông thuận, mắt thấy có nguy cơ sa sút, ông ta chỉ ước nhanh chóng không dây dưa gì với nhà vợ, bà ta chủ động đề nghị đúng là trên cả tuyệt vời.

Có điều, bà ta đi thì được, còn con thì không!

Nhà họ Uông ba đời độc đinh, ông ta sao có thể để người lo hương khói tổ tiên rời đi? Kết quả là người đàn bà kia không vội vàng ly hôn, sau khi tranh cãi quyền nuôi dưỡng con với ông ta thì đã bỏ đi.

Uông Nhất Sơn tưởng mẹ không cần mình, đã khóa trái cửa, khóc suốt một ngày trong phòng. Vốn tưởng con trai đỡ tính ương bướng, Uông Dương dỗi mãi không được nên đã giáng một phát tát vào mặt con.

Với một cái tát này, quả nhiên là thằng con trai nín khóc. Nó chỉ bưng bên má sưng đỏ, trừng mắt nhìn ông ta!

Nhìn cái gì mà nhìn! Nhìn nữa thì tao vẫn là bố mày!

Kết quả là, đêm đó, gara nhà ông ta loạn cả lên!

Chuông cảnh báo vang ầm lên, ông ta lơ mơ chạy ra gara. Chiếc Mercedes Benz mới mua đã bị thằng oắt con cầm gậy sắt đập cho biến dạng, kính chắn gió cũng bị đập vỡ.

“Nếu bố dám đánh con, con sẽ phá hỏng hết chỗ này của bố à xem!” Thằng bé đứng trước xe, cầm gậy chỉ vào bố.

Đây có phải con trai ông ta không? Đây là bố ông ta!

Nếu không vì bệnh tật để lại di chứng ảnh hưởng đến khả năng sinh sản, Uông Dương sẽ có một đứa con nữa với người đàn bà khác!

Chín tuổi còn như thế, bây giờ, Uông Nhất Sơn đã cao lớn, có thể ngông nghênh nói chuyện với bố anh ta rồi.

Uông Dương nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng thì lại không mắng, chỉ trừng mắt liếc xéo Hứa Triển. Đồ con hoang! Khiến nhà ông ta không được yên!

Thế nhưng, Địch Diễm Thu lại mỉm cười nhìn Hứa Triển, trong mắt hiện lên một tia âm độc.

Cô gái này, thật ra trước đây đã từng gặp, chính là ở bữa tiệc khai trương phòng tranh.

Thật ra, cô ta cũng không để ý đến cô gái này lắm, Ông Nhất Sơn có nhiều phụ nữ, cô ta không dư sức đi nhớ từng người một.

Nhưng, một màn bắt gian ở khách sạn lại khiến Dịch Diễm Thu nhớ cô rất kỹ. Bạch Gia Nặc quả thật không phải là đối tác tốt, cho dù cô ta có đồ ngon đồ ngọt hỏi han, hẳn vẫn nói là không biết, chỉ là tình nhân của Ông Nhất Sơn đã giăng cái bẫy này vì tiền, còn hẳn thì tình cờ đi ngang qua.

Vốn là chuyện quá khứ, nhưng tên béo họ Thiệu lại đòi tính sổ với cô ta. Lão ta đề nghị ly hôn, cô ta lập tức đồng ý. Nhưng ông ta lại đi kể lể ở cơ quan, để ọi người biết cô ta từng làm lao công, rồi sau đó mới chịu kí đơn. Đúng lúc đó, một tờ giấy tố cáo khiến tiền đồ tốt đẹp của Thiệu Thính Trường chấm dứt.

Người có thể khiến Thiệu Thính Trường câm miệng, chỉ có một! Bản lĩnh cực kỳ cao! Dịch Diễm Thu dù mang tiếng bà vợ thất thế, nhưng vẫn có thể ung dung cầm chỗ tiền dơ bẩn của Thiệu Thính Trường ra đi, lại nhanh chóng quyền rũ được lão già háo sắc, Ông Dương.

Từ một cô gái nghèo khó ở thôn quê và leo được đến vị trí bây giờ, cô ta không chỉ dựa vào vẻ xinh đẹp. Quy tắc trong đời cô ta là —— cứ là người chặn đường mình, cô ta sẽ không bỏ qua.

40. Chương 40

Sau khi ra khỏi phòng khách, Hứa Triển có chút khó tin mà hỏi Ông Nhất Sơn: “Cái bà Dịch Diễm Thu kia...”

“Sao thế? Chẳng phải là kiệt tác của em còn gì? Dịch Diễm Thu ly hôn với cục trưởng Thiệu, mang theo đồng của hồi môn hoành tráng đến hợp làm một với tài sản nhà họ Ông.”

Hứa Triển mở to hai mắt, “Anh không phản đối sao?”

“Đàn ông chưa vợ, đàn bà chưa chồng, anh phản đối làm gì?” Ông Nhất Sơn không hề nói, đây chính là một trong những điều kiện trao đổi với bố anh ta để có thể cưới được Hứa Triển.

Ồi chao, không biết bà mẹ kế xinh đẹp này, có định tiếp tục giai thoại với Tiểu Sơn cường tráng không? Có vẻ như người nhà họ Ông đều có khẩu vị rất mạnh.

Có điều, Hứa Triển lại mừng thầm trong lòng, con thuyền họ Ông, nhìn thì có vẻ khí thế bất phàm, nhưng thực tế thì khoang thuyền chỉ đủ cho con chuột chui vào. Cô muốn xem, con thuyền mục nát đó sẽ đi được bao xa.

Nghĩ như vậy, cô liền nhìn Ông Nhất Sơn với ánh mắt “đồng tình”. Ông Nhất Sơn vừa thấy thế liền nâng cằm Hứa Triển lên.

“Nhìn anh làm gì?”

“Muốn chúc mừng anh có thêm được một người mẹ hiền!”

Hứa Triển tránh né ngón tay anh ta, định xoay người đi thay quần áo nhưng lại bị Ông Nhất Sơn bế lên, bước ra khỏi biệt thự.

“Anh làm gì đấy? Mau thả tôi xuống!” Còn đang ăm ỉ thì Ông Nhất Sơn đã bế cô ra khỏi biệt thự. Màn đêm buông xuống bờ cát mịn, đợi đến khi có một con sóng mạnh tấp vào bờ, anh ta liền thu cánh tay lại, thả cô gái nhỏ đánh tùm một cái xuống nước.

Sau khi uống phải một ngụm nước lớn, Hứa Triển vừa ho sặc sụa vừa thở hổn hển, “Anh điên à! Tôi không biết bơi!”

Ném cô xuống nước xong, Ông Nhất Sơn bắt đầu cởi quần áo, chỉ một lúc sau, thân mình cường tráng hiện lên dưới ánh đèn nhờ nhờ cách đó không xa.

“Biết là em không biết bơi rồi. Anh đã từng hứa với em là sẽ đưa em ra biển học bơi mà.” Anh ta cười xấu xa, vẩy nước lên người Hứa Triển.

Hứa Triển đang định hỏi là chuyện xảy ra từ khi nào nhưng lại chợt phát hiện, lúc này, Ông Nhất Sơn cười thật giống một đứa trẻ.

Ông Nhất Sơn rất hay cười, nhưng đa phần là cười mỉm, bằng không thì sẽ là điệu cười âm hiểm.

Lúc này, dưới màn đêm, anh ta cười rất tươi, thậm chí lộ ra một chiếc răng khểnh, đáng vẻ như thế này thật ngây thơ.

Anh ta kéo Hứa Triển từ trong nước dậy, ôm thắt lưng cô, “Sao em vẫn giống như hồi bé thế? Vừa chạm phải nước là đã như con cá nóc, tức giận gì chứ!”

Là ai hại khiến cô sợ nước?

Mùa đông năm ấy, chính anh ta đưa theo mấy đứa nữa, đẩy cô xuống con sông rét buốt. Từ đó về sau, cô không đủ dũng cảm để học bơi, cho dù có phao cũng không được!

“Để tôi lên đi! Tôi bảo muốn học bơi lúc nào?”

Nụ cười của Ông Nhất Sơn nhạt bớt, cho dù đang trong bóng đêm nhưng ánh mắt anh ta nhìn Hứa Triển vẫn lấp lánh, “Những chuyện tốt anh làm...em không nhớ gì cả, nhưng những chuyện không tốt anh làm với em thì em lại nhớ rõ mồn một!”

Tốt? Anh ta đã từng làm chuyện tốt? Hứa Triển thầm cười lạnh.

Đột nhiên, mũi của cô bị Ông Nhất Sơn bóp chặt, miệng cũng bị anh ta ngậm kín, rồi cả người cô bị Ông Nhất Sơn kéo vào trong nước.

Hai chân quẫy đạp lung tung, Hứa Triển ôm chặt lấy anh ta theo phản xạ, để mặc anh ta ôm mình chìm vào nước.

Ngay lúc Hứa Triển cảm thấy sắp chết vì ngạt thở, Ông Nhất Sơn mới mở lòng từ bi, nâng cô lên khỏi mặt nước.

“Em không biết bơi cũng không sao, anh tình nguyện làm phao cho em cả đời.” Lời nói mùi mẫn đó, vừa phát ra từ miệng một người tàn nhẫn sao?

Đáng tiếc, Hứa Triển không cần, hít sâu vài hơi rồi nói một câu: “Không có anh, căn bản là tôi chẳng cần xuống nước.”

Ông Nhất Sơn không cười nữa, tự dối mình rằng đây là thời gian êm đẹp. Giữa anh ta và cô, chưa bao giờ là “lưỡng tình tương duyệt”*, nhưng dù phải chìm trong nỗi tuyệt vọng giữa biển rộng, anh ta...cũng không buông tay.

* Ý nói 2 bên cùng yêu nhau.

Nhờ vụ tắm biển mà Ông Nhất Sơn ban tặng, hậu quả là: Ngày hôm sau, Hứa Triển phát sốt. Hai gò má đỏ bừng nên chẳng cần đánh phấn hồng, trông vừa có vẻ cô dâu thẹn thùng, lại vừa như một cô gái giận dỗi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô lại một lần nữa nhìn thấy vẻ thiếu thiện cảm của Ông Dương. Sau một tràng dài dòng của mục sư, cô cảm giác thấy Ông Nhất Sơn nắm lấy thắt lưng mình, vì vậy mới chột lẳng nói ra ba chữ “Con đồng ý”.

Cuối cùng, khi cúi đầu chào khách khứa, Hứa Triển loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của phù dâu Quách Lâm Lâm, rồi trước mắt tối sầm, cô ngã vào vòng tay Ông Nhất Sơn, hôn mê bất tỉnh.

Hôn lễ của sắp Ông quả nhiên được như anh ta mong đợi, trở thành chủ đề bàn tán số một.

Dù sao thì cô dâu ngất xỉu ngay trong lễ cưới cũng là chuyện hiếm gặp. Ai cũng đoán, có lẽ do chú rể quá mạnh, trước lễ cưới đã đòi hỏi vô độ, vét sạch sức lực của cô dâu.

Sau khi kết hôn, hai người không đi hưởng tuần trăng mật, chỉ ở lại hòn đảo đi loanh quanh vài ngày rồi trở về.

Lúc trở về, Hứa Triển mới biết, nhà của họ không phải là căn biệt thự lưng chừng núi nữa, mà là một căn hộ ở trung tâm thành phố mà Ông Nhất Sơn mới mua. Diện tích căn hộ không quá lớn, khoảng một trăm mét vuông, nội thất cũng khá đơn giản.

Có điều, Hứa Triển nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân của sự đơn giản này. Không có người làm, việc dọn dẹp nhà cửa là do hai người tự lo. Lúc Hứa Triển nói rõ quan điểm không chịu làm người hầu, Ông Nhất Sơn không nói gì, tự tay cầm máy hút bụi và giẻ lau đi dọn dẹp. Vì đồ dùng trong nhà ít nên chỉ một lúc đã xong.

Nhưng, khả năng nấu ăn của anh ta thì đúng là không ai dám khen. Sau ba bữa liền phải ăn cái thứ không biết là mì hay cháo đặc, Hứa Triển không chịu nổi nữa, mà cô cũng không muốn ngược đãi dạ dày. Vì thế, cô mở tủ lạnh, lấy nguyên liệu ra, làm vài món đơn giản. Ông Nhất Sơn đã xối sẵn hai bát cơm, ngồi chờ cô bưng thức ăn lên.

Nếu như không nói chuyện, ở cạnh bàn thức ăn nghi ngút khói, hai người thật giống đôi vợ chồng mới cưới hòa hợp.

“Hai ngày nữa, anh sẽ bảo thư ký sắp xếp cho em một chức vụ trong công ty anh, có điều, em không có bằng cấp, e là phải làm từ vị trí thấp nhất. Nhưng mà thế cũng tốt, em học dần trong công ty, còn tốt hơn gấp vạn bốn năm học trong đại học.” Ông Nhất Sơn nuốt một miếng trứng sốt cà chua, thuận miệng nói.

Hứa Triển kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Cô còn tưởng Ông Nhất Sơn sẽ vẫn giống như trước đây, nhốt cô trong nhà, không ngờ anh ta lại chủ động bảo cô đi làm.

“Anh để tôi đến công ty anh...Anh không sợ...”

“Sợ cái gì?” Ông Nhất Sơn lấy giấy ăn lau miệng, “Sợ em làm trò ăn cây táo rào cây sung? Yên tâm, chỉ cần em dám làm chuyện đó thì ắt phải chịu hậu quả. Cứ đi làm đi. Nhưng mà đừng liên lạc với Bạch Gia Nặc nữa, loại người thiển cận mà vô trách nhiệm như hắn, không đáng làm liên minh, ngay cả tư cách làm đối thủ cũng chẳng có nữa là...”

Ông Nhất Sơn đứng dậy, vứt tờ giấy đã dùng vào sọt rác.

Ý tứ trong lời nói của Ông Nhất Sơn, Hứa Triển có thể hiểu được.

Trước đây, cô thờ ơ với Ông Nhất Sơn, ngay cả gia cảnh nhà anh ta, cô cũng không hề biết. Cô vẫn tưởng, anh ta có một công ty be bét, là kẻ phá gia chi tử chỉ biết tiêu tiền. Lúc bước vào khu vực trắng lè này, tòa nhà tự hội đồng đảo các doanh nghiệp có vốn nước ngoài, Hứa Triển mới biết, đây là tài sản của Ông Nhất Sơn, cơ quan đầu não của tập đoàn nằm ở tầng năm.

Mặc dù, trên danh nghĩa, chủ tịch tập đoàn là Ông Dương, nhưng người đứng đầu chính thức lại là Ông Nhất Sơn.

Phạm vi kinh doanh của anh ta khá rộng, IT, bất động sản, điện tử. Gần như trở thành một con sói đói trên thương giới, cứ cái gì hái ra tiền là anh ta lại tiến hành làm.

Đứng trong không gian hiện đại này, Hứa Triển mới cảm thấy, việc mình đối phó lúc trước với Ông Nhất Sơn đúng là quá ngây thơ. Cô cứ tưởng đã đánh vào gốc rễ, trên thực tế chỉ là con sâu cái kiến, không đáng kể.

Ngày đầu tiên đi làm, Hứa Triển mặc một bộ váy đơn giản. Vì trong lễ cưới, Ông Nhất Sơn chỉ mời những nhân viên cao cấp, cho nên những nhân viên trong phòng văn thư ở dưới tầng một không hề biết, cô gái mới tới này là vợ của Ông tổng.

Một đồng nghiệp nhiệt tình bắt chuyện, hỏi Hứa Triển tốt nghiệp ở đâu, cô đã đính đạc trả lời: “Trung học số một ở huyện Hoài Thủy.”

Những người trong phòng lập tức yên lặng.

Sau này, Hứa Triển mới biết, phòng văn thư toàn những nhân tài ẩn dật, người chuyên sửa soạn tài liệu mà đều tốt nghiệp từ những trường danh tiếng, bằng cấp thật, ai cũng ấp ủ mơ ước được thăng chức cao hơn.

Nói trắng ra, phòng văn thư là một chiến trận chức vị.

Nhưng Hứa Triển nghĩ, nếu cấp trên không đi, sao họ lên được? Nhất định là xuống tầng hầm của tòa nhà.

Quan sát một thời gian, Hứa Triển tự thấy buồn cho số phận mình, cũng không thấy lãnh đạo có chiều cố gì đến cô.

Có mấy lần, cô trốn trong phòng họp nhỏ gọi điện ẹ, qua cánh cửa thủy tinh, cô thấy Dịch Diễm Thu đi theo Ông Nhất Sơn vào phòng hội nghị, cũng không biết là diễn cảnh mẹ con tình nghĩa thế nào.

Thậm chí có một lần, cô chạm mặt Dịch Diễm Thu trong thang máy.

Dịch Diễm Thu không bày ra vẻ mặt ân cần của mẹ chồng như trước mặt Ông Nhất Sơn, mà chỉ nở một nụ cười lạnh, đánh giá Hứa Triển một lượt.

Hứa Triển tự biết mình đuối lý, người ta không nợ cô cái gì, nhưng cô lại phá hoại quan hệ của người ta với cục trưởng Thiệu, ánh mắt trừng trừng đó vẫn còn là nhẹ.

“Cô Hứa, tôi rất thích cô.” Vừa nghe Dịch Diễm Thu gọi mình là cô Hứa, Hứa Triển liền thở phào nhẹ nhõm. Cô thật sự không đỡ được kiêu xưng hô như một bà mẹ chồng của người đàn bà này.

“Thật sao? Cảm ơn.”

“Tôi thích thủ đoạn của cô, nhưng không thích ánh mắt của cô, cô ấy à, thật sự là đừng nên dây vào tôi...”

Nói xong, Dịch Diễm Thu đeo kính râm, đường hoàng ra khỏi thang máy, huých vào đồng giấy tờ trong tay Hứa Triển, làm như vô tình đá một nửa ra ngoài. Đến khi Hứa Triển muốn bốc hỏa thì người ta đã đi rồi.

Thu dọn xong đồng giấy tờ, cô chặt vật đi vào phòng hội nghị, điều chờ cô chính là vẻ mặt giận dữ của trưởng bộ phận.

41. Chương 41

“Chúng tôi chờ cô mười lăm phút rồi đây!” Mặc dù đang đứng ở cửa, nhưng Hứa Triển vẫn có thể cảm thấy nước bọt của trưởng bộ phận Trịnh bắn vào mặt mình.

Cúi đầu nói xin lỗi, Hứa Triển phát tài liệu ọi người rồi lại lon ton đi rót trà, cà phê. Long sông sọc một hồi, cô mới yên ổn ngồi vào cái bàn nhỏ, mở máy tính ra ghi chép, sau khi hội nghị kết thúc còn phải đi in kết quả họp, chuyển cho các trưởng bộ phận.

Hứa Triển không xuất thân từ thư ký chuyên nghiệp, tốc độ đánh máy thật sự là không theo kịp được, tức mình, cô cầm giấy bút ra viết nhaoay nhaoáy.

Đến lúc mọi người đứng dậy đi ra, cô lại nhanh chóng giấu quyển sổ vào trong máy tính. Khả năng làm việc tạm được cải thiện, chẳng phải vì cô yêu nghề, mà là vì Ông Nhất Sơn đã nói, nếu không làm tốt thì về nhà lo dọn dẹp nhà cửa và cơm nước.

Cô không muốn bị anh ta danh chính ngôn thuận nhốt mình ở nhà, nên chỉ có thể làm chân sai vặt trong công ty của anh ta, bị cả tá người gây khó dễ.

Lúc mọi người đã đi hết, cô gái đáng yêu cùng phòng với Hứa Triển là Lí Tường đột nhiên đưa một chiếc chìa khóa cho cô, “Đây là chìa khóa phòng hội nghị, tẹo nữa em khóa nhé!” Nói xong, sắc mặt Lí Tường có vẻ khác lạ, đáng tiếc là Hứa Triển còn đang mải đánh máy nên không để ý, chỉ đáp ậm ừ rồi cất chìa khóa vào túi áo.

Chỉ chốc lát, phòng hội nghị đã vắng tanh, còn lại mỗi tiếng gõ máy tính lọc cọc của Hứa Triển.

Đột nhiên, luồng sáng trước mắt cô bị che lại. Thì ra là trưởng bộ phận Trịnh, hẳn ta đang đứng trước bàn.

Lúc này, hẳn ta không bày ra vẻ mặt lạnh lùng khi nãy mà lại cười: “Tiểu Hứa này, vừa rồi không phải là tôi muốn nói cô đâu. Cô nghĩ mà xem, lần nào họp cũng báo trước nửa tiếng, cô lại đến muộn mười lăm phút, thân là cấp trên, sao tôi bảo vệ cô trước mặt mọi người được.”

Hứa Triển gạt đầu, “Sếp Trịnh nói đúng, lần sau tôi sẽ chú ý.”

“À, việc đánh máy này này, nhất định phải chú ý đến tay, không là cổ tay đau lắm, mà tốc độ gõ lại chậm nữa.” Vừa nói, hẳn ta vừa đi ra sau lưng Hứa Triển, khom người xuống, đặt hai tay lên tay Hứa Triển.

Hứa Triển giật mình, vội vàng đứng dậy, gấp máy tính và nói: “Chỗ còn lại, tôi sẽ về phòng đánh nốt, không làm phiền anh nữa.”

Còn chưa kịp đi, cổ tay lộ ngoài áo sơ mi đã bị hẳn ta tóm lấy, “Sao thế? Còn phải giả vờ với tôi? Tôi biết tổng thông tin về cô rồi, chỉ có bằng trung học mà vào được công ty tôi? Tên Lương thôi tha có thể thỏa mãn cô sao? Cứ coi như là hẳn đưa cô vào công ty, nhưng bây giờ tôi là lãnh đạo gần nhất của cô, cô muốn lấy lòng thì cũng phải là lấy lòng tôi chứ nhỉ?”

Hứa Triển cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên.

Mấy bà cô trong phòng vẫn hay vụng trộm bàn tán về tên Trịnh này. Một người đàn ông gần bốn mươi tuổi đã kết hôn, dáng người không cao, tí hí mắt lơ đãng, nhưng lại luôn coi mình như mỹ nam Phan An, tự mình là người hấp dẫn. Lúc thu dọn bàn cho hẳn ta, tốt nhất là đừng kéo ngăn bàn, ngộ nhỡ đánh rơi đồng “áo mưa” ở trong ra, sẽ phát hiện cả lô thương hiệu. Tạm không nói đến “nhu yếu phẩm khi đi làm” đó, hẳn ta rất hay truy cập mạng, vừa cười tủm tỉm vừa gọi nữ nhân viên cấp dưới vào giúp hẳn ta đăng ký tài khoản.

Bởi vì đây là bộ phận trụ cột, nên người mới vào đương nhiên phải lắt léo đi qua đường nào đó, có vài cô gái rất hay liếc mắt đưa tình với hẳn ta.

Mới hôm trước, Hứa Triển còn bắt gặp, lúc có một cô gái khom người lấy tài liệu trên bàn, hẳn cố tình để hạ thân của mình chạm vào mông cô gái, lại mập mờ hỏi, đã mấy ngày rồi không uống sữa đậu nành của hẳn ta, có muốn tranh thủ giờ cơm trưa đi ném thử không.

Cô gái kia tỏ vẻ then thùng nói đáng ghét, đến giờ cơm trưa thì liền cùng tay Trịnh một trước một sau ra khỏi cửa công ty. Không cần nghĩ cũng biết, cái đồng trong ngăn kéo của hẳn ta sắp phải bổ sung thêm một lượng mới rồi.

Hứa Triển cảm thấy, thượng bất chính hạ tắc loạn*, tên Trịnh này vừa nhìn đã biết là cấp dưới tốt của bố con họ Ưông, có điều là từ trước đến nay, cô chưa từng có chút để ý dư thừa nào với hẳn ta. Không ngờ, hôm nay tên này lại tự dưng nhắm vào cô.

* Ý nói, cấp trên mà đã không tốt thì cấp dưới ắt sẽ loạn.

Lúc này, trong đầu tay họ Trịnh chỉ còn lại suy nghĩ muốn lột sạch Hứa Triển. Hẳn nhớ lại buổi gặp mặt phu nhân chủ tịch vào ngày hôm qua, cô ta có nói — “Bộ phận các anh ấy à, cần phải chỉnh đốn, nếu không thì đúng là chỗ thịnh hành cửa sau rồi. Chẳng hạn như...cô nàng Hứa gì đấy, chính là được sếp Lương của các anh dùng quy tắc ngầm đưa vào. Còn bảo là con gái nuôi cái gì chứ? Ai chẳng biết cô con gái nuôi này...Haiz!”

Lời nói tuy không rõ ràng nhưng tên họ Trịnh lại hiểu hết. Tên thuộc hạ đó của Ưông Dương đúng là tên lưu manh, ăn thỏ ăn luôn cả cỏ. Cô gái họ Hứa? Chẳng phải là Hứa Triển sao! Không ngờ cô nàng lại chịu làm con gái nuôi của gã thối tha kia!

Cộng cổ ngon lành thế mà không gặm thì quả là có lỗi với bản thân!

“Sếp Trịnh, mời anh buông tay, nếu không tôi sẽ hô lên, cả tôi và anh đều bất lợi!”

Mất thấy cô nàng tỏ vẻ thanh cao, hẳn ta cũng không nói nhảm nữa, dứt khoát kéo cô lại, hôn lên má cô.

Mặc dù bình thường hẳn thích câu những cô gái khờ, tuân thủ quy tắc tình nguyện, nhưng nhìn xem, cô nàng này giả vờ cái gì chứ? Vì tìm công việc, ngay cả một lão già sắp xuống lỗ mà còn đồng ý, phong độ ngồi ngồi như hẳn, thua kém gì?

Hôm nay, hấn cố tình chọn chỗ vắng vẻ chính là phòng hội nghị để xơi tái Hứa Triển. Phòng hội nghị này là địa bàn quen thuộc để hấn sử dụng quy tắc ngầm.

Cửa phòng đã bị hấn khóa lại, không hề có ai đến quấy rầy. Rồi xem, sau khi đã chơi chán cô nàng, hấn sẽ tung ra tấm vé thắng cược, thế là quá mỹ mãn rồi! Nhìn cô nàng mặc đồ công sở chăm chú gõ máy tính, thật sự là thú vị hơn nhiều bộ phim “Phòng làm việc” của Nhật, không biết ba cái áo mưa hấn mang theo có đủ dùng không.

Hứa Triển bị con sói háo sắc ôm cổ, gót giày dưới chân không chút chần chừ, đạp thẳng lên mặt giày của hấn.

Nhân lúc hấn khom người, Hứa Triển nhanh chóng mở cửa phòng, còn không thèm đem máy tính theo, rồi lại móc chìa khóa trong túi ra và khóa cửa.

Mặc kệ những tiếng chửi rủa bên trong, Hứa Triển xoay người đi vào nhà vệ sinh, ném chìa khóa vào bồn cầu rồi xả nước, đường hoàng bước ra ngoài.

Màn kịch sau đó lại càng vui hơn.

Tên họ Trịnh không bị nhốt lâu. Ít phút sau khi Hứa Triển rời đi, cả một đám đông đến để họp một cuộc họp nhỏ. Địch Diễm Thu lấy lí do muốn phát triển sản phẩm mới nên đã gọi Uông Nhất Sơn và tất cả trưởng các bộ phận đến họp, không hiểu sao, thư ký của Uông Nhất Sơn lại xuất hiện.

Lúc thư ký cầm chìa khóa dự phòng tới, tên họ Trịnh sợ thế nào, không cần phải nói. Nếu vừa rồi hấn có thể thuận lợi hành sự, e rằng đã bị đám cán bộ cao cấp này bắt gắp.

Cho nên, lúc có người hỏi tại sao hấn bị nhốt ở đây, hấn cũng chỉ ậm ừ nói là xem tài liệu chăm chú quá, cô quản lý phòng họp đến cũng không để ý nên khóa cửa.

Sắc mặt của Địch Diễm Thu không được tốt cho lắm, cô ta nhìn thoáng qua thư ký của Uông Nhất Sơn – Hà Văn Văn, ánh mắt sắc lẹm.

Sau đó, Hứa Triển chứng kiến cảnh Lí Tường bị gọi lên, lúc về, hai mắt đã sưng đỏ.

Hứa Triển có ấn tượng khá tốt với Lí Tường, vội vàng kéo cô sang một góc của phòng pha trà, hỏi cô bị làm sao.

Lí Tường nắc nhen một lúc rồi mới nói mình bị sa thải.

Hứa Triển vội vàng hỏi tại sao, nhưng Lí Tường lại không dám nói, cuối cùng chỉ dặn Hứa Triển: “Em phải cẩn thận đấy, biết chưa? Hôm nay, có người bảo chị khóa phòng hội nghị nhốt em với sếp Trịnh...Nhưng tên đó khôn nạn lắm, ngày trước cũng động tay động chân với chị...Cho nên, chị mới đưa chìa khóa cho em...Vì thế nên bọn họ...muốn sa thải chị...”

Lí Tường không nói rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng Hứa Triển đã hiểu. Cô hấp tấp hỏi: “Là ai sai chị làm thế?”

Lí Tường lắc đầu, “Em đừng hỏi nữa, bọn họ còn lấy chuyện khác gây áp lực với chị, làm cho chị khó mà kiếm được việc khác...Em cứ cẩn thận một chút đi!”

Nói xong, cô gái đi ra khỏi phòng pha trà, vừa lau nước mắt vừa thu dọn đồ đạc. Không hiểu tên họ Trịnh đã vào từ lúc nào, lúc đi ngang gian pha trà liền hung dữ liếc xéo Hứa Triển.

Hứa Triển dựa vào tủ, đột nhiên cảm thấy, văn phòng lịch sự này lại ảm chứa đầy gió bão.

Lúc tan tầm, Hứa Triển chờ mọi người trong phòng về hết mới xuống bãi đỗ xe ngầm. Uông Nhất Sơn đang ở trong xe đợi cô.

Lên xe, Uông Nhất Sơn cài dây an toàn cho Hứa Triển, đột nhiên cau mày. Hứa Triển cúi đầu nhìn thì chợt thấy một chiếc cúc áo đã bung ra, hơn nữa, chỗ thừa khuyết hơi bị rách. Nhất định là do vừa rồi tên họ Trịnh giật ra.

“Sao lại thế này?” Giọng Uông Nhất Sơn lạnh hấn.

Hứa Triễn ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng lại thông dong nói ra sự thật, “Hôm nay, cấp dưới Trịnh Nghiễm Đông của anh muốn dùng quy tắc ngầm với tôi.”

Về mặt Uông Nhất Sơn xám ngoắt, anh ta lột quần áo Hứa Triễn ra kiểm tra một lượt xem có dấu vết lưu lại không. Hứa Triễn tức giận giật lại đồ lót, “Anh làm gì đấy! Hắn không hề động vào tôi, anh định làm gì nữa nào?”

Thấy ngoài vết hồng hồng trên làn da trắng mịn do vừa rồi chính mình bóp, không có thêm dấu vết nào, Uông Nhất Sơn mới chịu thu tay về.

“Em bảo gã đó tên gì nhỉ? Trịnh Nghiễm Đông?”

Hứa Triễn ngồi thẳng dậy, chỉnh đốn lại quần áo, “Đúng, hắn còn sa thải một chị tên là Lí Tường, anh có thể giữ chị ấy lại làm tiếp không?”

Đáng tiếc, Uông Nhất Sơn không nghe thấy, chỉ lạnh mặt lôi di động ra.

42. Chương 42

Sau khi gọi vài cuộc điện thoại, anh ta ngẫm nghĩ một lúc rồi sắc mặt lại bình thường.

Hứa Triễn còn muốn nói vài câu thêm dầu vào lửa nhưng cái bụng đã kịp réo trước.

“Sao sớm thế mà đã đói? Thức ăn ở văn phòng không ngon à?”

Đồ ăn của nhân viên công ty có thể so với đẳng cấp khách sạn, ba món mặn và một món canh, nhưng trưa nay bị con sói háo sắc quấy rối nên cô đâu còn tâm trạng mà ăn!

Hứa Triễn không thấy anh ta nói về chuyện xử lý con sói kia nên chỉ tiện miệng nói: “Nhà ăn của công ty anh chán chết, sườn xào chua ngọt mà cũng không có, không thích ăn.”

Uông Nhất Sơn không nói chuyện mà khởi động xe và ra khỏi bãi đỗ.

Mặc dù Uông Nhất Sơn không nói, nhưng Hứa Triễn lại cảm thấy anh ta đang có sự tính toán rồi.

So với tên Sơn Ca ngày trước, tên họ Trịnh này chắc là sẽ gây xương toàn thân.

Nhưng, hôm sau, chủ nhiệm văn phòng lại tuyên bố —— Trịnh Nghiễm Đông được thăng chức lên làm trưởng bộ phận tài vụ. Đây là bộ phận quan trọng, người vào được không những tiền lương à trong tương lai còn được chia cổ phần, có thể vào hội đồng quản trị.

Người khác thì không sao, chứ Hứa Triễn như nuốt phải tóc.

Ở buổi phát biểu trước khi chính thức nhậm chức, Trịnh Nghiễm Đông vô cùng đắc ý. Lúc liếc qua Hứa Triễn, ánh mắt đầy vẻ ngạo nghễ, dường như mang hàm ý, bây giờ mà muốn chơi quy tắc ngầm với hắn ta thì cũng phải xếp hàng dài.

Tranh thủ lúc Trịnh Nghiễm Đông phát biểu, Hứa Triễn lén hỏi chủ nhiệm rằng khi nào Lí Tường quay lại. Vị chủ nhiệm sững sốt, phí sa thải đã cho rồi, còn về làm gì nữa.

Hứa Triễn chợt nhớ đến chuyện tối hôm qua mình gọi điện cho Lí Tường, còn vỗ ngực cam đoan có thể cho cô ấy quay lại, bây giờ thật sự là muốn đập vỡ đầu mình. Đúng là, không nên tự tin thái quá, mà sao lại đi tin là Uông Nhất Sơn sẽ thay mình trút giận cơ chứ?

Một là Trịnh Nghiễm Đông – cánh tay trái trong việc làm ăn, một là cô gái chơi đùa trên giường, bên nào nặng, bên nào nhẹ, hẳn là đã rõ ràng.

Đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông, tên Lí Tường hiện trên màn hình. Hứa Triễn không biết nên dội chậu nước lạnh này cho cô ấy thế nào nữa. Cẩn rằng, cô điều chỉnh chế độ im lặng, giả vờ như không nghe thấy gì. Đợi đến lúc rảnh rỗi, Hứa Triễn mới vào thang máy, lên tầng của cấp cao nhất công ty.

Tầng này là khu văn phòng của Ông Dương và Ông Nhất Sơn.

Đội quân của chủ tịch Ông khá lớn, rất nhiều thư kí, cô nào cũng xinh đẹp trẻ trung, cô nào cũng có cái cầm nhón tiêu chuẩn, đôi mắt to, áo sơ mi mỏng đến độ có thể nhìn rõ hoa văn của chiếc áo lót.

Vốn tưởng rằng đội quân bình hoa này sẽ sớm bị vị tân phu nhân chủ tịch Dịch Diễm Thu sa thải, không ngờ, vị phu nhân này có tư tưởng cực kỳ tiến bộ, không hề như nường nường trong cung cấm thời phong kiến, chu đáo lo cho niềm vui của chồng, lại còn tự thân chăm bón cho đám “dưa cà” để chồng thưởng thức.

Ví dụ như bây giờ! Hứa Triển vừa ra khỏi thang máy đã thấy Dịch Diễm Thu bị cả đám thư ký vây quanh, cô ta tự tay phát phấn và mascara cho từng người một.

“Mọi ngày các cô lo cơm nước cho chủ tịch Ông, thật vất vả quá. Tôi vẫn luôn nghĩ đến các cô nên đợt ra nước ngoài vừa rồi có đi ngang qua cửa hàng miễn thuế, không biết tặng các cô cái gì, chỉ cảm thấy mấy hộp phấn với mascara này khá tốt, mùa hè cũng không sợ bị nhòe. Các cô thích gì, lần sau tôi sẽ mua.”

Đám thư ký đầu dám lên menu, chỉ vội vàng cười và cảm ơn sự quan tâm của phu nhân chủ tịch.

Nhìn vẻ mặt tươi cười và cách Dịch Diễm Thu vuốt tóc mấy cô nàng, quả thật là có phong thái của tú bà, nói thế thì chắc là chủ tịch Ông yêu vị thực nữ này đến chết mất.

Nhân lúc đám người đó không chú ý, Hứa Triển vội vàng đến trước phòng làm việc của Ông Nhất Sơn, bỗng bị cô thư ký ngăn lại.

“Cô đợi một chút được không? Ông tổng đang họp qua điện thoại.” Hứa Triển nhận ra cô gái này, chính là trợ lý kiêm thư ký của Ông Nhất Sơn —— Hà Văn Văn.

Trước đây khi còn ở biệt thự, Ông Nhất Sơn từng sai cô ta mang tài liệu của công ty đến để xử lý, cho nên Hứa Triển có chạm mặt mấy lần.

Lần đầu tiên gặp, Hứa Triển đã cảm thấy cô ta có gì đó quen quen. Sau mấy lần gặp nữa, Hứa Triển mới hiểu ra, Hà Văn Văn khá giống một người, chính là cô! Không phải là cô tự mãn, nhưng từ vóc dáng nhỏ nhắn đến ngũ quan xinh xắn, thật sự là không có điểm nào không giống.

Hà Văn Văn luôn dùng kiểu nói lạnh tanh, thậm chí ánh mắt nhìn cô chằm chằm không hề có vẻ nịnh nọt với người nhà của ông chủ, Hứa Triển chợt hiểu ra rồi!

Người có tiền đúng là mắt trâu! Cái gì mà búp bê sứ chứ? Ông Nhất Sơn đã thuê về một nhân vật cosplay chính hiệu, không thấy cảm xúc đâu cả!

Né tránh vẻ mặt khó chịu của Hà Văn Văn, Hứa Triển gạt đầu rồi ngồi xuống chiếc ghế salon ở phòng chờ.

Cô liếc thấy trên bàn của Hà Văn Văn có vài hộp mỹ phẩm, là bộ sản phẩm dưỡng da, có vẻ cao cấp hơn nhiều đồng mỹ phẩm của mấy cô thư ký kia. Xem ra, sự đầu tư của Dịch Diễm Thu cũng rất có trọng điểm, chỉ có điều, không biết cô Hà Văn Văn này có năng lực đến đâu mà Dịch phu nhân phải tốn kém như thế.

Hứa Triển thầm cân nhắc xem có nên học tập Dịch Diễm Thu, xếp vài cô xinh đẹp bên cạnh Ông Nhất Sơn hay không. Nhưng như vậy, bản thân cô cũng dễ bị kéo vào, nghĩ mà lại nổi da gà. Cái kiểu lọc lõi thế này, không phải ai cũng làm được.

Đang nghĩ tới đây, giọng của Ông Nhất Sơn truyền ra từ điện thoại, “Chuẩn bị họp đồng với TTC, gọi tài xế chuẩn bị xe...Còn nữa, dặn nhà ăn làm thêm món sườn xào chua ngọt rồi mang cho phòng văn thư.”

Hứa Triển thầm cười lạnh, chuyện khác không nhớ, chỉ nhớ mỗi sườn xào chua ngọt. Đúng là đãi ngộ cho cún cưng, chỉ cần con cún ăn uống tốt thì mình cũng sẽ tốt lây. Anh ta xứng đáng là một chủ nhân tốt, mình còn chạy đến đây kêu gào cái nỗi gì nữa?

Đúng lúc này, Hà Văn Văn lễ phép nói: “Ông tổng, Hứa...phu nhân đang đợi anh ở phòng chờ.”

Cửa phòng lập tức mở ra. Cuộc họp vừa rồi có lẽ là rất high, Ông Nhất Sơn đã cởi bỏ áo vest, chỉ mặc chiếc sơ mi trắng, cúc cổ áo mở ra, lộ rõ vòm ngực săn chắc.

Anh ta đứng ở cửa, vẫy tay với Hứa Triển, “Vào đây!”

Hứa Triển thấy rõ ràng, Hà Văn Văn nhìn chăm chăm vào ngực Uông Nhất Sơn, ánh mắt như của con sói nhìn con gà, cô khẽ thở dài một hơi.

Vào phòng làm việc, Uông Nhất Sơn ôm lấy eo Hứa Triển theo thói quen, định hôn cô.

Nhưng Hứa Triển lại cau mày né tránh.

Đây là hành động mà Uông Nhất Sơn ghét nhất, anh ta lập tức giữ lấy gáy cô, đè xuống salon và bắt đầu màn huấn luyện.

Thật vất vả mới trốn được đôi môi của anh ta, cô lên tiếng hỏi: “Sao mà, thành vợ anh nhưng lại thành nhân viên mang phúc lợi cho công ty vậy?”

Uông Nhất Sơn hiểu được câu nói không đầu không đuôi này, anh ta ngồi dậy, nhìn Hứa Triển và nói: “Trịnh Nghiễm Đông là người của bố anh, thật ra thì hẳn chẳng có bản lĩnh gì, mỗi tội, bố hẳn từng là thành viên cốt cán trong sở thuế của tỉnh. Bố anh vất vả đến Thiên Tân “mời” hẳn về công ty.”

“Ồ —— thì ra là thế...” Hứa Triển kéo dài giọng, ý châm chọc rất rõ ràng.

Uông Nhất Sơn chợt cười, “Triển Triển, dựa vào khả năng của em mà muốn đấu với bố anh, đúng là chuyện viễn vông!”

Vừa nói, anh ta vừa cởi bỏ chiếc áo sơ mi nhún nhúm trên người, mở cửa chiếc tủ nhỏ trong phòng, thay một chiếc khác, rồi xoay người lại, tươi cười với Hứa Triển, “Muốn học chiêu giết người không thấy máu không?”

Hứa Triển không nói gì. Nếu như có thể, cô muốn tự tay đâm chết bố con họ Uông —— có dao có máu!

Hôm đó, sau khi ra khỏi văn phòng của Uông Nhất Sơn, Hứa Triển đã hiểu nhiều hơn về công ty.

Uông Dương không quan tâm đến phương thức vận hành của tập đoàn, để cho con trai kiếm tiền, nhưng ông ta lại là chủ lực trong việc dùng tiền của tập đoàn. Ngoài việc nắm phần lớn cổ phần, ông ta có thể nghiêm nhiên sắp xếp thân tín vào những bộ phận quan trọng, còn mình thì thả lỏng cả thể xác và tinh thần, thư thái hưởng thụ cuộc sống “ăn” an nhàn.

Đúng là đàn ông càng già càng ham quyền lợi, không chừng đến một ngày nào đó, Uông Dương sẽ không buông sợi dây cương trên cổ con trai mình ra.

Bây giờ, Uông Nhất Sơn có một bà mẹ kế. Trước kia, khi bà mẹ kế này còn là Thiệu phu nhân, vì muốn hợp tác nên Uông Nhất Sơn đã cho cô ta 8% cổ phần. Chỗ đó không tính là nhiều, nhưng sau khi cô ta cưới Uông Dương thì lại đủ để cô ta có cơ hô mưa gọi gió trong các cuộc họp cổ đông.

Bây giờ, Dịch Diễm Thu có một biệt danh, “Nhện góa phụ đen”*, lấy ông nào là khắc ông đó, không xuống chức thì cũng vào tù.

* Loài nhện này thường cắn chết con đực sau khi giao phối.

Còn Uông Dương, ông ta không có số vượng thê*, ăn cơm vợ cho rồi lợi dụng, cuối cùng là đá bỏ, công lực ngày càng thâm hậu. Có điều, không biết giữa ông ta và Dịch Diễm Thu, ai hơn ai?

* Số vượng thê hiểu đại loại là làm cho vợ được hưởng phúc.

Bên trong tập đoàn ẩn chứa đầy giông bão. Trước mặt mọi người thì rõ ràng là bố con tình cảm, nhưng thật ra lại là đối đầu nhau.

Câu nói của Uông Nhất Sơn thật ra rất đúng, muốn đấu với loại người quen chuyện anh lừa tôi gạt như bọn họ, cô còn quá non.

Buồn cười, lúc đầu, cô còn hạ quyết tâm vì mẹ và vì trả thù cho chính mình, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra, hình như Uông Nhất Sơn đã chuẩn bị sẵn toàn bộ cho cô rồi, còn cô cứ giãy giụa phản kháng nhưng hóa ra lại thành một quân cờ trong tay người ta.

Nhưng dù sao, cô cũng phải xin lỗi Lí Tường vì lời hứa không thành. Chần chừ mãi, Hứa Triển cũng gọi điện cho cô nàng kia.

Trong điện thoại, Lí Tường có vẻ rất phấn khởi. Cô ấy được một công ty tốt tuyển dụng, hơn nữa không cần hai tháng thử việc, trực tiếp được làm nhân viên chính thức luôn, tiền lương thì đủ khiến người khác đỏ mắt.

Buông điện thoại, Hứa Triển thở dài một hơi. Đáng tiếc là đến tối còn có một trận nữa phải đánh.

Địch Diễm Thu lên chúc bà chủ nhà họ Ôn, gọi hai vợ chồng Ôn Nhất Sơn và Hứa Triển về nhà dùng bữa tối.

43. Chương 43

Nhà của Ôn Dương ở gần sân golf, ngay cạnh có một trường đua ngựa đang thi công, đúng là chốn hưởng thụ lí tưởng của những tay chơi.

Sau khi vào nhà họ Ôn, Địch Diễm Thu mạnh tay thay đổi cách bài trí của cả ngôi nhà, cô ta tự mình vẽ tranh treo đầy hành lang.

Có điều, không biết tại sao trên tường phòng khách lại có ảnh chụp người già, trông không hợp với phong cách trang nhã xung quanh.

Ôn Dương vừa sĩ diện lại ham hư vinh, vẫn hay khoe khoang trong thương giới rằng mình thuộc dòng dõi quan lại, chứ không phải một tay nhà giàu mới nổi. Khi Địch Diễm Thu tự vẽ tranh chân dung, Ôn Dương đã rất nhanh trí, lôi ảnh chụp của bố mẹ ra treo ở chỗ dễ thấy nhất trong phòng khách.

Đương nhiên là Địch Diễm Thu không ngăn cản ý muốn của chồng. Đúng là “vợ hiền” đối với cánh đàn ông, không bao giờ oán giận vì những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Lúc này, cô ta mặc một chiếc quần ống rộng, chiếc áo khoét chữ V sâu để lộ tấm lưng trắng nõn, vẻ mặt tươi cười đón vợ chồng Ôn Nhất Sơn ở cửa.

Ôn Dương thì lại bày ra bộ dạng của “lão gia”, ngồi nghiêm nghị trên salon, bình tĩnh chờ Ôn Nhất Sơn và Hứa Triển đến chào.

Mỗi lần gặp ông ta, Hứa Triển đều phải nắm chặt hai tay mới khống chế được tâm trạng. Cũng vì thế, khi Ôn Dương chờ cô chào, cô chỉ gật đầu một cái, có đánh chết cô cũng không gọi từ “bố” được. Sau khi gật đầu, Hứa Triển đứng ở phòng khách xem ảnh.

Ôn Dương chẳng buồn nhìn Hứa Triển, chỉ gật đầu nói với Ôn Nhất Sơn, “Về rồi à, rửa tay đi rồi vào ăn cơm.”

Trên bàn cơm, Địch Diễm Thu ân cần gấp thức ăn và rót nước hoa quả cho Hứa Triển, dường như cô ta của lúc này với người đàn bà cảnh cáo Hứa Triển trong thang máy không phải là một.

Cô ta đang diễn trò, Hứa Triển cũng không chịu thua. Cô nhận chỗ thức ăn mà cô ta gấp cho, tươi cười rồi mời từ từ ăn.

Đến nửa bữa, Ôn Dương đồng dục lên tiếng: “Hôm nay gọi hai đứa đến là vì muốn công bố một tin mừng.” Nói xong, ông ta cười, kéo tay Địch Diễm Thu lại, “Dì Địch mang thai rồi.”

Ôn Nhất Sơn ngẩng lên, nghĩ một lúc rồi nói: “Bố, bây giờ không có người ngoài, con không ngại nói thẳng, bố...mà còn có khả năng sinh con sao?”

Những năm gần đây, số người muốn mang thai cho Ôn Dương và về làm bà chủ nhà họ Ôn không chỉ có một hay hai, nhưng đều bị Ôn Dương làm lơ. Ngày trước Ôn Dương bị nhiễm bệnh lây qua đường tình dục, mặc dù đã chữa khỏi nhưng để lại di chứng ở ống dẫn tinh, lúc lên giường với phụ nữ, thứ phun ra không có lấy một con tinh trùng, chỉ hết như nước mũi.

Nhưng bây giờ, đột nhiên ông ta lại tuyên bố rằng vợ mới cưới có thai, không thể không khiến người ta hoài nghi về cái thai đó.

Ông Dương không tỏ ra bức mình mà chỉ nhú mày, nói lãnh đạm, “Diễm Thu còn trẻ, không thể không có đứa con nào. Thế nên, bố đã dẫn cô ấy đến Bắc Kinh làm thụ tinh trong ống nghiệm. Hôm qua vừa có kết quả, hai trứng được thụ tinh thành công, giờ đã ba tháng rồi, là thai đôi.”

Nghe thế, ai mà không phục sự khôn khéo của Dịch Diễm Thu? Muốn lấy tài sản nhà họ Ông vào túi, không dễ mấy đứa mới là đại!

Ông Nhất Sơn đặt bát đĩa trong tay xuống, tươi cười với Dịch Diễm Thu, “Dì Dịch, chúc mừng dì.”

Dịch Diễm Thu cười, “Sơn Sơn thật có dáng của anh trai, di với bố con còn lo con không vui cơ đấy.”

“Sao thế được chứ, con cũng không phải trẻ con, đâu cần lo em trai em gái được bố cưng mất phần.”

Hứa Triển cúi đầu ăn salad xoài, rằng nghiêng đến đau buốt. Tên súc sinh này có con ư? Có tiền, vợ đẹp, lại có con quần chân, ba niềm vui của đời người, lão ta đều không thiếu!

Ông Dương thấy Ông Nhất Sơn phản ứng như vậy thì vẻ mặt dịu hẳn, ông ta nói: “Tiểu Sơn, nếu anh nghĩ được thế thì bố yên tâm rồi. Có điều, bố nhiều tuổi hơn Diễm Thu, không thể không nhàn dịp này mà bàn chút chuyện, chuẩn bị cho tương lai của mẹ con cô ấy.”

Ông Nhất Sơn uống một ngụm rượu đỏ, chỉ cười chứ không nói, anh ta muốn chờ xem bố mình định tặng món quà gì cho hai quả trứng mới được thụ tinh.

“Bây giờ, tập đoàn ngày càng mạnh, điều này có công lao của anh. Tập đoàn vững mạnh như vậy, sau này, mẹ con cô ấy không phải lao động mệt nhọc cũng vẫn có cơm ăn, cho nên, bố muốn phân chia cổ phần lại một chút. Chia cho hai thằng bé này mỗi đứa 20%, trong 40% này sẽ trích 20% của bố, anh làm anh trai cũng nên có chút ít, chia 20% đi!”

Nghe thế, Hứa Triển chậm rãi ngẩng đầu, cực kỳ hào hứng nhìn cặp đôi đối diện. Cô cảm thấy, tối nay cũng có chuyện hay để xem rồi, cảnh “gà nhà bôi mặt đá nhau” không bao giờ là chán. Có điều, cô đang không biết đôi vợ chồng này làm cách nào để đưa con cả nôn ra miếng thịt béo trong bụng.

Ông Nhất Sơn nghe xong lời đề nghị của bố, bình tĩnh chớp mắt, bình tĩnh nói: “Bố, trong tay con chỉ có 40% cổ phần của tập đoàn.”

Ông Dương gật đầu, “Như vậy thì cả ba đứa đều có 20%, bố cũng được xem là phân chia công bằng rồi.”

Ông Nhất Sơn uống một hơi cạn sạch chỗ rượu trong ly, sau đó đứng dậy, đi đến bên cạnh bố, “Bố, hẳn là bố còn nhớ ngày đầu tiên của tập đoàn. Là ông ngoại con nể tình con nên mới chỉ ra 40% cổ phần gốc, nếu không, dựa vào thực lực của bố, e là mở một cửa hàng còn khó.”

Ông Dương biết rõ điều con trai nói. Tiền thân của tập đoàn là một công ty bất động sản. Hồi đó, ông ta nhận thầu một công trình hạng cao, sau đó bị lỗ một nửa, tài chính của công ty lao đao trông thấy, còn phải thế chấp nhà để vay ngân hàng. Lâm vào đường cùng, ông ta đành phải đến xin ông ngoại Ông Nhất Sơn ra tay giúp đỡ. Mặc dù con gái của ông lão đã ly hôn với Ông Dương, cũng đã định cư ở nước ngoài, nhưng ông vẫn thương cho thằng cháu ngoại. Cuối cùng, ông dùng phương thức tặng tài sản để cho Ông Nhất Sơn hai trăm vạn, để anh ta có được cổ phần của ông trên danh nghĩa, coi như đền bù sự thiệt thòi vì thiếu vắng mẹ.

Hai trăm vạn lúc đó giờ đã như nước đầy cao thuyền, nhưng truy ra ngọn nguồn thì vẫn cứ là tài sản của ông ngoại Ông Nhất Sơn.

Nói đến điều này, chủ tịch Ông Dương đương nhiên đã hiểu rõ ý của con trai: Lấy tiền của nhà vợ trước đi trợ cấp cho con của vợ sau, có vẻ không ổn nhỉ?

Nhưng vốn mặt dày, cho dù con trai có nói đến mức ấy thì Ông Dương vẫn làm như không hiểu, còn nói tiếp: “Đến khi bố chết, chẳng phải là cổ phần của bố thuộc về anh hết sao? Chỉ là, bây giờ dì Dịch đang mang thai, tâm trạng bất ổn, bố sắp xếp trước để cô ấy được yên tâm, có lợi cho cái thai thôi.”

Hứa Triển nghe thế mà vui thầm trong lòng. Huyết thống của tên súc sinh Ông Dương đúng là cùng một loại, là điển hình của kiểu có mới quên cũ. Kết hợp với chuyện điều động người ở công ty mấy hôm nay, cô dám khẳng định, nếu Ông Nhất Sơn không đồng ý, Ông Dương sẽ đường hoàng nổi dậy, để cho con trai ông ta biết, ông ta sẽ chiếm trọn tập đoàn này.

Đáng tiếc, cô còn chưa cười đủ, Ông Nhất Sơn đột nhiên liếc mắt nhìn cô, ánh mắt không hề chứa ý tốt.

“Bố nói cũng có lý, con là anh, đúng là không thể hẹp hòi, chỉ có điều...” Nhìn Ông Dương và Dịch Diễm Thu cùng tập trung chờ mình hạ quyết định, Ông Nhất Sơn trở về chỗ ngồi, mỉm cười, “40% cổ phần của con, từ lúc kết hôn, đã chuyển hết sang cho vợ con – Hứa Triển rồi.”

Mọi ánh mắt dồn vào Hứa Triển khiến cô suýt nữa bị nghẹn miếng xoài trong miệng. Chuyện đó từ lúc nào? Người họ Ông, nói điều cũng không cần luyện tập.

Không chỉ có Ông Dương nhăn nhó khó chịu, ngay cả Dịch Diễm Thu cũng mang vẻ mặt như đít nồi bị đun một năm ròng.

“Sao mày không thương lượng với tao mà đã đem cổ phần cho người ngoài?” Ông Dương tức giận đập bàn.

Ông Nhất Sơn ôm vai Hứa Triển, “Bố, cô ấy không phải người ngoài, mà là con dâu họ Ông.”

Ông Dương trừng mắt nhìn Hứa Triển. Đồ rác rưởi này là một khối u ác tính trong ông ta, đáng ra phải loại bỏ từ trước.

“Nếu cổ phần trong tay cô, vậy thì tôi phải gọi luật sư, cô chuẩn bị làm thủ tục chuyển giao đi.” Ông Dương không hề giả mù sa mưa, giọng điệu không chút ý thương lượng, ông ta cảm điện thoại chuẩn bị gọi người.

Đúng là Ông Nhất Sơn không phải đồ vật, cũng không có cái kiêu ông chủ lớn như thế này. Nếu như Ông Nhất Sơn đã đá quả bóng đến chân cô, không gờ chân sút quả bóng vỡ mặt lão già này thì thật là phí.

“Ông đừng gọi vội! Tôi có thể hiểu tâm lý của dì Dịch đây, làm mẹ thì luôn muốn tương lai tốt đẹp cho con. Cũng như tôi với Nhất Sơn đây. Thấy xem tướng đã nói, hông tôi nở, khả năng sinh tốt, về năng lực của con ông, hẳn là ông cũng hiểu rõ, trong lương lai có muốn sinh tám hay mười đứa cũng không thành vấn đề.” Lúc nói câu “cũng hiểu rõ”, Hứa Triển cố tình liếc Dịch Diễm Thu. “Ông là ông nội nên thử nói xem, chỗ cổ phần đấy, đủ cho tôi dưỡng thai không?...Hơn nữa, muốn sinh được đứa con khỏe mạnh, phải là cả hai chúng tôi cùng khỏe mạnh; còn ông sống dở chết dở, rút ra được vài con tinh trùngèo uột...chỉ sợ đứa bé này...Hay là, nhân lúc thai chưa thành hình, ông mau chóng bỏ đi, đỡ cho việc sinh ra một đứa ngây ngô mà lại cướp hết cơm của cháu ông, làm cho cháu ông phải sống cảnh màn trời chiếu đất.”

Sau khi kết hôn, Hứa Triển đã bớt phần ăn nói độc địa, lại càng không nói ra trước mặt Ông Dương. Nhưng so với sự nhục nhã mà ông ta để lại ẹ cô, thế này đâu đáng là gì.

Không ngờ lại nghe được những lời độc địa như vậy, Ông Dương đứng phắt dậy, giơ tay lên định dạy dỗ cô con dâu ngỗ nghịch.

Đáng tiếc, ông ta còn chưa tiến được thì thân mình cao lớn của Ông Nhất Sơn đã đứng chắn.

“Bố, Triển Triển không hiểu chuyện, hay bạ đâu nói đấy, về nhà con sẽ dạy lại, bố bớt giận đi. Cũng không còn sớm nữa, dì Dịch nghỉ đi, bọn con về đây.” Nói xong, không chờ Ông Dương nói gì, anh ta đã kéo Hứa Triển ra ngoài.

Phía sau họ truyền đến tiếng bát đĩa vỡ choang và tiếng quát mắng, nhưng nhanh chóng tắt sau khi cánh cổng khép lại.

Trước khi tới xe, Ông Nhất Sơn dừng lại, nhìn Hứa Triển từ trên xuống dưới.

“Làm gì đấy?” Cô tức giận hỏi.

“Muốn nhìn xem với cái hông nở của em, bao giờ thì sinh con!” Gió đêm thổi qua, làm dịu đi nét mặt của Ông Nhất Sơn, anh ta trêu cô.

Hứa Triển chột căng thẳng, rồi tức giận đi qua Ông Nhất Sơn. Vừa rồi là vì cơn tức dồn nén lâu ngày nên mới liều lĩnh buông lời cục cằn, chứ còn sinh con cho Ông Nhất Sơn ư? Nằm mơ đi!

“Anh không định hò đồ thật đấy chứ? Chúng ta mà có thể sinh con sao?” Hứa Triển ngồi trong xe, chăm chọc nhìn Ông Nhất Sơn.

Ông Nhất Sơn chậm rãi quay sang nhìn Hứa Triển, “Có ý gì chứ?”

“Anh lừa được mẹ tôi, nhưng lừa được chính mình không? Hay là anh thật sự muốn để một đứa con dị dạng vì cận huyết thống?”

Đôi mắt phượng của người đàn ông trước mặt cô chậm rãi híp lại, bên trong như sắp nổi lên sấm chớp, “Lời em nói, anh nghe không hiểu.”

Hứa Triển cười tự giễu, “Chẳng lẽ anh chưa xem ảnh chụp hồi trẻ của bà nội anh sao? Tôi không giống tên súc sinh Ông Dương, nhưng giống bà nội anh đến bảy tám phần. Tiếp sau đây, anh định nói với tôi, mọi chuyện chỉ là trùng hợp?”

Ông Nhất Sơn nhú mày, như thể đang ảo não vì sơ suất của mình.

“Tôi bị anh vấy bẩn rồi, không tẩy sạch được nữa, thế nên anh có phải anh trai tôi hay không, thật sự là không sao nữa rồi. Nhưng anh chắc chắn là muốn tôi sinh con cho anh ư?” Hứa Triển nhìn anh ta.

Ông Nhất Sơn cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh, lại nhanh chóng khôi phục được vẻ thông dong thường ngày, “Bây giờ khoa học kĩ thuật rất phát triển, xét nghiệm gen là biết con khỏe hay không. Yên tâm, con của chúng ta sẽ rất khỏe mạnh.”

Lúc này là đêm mùa hè, cái oi nóng của ban ngày còn chưa tan hết, nhưng Hứa Triển lại cảm thấy khắp các khớp xương đang lan tràn khí lạnh.

“Tôi thấy anh còn độc ác hơn bố anh gấp tỷ lần, mà bây giờ tôi mới phát hiện ra, anh phát điên đến mức không còn là người nữa!”

Lời nguyên rửa còn chưa nói xong, cô đã bị người đàn ông đáng sợ bóp cổ.

“Về điều này, em nói không sai, tôi đúng là kẻ điên, điên đến mức chính tôi cũng phải sợ. Cho nên, em muốn làm một cô gái tốt, muốn trả thù ẹ em, muốn trả thù ông già kia, tôi có thể chiều hết. Có điều...” Vừa nói, môi anh ta nhẹ nhàng chạm vào tai Hứa Triển, “...có chết cũng đừng hòng rời khỏi tôi!”

Nói xong, anh ta khởi động xe, xoay vô lăng tiến vào rừng cây cạnh căn biệt thự, rồi Hứa Triển xuống xe rồi dè cô vào một gốc cây lớn.

“Biết cây này tên là gì không?” Ông Nhất Sơn thở khê, nhướn miệng cười.

Hứa Triển đầu còn tâm trạng mà trả lời, lúc này, quần lót của cô đã bị anh ta tụt xuống, trôi theo hai bắp đùi trắng nõn rơi xuống đất. Hai bàn tay cô bị ghì chặt trên thân cây xù xì, một bắp đùi bị bàn tay kia của anh ta nâng đến thắt lưng.

Thân dưới khô khốc bị anh ta đâm vào trong nháy mắt.

“Chặt quá! Bảo bối, cố chịu một chút, rồi em sẽ ướt thôi.” Ông Nhất Sơn nhanh chóng chuyển động thắt lưng, ghé vào tai cô thì thầm: “Đây là thạch lựu, nhiều con nhiều cháu*, em phải sinh con cho tôi cả đời. Cho nên hôm nay, nhân dịp này, tôi sẽ làm cho đến khi em mang thai thì thôi!”

*Cây thạch lựu tượng trưng cho sự đông đúc con cháu.

Hứa Triển nức nở, cắn bả vai Ông Nhất Sơn theo thói quen.

Cô đã mây mưa với anh ta vô số lần, nhưng Ông Nhất Sơn chưa bao giờ lưu lại mầm mống trong người cô. Còn hôm nay, người đàn ông này đè chặt cô vào gốc cây, không chịu buông tha cho cô, sau mấy lần đâm mạnh, một dòng nhiệt nóng rẫy chạy thẳng vào tử cung của cô.

44. Chương 44

Sau khi về nhà, Ông Nhất Sơn cũng không buông tha cho cô, trong nhà tắm, trên giường, hung hãn không biết bao nhiêu lần. Dù Hứa Triển có tỏ ra đau đớn, khóc lóc xin tha, nhưng Ông Nhất Sơn vẫn ghì chặt cô xuống giường, cử động thất lưng không giảm tốc độ. Thậm chí, anh ta không cho cô tắm, cứ giữ nguyên trận địa hỗn loạn như vậy mà đi ngủ.

Ngày hôm sau, Hứa Triển tranh thủ giờ nghỉ trưa đi ra hiệu thuốc mua một vỉ thuốc tránh thai. Nhưng còn chưa kịp uống, tên vệ sĩ theo sau đã “lễ phép” chặn cô trong ngõ, tịch thu vỉ thuốc!

Lúc về đến nhà, Ông Nhất Sơn tóm lấy Hứa Triển, ấn đầu cô vào bồn tắm đầy nước. Sau khi Hứa Triển uống mấy ngụm nước, anh ta mới kéo lên.

“Tôi đưa cho em cái gì, em phải nhận lấy!”

Hứa Triển phun nước trong miệng ra rồi cười. Cũng đúng, ngoài chấp nhận ra thì còn có thể làm gì được nữa? Chỉ có điều...Anh ta đừng tưởng, có được thân xác cô là có được trái tim cô!

Ông Dương không tóm được chân con, đầu còn hưng phấn nổi.

Ngay lúc con dâu đi, ông ta tức giận hất sạch bát đĩa trên bàn xuống. Dịch Diễm Thu cũng thờ ơ không thêm đoái hoài.

Suy cho cùng, Ông Dương là gã thích ỷ lại vào vợ. Lúc đầu, ông ta chú ý đến Dịch Diễm Thu, ngoài vì nhan sắc xinh đẹp, còn vì mới tài sản hậu ly hôn của cô ta nữa.

Việc làm ăn bị con trai kiểm soát, ông ta không còn là chủ tịch tối cao nữa, muốn lấy ít tiền cũng phải xem sắc mặt con. Còn nhớ lần trước, ông ta nhăm được một chiếc du thuyền xa hoa, đơn đặt hàng cũng làm xong rồi, vậy mà khi bảo thư ký đi lấy tiền thì nhận được hồi đáp rằng, Ông tổng đã đặt một chiếc máy bay riêng, nên phải chờ kị số sau.

Cuối cùng, chiếc du thuyền của ông bỏ không đậu lại nổi máy bay của ông con. Thật sự là khiến ông ta mất mặt rồi. Nhưng hôm sau, ông ta nhận được chìa khóa chiếc du thuyền, hóa ra là Dịch Diễm Thu lặng lẽ mua tặng ông ta.

Ông Dương chơi đùa phụ nữ, chỉ toàn mất tiền chứ chưa bao giờ có người phụ nữ nào chủ động tặng quà cho ông ta chứ đừng nói là cả món quà lớn thế này. Đúng là, trái tim của một lão già, cũng hơi rung động.

Theo lý thuyết, chỉ khi cục trưởng Thiệu thân bại danh liệt mới ly hôn người phụ nữ này, trong xã hội thượng lưu, lời gièm pha chính là liều thuốc cực độc khiến người ta phải mai danh ẩn tích. Cũng trên lý thuyết, Dịch Diễm Thu hoàn toàn có thể lẫn lộn trong thương giới, nhưng cô ta nhanh chóng bám lấy Ông Dương. Dù gì thì cũng là vợ của kẻ tham ô, chủ động rời bỏ mới là khôn ngoan. Vì thế, những lời đàm tiếu châm chọc lại hóa thành những lời nể phục người đàn bà này.

Về phần Ông Dương, việc cưới Dịch Diễm Thu quả thật là một vụ làm ăn có lời, mà khi Dịch Diễm Thu sinh con thì đối với ông ta vẫn là trăm lợi không hại. Hơn nữa, con của Dịch Diễm Thu sinh ra còn nhỏ, người chính thức đứng ra nói chuyện, không phải chính là ông ta sao?

Như hoàng đế thời xưa, hầu như ai cũng có khả năng tiên đoán, sinh cả đống con rồi ung dung ngồi xem chúng đấu đá và nghĩ mưu tính kế để lấy lòng cha chỉ vì địa vị của mình. Đâu có giống ông ta bây giờ, phải sống dựa vào thằng ranh con Ông Nhất Sơn!

Đặc biệt, khi Ông Nhất Sơn bày trò cưới xin với con bé nghiệt chủng kia, ông ta vô cùng khó chịu. Điều này lại khiến Ông Dương cảm thấy, quyết định sinh thêm con thật sự là sáng suốt! Quyền lực trong tay Ông Nhất Sơn, ông ta có thể đoạt lại rồi!

Khi vị chủ tịch quyết tâm làm lễ đính hôn, trong tập đoàn chợt nổi lên cơn sóng ngầm, ngay cả phòng văn thư bé tẹo cũng cảm thấy cơn bão đang vờn quanh ở tầng trên.

Dịch Diễm Thu chính thức lên vũ đài trong cuộc họp ban quản trị. Ông Dương chính thức ngã bài với con trai, nhanh chóng thu mua cổ phiếu nhỏ lẻ, nhất là khi Dịch Diễm Thu có 8% cổ phần, tiếng nói của Ông

Dương lại càng có trọng lượng hơn. Mấy cuộc họp ban quản trị đều rõ ràng có ý muốn lôi Ông Nhất Sơn xuống ngựa.

Nhờ vào phe ủng hộ trong tập đoàn, lão già Ông Dương càng kiêu ngạo hơn. Tên tiểu nhân Trịnh Nghiễm Đông thì lại càng đắc chí. Bộ phận tài vụ của hắn vờn Ông con năm lần bảy lượt, không có chỉ đạo của Ông bố thì không chịu nộp tiền ra. Việc này hại Ông Nhất Sơn mấy lần suýt thất bại thê thảm.

Ngay lúc tất cả mọi người đều đoán Ông Nhất Sơn sẽ phản kích thì họ lại vô cùng bất ngờ, anh ta nộp đơn từ chức cho bố mình.

Con trai vốn không chịu nghe lời nhưng lại có bàn tay kiếm tiền siêu hạng, Ông Dương chỉ muốn Ông Nhất Sơn bớt kiêu ngạo đi một chút nên đương nhiên không dễ dàng thả cái bừa cào tiền này được. Sau khi ung dung nghe một màn giáo huấn thấm thía của bố, Ông Nhất Sơn quyết định nghỉ dài hạn, sau đó sẽ trở về. Ông Nhất Sơn cũng không để ý đến bố, sau khi một mình tiến hành nốt công việc liên tuyên bố từ chức với hội đồng quản trị.

Ông Nhất Sơn rút lui, đương nhiên cũng không để Hứa Triển ở lại cái động sỏi này. Anh ta thay cô xin nghỉ dài hạn rồi kéo cô đi Tây Ban Nha.

Đi cùng hai người họ còn có Lý Phong và Quách Lâm Lâm.

Lúc thấy Lý Phong dắt tay Quách Lâm Lâm xuất hiện ở sân bay, Hứa Triển thật sự vô cùng kinh ngạc.

Tranh thủ lúc làm xong thủ tục, hai người đàn ông vào phòng chờ hút thuốc, Hứa Triển hỏi cô nàng kia với vẻ mặt nghiêm trọng: “Lý Phong làm gì cậu rồi, sao cậu lại theo anh ta?”

Quách Lâm Lâm vừa ăn bánh pudding vừa trừng mắt nhìn cô, “Ôi Hứa Triển, nghe cậu nói thế mà tớ buồn ghê gớm. Tại sao tớ với Lý Phong lại thân thiết được nhỉ? Ngày nào anh ấy cũng đến trường tìm tớ, vừa đến là đã kéo tớ đi chơi khắp nơi, cậu nói xem anh ấy muốn làm gì?”

Hứa Triển thật muốn phun nước vào cô nương này.

“Cậu thộn à! Một gã đàn ông bám đuôi một cô gái, cậu nói xem anh ta muốn làm gì!”

Quách Lâm Lâm phụng phịu nuốt miếng pudding, cái cằm hơi run rẩy, “Đương nhiên là tớ biết, nhưng mà...người ta vốn không thích tớ, thậm chí...thậm chí nhìn thấy tớ không mặc quần áo, anh ấy cũng chỉ như nhìn thấy một đồng thối...chép miệng một cái rồi đi ra!”

Lần này, hai tay Hứa Triển đưa lên bóp cổ Quách Lâm Lâm, “Cậu còn dám cởi quần áo cho anh ta nhìn!”

Quách Lâm Lâm bị bóp cổ đến mức phải liệng bỏ đồ ăn đi, tóm lấy tay Hứa Triển, cuống quýt giải thích, “Không...Không phải như cậu nghĩ đâu...Khụ khụ...Lúc bọn tớ về khách sạn hôm đi tìm cậu ý...Khụ...Tớ vào phòng tắm thay quần áo nhưng quên khóa cửa, anh ấy vô tình xông vào.”

Nhưng Hứa Triển không thấy yên, mắt thấy Quách Lâm Lâm sắp đi vào con đường giống mình, cô hận không thể bóp cái đầu khờ khạo của cô nàng ra nghiền cứu.

“Này! Buông tay ra! Cô làm gì đấy!”

Đúng lúc này, Lý Phong đã hút hết thuốc, liếc mắt thấy cảnh tượng hỗn loạn đó, anh ta vừa hét lên vừa nhanh chân chạy đến, tóm vai Hứa Triển và đẩy cô ra, rồi căng thẳng kiểm tra cái cổ mồm mồm kia.

Quách Lâm Lâm thấy Hứa Triển đang tức giận, vội vàng giải thích, “Bọn em đang đùa mà! Anh làm gì mà nói năng hung dữ với Triển Triển thế!”

Hứa Triển thì lại thở phì phò gào lên với Lý Phong: “Một đứa ngây thơ như nó không dây vào anh được đâu, anh tránh xa nó ra!”

Không đợi Lý Phong trừng mắt, Ông Nhất Sơn đã kéo cô vào một gian hàng nước giải khát, gọi đồ uống rồi nói: “Em có cảm thấy, người ta là hoàng tử và lọ lem, còn em là bà mẹ độc ác không?”

Hứa Triển còn chả thêm cười lạnh, “Anh với bạn anh tự thấy mình tốt như vậy sao? Các anh mà là hoàng tử cái nỗi gì? Dính thêm cái nốt ruồi đen lên xem có diễn được vai ác không nhé?”

Uông Nhất Sơn rót nước hoa quả ép vào cốc, đưa đến trước mặt Hứa Triễn, “Anh cũng không nói mình là hoàng tử, nhưng anh là một con rồng hung dữ. Em cứ đường hoàng đứng giữa tòa thành của anh, ai dám xưng hoàng tử, chán sống mà đến cứu em, anh sẽ khiến kẻ đó chết không có chỗ chôn!”

Không thể nói lý với kẻ điên, Hứa Triễn liếc xéo anh ta một cái, trong lòng đang thầm tính xem làm thế nào để cho cô nàng Quách Lâm Lâm kia tỉnh ngộ.

Điểm đến của họ là thủ đô Tây Ban Nha – Madrid. Khách sạn họ chọn ở ngay gần cung điện hoàng gia. Cửa ban công đối diện cổng vào của cung điện, cả khu sân rộng tràn ngập hơi thở châu Âu cổ xưa thu hết vào tầm mắt.

Tên cầm thú Uông Nhất Sơn luôn dâng trào cảm hứng mỗi khi đến một địa điểm mới, việc đầu tiên phải làm là kéo Hứa Triễn lên thử giường xem cứng mềm thế nào.

Lăn lộn trên giường không tính, ngay cả ban đêm, anh ta cũng ghì Hứa Triễn vào ban công, để quần áo của cô khá chỉnh tề, nhìn xuống dòng xe cộ bên dưới. Còn anh ta thì đứng sau cô, quần cũng chỉ cởi một chút, rồi nhanh chóng vùi mình vào Hứa Triễn.

Chỉ bằng mấy lần ra vào hung hãn của Uông Nhất Sơn, hai chân cô đã nhũn ra. Hứa Triễn muốn phát cáu nhưng hung khí đó lại càng căng trướng. Khi cảm nhận được sự co rút quen thuộc của cô, Uông Nhất Sơn mới tuôn dòng chảy nóng bỏng vào nơi sâu thẳm trong người Hứa Triễn; còn Hứa Triễn cũng cảm nhận được dòng chảy đó, bỗng chốc vọt thẳng lên thiên đường.

Hứa Triễn biết Uông Nhất Sơn là cao thủ, trong cuộc sống bị anh ta kìm hãm, ngay cả một phản ứng nhỏ của cô, anh ta đều có thể vừng vàng điều khiển.

Sau lần bỏ trốn, phải tốn rất nhiều thời gian, cô mới khiến anh ta giảm bớt sự phóng dăng đi. Nhưng bây giờ, anh ta giống như người trúng kịch độc mà được giải trừ, Hứa Triễn cảm thấy thân thể mình đã bị anh ta “cải tạo” cho không bình thường nữa rồi.

“Anh điên rồi, sao lại đứng đây làm chuyện này! Đứng...đứng bắn vào trong...” Hứa Triễn ngả vào lòng người đàn ông đứng sau, cảm thấy thứ anh ta lưu lại trong người mình đang chậm rãi nhỏ xuống sàn ban công. Mấy ngày nữa là đến kỳ nguy hiểm của cô rồi, nếu cứ như thế này, cô thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Uông Nhất Sơn ôm chặt lấy cô, để yên cho làn gió mát của ban đêm thổi đi mùi vị ân ái.

“Ở đâu mà không thể chứ? Chẳng lẽ chúng ta không quang minh chính đại? Anh muốn cho cả thế giới này biết, em là của anh!”

Hứa Triễn cục cằn nói: “Thế sao không thu vào đĩa đi! Rồi đem bán! Tôi thấy anh có tướng làm trai bao lắm!”

Uông Nhất Sơn nghiêm nghị nói: “Tên trai bao này để ột mình em chơi, chẳng lẽ không được?”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Uông Nhất Sơn đổ chuông.

Anh ta bế Hứa Triễn lên giường rồi ra khỏi phòng ngủ nhận điện thoại.

Hứa Triễn dùng khăn giấy lau chùi phía dưới ình rồi tiện tay lấy máy tính ở đầu giường, mở hòm thư của công ty. Một bản sao thư hiện lên ở vị trí cao nhất.

Mở bức thư ra, Hứa Triễn bỗng ngồi thẳng dậy.

Trong bức thư là những lời khuyên nhủ máy móc gửi đến toàn thể nhân viên của công ty, không nên vì việc Trịnh Nghiễm Đông bị cảnh sát đưa đi điều tra mà xôn xao, càng không được bàn tán trong công ty, một khi phát hiện có ai phát tán tin đồn sẽ xử lý triệt để. Hơn nữa, bức thư còn gửi lời xin lỗi đến nhân viên vì tiền lương phát chậm, mong mọi người thông cảm.

Đây là bản sao gửi cho toàn bộ công ty, nên ngay cả khi xin nghỉ, Hứa Triễn cũng nhận được.

Hứa Triển kinh ngạc. Tính ra, họ rời khỏi công ty đã gần hai tuần, trong hai tuần này đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Trịnh Nghiễm Đông làm hại cô gái nào rồi bị báo cảnh sát? Nhưng tại sao công ty lại không trả được tiền lương?

“Trịnh Nghiễm Đông dính dáng đến việc thay bỏ lợi dụng tập đoàn để rửa tiền tham ô, đang bị cảnh sát điều tra, nếu như tội danh thành lập, căn cứ vào số tiền hắn rửa, hắn là không tránh được mười năm tù. Đến lúc đấy, ông già nhà hắn không làm chỗ dựa được, hắn vào tù sẽ tha hồ đi gãi ngứa cho đại ca trong đấy.”

Uông Nhất Sơn nghe xong cuộc điện thoại, thấy Hứa Triển nhìn bức thư với vẻ kỳ quái thì lãnh đạm trả lời.

Hứa Triển đã hơi hiểu ra, “Tất cả chuyện này...đều là anh sắp xếp? Nhưng mà, như thế thì, chẳng phải là tập đoàn cũng bị ảnh hưởng sao?”

Uông Nhất Sơn cởi quần, ngã xuống giường.

“Anh từ chức rồi, tài khoản được sang tên trước khi anh ra nước ngoài. Anh có muốn suy nghĩ thay hội đồng quản trị cũng lực bất tòng tâm. Bây giờ, bất kể là tiền bản không rõ lai lịch hay tiền do công ty kiếm được đều đã bị cảnh sát đóng băng để điều tra. Bố anh nắm quyền quản lý công ty, đương nhiên sẽ phải giải thích với cảnh sát, chẳng phải chính ông ấy muốn nắm quyền hay sao? Anh chỉ tốt bụng tạo điều kiện cho người thích lo liệu mọi việc có cái làm thôi!”

Đây chính là chiêu giết người không thấy máu của người đàn ông này. Quả thực, anh ta đã ném một hòn đá chết ba con chim! Vừa dạy cho Trịnh Nghiễm Đông một bài học vì dám lén phụng đến “thứ” của anh ta, vừa ép ông bố già phải hạ uy, lại vừa chứng minh được cho thành viên hội đồng quản trị rằng, nếu công ty không có anh ta thì thật sự sẽ tê liệt!

Hứa Triển ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên cười, cũng phải, Uông Dương quá xui rồi, càng nghĩ càng vui, “Có điều...Anh làm con kiểu gì đấy hả? Bố súc sinh, đẻ con ra, cũng là súc sinh!”

Uông Nhất Sơn hơi nhướn mắt, tia chớp chói lòa trong mắt rọi thẳng vào Hứa Triển.

Mặc dù anh ta không nói gì, nhưng Hứa Triển có thể hiểu được ý của anh ta —— Lão súc sinh kia cũng là bố Hứa Triển, trong người cô cũng đang chảy dòng máu như nhớp giống họ, chỉ có chết mới rửa sạch sẽ được!

45. Chương 45

Quách Lâm Lâm biết việc mình ở bên cạnh Lý Phong khiến Hứa Triển không vui nên đã kể hết mọi chuyện cho cô nghe, rằng người nào đó che ô cho cô nàng, lúc lại ăn cần rút nước. Đáng vẻ đó thật khiến Hứa Triển không chịu nổi nữa, đành phải gằn giọng nói: “Đủ rồi, làm như tớ là gậy chia cắt uyên ương ý. Nếu cậu tình nguyện theo Lý Phong thì tớ không ngăn cản, chỉ có điều, đừng vì mấy lời ngon ngọt của anh mà không phân biệt nổi phương hướng, đến lúc ấy thì đừng có khóc với tớ!”

“Đâu có đâu, tớ chỉ là bạn thân với Lý Phong thôi, so anh ấy với cậu thì vẫn quý cậu hơn mà.”

Quách Lâm Lâm thấy Hứa Triển đồng tình thì như mở cờ trong bụng, liên mồm thề thốt, chỉ còn thiếu nước thò đuôi ra ngo ngoe nữa thôi.

Lý Phong ngồi bên cạnh có vẻ ăn rất ít, chỉ thỉnh thoảng kéo cô nàng kia về phía mình, đến cuối cùng, anh ta dứt khoát chào tạm biệt đôi Uông Nhất Sơn rồi lôi Quách Lâm Lâm đi.

Chuyến du lịch tình nhân lần này không hề xa hoa quá đáng, Uông Nhất Sơn chọn toàn thứ bình dân, không lái xe, nhập gia tùy tục.

Giao thông ở Barcelona rất tốt, nhất là ngồi xe công cộng, quả thật là một sự hưởng thụ. Chỉ cần một vé là được đi thăm cả thành phố, đặc biệt là lúc đi qua khu phố cổ, những chiếc xe buýt không cửa chạy cực chậm, khách du lịch có thể nhảy lên xe bất cứ lúc nào.

Lúc Ông Nhất Sơn kéo Hứa Triển lên xe buýt, vẻ rạng ngời của một chàng trai phương Đông đã khiến mấy bà cô vừa cười vừa huýt sáo.

Ông Nhất Sơn cũng mỉm cười gật đầu với một người phụ nữ có mái tóc hoa râm, rồi ôm Hứa Triển vào lòng, cùng ngồi xuống ghế thư thái ngắm những công trình cổ ở hai bên đường, lại còn thoải mái vẫy tay với một cô nàng nóng bỏng đứng ở gần cửa.

Lúc đi qua quảng trường, từ trong một con hẻm nhỏ truyền ra giọng hát trầm ấm của một cô gái. Giọng ca ấy có lúc chọt vút cao, khi lại hạ thấp mềm mại như làm nền nhạc cho cảnh tượng bồ câu bay trắng quảng trường, lướt qua tháp chuông của ngôi thánh đường mang phong cách Gothic. Ánh sáng rạng rỡ khiến người ta thật sự chìm đắm trong khung cảnh tuyệt diệu này.

Còn cô gái trong lòng, với mái tóc dài đã được tết lỏng thành hai bím xinh xinh, vài lọn tóc xòa bên má bị gió thổi nhẹ lên, vờn trêu qua chóp mũi và bờ môi Ông Nhất Sơn.

Hai người không ai nói gì, lắc lư đều đều theo nhịp xe chạy, lẳng lặng tiến về phía trước...

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi áo Ông Nhất Sơn đổ chuông, phá vỡ bầu không khí này. Ông Nhất Sơn nhìn số, không nhận mà chuyển chế độ rung rồi sau đó lại dứt khoát chuyển chế độ im lặng. Tai không nghe, lòng không phiền.

Nhưng di động của anh ta vừa yên lặng thì điện thoại của Hứa Triển lại đổ chuông. Cô lấy điện thoại ra xem, là số của công ty.

Ông Nhất Sơn duỗi tay ra giật lấy điện thoại của Hứa Triển, cũng chuyển sang chế độ im lặng.

Hứa Triển hỏi: “Sao thế? Tìm anh để chùi mông hộ à?”

Ông Nhất Sơn không trả lời mà chỉ tóm gọn một bím tóc rồi tết lại cho cô.

Có điều, đáp án nhanh chóng tự động đến.

Bữa tối diễn ra ở một quán ăn gia đình. Sau khi thưởng thức xong món cá nướng rượu vang, hào tỏi, bánh mì ôliu, Ông Nhất Sơn đã ngà ngà, kéo Hứa Triển lại hôn mãnh liệt ngay trước đài phun nước của khách sạn.

Đối với người Tây Ban Nha, hôn nhau ở nơi đông đúc là chuyện quá đổi bình thường. Hứa Triển không làm gì được, đành để mặc cho đầu lưỡi anh ta càn quấy trong miệng.

“Đừng...Anh...Anh không ngửi thấy mùi tỏi à?” Hứa Triển cố nén cơn tức. Vừa rồi, hầu hết tỏi đã trôi vào bụng anh ta, ăn xong mà vẫn còn mùi. Muốn hôn hít kiểu rò-man-tíc ở ngoài đường, chẳng lẽ anh ta không thể về súc miệng đi đã hay sao?

Ông Nhất Sơn thì lại nghiêm mặt, “Em không cảm thấy đó là mùi vị của tình đầu à?”

Có cái vị tình đầu nào như thế này không? Hứa Triển muốn nổi giận với anh ta nhưng chân lại giẫm phải chỗ nước bắn ra từ đài phun, loạng choạng một cái mà đã ngã đập đầu vào bậc thang. Ông Nhất Sơn vội vàng kéo cô dậy, “Sao thế? Bị anh hôn đến mức không đứng vững nổi à?” Vì nghịch sáng, Hứa Triển có thể thấy rõ khuôn mặt Ông Nhất Sơn.

Nổi hoảng hốt kéo đến trong phút chốc. Không biết là ở đời này hay đời trước, hình như cũng từng có một người đàn ông ôm cô dưới ánh đèn đường, miệng còn mùi tỏi, ngây ngô hôn cô. Mà khi đó, cô lại mơ hồ có cảm giác mới lạ, mơ hồ vui mừng thâm trong lòng...

“Tiểu Sơn!” Phía sau họ truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Hai người trở lại hiện thực. Dịch Diễm Thu và Ông Dương đang đứng trước cửa khách sạn mà họ ở!

Tại quán bar ở tầng một của khách sạn, không có nhiều khách cho lắm. Ông Dương và Ông Nhất Sơn ngồi ở một góc, còn Dịch Diễm Thu ngồi uống nước hoa quả trong một quán cà phê ngay bên cạnh.

Cô con dâu Hứa Triển không thể đối diện với cặp bố mẹ chồng này nên đành lên phòng.

Hai bố con lâu ngày không gặp, còn chưa mở miệng đã bày ra bộ dạng gươm súng sẵn sàng.

“Công ty gọi cho anh bao nhiêu cuộc điện thoại, tại sao anh không nghe?”

Ông Dương mệt lả vì những chuyện không hay của tập đoàn trong mấy ngày qua, vậy mà thằng con trai của ông ta lại làm ngơ như người ngoài cuộc, còn để ông ta phải cất công đi mời, sao mà ông ta không tức cho được? Vì vậy, vừa mở miệng là ông ta đã cao giọng, nói như sừng liên thanh.

“Con từ chức rồi, những chuyện đã nói với bố không phải là bố không hiểu đấy chứ?”

“Cho dù anh đã từ chức thì vẫn là con của Ông Dương! Hơn nữa...tại sao anh vừa đi, Trịnh Nghiễm Đông đã xảy ra chuyện? Anh muốn nói gì với tôi không?”

Đôi mắt với bộ dạng hùng hổ của bố, Ông Nhất Sơn vẫn lãnh đạm, “Con nghĩ là đã nói với bố rồi, Trịnh Nghiễm Đông là thái tử, muốn nịnh nọt hần thì cứ đưa tiền là được rồi, cần gì phải cho vào tập đoàn, đúng là quả bom hẹn giờ chết người...”

“Bom hẹn giờ?” Không đợi Ông Nhất Sơn nói hết, Ông Dương đã rống to lên, “Nếu mày biết là bom hẹn giờ, sao còn cho nó vào bộ phận tài vụ?”

Ông Nhất Sơn nghe thấy thế, hai tay đan vào nhau, chống cằm, đôi mắt phượng hơi híp lại mà nhìn bố, “Người muốn hần đến bộ phận tài vụ không phải là con, mà là vợ yêu của bố, Dịch Diễm Thu ấy. Lúc đó, cô ta mang chữ ký của bố đến, nói là được bố sai đi tìm con, hy vọng con cân nhắc người có khả năng. Con không hề ra đề nghị nào hết, chỉ nói những chức vụ còn trống với cô ta thôi. Sau này tiến hành tổng kiểm tra, chính là cô ta tự thân tuyển trưởng bộ phận tài vụ, con là phận dưới, chỉ muốn thỏa mãn tâm nguyện của dì Dịch mà thôi. Sau này, con đã bảo thư ký sao chép phần tài liệu đó, để ở văn phòng con, phòng thư ký, bộ phận lưu trữ cũng có ba bản, vào ngày điều động đã gửi vào hòm thư của các bộ phận liên quan. Chắc chắn khi cảnh sát điều tra sẽ biết rằng việc hần ta nhờ cửa sau mà được lên chức không liên quan gì đến con.”

Ông Dương biết Dịch Diễm Thu lấy danh nghĩa của mình để tiến hành một lượt tẩy trừ từ trên xuống dưới tập đoàn, đây vốn là chuyện hai người đã thương lượng trước, coi như là tiền vốn cho con sau này. Chỉ là không ngờ Ông Nhất Sơn lại có phòng bị từ trước, đào sẵn một cái hố chôn ông ta!

Dựa vào chức vị của anh ta, chẳng phải ngớ ngẩn mà đi tuyển trưởng bộ phận tài vụ kiểu đó!

Nhưng, Trịnh Nghiễm Đông đã ăn phải tim gan ruột báo gì mà lại có thể lợi dụng sổ sách của công ty để rửa tiền từ bên ngoài? Tuy nhiên, con trai ông ta đã nói, dù sao thì đây cũng là chuyện nan giải, thân làm bố mà vẫn phải hạ mình để cho vị tiểu tử tổng này mau mau về thay mình dập lửa.

“Được rồi, Tiểu Sơn, lần này là lỗi của bố, không chịu nghe lời anh khuyên bảo. Nhưng bây giờ, chưa nói đến việc danh tiếng của tập đoàn bị ảnh hưởng, ngay cả nguồn tài chính cũng bị đóng băng rồi. Đây cũng là gia nghiệp anh bỏ ra không ít tâm huyết, anh không thể thấy chết mà không cứu được!”

Ông Nhất Sơn vẫn chống cằm, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ dữ dằn khiến Ông Dương phải thầm run sợ.

“Điều kiện tiên quyết là, tất cả quyền hành thuộc về con! Nếu như có kẻ muốn hưởng mà không muốn làm thì con sẽ phá nát sản nghiệp này, kể cả phải ném xuống cống, cũng quyết không để cho người ngoài xơ mủi được gì của Ông Nhất Sơn!”

Ông Dương sững sờ, gương mặt như già đi cả chục tuổi.

Ông ta biết, đứa con trai này chưa bao giờ nói chơi, nói được là làm được, đó mới là phong cách trước sau như một của anh ta.

“Nói đi, điều kiện của anh là gì?” Ông Dương nhăn mặt hỏi.

“Chuyển 30% cổ phần của bố sang tên con. Sau đó, bố có thể về nhà đi du thuyền, sống vui vẻ với vợ yêu, an nhàn hưởng tuổi già.”

Ông Dương đã đoán trước rằng anh ta sẽ ngọam một miếng to, nhưng không ngờ lại nhiều đến thế. Như vậy thì có khác gì hoán đổi thái dương, nhắc ông ta ra xa quyền lợi trong tập đoàn.

“Khốn kiếp! Mày nói mơ à! Cho 30% thì chẳng phải tao chỉ còn 10% sao? Bố mày chưa chết, mày đã muốn tạo phản hả?”

Lúc ông ta gào lên, mấy vị khách trong quán bar đều liếc mắt nhìn.

Ông Nhất Sơn bỗng lôi chiếc ipad mini từ trong túi áo ra, chạm nhẹ vài cái lên màn hình, những đường cong của thị trường chứng khoán hiện ra trước mặt Ông Dương.

“Xem giá trị của sổ cổ phiếu bố giữ khư khư đi. Hai ngày nữa thôi, đóng cổ phiếu đấy chỉ có thể đem ra chùi đất, chỉ sợ giấy đó không đủ mềm. Thêm nữa...mấy hôm nay, hẳn là phía ngân hàng thúc giục rất ác liệt? Thời gian trước, công ty mới mua được vài miếng đất, có lẽ phải gán cho ngân hàng để mà quay vòng vốn. Một khi ngân hàng kiện lên tòa án, hậu quả thế nào, chắc là ngài chủ tịch biết rõ ràng. Mặt khác, hẳn là bố không biết, trong sổ tiền Trịnh Nghiễm Đông đem đi rửa còn có một phần tiền mà Dịch Diễm Thu kiếm được mấy năm qua từ lão chồng. Bà mẹ kế này của con đang mang thai vất vả, nếu đau đớn vì mất sổ tiền mồ hôi nước mắt đó thì lại càng bất lợi cho cái thai. Nghĩ đi nghĩ lại, sau khi sinh hai đứa bé, di Dịch còn chẳng mua nổi tã lót, bố làm bố mà không đau lòng, thì thân làm anh trai con cũng thấy không yên tâm!...Cho nên, tốt hơn là bố cần hiểu rõ sự việc đi, ngộ nhỡ cảnh sát tìm đến nhà, đúng là mất mặt cho thằng con trai này!”

Nói đến đây, Ông Nhất Sơn đặt ipad xuống, mỉm cười với bố, “Bố, không phải bố từng dạy con, hài lòng với cái mình có mới vui vẻ sao? Bố làm bố không thể bất nhân, con làm con càng không thể bất nghĩa. 10% trong tay bố gộp với 8% của Dịch Diễm Thu, lợi nhuận hằng năm cũng gọi là kha khá. Hơn nữa, hàng tháng con sẽ gửi tiền cho bố, đủ để bố mở mày mở mặt với bạn bè...Bố thấy ổn chưa?”

Ông Dương không nói gì, hít thở sâu một lúc mới nói với con trai: “Mày với mẹ mày tính tình y như nhau, đều là kẻ kiêu ngạo!”

Lúc Ông Dương ra khỏi quán bar, Lý Phong và Quách Lâm Lâm mới đi mua sắm về có nhìn thấy.

Mặc dù Lý Phong có chào một câu – “Bác!”, nhưng ông “bác” này đang chịu nỗi đau như hổ bị xẻ thịt, đầu còn tâm trạng mà ôn chuyện với thằng cháu. Ông ta dùng dùng nỗi giận kéo Dịch Diễm Thu rời đi.

Lý Phong đưa Quách Lâm Lâm về phòng Hứa Triển và đã quay lại, rồi anh ta xoay người ngồi xuống trước mặt Ông Nhất Sơn, “Sao thế? Ông ngã bài với bố rồi à?” Ông Nhất Sơn gật đầu, tỉnh bơ hỏi: “Tay giám đốc mà ông sắp xếp ổn chứ?”

Lý Phong cười gật đầu, “Ông nhanh trí đấy, chỉ cần một tháng đã lôi được Trịnh Nghiễm Đông với Dịch Diễm Thu vào. Sổ tiền mà Trịnh Nghiễm Đông rót vào, cộng thêm phần của Dịch Diễm Thu, tổng cộng là một trăm năm mươi triệu, chia thành hơn một trăm tài khoản nhỏ rồi gửi vào các công ty vớ vẩn ở Mỹ Latinh. Cho dù cảnh sát có tìm ra sổ tiền này cũng như muối bỏ biển thôi. Bạn thân à, lần này có vẻ quyết tâm cao nhỉ?”

Ông Nhất Sơn không tỏ vẻ đắc ý như Lý Phong đoán, anh ta chỉ xua tay về mặt rồi hỏi: “Việc tôi nhờ ông tìm luật sư chuẩn bị tài liệu có ổn không? Khi về nước tôi sẽ ký, bảo anh ta đừng để sơ suất gì.”

Lý Phong thấy anh ta phản ứng như vậy thì liền thu nụ cười lại. Dù có ngộ nghịch đến đâu thì con trai cũng có lúc sùng bái bố, đáng tiếc, Ông Nhất Sơn không có ông bố làm hết trách nhiệm. Từ lâu, Lý Phong đã giúp người anh em này bỏ những mơ mộng về bố, cảm nhận được nỗi nhục đến từ chính cuộc sống phóng đảng của ông bố ấy.

Trận quyết đấu lần này của Ông Nhất Sơn trông thì có vẻ toàn thắng, đáng tiếc, đây cũng là trận chiến mà cả hai bên sẽ cùng chịu thiệt.

“Ông thật sự muốn chuyển 70% cổ phần ẹ con bà Hứa Thu Mạn sao?” Lý Phong trêu ghẹo, “Mùi vị lo cho gia đình có vẻ không dễ chịu gì nhỉ, mà cô vợ của ông hình như cũng chẳng thương cho chồng tí nào. Cô nàng không xiêu lòng vì tình cảm của ông à?”

Cái bóng cô đơn của người đàn ông hắt lên tấm cửa thủy tinh, anh ta uống một hơi cạn sạch ly rượu vang đỏ, vỗ vỗ vai Lý Phong rồi ra khỏi quán bar và đi vào thang máy.

Đội trưởng Lý xoay người nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ của thằng bạn thân, trong lòng không khỏi cất tiếng thở dài: “Đàn ông đích thực, cần tàn nhẫn với mình một chút!”

46. Chương 46

Uông Dương thở hồng hộc đi ra khỏi khách sạn, Dịch Diễm Thu nhìn về mặt chồng thì biết ngay là thất bại. Khi ngồi vào xe, Dịch Diễm Thu không hối hận Uông Dương mà lại nghĩ đến lúc lướt qua Hứa Triển.

Gần đây, mỗi lần nhìn thấy Hứa Triển, trực giác của phụ nữ khiến cô ta cảm thấy có một kiểu mất tự nhiên, mà khi thấy Hứa Triển tết tóc hai bên, cô ta đã như mắc nghẹn một sợi tóc nhưng lấy ra được — Hứa Triển và bà nội của Uông Nhất Sơn trong tấm ảnh quá giống nhau, nhất là khi để cùng một kiểu tóc, quả thực như một người!

Nếu như mất thẩm mỹ của già trẻ nhà họ Uông cực kỳ thống nhất thì mới có được sự trùng hợp như vậy, nhưng nếu như không phải... Dịch Diễm Thu quyết định, sau khi trở về phải điều tra thân thế của Hứa Triển.

Về phần người đàn ông này... Cho dù cô ta đã mang thai nhưng vẫn phải ra tay phác họa chân dung đức ông chồng... Xem ra, vì mình, nên đưa ra quyết định...

Sau cuộc gặp gỡ với bố, Uông Nhất Sơn lẳng lặng về phòng. Ngày hôm sau, lúc Hứa Triển tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng người kia đâu. Sau đó, cô biết được từ Lý Phong, anh ta đã đi London.

Ba người họ kết thúc kì nghỉ và về nước.

Hứa Triển chẳng muốn hỏi Uông Nhất Sơn đi làm gì, chỉ nghĩ đến việc được hưởng cuộc sống tự do trong mấy ngày liền, cô đã thâm thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc sống của cô trở nên nhẹ nhàng hơn. Khi trở lại làm việc, cô được nghe đồng nghiệp kể về bộ dạng chật vật của Trịnh Nghiêm Đông lúc bị cảnh sát bắt, cũng coi như cô đã được giải hạn.

Không lâu sau, Hứa Triển nhận được chỉ thị chuyển công tác, cô bị gọi lên tầng cao nhất làm trợ lý thư ký cho Uông Nhất Sơn.

Phòng chủ tịch của Uông Dương đã được sửa thành phòng tập thể hình, thư ký của ông ta cũng không thấy mặt mũi đâu nữa, thậm chí, thư ký của Uông Nhất Sơn là Hà Văn Văn cũng lặn mất tăm.

Một người phụ nữ tầm hơn bốn mươi tuổi họ Hồ mỉm cười đón Hứa Triển, chỉ bàn làm việc cho cô rồi giao những công việc cụ thể.

Đến cuối tuần, tranh thủ lúc Uông Nhất Sơn chưa về, cô vội đến thăm mẹ.

Mẹ cô đã ly thân với ông bố dượng, đưa cậu em trai cô đến ở trong một khu nhà ở gần công viên Lâm Giang.

Hứa Triển đi xem phòng ngủ của mẹ và em trai, chi phí ăn mặc cũng không ít. Sẵn tính làm chị, cô lật mấy quyển vở trên bàn em trai, bài văn nào cũng lạc đề, sai chính tả, xem đến trang cuối cùng thì lông mày Hứa Triển đã nhướn chặt lại.

Đúng lúc này, Hứa Thu Mạn bưng hoa quả vào cho cô.

“Nhất Sơn nói đã làm các thủ tục ly hôn với tòa án rồi, sang tuần là có kết quả.” Lúc mẹ cô nói câu này, bà đã khóc.

Hứa Triển vội vàng rút giấy ăn ra, lau nước mắt ẹ, “Mẹ! Mẹ xem, ly hôn là chuyện tốt, sao mẹ phải khóc!”

Hứa Thu Mạn thở dài, “Mẹ thấy có lỗi với em con. Lúc biết mẹ ly hôn với bố nó, nó trốn trong phòng một ngày... Thật ra, mẹ với dượng con cũng chung sống nhiều năm rồi, vẫn có thể tiếp tục, Triển Triển... Hay con nói với Uông Nhất Sơn, mẹ... không cần ly hôn nữa.”

Nếu đổi lại là một bà cô khác nói như vậy, Hứa Triển sẽ phun nước, mắng cho người đó tỉnh ngộ. Nhưng người trước mặt đây là mẹ cô, không phải người khác, từ trước đến nay, bà luôn là người suy nghĩ cho cô. Một người mà chỉ vì bị hại mới có con nhưng vẫn thương yêu thì đối với con trai sau này cũng vậy.

Trên đời này, người không có tư cách mắng mẹ nhất, chính là cô!

Vì vậy, thấy mẹ do dự, nhìn vẻ mặt áy náy của mẹ, mọi lời không hay tràn ra đến mép rồi, cô đành nuốt trở lại.

“Mẹ, đột trước mẹ có gọi điện cho con bảo là em con đánh nhau ở trường ă?”

Bà Hứa gật đầu, còn nói thêm: “Em con bây giờ càng ngày càng hư, con nói xem, nếu mẹ lại nói chuyện mẹ ly hôn với bố nó ra, liệu nó có...”

Hứa Triển đứng dậy, cầm lấy quyển vở cô vừa xem, giở đến trang cuối cùng và đưa ẹ.

Hứa Thu Mạn chăm chú nhìn vào mấy chữ cầu thả được viết đi viết lại trên trang giấy cuối cùng —— “Hứa Thu Mạn! Đồ rơm rác! Hứa Thu Mạn! Đồ rơm rác...” Những con chữ như lời nguyện rửa trần ngập cả trang giấy.

Bàn tay cầm quyển vở của bà run rẩy, nước mắt trào ra, bà vo trang giấy với những lời nguyện rửa hồn lảo lại.

“Gia Tân...nó...sao nó có thể...Hôm qua, nó chưa làm xong bài nên mẹ không cho nó đi chơi với bạn, bắt nó viết hết bài mới được ăn cơm...Nó...” Hứa Thu Mạn không nói ra lời, chỉ biết ôm con gái khóc nức nở.

Cho dù mẹ không nói nhưng Hứa Triển cũng có thể tưởng tượng ra cảnh thằng em trai hung hăng viết những chữ này.

“Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, chắc nó không hận mẹ đâu. Mẹ xem, những gì nó viết, chẳng phải là câu Trương Đại Hiền hay chữ mẹ trước mặt bọn con sao? Cho nên, bây giờ em con cần một sự giáo dục hằn hoi, chứ không phải là được một ông bố thô lỗ khai trí. Mẹ và ông ta ly hôn, có lẽ nó nhất thời nghĩ không thông, nhưng chỉ có thế thì nó mới thoát khỏi tầm ảnh hưởng xấu của bố nó. Mẹ không muốn con trai mẹ bắt nạt một cô gái khác, hay làm thằng đàn ông chỉ chuyên sỉ nhục vợ phải không?”

Hứa Thu Mạn nghe con gái nói một lúc mới gật đầu.

Hôm đó, Hứa Triển đến trường bỏ túi đón em trai.

Vừa thấy chị đến, Trương Gia Tân mừng rỡ chạy tới, “Chị, chị đến rồi? Mang cái gì về cho em không?”

Khi nó thấy hai tay chị trống không, nó không nén được vẻ mặt thất vọng, “Mẹ nó! Không có gì hả? Chẳng bằng anh rể, lần nào đến cũng mang quà cho em cả mẹ.”

Nghe em trai nói vậy, Hứa Triển mới biết Uông Nhất Sơn làm bộ làm tịch như thế nào với người nhà mình.

Hứa Triển nghĩ đến mục đích của mình ngày hôm nay thì nén sự hờn giận lại, kéo Trương Gia Tân vào một quán cà phê ở gần đó và gọi hai cốc đồ uống lạnh.

Nhìn em trai ngày càng có vẻ mặt giống Trương Đại Hiền, cô đi thẳng vào vấn đề: “Mẹ muốn ly hôn với dương, em sống cùng bố em hả?”

Trương Gia Tân đang say sưa uống nước hoa quả, nghe chị nói thế thì sững sốt, sau đó thô lỗ ném cốc xuống đất, “Choang” – một tiếng, cái cốc vỡ vụn.

“Không đấy! Dựa vào cái gì chứ!”

Hứa Triển xin lỗi người chủ quán vừa chạy ra, hứa sẽ bồi thường cái cốc rồi mới quay lại lạnh lùng nói với em trai: “Không cái gì? Không muốn mẹ ly hôn, hay không muốn sống cùng bố?”

“Sao mẹ em phải ly hôn? Không phải chính là anh rể mua nhà cho bà ấy sao? Không quan tâm đến bố em, vong ân bội nghĩa...”

“Bốp”, lần này không phải tiếng cốc vỡ, mà là tiếng giòn tan của phát tát Trương Gia Tân bị chị tặng cho.

Trương Gia Tân ôm mặt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái xanh của chị gái. Từ nhỏ đến lớn, chị gái chưa bao giờ đánh nó, chỉ vì bệnh nó mà ỉn đám trẻ con vào vũng bùn...

“Nhớ cảm giác này không? Bố mày từng đánh mày, đánh chị, nhưng người bị đánh nhiều nhất thì chính là mẹ! Mày sống bao nhiêu năm nay thì phải biết, một gia đình bình thường, không bao giờ có kiểu chồng cứ

dầm bữa nửa tháng lại lôi vợ ra đánh chửi! Kẻ đánh vợ là kẻ bần cùng của xã hội, chỉ ra oai được trong xóm nhà thôi, nực cười!”

Hai mắt thằng bé đỏ lên, nó tức tối nhìn chị, không phục mà nói: “Ai bảo mẹ không đi làm, như bố em nói ý, kiếm tiền đủ một rồi, về là lại phải nghe mẹ lâu bầu...”

“Câm mồm! Mẹ ở nhà ăn không à? Hồi xưa, mẹ sinh mày rất khó khăn, từ đấy là bệnh tật liên miên. Ở nhà, kể cả bị sốt, mẹ vẫn phải giặt giũ cơm nước! Ăn không tiền của bố mày à? Bao nhiêu năm sống còm cõi trong nhà họ Trương, mẹ chưa bao giờ phải để lão Trương Đại Hiền mua cơm cho! Trương Gia Tân! Mày trở nên như thế này từ bao giờ hả? Thằng bé ôm chị, nói sẽ bảo vệ chị và mẹ đâu rồi?”

Vừa nói, cô vừa ném quyển vở lên bàn.

“Rốt cuộc là mẹ đã phạm phải tội tày đình gì hả? Không phải là mẹ vẫn cố hết sức ày đi học sao? Làm như thế mà vẫn đáng bị mày chửi ác như thế đấy! Bởi vì mẹ bị bố mày khinh rẻ, cho nên ngay cả sự kính trọng của con trai cũng không được nhận sao? Mày biết không, ngay lúc mày viết những chữ này, cuộc đời mày thế nào là có thể đoán được rồi! Vài chục năm sau, mày chỉ có thể sống nhờ rượu, lay lắt sống qua ngày, vợ con mày sẽ như mày trước kia, cả ngày bị ăn đánh...”

“Chị...Đừng nói nữa...”

Ngay khi Hứa Triển ném quyển vở xuống, Trương Gia Tân đã hối hận cúi gầm mặt, không ngừng lau nước mắt, “Bố...bố nói, chị không cùng bố với em, cho nên sau khi mẹ ly hôn, mẹ với chị sẽ không quan tâm đến em với bố nữa...Em sợ...Tại em hy vọng, em...Chúng ta còn có thể như trước đây, một nhà bốn người, không xa nhau.”

Hứa Triển thấy em khóc thì thở dài một hơi. Cô nói những lời tuyệt tình là vì muốn thức tỉnh em trai, nhưng đáng về khóc lóc của nó khiến cô mềm lòng.

Cô kéo em trai lại, đưa tay lau nước mắt cho nó, “Đồ ngốc! Mặc dù chúng ta không phải là chị em cùng một bố, nhưng còn có chung mẹ cơ mà! Việc ly hôn là vì muốn ẹ được sống như người bình thường, có tự trọng, sao mẹ và chị lại bỏ mặc mày được chứ? Mà nếu mày không muốn cuộc đời như dượng thì phải cố gắng học đi, chứ không phải lờ lững như con tinh tinh trước mặt người ta. Bây giờ không phải là xã hội nguyên thủy, nắm đấm không giải quyết được cái gì cả. Chị hy vọng, dù mày có vào được đại học hay không thì cũng phải là người có hiểu biết, làm thằng đàn ông biết tôn trọng phụ nữ, như thế mới khiến người khác nể phục được.”

Sau khi khuyên bảo em trai, Hứa Triển đưa mẹ và thằng bé đi ăn cơm. Nhìn em xin lỗi mẹ, Hứa Triển biết, bản tính thằng bé không xấu, nhưng do hoàn cảnh xấu tác động. Hơn nữa, đã lâu rồi cô không nói chuyện với em, cũng khó trách nó sẽ bị lây tính xấu. Cô chỉ hy vọng, sau này, nó sẽ quên đi hình ảnh Trương Đại Hiền, chăm chỉ học hành và nên người.

Mặc dù cô không muốn nói cảm ơn với Ông Nhất Sơn, nhưng chuyện giúp mẹ cô ly hôn, coi như là anh ta được việc.

Một tháng sau, Ông tổng từ London trở về, cơn sóng gió trong tập đoàn đã êm xuôi. Nhân viên trên dưới tập đoàn cũng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, hình như Ông tổng không làm gì nhưng đã về làm lãnh đạo, đảm nhiệm chức chủ tịch, chính thức trở thành người đứng đầu tập đoàn.

Thấy Ông Nhất Sơn đi vào với vẻ mặt mệt mỏi, Hứa Triển nhìn không chớp mắt, rồi nhanh nhẹn đứng dậy và cúi đầu như những thư ký khác, sau đó tiếp tục xử lý tài liệu.

Nhưng, vừa ngồi xuống ghế, còn chưa gõ được chữ nào, cô đã bị gọi vào phòng chủ tịch.

Ông Nhất Sơn đã cởi bỏ chiếc áo khoác âu phục, nới lỏng cà vạt, chỉ mặc chiếc sơ mi trắng phối cùng chiếc gile xám, gác hai chân lên bàn, ung dung ngắm cô thư ký đứng ở cửa.

Người con gái tròn một tháng nay không gặp, bây giờ, mái tóc dài của cô được buộc gọn sau đầu, để lộ ra đôi tai dây chuyền, sợi dây chuyền bạch kim loang loáng ẩn hiện trên xương quai xanh, sau vạt áo sơ mi. Bên dưới là chiếc váy bút chì màu đen dài đến đầu gối, tôn lên được phần thắt lưng quyến rũ của cô. Chiếc quần tất da chân đen ôm lấy đôi chân thon thả, dưới cùng là đôi giày cao gót đỏ.

Bộ quần áo trang nghiêm này lại đẩy lên ngọn lửa dục vọng đã kìm hãm cả tháng nay của Uông Nhất Sơn.
“Lại đây!”

Hứa Triển giẫm đôi giày cao gót xuống, chậm rãi đến trước bàn.

“Cởi cúc áo sơmi ra.”

Mệnh lệnh gì thế này? Hứa Triển xoay người định đi.

“Đứng lại! Dám ra ngoài, anh sẽ xé tờ đơn ly hôn Trương Đại Hiền mới ký!”

Lời nói của Uông Nhất Sơn thành công níu bước chân của Hứa Triển lại.

“Ngoài uy hiếp ra, anh còn giữ thủ đoạn nào với lão ta không?”

Hứa Triển xoay người lại, vừa chậm rãi cởi cúc áo, vừa châm chọc nói.

Uông Nhất Sơn không có tâm tư trả lời cô, lúc này, đôi mắt hau hấu của anh ta đang nhìn chăm chăm vào mảng da thịt lộ ra sau vạt áo sơmi.

“Bây giờ, cởi váy của em ra.”

Đã quen với đủ trò biến thái của anh ta, Hứa Triển thầm cười lạnh, nhưng lại nảy ra ý khác. Cô nhắc mông ngồi lên bàn, gờ một chân, hất rơi chiếc giày cao gót, để lộ ra những móng chân được sơn đỏ, rồi nhẹ nhàng duỗi chân và đặt vào giữa hai chân Uông Nhất Sơn, ngón chân khéo léo cọ xát vào thứ đang dần cứng lên trong quần anh ta.

“Chủ tịch Uông, người ta không quen cởi quần áo trước mặt đàn ông, hay là ngài chịu khó một chút đi?” Vừa nói dứt lời, một chân đã nâng lên vai Uông Nhất Sơn, xuyên qua khoảng cách giữa hai chân và lớp tất mỏng có thể nhìn thấy rõ chiếc quần lót đen viền hoa, mà xuyên qua lớp vải mỏng manh, chính là nơi khiến người ta mất hồn.

“Yêu tinh! Đến đây với anh!”

Ngoài miệng thì nói lời khinh thường, nhưng Uông Nhất Sơn thật sự muốn nuốt cô nàng này vào bụng. Anh ta cố kiềm chế cảm giác khô nóng sắp bùng nổ phía bụng dưới, đưa một tay vuốt ve bàn chân đang “nhóm lửa” ỳnh, lần theo bắp đùi vào váy Hứa Triển, sau đó dùng ngón tay vén mép quần lót ra, trêu chọc cánh hoa ướt át của cô. Hứa Triển giãy giụa hai chân nhưng ánh mắt thì lại đầy ý khiêu khích.

“Chủ tịch, hài lòng chưa?”

Câu trả lời của chủ tịch rất dứt khoát. Tức khắc, tất cả đồ vật trên bàn đều bị gạt xuống đất.

Hứa Triển bị đẩy ngã xuống bàn, tất cả cúc áo đều bị cởi bỏ, chiếc áo lót đen bị đẩy lên trên ngực, váy cũng bị kéo lên đến hông. Một chân cô đặt trên vai anh ta, một chân khác chống trên mép bàn, còn quần tất bị Uông biến thái xé rách đũng, tiện cho hành động lưu manh của anh ta.

Không màn dạo đầu, mạnh mẽ xông vào. Đã một tháng nay Hứa Triển không làm, giờ chỉ cảm thấy cơn đau buốt, nhưng nhanh chóng bị người đàn ông cường tráng làm cho khóc không thành tiếng. Cô chỉ có thể dang rộng hai chân, ngón chân quắp chặt lại.

“A...” Mái tóc xòa tung, cô càng giãy thì áo lót càng bó chặt. Nụ hoa hồng đang bị Uông Nhất Sơn ngậm vào miệng, mút mạnh, phối hợp cùng sự tấn công dưới thân.

Hứa Triển cắn môi, khép hờ mắt, bắt buộc mình phải tỏ ra say mê, cất tiếng rên khẽ.

Đàn ông bị ghen một tháng, đương nhiên không dễ dàng buông tha. Sau ba bốn tư thế khác nhau trên chiếc bàn rộng rãi, rốt cuộc, Uông Nhất Sơn cũng rạp xuống người cô, giải phóng mình...

Hai chân Hứa Triển kẹp trên lưng Uông Nhất Sơn, cô cũng không ngừng thở hổn hển.

Đợi Hứa Triển sửa sang lại áo váy, buộc lại tóc, dọn dẹp lại bàn làm việc, Uông Nhất Sơn mới thỏa mãn đi vào phòng tắm nhỏ tắm nước lạnh.

Hứa Triển nghe thấy tiếng nước chảy, liền vội vàng mở tập tài liệu trên bàn Ông Nhất Sơn, rút mấy tờ ra xem. Đáng tiếc, toàn là tiếng Anh. Không thể xem ngay được, Hứa Triển nhanh chân về phòng, lấy di động của mình rồi lại vào trong và chụp ảnh.

Đáng tiếc, quần lót đã bị tên cầm thú xé nát, bên dưới dính dính nhầy nhầy, tất chân cũng rách, khiến bước đi của cô không được bình thường.

Chị Hồ ở ngoài phòng thư ký thấy Hứa Triển cứ ra ra vào vào, bước đi lại không tự nhiên, liền hạ mí mắt về hiểu chuyện: Thời đại này, mấy cô gái toàn ỷ vào nhan sắc để đi đường tắt. Hà Văn Văn đã thế, xem ra Hứa Triển này cũng vậy. Không biết, cô nàng sẽ chống đỡ được bao lâu?

47. Chương 47

Mặc dù có nhìn thấy ánh mắt của thư ký Hồ, nhưng Hứa Triển không rảnh để bận tâm. Với mớ tiếng Anh rối mù, Hứa Triển sao chép chỗ ảnh vào máy tính, dùng phần mềm phiên dịch. Mặc dù phần mềm dịch không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đúng được tám chín phần.

Nội dung của tài liệu rất rắc rối, trong đó có giấy đăng kí làm sàng lọc thai của một bệnh viện ở Anh, có hợp đồng thu mua một công ty du thuyền ở Anh. Xem ra, Ông Nhất Sơn đang muốn mở rộng việc kinh doanh.

Nhưng điều khiến Hứa Triển kinh ngạc chính là tờ giấy kia.

Ông Nhất Sơn thật sự muốn cô mang thai con của anh ta...

Gương mặt Hứa Triển cứng đờ, kỳ kinh tháng này chưa thấy...không lẽ là...

Hứa Triển nghĩ ra còn có tên vệ sĩ đang ở một nơi bí mật gần đó thì lại đau đầu. Vì vậy, cô mở QQ, vừa lúc thấy Quách Lâm Lâm nên hỏi cô nàng đang ở đâu.

Chỉ chốc lát, icon hình cái bánh bao và nick “Cười bánh bao giết cọp” nhấp nháy.

“Đang ở trường, nhưng mà chiều nay không có tiết, tự do rồi!”

“Phiền cậu một việc nhé, mua hộ tớ mấy que thử thai rồi mang đến cho tớ. Nhớ giữ bí mật!”

Tức khắc, hình bánh bao lại nhấp nháy, “Gì cơ? Trời ạ, cậu có thai rồi?”

“Không biết...tại tháng này chưa thấy bị.”

Không đợi anh hùng diệt hồ hồi đáp, cánh cửa phòng chủ tịch đang đóng chặt đột nhiên bị đẩy ra, Ông Nhất Sơn lao vào như gió, nhìn chăm chăm xuống bụng Hứa Triển.

Hứa Triển hoảng sợ, vội vàng đóng QQ.

“Không cần đóng, anh có thể theo dõi máy tính của em từ xa.” Ông Nhất Sơn nói một câu khiến Hứa Triển bực bội, tầm kiểm soát của anh ta đối với cô quả thực là ngày càng cao! Cũng phải trách cô nhất thời lơ là, không hề nghĩ đến chuyện này.

Hôm đó, Hứa Triển theo Ông Nhất Sơn vào thang máy riêng xuống hầm đỗ xe, rồi đến thẳng bệnh viện tư nhân mà Ông Nhất Sơn thường khám.

Sau khi xét nghiệm nước tiểu, xét nghiệm máu, kết quả có ngay, Hứa Triển có thai được một tháng rồi.

Hứa Triển ngồi trên ghế ở phòng khách quý, trực giác cho cô thấy có một khối nặng gắn liền với rốn của cô, càng ngày càng đi xuống, khiến bụng dưới của cô mơ hồ đau.

Dường như có một con quái vật bẹp dí đang sống kí sinh trong bụng cô, thậm chí, Hứa Triển có thể nghe thấy tiếng “chep chep” khi nó hút máu trong người cô.

Còn con quái vật lớn đang đứng ngay trước mặt cô, nhe hàm răng trắng ra, ôm lấy vai cô khiến cô thấy trời đất như quay cuồng đảo điên...

Trái ngược với vẻ hoang mang của Hứa Triễn, Ưông Nhất Sơn lại rất vui.

Lại phải nói, tên này đúng là không có tí xấu hổ nào, mặt dày hỏi nữ bác sĩ rằng sinh hoạt vợ chồng có ảnh hưởng đến thai nhi không, nhất là lúc này, còn hỏi nếu thay đổi một vài tư thế đòi hỏi kỹ thuật khó, liệu có ảnh hưởng gì không.

Cuối cùng, Hứa Triễn nghe đến phát chán, liền mạnh miệng hỏi Ưông Nhất Sơn ngay trước mặt bác sĩ: “Hay là tôi với anh làm thử ngay ở đây đi? Cho anh đỡ phải lo tưởng thuật không chi tiết.”

Lời nói mạnh bạo khiến Ưông Nhất Sơn phải ngậm miệng lại.

Cùng ngày, anh ta không quay về căn hộ nhỏ nữa mà đưa Hứa Triễn về biệt thự. Ngoài dì Lưu vẫn hay nấu cơm, anh ta còn mời đến một chuyên gia dinh dưỡng và một y tá giàu kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai.

“Gi thế này? Anh lại muốn nhốt tôi trong biệt thự hả?” Hứa Triễn ngồi trên ghế salon, hai tay ôm đầu gối, nhìn vào mắt anh ta và hỏi.

“Bác sĩ dặn ba tháng đầu phải cẩn thận, em ở nhà dưỡng thai trước đã, đợi con ổn định rồi thích đi làm lại cũng tùy em.”

Ưông Nhất Sơn nói xong liền ngồi xuống cạnh Hứa Triễn, xoa má cô, “Em cũng sắp làm mẹ rồi, phải chín chắn lên chứ!”

Nghe anh ta nói với giọng điệu cải lương đó, Hứa Triễn ngắc đầu, “Nếu không chín chắn thì sao?”

Ưông Nhất Sơn đứng dậy đi rót sữa cho cô, giọng nói truyền ra từ sau cánh cửa tủ lạnh, “Trương Đại Hiền không có một chút lợi thế nào trong vụ kiện ly hôn, dạo này đang lùng sục đi tìm mẹ em đấy.”

Lời này khiến Hứa Triễn lập tức căng thẳng, đến khi Ưông Nhất Sơn bưng cốc sữa ấm tới, cô mới hít sâu một hơi, ngắc khuôn mặt tái nhợt lên, nói: “Tôi hiểu rồi, anh sẽ xử lý yên ổn chuyện với Trương Đại Hiền chứ?”

Ưông Nhất Sơn cầm cốc cho cô uống hết một nửa mới nói: “Nghĩ nhiều chỉ tổ mệt óc, em không phải lo đâu.”

Nhưng Ưông Nhất Sơn không hề biết, trong khi anh ta nói câu này, Trương Đại Hiền đang ngồi ở một quán cà phê xa hoa, mồm toàn mùi rượu nốc một ngụm cà phê, “Chết tiệt, thứ nước bỏ mẹ này, chỉ đàn bà mới thích!” Nói xong, lão ta gào lên: “Chủ quán, ột chai rượu!”

Viên phục vụ mặc âu phục chỉnh tề lịch sự nói: “Thưa ông, xin lỗi, đây là quán cà phê, không phải quán bar...”

Đáng tiếc, lời của anh ta bị người phụ nữ trước mặt Trương Đại Hiền chặn ngang. Cô ta đưa hai tờ tiền đỏ cho người phục vụ, “Phiền cậu ra ngoài mua cho ông này mấy chai rượu, chỗ còn lại là của cậu.”

Bây giờ chỉ cần có tiền, dù bít-tết kết đôi cùng đậu phụ, cũng sẽ được chuyên gia khen là món ăn ưa thích của người châu Âu. Cho nên, việc Trương Đại Hiền ừng ực tu rượu cũng không phải chuyện lạ. Ít ra thì ánh mắt Địch Diễm Thu nhìn Trương Đại Hiền cũng đầy vẻ đắc chí.

“Ông Trương, lần này mời ông đến đây là vì muốn hiểu rõ chút chuyện lúc Hứa Triễn còn bé, ông không thấy phiền chứ?” Lập tức, chai rượu bị quăng xuống sàn gỗ, “choang” một tiếng rồi vỡ tan.

“Bớt nhắc đến con đi con đấy với tôi thôi! Bám vào một thằng có tiền rồi cùng con mẹ nó qua cầu rút ván, còn xúi con mẹ nó ly hôn! Nghĩ mà xem, mười mấy năm nay, là ai kiếm tiền nuôi bọn nó? Nếu cô là mẹ chồng nó, thế thì tính họ tôi đi, bồi thường cho ông đây một ít. Khi nào thấy bạc, lúc đấy nói chuyện.”

Địch Diễm Thu cười cười, rút chi phiếu từ trong ví ra, lấy bút, ung dung viết hai mươi vạn, sau đó hỏi: “Ông Trương, ông xem có vừa lòng với con số này không?”

Hai mắt Trương Đại Hiền sáng lên, nhưng lại chớp chớp, rồi lão chép miệng, “Sao mà ít thế? Không được! Bét ra cũng phải...phải...ba mươi vạn!”

Địch Diễm Thu mỉm cười xé rách tờ phiếu đó rồi lại lấy tờ khác. Mắt Trương Đại Hiền sáng quắc, đưa tay định giật tấm phiếu. Nhưng Địch Diễm Thu vẫn giữ chặt tấm phiếu, nhanh nhẹn giấu đi rồi từ tốn nói: “Đừng nóng vội, cái này sẽ là của ông. Nhưng mà, trong đầu ông, rốt cuộc là có thứ tôi thấy hứng thú hay không? Một tay giao tiền, một tay giao hàng, hẳn là ông hiểu.”

Trương Đại Hiền đá bay cái vẻ thô lỗ ban nãy, cười nhe nhở và nói: “Dù sao cũng từng là người một nhà, có cái gì mà không thể nói? Được! Cô muốn biết gì thì cứ hỏi đi.”

Địch Diễm Thu hơi nhích người, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ au vì rượu của Trương Đại Hiền, “Tôi muốn biết, trước kia, Hứa Thu Mạn và Uông Dương, tức là ông chủ mỏ than cũ của ông, có quen biết nhau không?”

48. Chương 48

Tờ chi phiếu giá trị lớn quả thật có thể kích thích công năng của não. Thoắt cái, Trương Đại Hiền đã nhớ đến ông chủ năm xưa. Thật ra, về chuyện năm đó, lão ta cũng không biết gì, chỉ nhớ là Hứa Triển vô cớ bỏ nhà đi cùng thằng con trai của ông chủ, Hứa Thu Mạn đến gặp Uông Dương mấy lần, lần nào cũng khóc nức nở. Thấy thế, lão ta vô cùng tức tối, bởi lão cảm giác giữa hai người này có gì đó mờ ám, nhưng lão cảm thất lưng tra hỏi Hứa Thu Mạn mấy lần mà chẳng hỏi được gì.

Hơn nữa, khoản bồi thường của Uông Dương lúc đó cũng rất được, lão chẳng buồn hỏi nguyên nhân hai đứa ranh con bỏ đi, bây giờ có muốn nói cũng không biết nói gì.

Thế nhưng, Địch Diễm Thu lại nheo mắt, tóm được một ý trong mớ lời lẽ lộn xộn của lão ta. “Ông nói...Hứa Thu Mạn và Uông Dương có quen biết từ trước đây?”

Trước khi đi, Địch Diễm Thu cầm ví, hỏi một vấn đề cuối cùng, “Hứa Thu Mạn là người vùng khác phải không? Quê bà ta ở đâu?”

Cuối cùng, cô ta cũng đã thỏa mãn, lời điện thoại ra, “Àlô, thay tôi đến huyện Thông* tìm thông tin về một người phụ nữ tên là Hứa Thu Mạn, càng chi tiết càng tốt.”

* Tên huyện này mình không chắc.

Không biết là do tâm lý hay thế nào mà trận ghen của Hứa Triển ngày càng nặng, ăn gì nôn nấy. Hai ngày nay, Uông Nhất Sơn vẫn ở nhà với cô.

Mấy hôm nay, Hứa Triển chỉ nằm lì trên giường, đến bữa cũng chẳng muốn xuống nhà ăn. Vì thế, Uông Nhất Sơn bưng cả khay đồ ăn lên cho cô.

“Nào, nếm thử đi, đây là canh cà chua cá viên, chua chua ngọt ngọt rất ngon.” Anh ta bưng bát canh lên, múc một thìa đưa đến bên miệng cô.

Hứa Triển dựa vào gối, hơi mở miệng ra, nhưng canh vừa đi qua cổ họng thì lại có phản ứng như trước, đến mức cô vội đẩy bàn tay cầm thìa của Uông Nhất Sơn ra, chuẩn bị xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Uông Nhất Sơn chìa tay ra, để bên miệng Hứa Triển, “Đừng nhúc nhích, nôn vào tay anh đi.”

Hứa Triển không khách sáo. Đợi cô nôn xong hết, Uông Nhất Sơn vào nhà vệ sinh rửa tay, rồi lại cầm bát canh, ngồi xuống mép giường. Hứa Triển cầm góc chăn che mũi, duỗi chân đạp anh ta vài cái, “Trên người anh còn mùi đấy, ngửi thấy là lại buồn nôn.”

Uông Nhất Sơn dứt khoát xốc chăn lên, nằm cạnh cô, đưa chóp mũi cọ mấy cái vào cằm cô, “Rõ ràng là mùi trong miệng em mà lại chê anh bốc mùi? Ngoan nào, dậy đi, em muốn ăn gì, anh đưa em đi ăn.”

Hứa Triển lắc đầu, chôn mặt vào gối, “Liệu tôi có thể nôn đến chết không?”

Uông Nhất Sơn cau mày, kéo cô dậy khỏi ổ chăn, “Nói linh tinh cái gì đấy, anh còn chưa bị em giày vò đến chết đấy, em chết một mình mà cũng nhắm mắt được à?”

Hứa Triễn nghe thế cũng thấy có lý, không thể để một mình mình bị giày vò được! Suy nghĩ một lúc, cô nói với Ông Nhất Sơn: “Tôi muốn ăn mì lạnh Thiểm Tây ở cổng trường trung học.”

Mì lạnh là một món ngon mà lại rẻ, mì được cắt thành sợi, bề mặt bóng nhẫy, ăn cùng dưa chuột thái chỉ, tưới nước sốt đậm đà và tương ớt đỏ rực, quả thực là rất kích thích vị giác. Đây là món mà hồi còn học trung học, Hứa Triễn ăn mãi không biết chán, bây giờ đột nhiên nghĩ đến, nói tên là đã ứa nước miếng.

Ông Nhất Sơn lái xe đưa Hứa Triễn đến cổng trường trung học. Ngồi cạnh một chiếc bàn dài trong một quán nhỏ, sau khi gọi một suất mì lạnh bốn đồng, cô cầm đũa trộn đều rồi ăn ngon lành.

Ông Nhất Sơn không ăn, chỉ cau mày nhìn bà bầu ăn cái món cay xè này, nhưng đã mấy ngày cô mới được một bữa ngon như vậy, nên anh ta không can mà từ tốn rót sữa trong bình giữ nhiệt cho cô.

Thật ra, anh ta đã đến quán mì này từ mấy năm trước, đứng ở xa nhìn cô vừa ăn vừa cười nói với đám bạn, sau khi cô về mới ngồi vào đúng chỗ của cô, gọi một bát mì, chậm rãi ăn từng sợi một...

Mà bây giờ, anh ta đang ngồi trước mặt cô, đưa tay là có thể chạm vào da cô, vào mái tóc mềm mại...

“Làm cái gì đấy?” Hứa Triễn ngẩng đầu hỏi. Thì ra, trong lúc ngẩn ngơ, anh ta đã đưa tay sờ lên mặt cô.

Nghe Hứa Triễn hỏi vậy, Ông Nhất Sơn bất động một lúc, rồi lấy ngón tay lau bỏ vệt tương ớt bên miệng cô, “Đỡ thêm chưa? Ăn thêm một tẹo nữa đi, rồi mình đi dạo.”

Chỗ có thể đi dạo trong huyện chỉ có đường cái, hai bên đường vẫn có mấy cửa hàng. Hứa Triễn phát hiện ra, Ông Nhất Sơn rất quen thuộc với nơi này, thậm chí còn có thể quặt vào ngõ, tìm được một quán nhỏ mà chính cô cũng không biết để mua ba cái bánh bao nhân rau nóng hổi.

“Không ngờ quán này vẫn bán, ăn đi, bánh bao nhà này thơm lắm.”

Hứa Triễn cắn một miếng, quả nhiên, nhân rau thanh đạm có thể giải được vị cay nồng trong miệng.

Vừa ăn, cô vừa theo Ông Nhất Sơn sang cửa hàng chụp ảnh ở cạnh quán bánh bao.

Nói là cửa hàng chụp ảnh, nhưng cửa đã khóa, cửa chính bảm đầy bụi, chỉ có tấm cửa thủy tinh là trông có vẻ mang phong cách nghệ thuật, cho thấy một thời làm ăn phát đạt của cửa hàng.

Ông Nhất Sơn nhìn chằm chằm vào tấm ảnh sau lớp thủy tinh, Hứa Triễn nhìn theo ánh mắt anh ta, chợt kinh ngạc đến nỗi suýt đánh rơi cái bánh bao xuống đất.

Trong ảnh là hai đứa bé khoảng mười tuổi đang vô cùng vui vẻ. Cô bé buộc tóc hai bên, cầm một que kem, hàm răng thiếu mất mấy cái nhưng vẫn cười toe toét. Bên cạnh cô là một cậu bé nhỏ gầy, khuôn mặt hơi bầm dập nhưng vẫn tươi cười vui vẻ. Cậu bé thè lưỡi liếm que kem mà cô bé giơ ra, que kem hơi chảy, nhỏ giọt xuống cằm cậu bé, trông rất buồn cười.

“Đây là tôi...và anh?” Mặc dù đã từng nghe anh ta nói, và cũng biết mình bị mất trí nhớ của một năm đó, nhưng bằng chứng cho thấy hai người thân thiết vẫn khiến cô ngơ ngác.

“Nhưng mà mặt anh bị sao vậy, trông cứ như mặt lợn thế?”

Ông Nhất Sơn véo mũi Hứa Triễn, “Có cái mặt lợn này tại phải đánh nhau với hai thằng vì em đấy. Quên hết rồi...Từ bé em đã khiến anh phải gây chuyện, không biết tự lượng sức mà dám đòi người ta phí bảo kê, bị người ta đá cho rồi khóc tu tu, mất hết cả thể diện!”

Nghe anh ta nói vậy, Hứa Triễn giật mình, những hình ảnh dường như rất quen thuộc đang trôi qua trước mắt. Nhưng cụ thể thế nào, cô không thể nhớ ra, chỉ phản bác theo thói quen, “Anh? Năm đấy tong teo như que củi mà đòi đánh hai thằng?”

“Em khóc tèm lem đến tìm anh, anh gọi bảo vệ khu mỏ đến, hai thằng đấy bị đánh vật vã, gãy cả răng cửa. Ai ngờ, hai ngày sau bọn nó đến đánh lên anh, còn tuyên bố đánh chết em.”

Thế nên, không có bản lĩnh thì đừng học đòi đại ca giang hồ, suýt nữa bị người ta cho thành thủ lợn rồi. Cũng không biết, hồi đấy, mình bị làm sao nhỉ?

Có lẽ là nhìn ra vẻ khinh thường của Hứa Triễn, Ông Nhất Sơn cười, “Buổi chiều hôm đấy, anh cầm con dao găm bố anh mang từ Tây Tạng về, đứng chờ bọn nó ở cổng trường, đâm một phát vào bụng một thằng, thằng kia sợ quá vãi đái ra quần.”

Hứa Triễn lui về sau vài bước, “Anh giết người?”

“Không, xe cấp cứu đến ngay mà.” Ông Nhất Sơn còn tỏ vẻ tiếc nuối, “Bố anh bồi thường kịp thời lắm, mà lại quen biết trưởng công an ở huyện nữa nên xong chuyện ngay. Có điều, vì là ra tay hộ em nên bố anh mới đến tìm mẹ em, rồi nhận ra bà ấy, sau đó...” Đột nhiên, Ông Nhất Sơn dừng lại.

Không cần anh ta nói tiếp, câu chuyện về sau đã rõ ràng. Thì ra, thật sự có cái gọi là oan gia ngõ hẹp, nghiệt duyên bao nhiêu năm, một chữ hận sao đủ!

Hóa ra, từ nhỏ đến lớn, Ông Nhất Sơn đã ưa bạo lực. Đột nhiên Hứa Triễn nhớ lại chuyện Sơn Ca bị đập nát tay, xem ra, lúc lớn lên, Ông Nhất Sơn đã khổng chế nhiều rồi, ít ra là chưa có án mạng.

“Anh cũng quên mất...Sau khi bọn mình chụp ảnh ở đây, chưa có ai đến lấy.”

Nói xong, anh ta nhặt một hòn gạch ở góc tường, “choang” một tiếng, cửa thủy tinh bị vỡ toang. Anh ta đưa tay gỡ tấm ảnh xuống, sau đó rút ra một ít tiền mặt, đưa cho ông chủ quán bánh bao còn đang ngỡ ngàng, “Phiền chú giúp cháu thay một tấm kính khác, chỗ còn lại coi như để cảm ơn chú.” Rồi anh ta dắt Hứa Triễn đi.

Hứa Triễn nhìn người đàn ông đang dắt cô đi, cảm xúc trong lòng rất phức tạp. Nếu như lúc ấy anh ta là một người anh trai liều mình bảo vệ cô, tại sao khi lớn lên, lại không làm anh trai như vậy? Nếu như...gặp lại sau nhiều năm, anh ta có thể như một người bình thường, chu đáo bảo vệ em gái, cho dù anh ta là con của ai, cô cũng sẽ vẫn đón nhận mối quan hệ ruột thịt này.

Nhưng...dù cho họ có thân thiết trong quá khứ thì sao chứ? Vốn là không thể thay đổi được những chuyện cảm thú anh ta làm khi đã trưởng thành.

Bên tai cô là tiếng rao hàng quen thuộc, cô đang đi trên con đường xưa cũ, mùi thức ăn đầy dầu mỡ vẫn thoang thoảng quanh mũi, bởi thế, cô có cảm giác rằng mình đã từng rất vui vẻ nắm tay một người con trai, bước nhanh qua những con hẻm chật chội, người con trai đó cầm một bọc khoai chiên, miệng la lớn: “Nhanh lên một tẹo nào! Chân ngắn kinh khủng, chạy nhanh lên rồi sẽ cho em ăn...”

Tiếng cười hồn nhiên như những con bọ chui qua não cô, Hứa Triễn cảm thấy hơi thở của mình dần cạn đi. Ma xui quỷ khiến, Hứa Triễn kéo tay Ông Nhất Sơn lại. Người đàn ông quay đầu, nhìn cô bằng đôi mắt đen nhánh.

“Nhất Sơn...Chúng ta trở lại như xưa đi, quên quãng thời gian hoang đường này, bỏ đứa con không nên có trong bụng tôi, rồi chúng ta lại làm anh em, được không?”

Ông Nhất Sơn cười, để lộ ra chiếc răng khểnh, “Trở lại? Anh vẫn ở quá khứ mà, một mình, chỉ có em là không ở đó mà thôi...”

Về chờ mong trong mắt Hứa Triễn bị vùi dập, trong phút chốc, cô chợt muốn đứng ở ngay đầu đường này và khóc òa lên như đứa bé mười tuổi, và hình như, khi ấy, sẽ có một giọng nói dỗ dành: “Được rồi! Con quỷ thích khóc này! Đồng ý với em đấy!”

Nhưng, không phải là người đàn ông trước mặt đây! Anh ta chỉ biết nắm chặt tay cô, đi về phía mà anh ta muốn...

Đến tối, hai người mới về biệt thự, không ngờ lại có vị khách không mời. Dịch Diễm Thu ngồi ngay ngắn trên ghế salon, trên bàn bày la liệt đồ cho phụ nữ có thai và đồ sơ sinh.

“Nhất Sơn, con cũng thật là, vợ có thai mà còn dẫn đi lung tung. Đàn ông đúng là, quá sơ ý!”

Vừa nói, cô ta vừa đứng dậy, cẩn thận đỡ Hứa Triễn. “Nào, ngồi xuống đi, hôm nay đi đi mua đồ sơ sinh, lại nghĩ con cũng cần nên mua luôn hai phần. Con xem xem có thích không?...Cái này là bố chồng con bảo đi mua đấy.”

Địch Diễm Thu tươi cười nhìn Hứa Triển, lại nhạy cảm phát hiện ra, khi cô ta nhắc đến Uông Dương, trên mặt Hứa Triển liền hiện ra vẻ chán ghét.

Nói xong, cô ta lại đưa tay lấy tách trà, “Ra ngoài lâu chắc cũng khát nước rồi? Nào, uống cốc nước ô mai nóng đi.”

Hứa Triển luôn mang sẵn tâm lý bài xích với người đàn bà miệng nam mô bụng một bồ dao găm này, nhận tách trà, nhấp một ngụm rồi cô nói: “Tôi hơi mệt, lên tầng ngủ một lúc đây, không tiếp di được.”

Địch Diễm Thu rất biết cách làm mẹ chồng tốt, xua tay bảo cô lên tầng, rồi lại nhìn theo Uông Nhất Sơn đi lên cùng cô. Sau đó, cô ta lấy chiếc khăn bông từ trong túi xách ra, lau vài cái lên miệng tách chỗ Hứa Triển vừa uống, cẩn thận để vào túi nilông.

49. Chương 49

Đêm hôm đó, giấc ngủ của Hứa Triển rất tệ.

Có lẽ do ban ngày về huyện, nên trong mơ, cô vẫn như đang trên con đường đó, chạy thục mạng, rồi cả người bổ nhào xuống, muốn nhúc nhích cũng không được. Lúc cúi đầu, cô thấy cái bụng mình như quả dưa hấu, mà bên trong có thứ gì đó đang ngo ngoe khiến bụng cô quặn thắt. Cô muốn ngẩng đầu kêu cứu thì chợt có một cậu bé nhỏ gầy đứng trước mặt cô, ánh mắt âm trầm, giơ hai ngón tay về phía bụng của cô trong tư thế ngấm sủng.

Chỉ trong nháy mắt, dường như thật sự có một viên đạn xuyên qua bụng, rồi Hứa Triển choàng tỉnh dậy.

Trong phòng tối om, người đàn ông bên cạnh quay lưng về phía cô, ngủ rất say. Cơn đau bụng không hề thuyên giảm, ngược lại còn dữ dội hơn.

Hứa Triển chậm rãi ngồi dậy, ôm bụng định vào nhà vệ sinh, nhưng mới hơi nhồm dậy thì người đàn ông bên cạnh đã xoay người lại, giọng khàn khàn, “Sao thế?” Vừa nói, anh ta vừa bật đèn ngủ lên.

Khi anh ta thấy dáng vẻ co quắp của Hứa Triển thì hoàn toàn tỉnh ngủ, chồm hẳn dậy, ôm thắt lưng cô và căng thẳng hỏi: “Sao thế? Có phải đau bụng không? Em nằm xuống đi đã, anh lập tức gọi bác sĩ lên kiểm tra cho em.”

Hứa Triển tái mặt nói: “Tôi muốn đi vệ sinh!”

Có thể là món mì lạnh của ban ngày đang biểu tình, làm loạn âm lên trong bụng cô. Uông Nhất Sơn lo lắng đứng canh ở cửa phòng vệ sinh, nhìn Hứa Triển.

Con gái hay xấu hổ, nhưng bụng đau quặn, Hứa Triển không ngượng được nữa. Cô cắn răng kéo quần xuống rồi ngồi vào bồn cầu, hơi thả lỏng là đã tẩu khúc mở đầu — trước mặt Uông Nhất Sơn, xì hơi hai cái rất vang.

Con người là loài linh trưởng cấp cao, nhưng trước mặt đàn ông mà huyết sáo bằng hậu môn là một chuyện cực kỳ bi thảm, cực kỳ nhục nhã! Cho dù người đó là kẻ mà cô hận thấu xương, nhưng cô không thể nào kiểm soát được, bởi vì cô bị tiêu chảy.

Cô chỉ có thể ôm bụng, vừa “huyết sáo” vừa nhìn Uông Nhất Sơn và hét lên: “Anh còn đứng đấy làm gì! Anh làm ảnh hưởng đến tôi có biết không hả, ra ngoài cho tôi nhờ!”

Uông Nhất Sơn còn đang lo lắng nhưng thấy Hứa Triển ngồi trên bồn cầu mà miệng vẫn rít lên thì không nhịn được, nhếch khóe miệng: “Ảnh hưởng gì đến em đâu, tiếng to ra phết mà!”

Sau một tràng rít gào nữa của nữ thần, anh ta mới xoay người đóng cửa nhà vệ sinh lại, đợi ở ngoài cửa.

Lúc Hứa Triển ôm bụng đi ra, Uông Nhất Sơn đã pha xong một cốc thuốc, “Đây là Mông Thoát Thạch Tán, chữa tiêu chảy, phụ nữ có thai uống được.”

Đợi Hứa Triễn uống thuốc xong, Ông Nhất Sơn lại đo nhiệt độ cho cô, xác định không sốt mới ôm cô về giường, bàn tay ấm áp xoa bụng cho cô, rồi anh ta hôn lên mắt cô, “Ngủ đi.”

Từ lúc cô mang thai, Ông Nhất Sơn không đòi hỏi nữa, ngủ cũng ít đi, mỗi khi Hứa Triễn tỉnh lại lúc nửa đêm, anh ta đều tỉnh dậy cùng ngay lập tức.

Đàn ông mà có thể làm như vậy, quả thật là không dễ gì.

Ít ra, trong đời Hứa Triễn, anh ta cũng là người hiếm thấy. Cô vẫn nhớ, lúc mẹ cô mang thai thằng em trai, Trương Đại Hiền không những không quan tâm mà còn giữ thói bạo lực, thật sự là khiến cô ám ảnh về chuyện mang thai. Nếu như có thể, Ông Nhất Sơn sẽ là một người chồng đầy trách nhiệm...Đáng tiếc, với cô, anh ta là một người anh trai kỳ lạ.

Không có người anh trai nào lại ôm em gái vào lòng, lúc dạt dào cảm xúc thì khua “cái gậy” vào giữa hai chân em gái. Hứa Triễn nghiêng đầu nhìn Ông Nhất Sơn, “Tôi đang mang thai con anh, không hầu hạ được cậu em của anh rồi.”

Ánh mắt Ông Nhất Sơn tối đi, nhắc chân Hứa Triễn cọ cọ vào “khẩu súng bạc” của mình, liếm vành tai cô và nói: “Nếu em không ngủ, hầu hạ một lớn một nhỏ đi!” Hứa Triễn vội vàng nhắm mắt lại, trong lòng thầm mắng: “Anh ghen chết đi, đồ đểu!”

Ở biệt thự hơn hai tháng, bụng cô đã như bị thổi phồng lên, cô còn chẳng buồn đi dạo, cứ thế mãi cũng thành chán. Một hôm, Ông Nhất Sơn đưa mẹ Hứa Triễn đến thăm con gái. Hứa Thu Mạn hỏi cẩn thận, biết chắc không có Ông Dương rồi mới xách túi lớn túi nhỏ đến thăm con.

Bà Hứa sống nửa đời kham khổ, đương nhiên không có được mấy món đồ quý giá như của Dịch Diễm Thu. Bà mang đến ít chăn, tã và quần áo bằng vải bông, một cái gối nhỏ, còn cả mấy cái yếm bà tự may.

Lúc Hứa Triễn thấy mẹ lấy mấy thứ này ra, trong lòng cô thật sự không mấy dễ chịu. Cô biết mẹ cô đang mong chờ cháu ngoại như thế nào. Cô ngắm nghía cái áo nhỏ xinh, đột nhiên hỏi: “Mẹ, lúc mẹ sinh con ra, mẹ có hối hận không?”

Hứa Thu Mạn kinh ngạc, rồi lại như đã hiểu mà cười, “Lúc biết có con, đúng là mẹ từng rất đau khổ, nhưng khi người ta ôm con đến trước mặt mẹ, nhìn cái mặt nhỏ nhỏ, cặp mắt đen tròn, cho dù là lòng dạ sắt đá cũng không đau khổ được. Bây giờ nghĩ lại, con được ông trời ban xuống để an ủi mẹ, mẹ không hối hận. Chỉ có điều, mẹ không thể cho con cuộc sống của một cô gái bình thường đáng ra phải có, mà lại bắt con phải đeo một cái gánh nặng trĩu, mẹ xin lỗi...”

Hứa Triễn ôm chầm lấy mẹ, “Mẹ đừng nói nữa, mẹ là người mẹ tốt nhất. Nhưng mà...con chỉ có thể làm con gái tốt, đời này, e là con không làm người mẹ tốt được...”

Bà Hứa không hiểu ý cô, còn tưởng cô lo thiếu kinh nghiệm chăm sóc con, “Đồ ngốc này, có mẹ đây rồi, khi nào con sinh, mẹ sẽ chăm hộ con. Bây giờ con đừng có nghĩ linh tinh nữa, dưỡng thai mới là quan trọng!”

Hứa Triễn không đáp lại, chỉ xoa bụng, dường như đang nghĩ gì đó.

“Phải rồi, hình như...” Hứa Thu Mạn đang nói lại dừng. Hứa Triễn thấy thế liền thuận miệng hỏi; “Sao thế, mẹ?”

“Mẹ...Hôm nay, lúc ra khỏi nhà, mẹ thấy có một người đứng ở cổng tiểu khu...”

Hứa Triễn nghe thấy thế thì căng thẳng, vội vàng hỏi: “Trương Đại Hiền tìm thấy mẹ?”

Hứa Thu Mạn lắc đầu, “Làm sao mà ông ta tìm thấy mẹ được. Ông Nhất Sơn phái một vệ sĩ ẹ, mọi khi, ra khỏi nhà là có người đi cùng, em trai con tan học cũng có người đến đón, cho dù ông ta có tìm thấy thì cũng không làm gì được. Nhưng mà mẹ cảm giác, hình như đã gặp người đấy rồi...Mà thôi, không thể nào là người đấy đâu. À, mẹ làm món xương sườn nấu đậu mà con thích nhé?”

Hứa Triễn thấy sắc mặt mẹ không tốt, có vẻ rất sợ hãi, vì vậy không hỏi nữa mà cùng mẹ xuống tầng nhặt đậu. Cô không hề biết, điều mẹ cô định nói ra là: Hình như bà ấy nhìn thấy bác của Hứa Triễn —— chính là anh trai của bà, Hứa Đức Huy.

50. Chương 50

Trong mắt người ngoài, nhà họ Ôn đang đón “tam hỉ” về. Cả vợ và con dâu của Ôn Dương đều có thai, mà bà vợ lại mang thai đôi, chẳng phải là tam hỉ thì còn là gì?

Ngày sinh dự kiến của Dịch Diễm Thu trước Hứa Triển gần ba tháng. Khi Hứa Triển còn đang vác bụng khệ nệ thì bà mẹ chồng đã sinh ra một đôi trai gái.

Ngày đầy tháng của hai cô cậu, ông chủ nhà họ Ôn bao cả một nhà hàng xa hoa để tổ chức tiệc thiết đãi bạn bè.

Sau khi sinh, Dịch Diễm Thu hồi phục tương đối, nhờ có sự giúp đỡ của chuyên gia dinh dưỡng nên lấy lại phom rất nhanh. Hôm nay, cô ta mặc một bộ sườn xám thanh nhã màu xanh thẫm, đường cong cơ thể khá rõ ràng. Phía sau, hai cô bảo mẫu bế hai đứa bé, thoạt nhìn chúng cực kỳ giống mẹ.

Ôn Dương rất phấn khởi, đặc ý nhận lời chúc mừng của bạn bè.

Hứa Triển khoác cánh tay Ôn Nhất Sơn đi vào nhà hàng.

Thấy hai người họ, mắt Dịch Diễm Thu bỗng sáng lên, mặt mày hớn hở kéo tay Hứa Triển, “Nhìn còn xem, bụng to quá rồi này, lại đây, dì tìm chỗ ngồi cho con.”

Vừa nói, cô ta vừa dẫn Ôn Nhất Sơn và Hứa Triển vào một bàn tròn. Chỉ một lúc sau, Ôn Nhất Sơn đã bị đám thân quen trên thương giới kéo ra nói chuyện, để lại một mình Hứa Triển ngồi uống nước hoa quả.

Đúng lúc này, có một người đàn ông trạc hơn bốn mươi ngồi xuống cạnh cô. Hứa Triển liếc nhìn ông ta một cái. Người đó có khuôn mặt ngăm đen, bàn tay thô ráp, quần áo hàng chợ, trông cực kỳ lạc lõng với những người có mặt ở đây, không hiểu ông ta chui ở đâu ra nữa.

Tuy nhiên, người này lại có vẻ như biết Hứa Triển, cứ ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chăm. Hứa Triển vô cùng bức mình, không nhìn được mà quắc mắt nhìn lại ông ta.

Bất chợt, khóe miệng ông ta run run, rồi ông ta nhích lại gần Hứa Triển, “Tiểu Triển, mày là Tiểu Triển đây mà!”

Hứa Triển càng hoảng sợ hơn, ôm bụng vội vàng đứng dậy. Cách đó không xa, Ôn Nhất Sơn dù đang nói chuyện với người khác nhưng vẫn chú ý đến Hứa Triển, chỉ vài bước đã đứng chắn trước mặt cô, đưa tay tóm lấy người đàn ông kia, “Ông muốn làm gì?”

Người đàn ông cảm thấy như mình bị hổ vồ, nhưng ngoài miệng thì vẫn ngoan cố: “Mày là ai? Tao đang nói chuyện với cháu gái tao, liên quan gì đến mày! Bỏ tay ra!”

Hứa Triển cau mày nói: “Ông là ai? Tôi không biết ông!”

Người đàn ông vội vàng rướn cổ lên: “Tiểu Triển, bác là bác mày mà! Bác là anh trai mẹ mày, mày không nhớ bác à?” Nghe người đàn ông nói thế, Hứa Triển mới cảm thấy nhìn ông ta có chút quen thuộc, chỉ tiếc là cô theo mẹ rời quê từ lúc còn quá nhỏ, không thể nhớ kỹ được.

Đúng lúc này, Dịch Diễm Thu và Ôn Dương cũng đến. Ôn Dương còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng khi vừa thấy người đàn ông kia thì lập tức biến sắc, căng thẳng nhìn quanh bốn phía tìm bảo vệ, thật sự hận không thể lập tức tổng kê ồn ào này ra ngoài.

Thế nhưng, người tự xưng là Hứa Đức Huy đã lên tiếng trước: “Ôn Dương, thằng ôn này, tao tìm được mày rồi! Sao? Muốn gọi người tổng tào ra ngoài? Có tin tao cầm loa la ầm lên trước cửa nhà hàng, hoặc phát tờ rơi phanh phui chuyện cũ của mày không?”

Trong lúc này, quý bà Dịch lại là người đứng ra xử lý, nói dăm ba câu để người đàn ông kia yên lặng, sau đó liếc một ánh mắt trấn an Ôn Dương, cuối cùng mới khéo léo chào khách khứa và đưa ông bác kia vào phòng riêng.

Hứa Đức Huy ngồi xuống ghế trong phòng bao, mặt mày hớn hờ nhìn căn phòng xa hoa, sau đó nói: “Ông Dương, xem ra mày làm ăn cũng khá khá lắm! Thế mới đãi khách trong nhà hàng sang trọng được chứ nhỉ! Còn con em gái của tao bị mày hại cho thâm, mấy năm nay sống không bằng chết.”

Về mặt Ông Dương tối sầm, “Anh chạy đến đây là có ý gì? Ngày đây, nhà họ Ông chúng tôi đã cho các người không ít tiền đâu.”

Hứa Đức Huy liếc nhìn Hứa Triễn, bày ra bộ dạng căm phẫn, “Mày đưa mấy đồng tiền thôi đấy mà đòi xong? Năm đấy mày biến em tao thành bộ dạng gì, sao giờ còn muốn hại cháu gái tao? Không ức hiếp được người nhà họ Hứa là mày không vừa lòng hả?”

Địch Diễm Thu chen vào đúng lúc, “Hại Hứa Triễn? Ông bác này, ông nói sai rồi, nhà họ Ông chúng tôi đối đãi vô cùng tử tế với Hứa Triễn đấy nhé!”

Hứa Đức Huy nhổ nước bọt xuống thảm trải sàn, “Mẹ nó chứ! Cả nhà súc sinh! Hứa Triễn là con gái Ông Dương, cứ cho là muốn để con bé về nhận tổ tông thì cũng không thể bằng cách cho nó làm con dâu được!”

Lời này vừa được nói ra, mỗi người trong phòng đều mang một sắc mặt khác nhau. Ông Dương tức tối, Địch Diễm Thu mở to hai mắt về kinh ngạc, Hứa Triễn tái nhợt.

Chỉ có một người duy nhất bình tĩnh, đó là Ông Nhất Sơn. Anh ta im lặng ôm lấy cơ thể run rẩy của Hứa Triễn, liếc nhìn từng người một.

“Lời ông nói là có ý gì? Hứa Triễn là con gái chồng tôi cái gì chứ?” Địch Diễm Thu phản ứng giống những người phụ nữ khác, khi nghe được chuyện cũ của chồng, đầu tiên là chao đảo như sắp ngã, rồi lại lạnh lùng chất vấn.

“Năm đó Ông Dương cưỡng bức em gái tôi, bằng chứng rành rành, còn hại em tôi để con của nó. Nếu không tin, cô xem đi!” Vừa nói, ông ta vừa rút ra một tập ảnh và giấy tờ trong cái túi xách theo.

“Đây là ảnh chụp những vết thương trên người em gái tôi do bị nó chà đạp. Còn có kết quả xét nghiệm ADN từ mẫu tinh dịch Ông Dương để lại trên quần lót em tôi với nước bọt của Hứa Triễn, khớp nhau 99%! Nhà cô còn gì để chối cãi?”

Địch Diễm Thu kinh hãi ôm ngực nhìn chồng và cô con dâu Hứa Triễn. Ông Dương tái mặt nhìn tờ kết quả trên bàn, đột nhiên nhớ ra con trai mình cũng từng làm xét nghiệm tương tự, trong lòng thả lỏng hơn nên lớn tiếng nói: “Hứa Đức Huy, mày đúng là giỏi bòn rút, tao nghĩ là mày làm giả giấy tờ thôi, đừng hòng lừa tao!”

Hứa Đức Huy cười khẩy, như thể đã tính được trước, “Không tin? Thế mày có dám xét nghiệm ADN với Hứa Triễn không? Nếu mày không dám, có tin tao sẽ tung chỗ giấy tờ này lên mạng, làm cho họ Ông nhà mày loạn lên không?”

Ông Dương đầu chịu lắng nhường với vở kịch trào phúng này, muốn cãi rồi lại thôi, chỉ muốn đuổi người kia đi.

Nhưng Địch Diễm Thu lại không chịu, chòng chọc nhìn Ông Dương, “Không được! Tôi muốn rõ ràng, nếu ông ta nói dối, anh đi xét nghiệm với Hứa Triễn đi. Trong mắt Địch Diễm Thu tôi không thể dính một hạt cát!”

“Ông nói, đây là kết quả ADN của năm đó? Tại sao mẹ vợ tôi không biết?” Đột nhiên, Ông Nhất Sơn hỏi.

Hứa Đức Huy đảo mắt, “Ồi đấy...Tao sợ em gái tao tìm thằng ranh này tính sổ, thế nên sau khi có kết quả, tao mới không nói ra...Mày đừng đánh trống lảng, hôm nay, thế nào đi nữa, tao cũng phải đòi lại công bằng cho em gái tao!”

Ông Nhất Sơn im lặng một lúc rồi đột ngột nói: “Nợ cũ của thế hệ trước, chúng tôi là bề dưới nên không tham gia. Nhưng dù sao bác cũng là người nhà, chuyện làm tổn hại đến danh dự của Triễn Triễn thế này, không thể nói bừa được.”

Hứa Đức Huy nói lại luôn, như thể nhất quyết không tha cho nhà họ Ông, “Thằng ôn con, đừng gọi tao là bác, tao đây cũng là muốn tốt cho bọn mày thôi, nếu không thì đứa bé được sinh ra do cận huyết thống sẽ

là một con quỷ quái ác!”

Câu nói đó như xuyên qua phổi Hứa Triển, trên mặt cô hiện đầy vẻ nhục nhã, bàn tay che bụng hơi run rẩy.

“Đủ rồi!” Đột nhiên, Ông Nhất Sơn quát một tiếng, sau đó lôi điện thoại ra, chỉ nói vài câu đơn giản là đám vệ sĩ đã ủa vào trong nháy mắt.

Ông Nhất Sơn hất cằm về phía ông bác, “Tóm ông ta lại, trói cho chặt, bịt cả mồm vào, quăng sang phòng bên cạnh cho tôi.”

Ông bác này hẳn nhiên không thể ngờ thằng con còn giống xã hội đen hơn cả bố, còn chưa chửi được câu nào đã bị đám vệ sĩ trói chặt lại rồi khiêng ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại người nhà.

Ông Nhất Sơn không quan co mà nhìn bà dì ghẻ và cười, “Dì Định, chúng ta không phải là người ngoài, có gì không thể nói thẳng mà lại phải thuê một cái bị rách như thế?”

Địch Diễm Thu chớp đôi mắt dài, cơn giận vẫn chưa tan, “Nhất Sơn, cậu nói gì thế?”

Ông Nhất Sơn nhướng người về phía trước, gần từng chữ một: “Hứa Đức Huy là trò dì bày ra, e là bản kết quả ông ta đem đến, cũng là tác phẩm của dì?”

Nghe anh ta nói vậy, Ông Dương cũng sững sờ nhìn vợ, cau mày nói: “Diễm Thu, cô làm cái quái gì thế?”

Địch Diễm Thu móc một hộp thuốc lá trong túi, rút một điếu rồi khoan thai châm lửa.

“Tôi chỉ muốn đưa vở kịch trào phúng này vào đời thực thôi, cứ nghĩ là các người không biết gì rồi suy diễn ra bi kịch tình yêu, không ngờ...Bây giờ, xem ra, hai vợ chồng cậu đều biết chân tướng rồi! Tôi phải nói gì đây? Anh em cậu, đúng là khẩu vị nặng!”

Ông Dương đã hóa hồ đồ, chỉ có thể ngồi đờ ở đó, còn Địch Diễm Thu vẫn nhàn nhã phủi thuốc, “Không sai, kết quả ADN Hứa Đức Huy mang đến là giả, nhưng sự thật vẫn cứ là sự thật, Hứa Triển là con gái Ông Dương!”

Nói xong, cô ta rút một tờ giấy trong túi ra, nhẹ nhàng phe phẩy.

Ông Nhất Sơn chưa bao giờ xem thường người đàn bà này, anh ta biết, một khi cô ta đã có gan khơi ra thì chắc chắn đã có sự chuẩn bị kỹ càng.

Anh ta vẫn luôn cảm thấy Địch Diễm Thu như một loài động vật, giống một con nhện hung ác, im lặng trốn trong một vòng tơ, đến khi người ta sa chân vào đó, cô ta mới nhe cái răng sắc nhọn ra và cắn chết người đó.

“Bà muốn gì?” Anh ta hỏi ngắn gọn.

“Tất cả cổ phần trong tay cậu!” Cô ta đáp rành mạch.

“Đúng là ngu xuẩn!” Ông chủ lớn cuối cùng cũng gào lên. Ông Dương cầm một cái ly, đập vỡ tan.

Địch Diễm Thu còn chả buồn liếc nhìn ông chồng đang nổi cơn tức tối.

“Cậu và Hứa Triển phải vạch ranh giới rõ ràng với tập đoàn, không thể để chuyện vớ vẩn của hai người ảnh hưởng đến công ty được.”

Ông Nhất Sơn cười, “Nếu tôi không thể?”

“Nếu cậu không thể?” Địch Diễm Thu cười, đích thân bật tivi trong phòng lên. Trên màn hình hiện ra cảnh của bữa tiệc, khách khứa đang tập trung xem đoạn phim quay hai đứa nhỏ, ai cũng cười ha hả.

“Nếu cậu không làm, trên màn hình sẽ có một màn vui. Chị gái của con tôi, đã phải hao tâm tổn sức che giấu thân phận, lấy thân phận làm một cô gái bình thường để lấy người anh trai cùng cha khác mẹ, sau đó muốn trả thù cũ.”

51. Chương 51

Địch Diễm Thu là người đàn bà khiến người ta phải khâm phục, cô ta chọn đúng ngày đầy tháng của con để chọc tổ ong vò vẽ, hồng dựa vào hoàn cảnh có nhiều khách khứa.

Uông Nhất Sơn cũng móc ra một điều thuốc. Vì Hứa Triễn mang thai nên đã lâu rồi anh ta không hút. Lúc này, anh ra rút một điều, ngậm vào miệng, nhưng chỉ xoay bật lửa mấy lần chứ không bật.

Chỉ ngậm thuốc, sau khi rít khan hai lần, Uông Nhất Sơn chậm rãi nói: “Cổ phần không ở trong tay rồi, tôi đã ủy thác cho luật sư chuyển hết sang tên Hứa Triễn và bà Hứa Thu Mạn rồi.”

Lời này vừa được nói ra, Uông Dương lập tức nổi cơn thịnh nộ, đứng bật dậy, tát cho Uông Nhất Sơn một cái.

Giao cổ phần vào tay người khác, chắc chắn còn nghiêm trọng hơn việc bà vợ mới cưới của ông ta làm.

“Mày đúng là bị đàn bà làm át trí rồi! Dám chuyển cổ phần cho hai con đàn bà kia! Mày muốn tập đoàn đóng cửa, làm cho già trẻ nhà họ Uông phải ngủ ở đầu đường xó chợ hả?”

Khi ông ta định tát một cái nữa, Uông Nhất Sơn tóm được cổ tay ông ta, híp mắt nhìn. Dù sao thì trong lòng Uông Dương vẫn luôn có chút sợ cậu con trai này, ông ta không thể làm gì khác hơn là thu tay lại.

Có điều, Địch Diễm Thu lại rất điềm tĩnh. Từ trước đó, cô ta đã biết đến chuyện này thông qua thư ký của Uông Nhất Sơn. “Không sao, lấy lại từ tay cậu hay Hứa Triễn cũng không có gì khác biệt. Hơn nữa, tôi còn biết, thứ mà Hứa Thu Mạn có được chỉ là lãi của cổ phần đó thôi, sau khi con của cậu lớn lên, hai người họ sẽ chuyển cổ phần lại, cũng có nghĩa là nó trở thành người đứng đầu tập đoàn. Nói đi nói lại thì người sở hữu chính thức cổ phần vẫn là cậu, Uông Nhất Sơn, chỉ cần cậu đồng ý, hợp đồng chuyển nhượng trước đây hoàn toàn có thể thành phế thải.”

Vừa nói, cô ta vừa gọi hai tên luật sư vào, “Tôi đã chuẩn bị xong hợp đồng chuyển nhượng cổ phần rồi, cậu với Hứa Triễn chỉ cần kí tên là được.”

Hứa Triễn ôm bụng đứng dậy, “Nếu cổ phần dưới tên tôi, tôi không đồng ý, Uông Nhất Sơn ký cũng vô dụng chứ nhỉ?”

Uông Nhất Sơn nghiêng đầu nhìn Hứa Triễn, như thể để đánh giá xem cô có giải quyết được chuyện trong giờ phút quan trọng này không.

Quả nhiên, sau khi định thần lại, Hứa Triễn nói: “Bà công bố đi, dù sao thì tôi cũng đã mang tiếng tham tiền đến nỗi không biết xấu hổ rồi!”

Địch Diễm Thu không ngờ Hứa Triễn có thể nói một cách nhẹ nhàng như vậy, hai mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên, cô ta vẫn chăm chú nhìn Hứa Triễn, không giống như nóng nảy do tức giận mà lại cười lạnh, “Được thôi, nếu cô suy nghĩ kĩ rồi thì tôi sẽ công bố cho những người ngoài kia biết mối quan hệ anh em loạn luân này!”

Hứa Triễn thầm cười khẩy trong lòng, lại cảm thấy vụ này còn có lời hơn cả đi buôn. Bỏ đi danh tiếng không đáng giá một đồng của mình mà lại vạch trần được chuyện trong nhà họ Uông, phơi bày câu chuyện thối nát kia trước mặt mọi người, ngẫm ra thì cũng thật thoải mái! Lúc này, nghe thấy lời uy hiếp của Địch Diễm Thu, cô không hề chớp mắt, thậm chí còn mong bà mẹ chồng này làm to mọi chuyện thêm nữa. Đến lúc đó, Uông Dương thân bại danh liệt, Uông Nhất Sơn trắng tay, còn cô thì lặn lội trong đồng tiền.

Uông Nhất Sơn biết Hứa Triễn không nói đùa, cô nàng này hóa cọp rồi đây!

Anh ta kéo tay Hứa Triễn, “Em ngồi xuống đi đã.”

Hứa Triễn vung tay, bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi. Địch Diễm Thu không ngờ câu nói “lấy anh trai vì muốn trả thù” của mình lại thành sự thật, mắt thấy ván cờ tử mĩ sắp xếp có thể bị phá hủy, hai ngón tay cô ta bóp nát miếng thuốc.

Ông Nhất Sơn ôm lấy Hứa Triễn, ghé vào tai cô, nói bằng giọng chỉ hai người có thể nghe thấy: “Em cho rằng việc công khai chỉ làm tổn hại đến danh tiếng của bố anh sao? Còn mẹ và em trai em thì sao? Họ vừa bắt đầu cuộc sống mới thôi đấy!”

Suy cho cùng, người có thể hiểu được Hứa Triễn chỉ có anh ta, so với Địch Diễm Thu, những lời anh ta nói có khả năng không chế cô lợi hại hơn gấp nhiều lần.

Ông Nhất Sơn có thể coi như người biết cách dọa dẫm, sau khi thuyết phục được Hứa Triễn mới quay lại nói với Địch Diễm Thu: “Được thôi, cảm hợp đồng đến đây. Nếu bà cảm thấy tự mình có thể nuốt trôi miếng thịt béo này, tôi cũng không ngăn cản.”

Cảnh tượng tiếp theo chính là, một nhà bốn người ngồi tại bàn mặt chược để cò kè mặc cả cho phần của mình. Về phần Ông Dương, mặc dù rất tức tối vì Địch Diễm Thu tự ra quyết định rồi lẩn lút ông ta, nhưng cơ hội tốt có thể kéo được miếng thịt từ miệng thằng con, sao ông ta bỏ qua được? Cuối cùng, ông ta còn hăng hái đòi tiền của con trai hơn cả Địch Diễm Thu.

Địch Diễm Thu thấy Ông Nhất Sơn yêu cầu sửa điều khoản trong tờ văn kiện thì lạnh lùng nói: “Nhất Sơn, hình như cậu không còn đường mặc cả nữa nhỉ?” Thế nhưng, Ông Nhất Sơn lại nghiêm nghị nói: “Việc này cũng giống như làm ăn vậy. Ở đây là cả hai bên cùng có lợi, bà có nhược điểm của tôi, tôi có cổ phần mà bà muốn, chúng ta hợp tác, cùng hài lòng. Bằng không, tôi cũng muốn giống Hứa Triễn, thông báo ra ngoài!”

Cái quắc mắt của Địch Diễm Thu với Hứa Triễn bị Ông Nhất Sơn nhạy cảm tóm được. Anh ta đã rõ ràng, người đàn bà này bây giờ chỉ một lòng hướng về tiền. Lúc trước thì mượn danh nghĩa cuộc rửa tiền, thông qua môi giới ở nước ngoài để tẩu tán phần lớn tiền bạc, bây giờ thì cô ta đang nôn nóng muốn nuốt hết khối tài sản của anh ta, chỉ cần cho cô ta chút lợi ích, cô ta mới không nỡ tung nhược điểm lớn của anh ta ra! Chó cùng rứt giậu, bây giờ anh ta buộc phải đặt ra vấn đề này thôi! Nếu anh ta không đề ra chút điều kiện, dựa vào bản tính qua cầu rút ván của Địch Diễm Thu, nhất định cô ta sẽ khiến anh ta và Hứa Triễn cùng thân bại danh liệt.

Địch Diễm Thu vốn muốn tất cả cổ phần đều được chuyển dưới tên mình, nhưng người phản đối kịch liệt lại là Ông Dương. Bây giờ, ông ta đã nhận ra cô vợ mới cưới chẳng khác gì một con cáo già, sao ông ta có thể giao hết tài sản cho cô ta được. Kết quả của cuộc cò kè là, số cổ phần ban đầu của Ông Dương sẽ được chuyển cho hai đứa con sinh đôi, do hai vợ chồng Ông Dương và Địch Diễm Thu thay nhau giữ, 40% cổ phần lúc đầu của Ông Nhất Sơn được chuyển sang tên Hứa Triễn.

Vì miếng bánh béo bở này, người một nhà lục đục mấy hiệp, cuối cùng, Địch Diễm Thu cũng chiếm được thể thượng phong như mong muốn.

Đáng tiếc, chỉ có từng ấy, Địch Diễm Thu sao đã no được? Nhưng cô ta biết, cô ta đang đàm phán với Ông Nhất Sơn. Người đàn ông trẻ tuổi này, cho dù bị vây trong thời khắc giống tổ diên cuồng nhất cũng vẫn giữ được bình tĩnh, từ từ lấy lại thế chủ động.

Không hổ là người duy nhất khiến Địch Diễm Thu phải động lòng. Ngoài gương mặt điển trai, sâu trong linh hồn của người này luôn ẩn chứa một sự nguy hiểm khiến phụ nữ phải chen lấn xô đẩy. Nhưng nhìn lại con bé kia xem, ngoài trẻ trung ra, còn chỗ nào so được với cô ta? Xem ra, chỉ vì sự kích thích khi lên giường với em gái mới khiến anh ta cưới cô nàng!

Lưu luyến liếc lại nhìn người đàn ông khiến mình điên đảo, Địch Diễm Thu biết rằng mình không thể nắm được nhược điểm của anh ta lâu, chỉ cần để anh ta nghỉ lấy sức, anh ta sẽ toàn lực phản công.

Cho nên, một khi đã đắc tội với anh ta, tốt nhất là phải diệt tận gốc!

Cuối cùng, tại bữa tiệc đầy tháng của hai đứa trẻ sinh đôi, bốn người ngồi tại bàn mặt chược đã có thể giải tán, còn bữa tiệc thì dù không có chủ nhưng vẫn diễn ra êm xuôi nhờ sự hiện diện của hai đứa trẻ.

Hứa Đức Huy được thả trôi, đang bẻ khúc chân khúc tay. Bốn tên vệ sĩ của Uông Nhất Sơn đều được đào tạo bài bản, không biết đã hù dọa Hứa Đức Huy kiểu gì, mà vừa gặp lại Uông Nhất Sơn, ông ta đã biến sắc.

Uông Nhất Sơn không thèm liếc nhìn ông ta lấy một cái, chỉ sai đám vệ sĩ “tiễn” ông ta về, nhân thể “hỏi thăm” bác gái và các em họ của Hứa Triễn.

Hứa Triễn cũng không nhìn bác. Người này đúng là liều mạng vì món lợi nhỏ. Không biết, nếu như con gái ông ta gặp phải chuyện như của mẹ cô, ông ta có làm như vậy không, có đem danh dự của con gái đi đổi lấy tiền không?

Lúc ra khỏi nhà hàng, vì đám vệ sĩ đã “tiễn” ông bác về nên không có ở đây, Uông Nhất Sơn tự lái xe đưa Hứa Triễn về. Địch Diễm Thu ôm cánh tay, mỉm cười đưa mắt nhìn theo xe của họ.

Chiếc xe thể thao của Uông Nhất Sơn rất tốt, bình thường anh ta đã quen lái xe nhanh, bây giờ lại đang là đêm tối, đường vắng tanh, nên anh ta càng nhấn ga thêm.

Vì Hứa Triễn đang ở trên xe, khi vừa tăng tốc, Uông Nhất Sơn lại dần giảm tốc độ. Nhưng lúc này, anh ta phát hiện khi mình giẫm vào chân phanh hoàn toàn không có tác dụng, chiếc xe vẫn lao vùn vụt về phía trước.

Đúng lúc này, ở đầu đường xuất hiện một chiếc xe tải đang lao thẳng về phía họ.

Hứa Triễn ngồi bên cạnh cũng phát hiện ra điểm khác thường, sợ hãi kêu lên.

Uông Nhất Sơn cắn răng đánh tay lái, cố tránh để không đâm vào chiếc xe tải ở phía đối diện. Xe mất kiểm soát, lao vào bìa rừng ở gần đó. Đầu xe bị hất lên, sau một tiếng nổ liền rơi xuống lùm cây đại thụ, khoang động cơ bị cháy, bốc lên đám khói đen kịt.

Cánh tay Uông Nhất Sơn bị mảnh vỡ cắt qua, máu tươi trào nhanh ra.

Sau khi chiếc xe đã nằm im, anh ta nhìn qua gương chiếu hậu. Chiếc xe tải chạy ngược chiều, chỉ dừng lại một lúc rồi liền thẳng ga đi mất.

Nếu không phải đang trong tình huống nguy cấp, Uông Nhất Sơn thật muốn cười phá lên. Bây giờ, anh ta đã hiểu rõ ràng sự nóng lòng muốn có được tài sản của Địch Diễm Thu.

Theo đúng lý, nếu anh ta và Hứa Triễn xảy ra chuyện, Hứa Thu Mạn sẽ thừa kế tài sản của họ. Nhưng bây giờ, Địch Diễm Thu đã nắm quyền chủ động trong tay, chỉ cần anh ta và Hứa Triễn chết, 40% còn lại sớm muộn gì cũng rơi vào tay cô ta.

Xem ra, lòng tham của Địch Diễm Thu là vô đáy! Cô ta đúng là con quỷ ăn không biết no.

Cũng may là hai người cài dây an toàn, sáu túi khí trên xe đều đã mở.

Uông Nhất Sơn quay đầu lại định hỏi Hứa Triễn có sao không, nhưng lại phát hiện ra sắc mặt cô rất bất thường, như thể đau không kêu nổi. Thì ra bụng cô bị túi khí chèn, trong nháy mắt, cô chỉ có cảm giác đau buốt, hình như còn có một dòng nhiệt nóng đang từ từ chảy ra giữa hai chân cô.

52. Chương 52

“Triễn Triễn, cố chịu nhé, ra khỏi xe trước đã, anh sợ xe sẽ nổ.”

Vừa nói, anh vừa đẩy cánh cửa biến dạng, kéo cả Hứa Triễn ra.

Đúng lúc đó, chiếc xe tải ở phía xa ngoảnh lại tiến về phía họ.

Uông Nhất Sơn biết, mấy tên chó săn này quay lại để nhử cỏ tận rể.

Lúc này, Hứa Triễn cảm thấy bụng mình như sắp nổ tung. Cô nắm chặt lấy bàn tay bị thương của Uông Nhất Sơn, tuyệt vọng nói: “Tôi...tôi không chịu được nữa, tôi sắp chết rồi!”

Uông Nhất Sơn cắn răng, khom lưng bế Hứa Triển lên, “Em không sao đâu, tin anh đi.” Vừa nói xong, anh liền ôm cô nhảy vào trong một hố to, sau khi đặt cô xuống mới nói: “Một lúc nữa mà có nghe thấy tiếng gì cũng không được kêu, nếu như anh không quay lại thì vẫn có người đến cứu em.”

Nghe anh nói thế, Hứa Triển cũng mơ hồ hiểu rằng, có lẽ tai nạn vừa rồi không phải là chuyện bất ngờ...

Trong lúc nói chuyện, Uông Nhất Sơn lấy di động ra, nhấn cho Lý Phong một tin “SOS”, mở hệ thống định vị GPS, chuyển sang chế độ yên lặng và đặt bên cạnh Hứa Triển, hôn lên vàng trán đầm mồ hôi của cô rồi nhảy ra khỏi hố, chạy về phía bên trái khu rừng.

Hứa Triển ôm bụng, cắn chặt cổ tay. Hình như cô nghe thấy tiếng phanh gấp, sau đó có một tiếng “oành” do đóng cửa xe.

“Thấy rồi! Nó chạy về phía tây, còn có một đứa nữa, không được để sót đứa nào!” Tiếng một gã đàn ông hung tợn nói, tiếp theo đó là tiếng bước chân hỗn loạn. Từ trên đầu, Hứa Triển có thể nhìn thấy bóng dáng của ba gã đang đuổi theo Uông Nhất Sơn.

Tiếng bước chân xa dần, nhưng tiếng chửi tục và tiếng quát mắng lại ngày càng lớn, chỉ một lát sau đã có ba phát súng nổ, rồi chợt yên ắng hẳn.

Ba tiếng súng khiến cơ thể Hứa Triển run lên, cô vô cùng hoảng hốt, không biết tình hình bên ngoài như thế nào. Chỉ một lúc sau đã có tiếng thở hổn hển của một ai đó, có vẻ như đang hấp tấp chạy về phía cô. Hứa Triển nín thở, chỉ sợ hấn phát hiện ra mình.

Nhưng kẻ đó không dừng lại mà chạy vụt qua, sau đó là tiếng động cơ xe ầm vang.

Khi xung quanh đã tĩnh lặng, Hứa Triển mới nhả cổ tay rớm máu ra, đau đớn kêu lên.

Dường như đứa bé trong bụng cũng cảm giác được rằng mẹ đang gặp nguy hiểm, nên ngo nguậy như muốn thoát khỏi sự trói buộc. Hứa Triển gắng gượng ngồi thẳng dậy, vén tà váy bầu lên và cởi quần lót. Lúc này, nước ối đã chảy ra ướt đầm một mảng phía dưới cô.

Lúc Hứa Triển nhúc nhích, cô cảm thấy “thứ” trong bụng mình đang muốn chui ra, nhưng lại không ra nổi. Trong cơn đau đớn, cô nhớ lại bài học khi đi học lớp tiền sản với Uông Nhất Sơn, thử thả lỏng bụng, nhưng vẫn không sao làm giảm đi cảm giác đau đớn tột cùng này.

“A...Cứu tôi với! Tôi sắp chết rồi!” Đúng lúc Hứa Triển bật tiếng khóc tuyệt vọng, có một bàn tay thò ra phía trên đầu cô.

Hứa Triển kinh sợ, nhưng ngẩng đầu lên thì liền thấy Uông Nhất Sơn. Không biết anh ghé vào miệng hố từ lúc nào. Vì trời tối, Hứa Triển không thấy rõ khuôn mặt anh, nhưng nghe tiếng thở của anh thì lại thấy có gì đó bất thường.

“Không sao nữa rồi, em nghe anh nói này, thở từ từ, rồi lại hít sâu vào...dùng sức nào!” Nhờ có ánh trăng, Uông Nhất Sơn thấy được khoảng đất ướt đầm phía dưới Hứa Triển, anh biết rằng cô sắp sinh non rồi.

Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể để Hứa Triển sinh luôn. Anh duỗi bàn tay ướt sũng ra, Hứa Triển đau không nói nổi, chỉ biết cầm lấy tay anh, nghe anh chỉ huy, vừa hít thở vừa dùng sức rặn.

“Đừng sợ, cứ làm như cô giáo nói lúc mình đi học ấy...” Giọng nói của Uông Nhất Sơn đã không còn giọng điệu oai phong như thường ngày, anh cúi đầu an ủi Hứa Triển.

Sau một cơn đau dữ dội, dưới thân cô cũng có một “thứ” chui ra, Hứa Triển đỡ được, nhìn chăm chăm vào “con khỉ không lông”, hơi thoi thóp nhưng không kêu tiếng nào.

Hứa Triển hoảng sợ, nắm lấy tay Uông Nhất Sơn theo bản năng. Nhưng lúc này, anh không nắm lấy tay cô nữa, mà cánh tay rũ xuống như một nhánh cây bị gãy.

Giọt nước ở đầu ngón tay anh nhỏ xuống môi Hứa Triển, mùi tanh nồng tràn qua mũi. Đó là mùi máu, khi mùi vị đó lan đến đầu lưỡi, cô cảm thấy thật quen thuộc.

“Uông Nhất Sơn!” Hứa Triển thử gọi, nhưng người đàn ông không có phản ứng gì, vẫn nằm im như đã chết.

Sức của Hứa Triển đã dần cạn, nhưng cô vẫn gắng gượng nâng đứa trẻ lên. Nhìn khối thịt mềm nhũn trong tay, cô không tìm được, lấy cuống rốn quấn vào cổ nó.

Đứa trẻ mới có hơn bảy tháng, cái miệng khê nhếch lên, phun ra ít nước ối, rồi nó cau mày, khóc lên như con mèo nhỏ đang kêu.

Hứa Triển chợt dừng tay lại, nước mắt ứa ra. Lý trí nói với cô, không thể giữ lại thứ nghiệt chủng này, cứ coi như là để non nên không sống được, đó cũng là lẽ thường. Nhưng tại sao, tay cô không còn chút sức lực nào?

Lúc này đây, cô chính là Thượng đế của sinh mệnh yếu ớt này, sự sống chết của nó nằm trong tay cô, nhưng, cô có tư cách gì mà phán tội cho đứa nhỏ?

Suy cho cùng, Hứa Triển không phải người nhẫn tâm. Cuống rốn bị quấn vào lại được gỡ ra, cuối cùng, Hứa Triển vén tà váy bọc lấy đứa bé, dựa vào vách đất trong hố, kiệt sức nhắm mắt lại giữa một nơi nồng mùi máu.

Lý Phong đến hiện trường khá nhanh. Vì Ông Nhất Sơn gửi một tin nhắn kì quái, không nói rõ tình hình, nên anh cũng không đưa đồng nghiệp đến.

Nhưng khi vừa thấy hiện trường thảm khốc này, người cảnh sát vẫn hay đối mặt với nhiều cảnh tượng máu me cũng phải giật mình.

Chiếc xe bị biến dạng nghiêm trọng, Ông Nhất Sơn bị trúng đạn, mất máu nhiều và chưa biết sống chết ra sao, Hứa Triển nằm trong hố giữa một đồng hồ đen, đứa bé sơ sinh vẫn còn nguyên cuống rốn được cô ôm trong lòng.

Trong lúc nhất thời, Lý Phong không biết nên cứu ai trước.

Khi xe cấp cứu và xe cảnh sát cùng đến, cảnh sát nhanh chóng kiểm tra hiện trường, phát hiện hai thi thể ở cách đó không xa.

Hai gã này vô cùng thô bỉ, một tên bị súng bắn xuyên qua đầu, tên kia bị trúng đạn ở cánh tay, một mắt bị găm con dao Thụy Sĩ sắc nhọn.

Hứa Triển mơ hồ cảm thấy cơ thể mình được di chuyển, khi một mũi kim xuyên vào mu bàn tay, cô lại một lần nữa hôn mê.

Trong lúc mê man, cô cảm thấy mình đang bị giam trong một hầm tối om. Tình cảnh đó, cô đã thấy vô số lần trong những giấc mơ từ bé đến lớn. Đó chính là hầm mỏ mà cô và Ông Nhất Sơn suýt nữa bị chôn sống.

Có điều, trước đây, mỗi khi nằm mơ, cũng chỉ có một mình cô.

Lần này, ở bên cạnh cô có một cậu bé, bàn tay nhỏ gầy nắm chặt lấy tay cô, thủ thỉ nói chuyện khi cô đang gục đầu trên vai cậu ấy. Có lẽ do nói nhiều, giọng cậu bé khàn đi: “Triển Triển, đừng ngủ, tuyệt đối không được ngủ.”

“Em khát...” Cô nghe thấy tiếng nói sợ hãi của mình.

“Đây, uống đi! Anh không sao!” Môi cô ngậm lấy vai cậu bé ấy, chỗ đó hình như đã bị cắn nát rồi. Khi môi cô chạm đến chỗ đó, cô lập tức mút mạnh, dòng chất lỏng tanh ngọt như làm dịu đi cổ họng khô cháy của cô... Còn cậu bé kia vẫn nói: Không sao...không sao đâu...

Hứa Triển mở to hai mắt, phía trước là trần nhà trắng toát, nhưng trong miệng cô lại vẫn như có mùi vị của món ngon đó, khiến cô chợt buồn nôn. Quách Lâm Lâm ngồi bên cạnh, vừa thấy Hứa Triển tỉnh lại liền kêu lên: “Cuối cùng thì cậu cũng tỉnh rồi, tốt quá.”

“Nước...” Quách Lâm Lâm vội vàng rót một cốc nước cho Hứa Triển.

Thứ nước mát lạnh không tẩy được mùi vị trong miệng cô, ngược lại càng khiến nó nồng hơn, đột nhiên, Hứa Triển phun hết nước trong miệng ra.

Quách Lâm Lâm luống cuống, vội vàng đi tìm bác sĩ.

Hứa Triễn biết rõ, phản ứng này là do cảm giác ghê sợ trong lòng mình.

Tại sao cô lại quên hết mọi chuyện xảy ra trong căn hầm đó? Tại sao trong mấy ngày bị chôn vùi, cô lại có thể không chế được sự sợ hãi? Và tại sao Ông Nhất Sơn lại già dặn không giống một đứa trẻ, không ngừng an ủi cô cho dù giọng đã khản đặc, thậm chí còn để cô cắn nát vai mình?

Lúc đó, cô như con quỷ hút máu, lấy máu của Ông Nhất Sơn để duy trì sự sống, còn anh thì uống nước tiểu của chính mình, kiên trì chờ người đến cứu...

Có phải cảm giác áy náy khiến cô quên hết tất cả? Hứa Triễn không biết, cũng không muốn biết, thậm chí, cô thật sự hận mình vì đã nhớ ra câu chuyện đáng nhẽ phải quên này.

Cảm giác buồn nôn lại ủa đến, Hứa Triễn tóm lấy mép giường, chỉ muốn nôn ra cả tim gan, cho kết thúc hết mọi chuyện...

Lúc tâm trạng Hứa Triễn đã ổn định, Lý Phong đưa đồng nghiệp đến lấy lời khai, cô kể hết toàn bộ những điều mình biết. Khi Lý Phong nghe thấy chi tiết chiếc xe quay lại, anh hỏi thêm một vài chi tiết rồi bảo đồng nghiệp ra ngoài.

“Tôi nghi ngờ đây không phải là tai nạn giao thông, mà là có kẻ cố tình muốn lấy mạng hai người. Trong khoảng thời gian này, cô cứ yên tâm tĩnh dưỡng. Tạm thời, người thân của cô không thể đến được, có thể sau khi chúng tôi kết thúc đợt điều tra, tôi có thể sắp xếp để mẹ cô đến thăm cô.”

Hứa Triễn gật đầu, bờ môi hơi nhấp nháy nhưng rồi lại không nói gì.

Lý Phong nhíu mày, “Chẳng lẽ cô không muốn hỏi tình trạng của đứa bé và Ông Nhất Sơn sao?”

Hứa Triễn không trả lời, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ngón tay.

“Cô đúng là sắt đá, cho dù Ông Nhất Sơn đối xử tốt với cô trăm nghìn cái tốt, cũng không thắng được một cái xấu cậu ta làm. Cậu ta đúng là tự chuốc khổ, tìm ai không tìm, lại tìm đúng phải cô!”

Nói xong, Lý Phong đẩy cửa rồi đi ra ngoài.

Hứa Triễn thấy Lý Phong đã đi, mới cố sức xỏ dép lê, chậm rãi lết từng bước một ra khỏi phòng bệnh.

53. Chương 53

Mới đi ra khỏi cửa được vài bước, có một cô y tá chợt nhìn thấy cô, lập tức tiến đến đỡ, kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại ra đây?... Có phải muốn sang thăm đứa bé không?”

Hứa Triễn hơi do dự rồi mới gật đầu.

Y tá đẩy xe lăn ra, để Hứa Triễn ngồi xuống rồi đưa cô đến phòng chăm sóc trẻ sơ sinh đặc biệt.

Qua tấm thủy tinh, Hứa Triễn nhìn thấy một đứa bé mũm mĩm nằm trong lồng ấm.

“Là con trai, cơ quan hô hấp rất khỏe, cho nên không cần ống thở.” Cô y tá đứng bên cạnh giải thích.

Thằng bé đang ngủ nhưng vẫn đút ngón tay vào miệng theo thói quen. Đây là tật xấu của thằng bé lúc còn nằm trong bụng mẹ. Trước đây, khi đi siêu âm bốn chiều, hai người đã nhìn thấy hành động mút tay của nó. Khi ấy, Ông Nhất Sơn cười như nhặt được vàng, xem mãi không chán, còn cô thì chẳng thấy hứng thú gì, thậm chí còn không buồn liếc một cái.

Dường như thằng bé có thể cảm nhận được mẹ đến thăm nên thả ngón tay ra, cái mũi nhỏ hơi nhăn lại, oe oe kêu như con mèo. Dù sao thì thằng bé cũng sinh non gần hai tháng, tiếng khóc không được to như đứa trẻ bình thường. Hứa Triễn cảm thấy tim mình thất lại, cũng không biết nguyên nhân do đâu.

Nhưng thật ra, cô y tá đứng bên cạnh lại hiểu ngay, nhìn vẻ mặt đau khổ của Hứa Triễn, cô ấy liền an ủi: “Đừng lo, thằng bé hơi yếu nhưng sau này sẽ khỏe lên nhanh thôi.”

Môi Hứa Triển khê mấp má, miệng cứ mở lại ngậm, mãi sau mới hỏi: “Người...người đàn ông vào đây cùng tôi...thế nào rồi?”

Cô y tá có vẻ bối rối, cuối cùng cũng chịu nói: “Vẫn chưa qua cơn nguy kịch...Cô muốn đi thăm anh ta không? Anh ta đang ở phòng chăm sóc đặc biệt số hai...”

Ngoài dự liệu của cô y tá, Hứa Triển không còn vẻ khổ sở lo lắng nữa, chỉ tỏ ra mệt mỏi, “Phiền cô đưa tôi về phòng, tôi hơi mệt.”

Khi cô về đến phòng thì Quách Lâm Lâm cũng đã mua cơm xong. Hứa Triển nhìn bát cháo móng giò, đúng tiêu chuẩn bữa ăn khi ở cũ, chẳng hứng thú gì, chỉ kêu một rồi nằm xuống giường. Quách Lâm Lâm nghĩ cô muốn nghỉ ngơi nên nhẹ nhàng mở cửa và ra ngoài.

Hứa Triển nằm trên giường, trong đầu trống rỗng, ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại là —— có thể, Uông Nhất Sơn sẽ chết.

Chuyện này đáng ra nên mừng, nhưng không hiểu vì sao lại khiến tâm trí cô rối loạn. Vị máu tanh nồng trong cổ họng lại trào lên.

Cơ thể suy nhược do sinh non, chỉ hơi động dậy đã khiến cô văng đầu, xoay người mấy lần vẫn không ngủ được. Cứ trần trọc như vậy một lúc, cuối cùng, cô ngồi hẳn dậy.

Quách Lâm Lâm nghe thấy tiếng động liền tiến vào, “Cậu dậy rồi à? Muốn ăn gì không?”

Hứa Triển khê hỏi cô ấy, “Cậu...đã sang phòng Uông Nhất Sơn chưa?”

Quách Lâm Lâm vừa nghe thấy thế đã không giấu được, nói với cô bằng giọng chua xót: “Hứa Triển, Uông Nhất Sơn...Anh ta...Có lẽ là không qua được đợt này đâu.”

Hứa Triển run lên, sau đó bình tĩnh lại, “Anh ta có tiền, mời bác sĩ tốt nhất cũng không được sao?”

“Đây không phải vấn đề bác sĩ! Mà là, nhóm máu của Uông Nhất Sơn rất hiếm! Cậu biết không, bụng anh ta bị trúng đạn, đạn xuyên thủng ruột, nhưng mà bác sĩ phát hiện ra là anh ta mang nhóm máu gấu trúc*, nhóm máu cực kỳ hiếm, tìm trong kho máu của mấy bệnh viện lớn cũng không kiếm được máu thích hợp!”

* Baike giải thích: Đây là nhóm máu RH âm tính, cực kỳ hiếm, nên được gọi là nhóm máu gấu trúc.

Máu gấu trúc? Hứa Triển nghe thấy mà sửng sốt. Trong kết quả ADN có ghi rõ, cô và Uông Dương đều có nhóm máu AB. Chẳng nhẽ, Uông Nhất Sơn cùng nhóm máu với mẹ?

Quách Lâm Lâm có buồn rầu đến đâu cũng không đánh mất đi bản tính bà tám, nhất quyết phải mò cho ra chân lý mới thôi.

“Cậu biết không, Lý Phong như phát rồ lên ý, đầu tiên là gọi điện thoại cho bố Uông Nhất Sơn, nhưng mà, bố anh ta có nhóm máu AB. Sau đó, Lý Phong lại gọi điện sang nhà ngoại của Uông Nhất Sơn, nhưng cả nhà đều mang nhóm máu thông thường, ngay cả mẹ anh ta cũng là máu O! Cậu biết thế nào không, lúc đấy, tớ thấy mặt bố Uông Nhất Sơn xanh như tàu lá chuối, Uông Nhất Sơn còn chưa ra khỏi phòng cấp cứu thì ông ta đã đá văng ghế ở hành lang, sau đó ùng ùng đi về...Hứa Triển này, tớ hơi dốt, ngày xưa học sinh học không giỏi, cậu thử nói xem, người nhóm máu AB với người nhóm máu O có thể được con nhóm máu gấu trúc không?”

Hứa Triển cảm thấy tất cả máu dồn lên đầu, hai lỗ tai ong ong, một lúc lâu sau mới cầm hai tay Quách Lâm Lâm, “Cậu chắc chắn là Uông Nhất Sơn không có cùng nhóm máu với Uông Dương và mẹ anh ta chứ?”

Nghe Hứa Triển tổng kết lại như vậy, Quách Lâm Lâm vỗ đùi, như đã giác ngộ: “À —— tớ biết rồi! Có lẽ nào là Uông Nhất Sơn bị bẻ nhầm lúc mới sinh không? Anh ta không phải là con nhà họ Uông?”

Uông Nhất Sơn bị bẻ nhầm hay Uông Dương bị cấm sừng, Hứa Triển không thể nào kiểm chứng được. Nhưng, có một điều không thể nghi ngờ, đó là anh và cô không có quan hệ huyết thống. Nghĩ đến đứa bé còn đang nằm trong lồng kính, biết rằng nó không gánh tội trên vai, Hứa Triển thở phào nhẹ nhõm.

“Thế...Uông Nhất Sơn không được truyền máu thích hợp...làm thế nào mà qua được ca phẫu thuật?”

Nghe Hứa Triển hỏi thế, hai mắt Quách Lâm Lâm sáng lên: “Đã bảo là thời khắc quan trọng phải dựa vào bạn thân mà! Lý Phong như thần ý, thông qua cục cảnh sát tìm được ba người có nhóm máu đấy, chưa đến nửa tiếng! Anh ý lên máy bay ngay, vừa quý vừa dập đầu cầu xin người ta mới đưa được người ta đến, cho nên ca mổ mới thành công...Nhưng mà nhóm máu này có tỷ lệ bài xích cao, bây giờ, Ông Nhất Sơn vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm!”

Nghe được tin ca mổ thành công, Hứa Triển chợt thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù cô muốn đi xem anh thế nào, nhưng vẫn không gạt được chương ngại tâm lý. Sau khi cô ăn xong nửa bát cháo thì Lý Phong đến đón Quách Lâm Lâm, và nói với Hứa Triển là chị Nguyệt và cô y tá mà Ông Nhất Sơn đã thuê ở ngay phòng bên cạnh, chỉ cần ấn chuông là họ sẽ sang.

Khi họ đã đi, Hứa Triển liền gọi y tá đưa mình sang phòng Ông Nhất Sơn.

Người đàn ông vẫn luôn ngang ngược giờ lại hoàn toàn ngoan ngoãn. Hứa Triển ngồi cạnh giường, lần đầu tiên trong đời ngắm người đàn ông mà cô đã sinh cốt nhục cho anh.

Lúc này, do thiếu máu và mới mổ, da dẻ anh tái nhợt như bị quỷ hút máu, cái miệng luôn nở nụ cười nham hiểm giờ lại mím chặt, đôi mắt khép lại, hàng mi vẫn dài như trước. Trên người anh cảm thấy đầy dây dợ, màn hình của chiếc máy bên cạnh chứng minh anh vẫn tồn tại trên đời này.

Hứa Triển phát hiện, vì thiếu nước nên môi anh khô nẻ. Cô vội gọi y tá lấy cái khăn bông, nhúng chút nước ẩm rồi thấm lên môi anh.

Dần dần, tay Hứa Triển đã lau xuống xương quai xanh của anh, xúc cổ áo bệnh nhân ra, cô có thể thấy rõ vết thương trên đầu vai.

Trước kia cô vẫn nghĩ, tại sao lúc bé mình chỉ cần có một cái mà lại thành vết sẹo kinh khủng như thế, giờ thì đã rõ ràng.

Trên đời này, người thật lòng với Hứa Triển không nhiều. Còn nhớ, trước đây, mỗi khi thuê ngôn tình về đọc, thấy cảnh nam chính sống chết vì nữ chính, cô chỉ cười nhạt. Bây giờ, thật sự có một người đàn ông như vậy, anh có thể vì cô mà hy sinh tính mạng, nhưng...người đàn ông này lại hành hạ cô, khiến nỗi hận của cô không tan đi được.

Mối nợ này thật khó tính toán, cũng giống như vết sẹo kia, ghi nhớ không được, xóa bỏ không xong, muốn quên nhưng lại khắc tận xương tủy...

Mấy ngày nay, cứ ăn cơm xong là Hứa Triển lại nhờ y tá đưa mình sang ngắm con. Chị Nguyệt giúp cô vắt sữa vào bình rồi đút cho thẳng bé bú.

Dạ dày của đứa trẻ sinh non không được tốt như đứa trẻ đủ tháng, chỉ hơi nhiều là sẽ bị sặc, cho nó ăn sữa mà phải cẩn thận như truyền thuốc vậy. Sau khi ăn no, thẳng bé có vẻ tỉnh hẳn, lúc đó Hứa Triển mới có thể bế nó.

Tiếng khóc của thẳng bé chỉ như mèo kêu, lúc cười rộ lên lại rất đáng yêu. Có lẽ là do tình cảm mẹ con, mỗi lần Hứa Triển bế, nó luôn mở cái miệng chưa mọc răng ra, thỉnh thoảng lại phì phì nước bọt.

Mặc dù Hứa Triển vẫn chưa quen với vai trò làm mẹ, nhưng khi bế đứa bé mềm mại vào lòng, nhìn nó cười, cô lại không nhận được mà hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó qua lớp khẩu trang.

Tính từ sau khi phẫu thuật, Ông Nhất Sơn đã hôn mê được ba ngày. Bác sĩ nói rằng đây là di chứng do mất máu quá nhiều, cũng không loại trừ khả năng, anh sẽ hôn mê mãi mãi, trở thành người thực vật.

Khi nghe thấy tin này, thậm chí cô đã nghĩ, như vậy cũng không sao, cô...sẽ chăm sóc người đàn ông này cả đời.

Đêm nay, Hứa Triển ngủ không được ngon. Cô mơ hồ cảm thấy mình đang trong căn nhà có tường màu trắng ở huyện. Không gian quen thuộc, vẫn là bầu không khí ngọt ngào quen thuộc, có tiếng mắng chửi của Trương Đại Hiền truyền ra từ phòng ngủ, có tiếng khóc đứt quãng của mẹ...Những âm thanh ấy xuyên qua màng nhĩ của cô đến mức đau buốt...

Cô muốn lao ra khỏi căn nhà này, nhưng ngoài cửa đầy những bóng ma chập chờn, dường như có vô số móng vuốt đang cào vào cánh cửa sắt tồi tàn.

Làm sao đây? Hứa Triển cảm thấy những con quái thú ngoài cửa đang muốn ăn thịt người, cô hốt hoảng, không tìm ra phương hướng, quay cuồng như con ruồi mất đầu trong căn phòng.

Bất chợt, có một bàn tay tóm lấy cô, “Đi! Cùng anh nhảy qua cửa sổ!” Nhìn xuống dưới, đó là một vực sâu thăm thẳm, Hứa Triển quay đầu nhìn cậu bé đứng bên cạnh — Đó là Ông Nhất Sơn khi mười hai tuổi.

“Nhảy được không? Chúng ta sẽ chết mất!” Ông Nhất Sơn không nói gì, chỉ nắm chặt tay cô.

Cô không biết mình bị làm sao, lại giống như đang bị thôi miên, chậm chậm bước lên bậc cửa sổ. Cô nhắm hai mắt, thả người, lao thẳng xuống dưới. Đây giống như ảo giác, Hứa Triển đang nằm trên giường chột run mạnh lên. Khi vừa mở to mắt, cô vẫn tưởng mình đang rơi xuống dưới, thịt nát xương tan trong tích tắc...

Trán cô đổ đầy mồ hôi, sau khi tỉnh táo, cô mới phát hiện ra, tay cô đang được một bàn tay to lớn khác nắm chặt. Mấy vệt sáng từ ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, cô nhìn thấy chủ nhân của bàn tay ấy đang nhìn mình chăm chăm bằng đôi mắt mệt mỏi nhưng sáng trong.

54. Chương 54

Hứa Triển hoảng hốt, ngỡ như mình còn đang trong mơ, nếu không thì tại sao Ông Nhất Sơn đang hôn mê bất tỉnh lại ngồi cạnh giường cô?

Nhưng, độ ẩm trong lòng bàn tay rất chân thực, nhắc cô biết rằng đây không phải mơ!

“Anh...Anh tỉnh rồi?” Hứa Triển ngồi dậy đột ngột, máu dồn thẳng lên đầu nên hơi choáng.

Ông Nhất Sơn muốn đỡ cô nhưng chỉ mới hơi nhúc nhích thì đã lão đảo như người giấy, thành ra Hứa Triển lại phải đỡ lấy anh.

Ông Nhất Sơn ngã vào người Hứa Triển, đầu đổ đầy mồ hôi, miệng thở phì phò. Hứa Triển muốn đẩy anh ra theo phản xạ, nhưng nhìn đến thân thể gầy gò của anh nên lại không đành, chỉ có thể đỡ anh dựa vào đầu giường, rồi đắp chăn cho anh.

“Anh tỉnh lại lúc nào thế, sao lại một mình chạy đến đây?”

Mặc dù cơ thể Ông Nhất Sơn vô cùng suy nhược nhưng đôi mắt vẫn tham lam nhìn cô gái bên cạnh.

Dù mới sinh nhưng cô không béo lên như những người phụ nữ khác mà vẫn rất thon thả, mái tóc rối do mới dậy, khuôn mặt có vẻ nhỏ hơn, chỉ có ngực là to hơn do căng sữa. Thằng bé không bú mấy, vì thế sữa chảy ra không ít từ lúc cô còn đang ngủ, thấm ướt cả vạt áo trước ngực, tản ra mùi sữa thơm.

Có lẽ là do nằm mê man một thời gian dài, Ông Nhất Sơn mím môi, lại đột nhiên thấy khát, không nhin được mà tiến lại gần ngực Hứa Triển.

Bà mẹ trẻ Hứa Triển không biết được sự tính toán của Ông Nhất Sơn, còn tưởng anh đang khó chịu trong người nên vội vàng nhích lại gần. Đột nhiên Ông Nhất Sơn thấy Hứa Triển có chút thay đổi, phải biết rằng cô gái này chưa bao giờ chủ động lại gần anh, trừ khi là muốn gài bẫy anh.

Nhưng dù chỉ là một hành động nhỏ cũng khiến anh vui mừng cách lạ lùng, anh cọ cảm lún phún râu lên má Hứa Triển, cảm nhận được làn da mềm mại của cô rồi lại cọ vài cái nữa.

“Tỉnh lại lúc chiều, nằm nhiều quá nên không dậy ngay nổi, đến khi dậy được thì sang đây ngay.” Cho dù trong lòng đang sung sướng nhưng Ông Nhất Sơn vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

Nói thì nhẹ tênh chứ thật ra việc anh rời giường và đi được vài bước không phải là chuyện đơn giản. Anh thật sự đã buộc mình phải cố gắng, rồi lại ngồi bất động như tượng, gò ép đến mức không thở nổi.

Anh nói tiếp: “Có thể sống lại để ôm em...thật tốt...”

Giấc mơ vốn chưa bay sạch ra khỏi đầu, giờ lại nghe thấy tiếng nói khàn khàn của Ông Nhất Sơn, hai mắt Hứa Triển ngân ngán, nước mắt từ từ lăn dài.

Nếu như anh là anh Tiểu Ông mà cô biết lúc nhỏ, hẳn là cô sẽ ôm chặt lấy anh và khóc òa lên.

Khi hai người gặp lại nhau lần đầu tiên, Hứa Triển đã thắc mắc tại sao giọng Ông Nhất Sơn lại trầm khàn đến thế. Đến giờ cô mới hiểu, tai nạn trong hầm năm ấy đã khiến cho thanh quản của Ông Nhất Sơn bị tổn thương, cho nên giọng nói của anh mới trầm khàn như vậy.

Hai người họ đã bắt đầu như thế nào?

Cô của lúc đó thật ra không hiểu nhiều về thứ tình cảm mơ hồ ấy, nhưng khi có một cậu bé muốn cô làm bạn gái cậu ta, cô không giấu nổi vẻ mặt thẹn thùng, và trong lòng cô cũng chớm nở sự rung động không nói rõ được thành lời.

Nhiều cô bạn trong trường được nhiều cậu học sinh nhờ gửi giấy ột cô bé xinh đẹp trong khối, có cô bạn đã từng cho cô đọc. Trên tờ giấy là những câu không biết chép ở đâu, “Gửi Tiên Hoa, người tớ yêu nhất, tớ muốn cậu làm người phụ nữ của tớ...” Vừa đọc đã thấy mùi lưu manh.

Nhưng Ông Nhất Sơn thì không như vậy. Lá thư tình anh gửi cho cô là một bức thư rất dài, trên trang giấy tràn ngập những con chữ màu đỏ. Sau này, Hứa Triển mới biết, đó là bức thư Ông Nhất Sơn viết bằng máu cắt từ ngón tay.

Kiểu thư tình hoành tráng này đương nhiên là ăn đứt mấy câu ngây ngô đi chép lại rồi. Thế giới của trẻ con không giống thế giới của người lớn, loại người điên cuồng như vậy sẽ khiến ột cô gái trưởng thành sợ chạy mất dép, nhưng lại khiến những cô bé mười tuổi cực kỳ hâm mộ. Sau này, cả hội đều đồng tình rằng bức thư máu đó là tấm chân tình, người viết nhất định có trái tim chung thủy.

Vì vậy, một Hứa Triển chưa bao giờ được khoe váy áo xúng xính với bạn bè thì nay lại có một anh bạn trai khiến cô được hãnh diện.

Khi đó, tác dụng của việc có bạn trai chỉ đơn giản là có người để sai khiến.

Đối với một cậu bé có túi tiền lép mà nói, có bạn gái đồng nghĩa với việc phải san tiền tiêu vặt của mình để mua đồ ăn!

Cậu bé mua về một đồng đồ ăn vặt, nhiệm vụ của cô bé là sau khi ăn xong que kem, liếm môi và nở nụ cười tươi rói với cậu, hoặc nhân lúc không có ai thì nắm tay nhau. Cả hai không liếc nhìn nhau, chỉ im lặng bước đi mà hai bàn tay nhỏ bé đầy mồ hôi vẫn nắm chặt không rời.

Còn nhớ, khi đó, giọng nói của Ông Nhất Sơn rất êm tai. Lúc hai người ở cạnh nhau, Ông Nhất Sơn rất hay hát.

Cậu bé mười hai tuổi, đứng trên đỉnh núi, học dáng vẻ của người lớn, vừa nhìn Hứa Triển vừa cất cao giọng hát ca khúc “Muốn gió thổi đi cùng em” của Trương Học Hữu. Cô còn nhớ, giọng hát ấy rất tuyệt, màu xanh dưới chân càng tôn lên vẻ đẹp trai của cậu bé Ông Nhất Sơn.

Bất chợt, tiếng hát ấy lại vang vọng bên tai — “Muốn gió thổi đi cùng em, dù em có ở một chốn khác, thì vẫn có thể đón gió, và nói lên giấc mộng trong lòng...”

Nhưng khoảnh khắc tốt đẹp đó chỉ là quá khứ xa xôi, giống như lời bài hát, tiêu tan khi người không còn. Tiếng nói trong trẻo giờ đã khàn, giọng nói của bây giờ chỉ để uy hiếp cô, khiêu khích cô lúc trên giường, và nó đã nhắc Hứa Triển rằng: Anh ta — đã không còn là anh Tiểu Sơn nở nụ cười tươi rói trên đỉnh núi năm ấy nữa!

Có vài thứ bị gió thổi đi sẽ biến mất, muốn tìm lại cũng không thể...

Có lẽ là do ghét bộ dạng yếu ớt này của mình, sau khi tỉnh lại, Ông Nhất Sơn không có một chút tự giác của người bệnh. Bác sĩ dặn anh phải chú ý cẩn thận vết mổ, tốt nhất là nên để y tá giúp anh đi tiểu. Kết quả là Ông Nhất Sơn mắng ba cô y tá đến mức khóc sưng mắt, và hậu quả của việc không nghe lời bác sĩ là vết thương nứt ra.

Nhìn vết thương toét máu, Hứa Triển không nhin được, chỉ vào mặt Ông Nhất Sơn và quát mắng như với trẻ con. Không ngờ, ông chủ vẫn hay ngang ngược thì giờ lại ngoan ngoãn ngồi nghe, sau một tràng giáo huấn của Hứa Triển đã chịu để cô cầm bó và xử lý phía dưới.

Lúc Hứa Triển cầm thứ đó trong tay thì hai mắt cùng sòng sọc về tức giận, phải kiềm chế lắm mới không đổ cả bó nước tiểu lên đầu anh. Ông Nhất Sơn phát hiện, sau khi anh bị thương, thái độ của Hứa Triển mềm mỏng hẳn, cho nên tự muốn vết thương của mình càng nặng thêm, ngay cả việc uống nước cũng phải nhờ bà xã.

Sự thật chứng minh, quái vật nghìn năm cũng thành yêu tinh nghìn năm. Quái vật Ông trông còn tiều tụy nhưng vết thương hồi phục rất mau chóng, chưa đến một tháng đã lành bảy tám phần.

Hơn một tháng nằm viện cũng không mấy yên ổn. Từ khi phát tay bỏ đi, Ông Dương không còn xuất hiện nữa. Luật sư của nhà họ Ông đến đây năm lần bảy lượt, đều là để làm thủ tục xóa bỏ quan hệ bố con trên mặt pháp lý giữa Ông Nhất Sơn và Ông Dương, đồng thời muốn đòi mẹ Ông Nhất Sơn khoản tiền bồi thường kén sù mà bà ta đã được nhận.

Xét nghiệm đã chứng minh rõ ràng, Ông Nhất Sơn không phải là con trai Ông Dương, hơn nữa, Ông Nhất Sơn đã trưởng thành nên quyền pháp lý không cần thông qua Ông Dương.

Về phần tiền bồi thường kia, Ông Nhất Sơn chủ động gánh chịu. Anh chỉ đưa ra điều kiện duy nhất với tay luật sư là không được quấy rầy ông ngoại anh, dù sao thì ông cũng đã lớn tuổi, không chịu nổi chuyện con gái đã làm.

Hứa Triển ngồi bên cạnh đều đã nghe được tất cả. Trước đây, Ông Nhất Sơn có tiền trên danh nghĩa của tập đoàn, nhưng thân là cậu chủ mà những khoản chi tiêu vẫn ghi trên sổ sách. Tiền tiết kiệm hay bất động sản chỉ là phần nhỏ, người làm ăn thường sẽ không để nó nằm yên trong ngân hàng. Sau khi luật sư đi, cô mới hỏi Ông Nhất Sơn, liệu tiền của anh có đủ để bồi thường hay không.

Ông Nhất Sơn không phải là không bận tâm. Anh gọi điện cho Lý Phong, nhờ bán căn biệt thự ở lưng chừng núi, thêm cả một ít lãi do chơi cổ phiếu và mấy chiếc xe, cũng xem như lấp được lòng tham của Ông Dương.

Có điều, Hứa Triển thầm cười lạnh trong lòng, Dịch Diễm Thu tính toán đâu ra đấy, nhưng lại chẳng ngờ rằng Ông Nhất Sơn không phải con cháu họ Ông, nói cách khác, cô ta đâu cần màn “cuồng sát nửa đêm”. Không biết bây giờ cô ta có đang đầm ngực giậm chân hay không, có đang nghĩ xem làm thế nào để bình an sau sự việc tàn ác vừa qua hay không?

“Em đừng lo, căn hộ mua ở trung tâm thành phố đứng tên em, sau khi ra viện, chúng ta sẽ ở đó.”

Mỗi Hứa Triển mấp máy, cuối cùng cô cũng thông suốt, cứ để sau khi Ông Nhất Sơn ra viện rồi tính.

Ông Nhất Sơn chính thức bị tước quyền thừa kế nhà họ Ông, hơn nữa, 40% cổ phần ban đầu của anh đã chuyển sang tên Hứa Triển, trong tay không có ít cổ phần nào, anh hoàn toàn không còn lý do làm chủ tịch tập đoàn. Sau khi bàn giao công việc, Ông Nhất Sơn chính thức trở thành người “ba không”, không nhà, không xe, không công việc.

Đứa bé đúng là giống bố nó, mới sinh ra đã gặp phải cảnh khó khăn, nhưng chưa đến hai tháng đã được sáu cân, bác sĩ nói nó có thể ra viện. Lý Phong lái xe đưa ba người họ về căn hộ trong thành phố.

Khi ra viện, thằng bé đã được vào hộ khẩu. Ông Nhất Sơn đặt cho nó một cái tên dễ nghe —— Hứa Nặc!

Ra quyết định như vậy, ai cũng thâm hiểu. Nếu đã muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với nhà họ Ông, đương nhiên là đứa bé không thể tiếp tục mang họ Ông, đành phải mang họ mẹ.

Sau khi về nhà, dù thay đổi hoàn cảnh nhưng Nặc Nặc rất khỏe mạnh, khi ăn no sữa là ngoẻo cổ sang một bên, phưỡn bụng lên rồi ngủ say tít. Kể cả trong lúc sung sướng “xuất xướng” một bài “vàng mềm” trong bím, nó cũng chỉ chep chep miệng chứ không mở mắt.

Lúc chăm con, những tính xấu trước đây của Ông Nhất Sơn đều bay sạch. Anh ngồi xỏm trước giường trẻ con, chùi bỏ đồng bốt mùi mới “ra lò”, cởi bỏ tất chân của con, lấy khăn ướt lau sạch cái mông dính bần rồi thay cho nó một cái bím khác.

Sau khi làm xong hết việc, anh lại như một đứa trẻ bắt được món đồ chơi mới, cẩn thận nắn chân nắn tay thẳng bé, vân vê từng đầu ngón chân, ngắm mãi không chán.

Hứa Triễn đứng bên cạnh, từ từ rót ỉnh một cốc nước rồi liếc mắt nhìn người đàn ông đang mỉm cười ngắm con trai.

Chờ Ông Nhất Sơn đã ngắm đủ rồi, khi anh chuẩn bị ra ôm mình, Hứa Triễn mới quyết tâm mở miệng: “Ông Nhất Sơn, chúng ta ly hôn đi!”

55. Chương 55

Chỉ một câu nói đã khiến nụ cười trên môi Ông Nhất Sơn cứng lại. Anh xụ mặt, nắm lấy vai Hứa Triễn, “Tại sao?”

Câu hỏi này thật quá buồn cười. Kết hôn là quyết định của anh, vậy thì việc ra quyết định kết thúc cuộc hôn nhân này nên để đến lượt cô chứ?

“Bởi vì bây giờ anh trắng tay sao?” Ông Nhất Sơn hỏi tiếp, bàn tay nắm lấy vai Hứa Triễn đã nổi gân xanh.

Hứa Triễn cố chịu cảm giác đau nhức ở vai, nghiêm túc nói: “Chỉ khi anh trắng tay, tôi mới có thể rời khỏi anh, đúng không?”

Ông Nhất Sơn nhìn Hứa Triễn, rồi chậm rãi buông lỏng hai tay. Vì đang trong giai đoạn cho con bú, Hứa Triễn chỉ mặc những loại áo rộng. Lúc này, chỗ bị anh nắm chặt đã đỏ lên.

“Nếu anh đồng ý ly hôn, tôi sẽ chuyển 40% cổ phần sang tên anh...”

Ông Nhất Sơn nhếch môi, cười lạnh: “Đó coi như là phí chia tay hả?”

Hứa Triễn cố giấu đi vẻ đồng ý trong mắt, “Sau khi ly hôn, tôi không trả lại căn hộ này cho anh được, thằng bé cần một nơi để yên ổn lớn lên, chỗ cổ phần đó coi như là tiền vốn để anh lập thân, tôi tin là...anh nhất định sẽ trở lại như trước.”

Sau khi nói xong, Hứa Triễn có chút hối hận. Cô hoài nghi không biết có phải mình đã ngọam thêm một vết sâu hoắm trên người anh nữa hay không, vì vậy luống cuống nói: “Chắc là bảo anh về làm cho...bố anh một lần nữa thì hơi khó xử cho anh. Hay là thế này đi, tôi sẽ gửi tiền lãi của số cổ phần đấy cho anh, khi nào anh độc lập về mặt kinh tế thì thôi.”

Lúc này, Ông Nhất Sơn cười rất ôn hòa, “Triễn Triễn, tức là em đang tính phí nuôi anh sao?”

“Anh muốn nghĩ thế nào cũng được, tôi chỉ làm điều cần làm thôi.”

Ông Nhất Sơn không nói nữa, anh duỗi người một cái, tiện tay cởi bỏ chiếc áo phông trên người. Cơ thể của anh giờ không được ổn cho lắm, chẳng những trên vai có sẹo, mà trên những cơ bụng rõ ràng là một vết thương gớm ghiếc. Anh tự nhiên cởi quần trước mặt Hứa Triễn, sải chân đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát là đã có tiếng nước chảy truyền ra.

Hôm nay, Hứa Triễn muốn dứt điểm nên đứng cạnh cửa nhà tắm tiếp tục nói: “Đương nhiên là Nặc Nặc ở cùng tôi nhưng không có nghĩa là anh không thể đến thăm nó. Anh mãi mãi là bố nó, chuyện này, không ai thay đổi được.”

“Hết sữa tắm rồi, Triễn Triễn, em sang kho đồ lấy cho anh một lọ mới đi.”

Hứa Triễn hết cách, đành phải loẹt quẹt lê dép đi lấy sữa tắm rồi gọi Ông Nhất Sơn mở cửa. Không ngờ, bàn tay vừa thò ra đã tóm lấy cổ tay Hứa Triễn, kéo cô vào phòng tắm. Tia nước bắn tung tóe cả vào mắt Hứa Triễn khiến cô không mở mắt nổi, chốc lát, chiếc áo rộng thùng thình đã bị lột bỏ. Vì bị va chạm mạnh, từ đầu ngực Hứa Triễn chảy ra giọt sữa trắng, lẫn cùng với nước trong nhà tắm chảy xuống bụng cô.

“Khốn kiếp! Tôi đang nói chuyện tử tế với anh đấy, anh muốn làm gì hả?” Hứa Triển tức giận gào lên.

“Không phải là còn chưa ly hôn sao? Em hào phóng như thế, anh cũng không thể không có báo đáp... Thế này đi, để anh ăn em no nê, coi như đền bù khoản nợ tình cảm, em thấy sao?” Vừa nói, Ông Nhất Sơn vừa cầm tay Hứa Triển đưa xuống chỗ đã thức tỉnh của mình.

Không chờ chủ lên tiếng, Ông Nhất Sơn đã đè Hứa Triển vào thành bồn tắm. Hai tay cô bị ép chống lên thành bồn, do áo lót bị dính nước nên ngực cô càng hiện ra rõ ràng trước mắt Ông Nhất Sơn hơn, hai đầu gối quỳ dưới nền gạch men. Chiếc quần mỏng thấm nước dính chặt vào da thịt, để lộ cả chiếc quần lót bên trong.

Ông Nhất Sơn cầm lấy vòi hoa sen, chỉnh sang chế độ chảy mạnh nhất, phun vào phần thân dưới quyến rũ của cô.

Dòng nước ấm phun mạnh khiến Hứa Triển kêu lên một tiếng đầy hoảng hốt.

Người ta thường nói, phụ nữ sau khi sinh sẽ hoàn toàn mở toang cánh cửa dục vọng. Hứa Triển cảm thấy ngọn lửa kìm nén trong thời kỳ mang thai đã bị đánh thức trong nháy mắt, cảm giác yếu đuối, chòng chành mơ hồ lan khắp toàn thân.

Người đàn ông đáng ghét này, đúng là không thể thương cảm được...

Trong tấm gương to ở nhà tắm, giữa làn hơi nước mờ mờ, đang diễn ra một cảnh tượng xấu hổ. Người đàn ông cường tráng vừa xoa bóp người phụ nữ, vừa nắn mạnh bầu ngực đầy đặn của cô, phần hông đang đưa mạnh liệt giữa hai chân cô. Theo tiết tấu lên xuống của cơ thể, dòng sữa trắng chảy từ đầu ngực của cô xuống nền gạch men.

Nhìn dòng chất lỏng bổ dưỡng bị lãng phí, người đàn ông chợt dừng lại, xoay người phụ nữ lại, ngậm lấy từng bên ngực một, còn bàn tay thì bóp bóp cô cho đến khi đỏ ửng.

Hứa Triển có thể cảm nhận được, lực mút vào lúc này hoàn toàn không giống của con trai. Tầm mắt cô mơ hồ nhìn cái đầu đang dính chặt lấy ngực mình, cô ngẩng đầu lên, dường như tất cả dòng sữa ngọt ngào vào miệng người đàn ông này rồi.

Ông Nhất Sơn hình như vẫn chưa thấy đủ, không hề cảm thấy hổ thẹn mà nuốt trôi “bữa khuya” của con trai.

Sau một bữa đại tiệc, anh đè Hứa Triển lên tường, một lần nữa tách chân cô ra, kéo một chân cô lên khuấy tay mình, rồi dùng sức đi vào vùng thánh địa.

Bị Ông Nhất Sơn giày vò, Hứa Triển đã khóc không thành tiếng, tất cả như đang nổ tung, trong đầu hỗn loạn, chỉ có thể bị động cảm nhận những gì người đàn ông mang đến ỉn, cong lưng, bụng co thắt lại...

Hồi hoan ái đã lâu mới có khiến mỗi tế bào trong Hứa Triển như rã rời, cả người bủn rủn. Khi Ông Nhất Sơn thỏa mãn giải phóng tinh hoa, cô cũng không chịu được nữa, trượt từ trên tường xuống nền gạch.

Ông Nhất Sơn bế cô trở lại giường, cô chỉ liu riu một lúc là ngủ ngay. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô mơ hồ nhớ ra có một chuyện quan trọng chưa làm xong... Nhưng được vây trong vòng tay vững chắc, lại thêm sự mệt mỏi sau hồi vận động kịch liệt, cô không thể không ngủ được.

Người đàn ông bên cạnh ôm chặt cô vào lòng, đôi mắt lóe ra vẻ ranh mãnh.

Ly hôn? Nằm mơ đi!

56. Chương 56

Hứa Triển bị mấy tiếng lạch cạch trong bếp và tiếng ê a của Nặc Nặc đánh thức.

Mẹ thật sự là một “sinh vật” kỳ lạ, thường ngày dù có sấm sét dữ dội thế nào cũng không tỉnh, nhưng giờ chỉ bởi tiếng khóc của con mà đã tỉnh ngay dậy.

Hứa Triễn nghe thấy tiếng con khóc thì lồm cồm bò dậy, mặc thêm áo rồi ra khỏi phòng ngủ. Đèn trong thư phòng vẫn sáng, nhìn qua khe cửa là có thể nhìn thấy hình ảnh của ván mặt chược trên màn hình máy tính.

Uông Nhất Sơn đứng là tinh lực dồi dào, lăn lộn một chập trong nhà tắm, gần nửa đêm không ngủ mà lại lên mạng chơi trò chơi!

Cô đến trước cửa phòng của con, liếc mắt đã thấy Uông Nhất Sơn đang bế Nặc Nặc trong lòng. Anh dùng đủ cách mà không thể dứt được núm bình sữa vào miệng thằng bé. Cu cậu cứ lè lưỡi đẩy núm nhựa ra.

Hứa Triễn thấy cách bế con của Uông Nhất Sơn không chuẩn liền bước vội vào, đón lấy thằng bé từ tay Uông Nhất Sơn, ru ru vài cái, thử độ ấm của sữa rồi dứt núm bình sữa vào miệng nó.

Nặc Nặc từ từ giãn mày ra, mút sữa chùn chụt.

Xem ra là thằng bé tỉnh lúc nửa đêm vì đói. Hứa Triễn bực tức lườm tên đầu sỏ. Nếu anh không...giờ trò lưu manh khiến cô không kịp có sữa...thằng bé đâu phải đói thế này?

Trong lòng đang tức giận nên ngoài miệng cũng không phải khách sáo: “Nếu anh thấy tiện thì dọn ra ngoài ở đi. Tôi nghĩ là trước khi chúng ta làm xong thủ tục ly hôn, cũng cần có một thời gian ly thân.”

Uông Nhất Sơn cau mày, anh có thể hiểu được cái nhìn chăm chăm của Hứa Triễn. Cô nàng này mà đã nổi tính ngang bướng thì có chín con trâu cũng không kéo lại nổi. Thời gian gần đây, mỗi khi Hứa Triễn bài xích mình, anh đều tỏ ra hờ hững nhưng trong lòng thì lại rất căng thẳng.

Hứa Triễn cũng cau mày, cô hiểu tính tình Uông Nhất Sơn, cứ hễ không thuận ý mình là lại lòi người ta “lăn lộn vài vòng”. Bây giờ anh thành kẻ trắng tay, ly hôn với anh có thể tưởng tượng là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Nhưng không ngờ, lúc này, Uông Nhất Sơn lại ra phòng khách, nhặt áo rồi mặc vào, sau đó xoay người đi ra cửa.

Hứa Triễn không ngờ lại thuận lợi như vậy, đến khi cánh cửa khép lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau khi ăn no, Nặc Nặc lại tiếp tục giấc ngủ ngon lành.

Hứa Triễn nhẹ nhàng đặt thằng bé vào nôi ở gần giường, ngẩng đầu nhìn thì đã là hai giờ đêm.

Cô đi đến trước bàn trong phòng khách, thấy điện thoại và ví tiền của Uông Nhất Sơn vẫn còn nguyên. Cô chậm rãi đi đến cạnh cửa sổ và nhìn xuống, dưới ngọn đèn nhờ nhờ của tiểu khu, có một người đang ngồi im như tượng, không hề nhúc nhích.

Thời điểm này, gió đêm vô cùng lạnh, vậy mà người ngồi dưới kia chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Hứa Triễn lập tức xoay người lấy ví và điện thoại đem xuống cho anh.

Nhưng cánh cửa mới vừa mở ra đã nặng nề khép lại.

Cô bị làm sao thế này? Sao lại mềm lòng với Uông Nhất Sơn? Ý của cô vốn là, đợi trời sáng rồi sẽ liên hệ với chủ thuê nhà, sau đó mới bắt anh đi, vậy mà anh lại chạy ra khỏi nhà ngay nửa đêm, phát hiện ra không mang tiền mà cũng không về lấy, định giả vờ đáng thương cho ai xem chứ!

Nghĩ như vậy, cô gọi điện cho Lý Phong, gọi anh đến đón bạn thân về. Nhưng không hiểu đội trưởng Lý đang bận gì mà điện thoại đổ hết hồi chuông vẫn không có người nghe.

Hứa Triễn nghĩ mình đã hết tình hết nghĩa rồi, vì vậy liền về giường nằm. Đáng tiếc, cứ nhắm mắt là trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng tên đáng ghét kia đang ngồi trên băng ghế dài dưới ngọn đèn đường.

Đột nhiên, một tiếng sấm rền vang, tiếp sau đó là một ánh chớp sáng lóa, tiếng mưa rơi cũng vội vã kéo tới một cách có tiết tấu.

Trở mình mấy lượt, cuối cùng, cô ngồi bật dậy, ngó qua cửa sổ.

Có phải phát súng đột trước bắn vào đầu anh ta không? Đền đến thế là cùng! Mưa to như thế mà vẫn ngồi im trên ghế!

Hứa Triễn không nhin được nữa, đành phải cầm ô và chìa khóa, lê dép xuống tầng.

Bước đến trước bức điêu khắc, Hứa Triễn giơ ô lên, nghiêng rằng nói: “Làm gì đấy? Muốn bị sét đánh chết à?”

Ông Nhất Sơn ngẩng đầu, thều thào nói: “Ngoài chỗ này ra, anh làm gì còn nhà?”

Ngay lúc anh hơi ngẩng mặt, một giọt nước mưa vô tình chảy qua khóe mắt anh khiến vẻ ngang ngược biến mất hẳn. Dưới vầng sáng nhạt, lần đầu tiên anh để lộ dáng vẻ thật sự của một người hai mươi mấy tuổi, nổi hoang mang và yếu đuối không che giấu nổi.

Anh có ngày hôm nay! Đáng lắm!

Nhưng dáng vẻ như con chó không chủ khiến Hứa Triễn mềm lòng.

Đúng vậy, sau khi tỉnh lại khỏi cơn mê man thập tử nhất sinh, anh từ một công tử nhà giàu thành kẻ không tiền của, cảm giác bất lực này rất dễ hiểu.

Có điều...Đây cũng được coi là quả báo. Dù Ông Dương không phải là bố đẻ anh, nhưng những hành vi xấu xa đó là học từ ai? Bây giờ anh đã đoạn tuyệt quan hệ với Ông Dương, mất đi quyền thế, đối với Ông Nhất Sơn mà nói thì đây là cuộc sống mới. Hy vọng, bóng dáng của cậu bé mười hai tuổi kia sẽ một lần nữa xuất hiện trên anh...

Có lẽ do biết mình không còn uy phong, thói quen ra lệnh cho người khác không thể tiếp tục, anh rụt người lại, “Tại anh thấy trong lòng hơi khó chịu, để mưa xả một lúc cũng hay. Em mau lên nhà đi, đừng để bị ốm rồi lây cho con. Lý Phong bảo với anh là tối nay cậu ta đi công tác, ba ngày nữa mới về, đợi cậu ta về rồi anh sẽ vay tiền đi thuê nhà...Nếu em thấy anh chướng mắt, trời sáng là anh sẽ đi, bây giờ cổng tiểu khu chưa mở, tẹo nữa mở anh sẽ ra ga ngồi tạm vài hôm...”

Tình cảnh khổ sở đó đã khơi dậy cảm giác tội lỗi trong Hứa Triễn, cô còn cảm thấy mình giống bà mẹ kế trong truyện cổ tích. Cô kéo cổ tay anh, “Đợi ba ngày nữa rồi anh ta đến nhét xác anh luôn à? Đứng dậy! Lên nhà, đừng có ngồi đây mà dọa ma người ta!”

Lần này, Ông Nhất Sơn không từ chối, một người cao đến mét tám lại bị một cô gái bé nhỏ kéo đi.

Sau khi lên nhà, lúc cô gái nhỏ cầm khăn lông lau đầu cho anh mà như đang trút giận, Ông Nhất Sơn nhẹ nhàng ôm eo cô. Bàn tay đang lau tóc hơi dừng lại, rồi cô nói: “Anh vào giường ngủ đi, tôi ngủ ở salon.”

Ông Nhất Sơn thôi nghĩ ngợi, chậm rãi buông tay ra và bình tĩnh nói, “Thôi để anh ngủ salon!”

Hứa Triễn không khách sáo với anh. Sau khi cô vào phòng ngủ, Ông Nhất Sơn nằm trên ghế lắng nghe tiếng động bên trong. Chỉ chốc lát, tiếng thở đều đều đã truyền ra.

Anh đứng dậy cầm di động và đi vào thư phòng, đóng cửa rồi mở máy tính trên bàn ra.

Sau khi đóng cửa sổ trò mạt chược, anh lập tức mở một cửa sổ khác. Trên màn hình hiện ra vài người đang ngồi ngay ngắn, cùng nhau nhìn về phía Ông Nhất Sơn.

“Xin lỗi các vị, để mọi người chờ lâu rồi. John, anh tiếp tục báo cáo xem tiến trình thu mua mấy công ty con của Ông thị đến đâu.”

Cái “chờ lâu” của Ông Nhất Sơn là hơn hai tiếng, nhưng mấy người này đều không để lộ vẻ bất mãn trên mặt.

Người đàn ông tên John lập tức nói: “Tổng giám đốc, vì Ông thị bị ảnh hưởng từ vụ rửa tiền nên tài chính có trục trặc. Hơn nữa, trước đây cậu triển khai nhiều ngành, cho nên hiện giờ, Ông thị không thể không thu hẹp phạm vi kinh doanh, bán tổng bán tháo những công ty nhỏ đi. Vì chúng ta ra giá cao hơn các công ty khác nên người đại diện bên họ là Dịch Diễm Thu đã liên hệ với bên chúng ta rồi, hợp đồng thu mua cũng đã soạn xong, cậu xem...”

Uông Nhất Sơn ngậm một miếng thuốc, “Trước tiên không ký hợp đồng với họ, lấy cớ là còn phải cân nhắc, nghĩ cách để Dịch Diễm Thu đích thân sang trụ sở ở London đàm phán. Hiểu chưa?”

Người đàn ông gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu lệnh của ông chủ.

Lúc này, Uông Nhất Sơn lại nói với cô gái: “Lý Tường, đã quen với vị trí mới chưa?”

Cô gái vừa bị điểm danh chính là Lý Tường – thành viên của phòng văn thư bị đuổi việc vì sự kiện “phòng họp thối nát”. Cô nhanh nhẩu đáp, “Tổng giám đốc Uông, nhờ anh chiếu cố, công việc của tôi rất thuận lợi.”

Uông Nhất Sơn gật đầu, “Cô đã làm ở Uông thị một thời gian, cũng từng hỗ trợ quản lý hồ sơ, hẳn là biết tình hình gia đình của vài nhân viên. Bây giờ tôi muốn cô bí mật liên lạc với bộ phận hậu cần của Uông thị, giúp đỡ mấy gia đình của nhân viên vệ sinh đang gặp khó khăn, bao nhiêu tiền cũng được, chúng ta cần họ làm tại chỗ.”

Lý Tường lập tức nhận lệnh.

Sau cuộc họp qua mạng, Uông Nhất Sơn rụi tắt miếng thuốc rồi ấn một dây số điện thoại, “Alô, thế nào rồi? Có bắt được không?”

Phía bên kia điện thoại là một tay vệ sĩ của anh, “Bắt được rồi, thằng ranh này cũng chạy nhanh thật! Thế nào mà đến được tận Quý Châu! Lúc đầu còn mạnh mẽ không chịu nhận, nhưng sau khi bị nhốt hai cái rương cửa thì nó cũng chịu khai. Người thuê bọn nó không lộ diện mà chỉ liên lạc qua điện thoại, là phụ nữ...Nhưng mà...Trong điện thoại của bọn nó có ảnh để nhận diện người, chính là ảnh chụp lễ cưới của cậu và cô Hứa. Tôi đã xem đi xem lại băng ghi hình hôm đó, xét góc chụp thì người chụp ảnh này chỉ có một, đó là Dịch Diễm Thu.”

Uông Nhất Sơn lạnh lùng xoay xoay con dao dọc giấy, “Nếu nó đã khai thì đánh gãy tay rồi giao cho Lý Phong đi. Có điều, anh phải “dạy” thằng ranh đấy, nói với nó là, trong nhà còn người già trẻ nhỏ, nó phải vào tù là đáng cho tội của nó, đừng nên nói nửa lời không cần thiết, nếu không, kết cục của nó đảm bảo sẽ thảm hơn nhiều đồng bọn của nó!”

Làm xong mọi việc thì mặt trời đã ló lên khỏi phía đông.

Uông Nhất Sơn day thái dương rồi ra khỏi thư phòng.

Lúc này, trong nhà vô cùng yên tĩnh. Thằng nhỏ đang ngủ trong phòng của nó, còn cô vợ nhỏ của anh cũng đang say giấc.

Từ nhỏ đến lớn, ngay cả hiện giờ, anh chưa từng sống trong một gia đình bình thường, nhưng ngay lúc này, Uông Nhất Sơn lại cảm thấy cuộc sống đơn giản thế này chính là không khí gia đình trong mơ của anh.

Nhất định là Hứa Triển cũng cảm thông cho anh khi bỗng dưng không có bố, từ xưa đến nay cô vẫn vốn là thế, mạnh miệng nhưng mềm lòng. Không ai biết rằng, khi anh được thông báo rằng mình không phải là con của Uông Dương, anh đã mừng như điên, thậm chí còn tiếc rằng chuyện này đến quá muộn.

Nếu sớm biết thế...anh đâu cần chịu bao nhiêu năm bị giày vò, cần gì phải ép buộc người con gái anh yêu nhất.

Anh vẫn nghĩ rằng có thể giữ chặt sinh mệnh của chính mình trong tay, không ngờ là số phận lại vô tình thay đổi.

Nếu như tất cả có thể lặp lại, anh sẽ phải làm thế nào đây?

Khi gặp lại, anh sẽ đứng trước cổng trường, kiên nhẫn chờ cô tan học, mời cô đi ăn một bữa lãng mạn có hoa có nến, thậm chí còn có thể quỳ xuống trước mặt cô xin cô làm bạn gái anh. Tóm lại, bất cứ thứ gì con gái thích, anh sẽ không do dự mà làm ngay...

Đáng tiếc...Không có cái “nếu có thể lặp lại” đó...Cho nên, sai lầm vẫn là sai lầm. Nhưng, bất kể còn bao nhiêu trắc trở, đời này, người đàn ông bên cạnh cô, chỉ có thể là anh, Uông Nhất Sơn!

Cuộc sống tiết kiệm đã quá quen thuộc với Hứa Triển.

Sau khi tính toán một hồi, Hứa Triển hít mạnh một hơi. Chỉ còn hơn một vạn tiền mặt, không còn món tích góp nào khác.

“Ốc anh là óc lừa hả? Ngay cả việc quản lý tài sản con con cũng không làm được!” Từ tập đoàn về, Hứa Triển gào lên với Ông Nhất Sơn đang chơi điện tử trước tivi.

Cứ nghĩ với 40% cổ phần kia, có thể lấy được trước tiền lãi, ai ngờ, Dịch Diễm Thu lại nói với cô rằng, việc kinh doanh của tập đoàn không tốt nên ban quản trị đã quyết định hoãn chia lợi nhuận cổ phần trong năm nay, tạm ứng trước thì lại càng không thể. Có điều, nếu Hứa Triển đồng ý bán cổ phần, cô ta sẽ đưa cho Hứa Triển tiền mặt ngay lập tức.

Hứa Triển sao có thể đồng ý, 40% cổ phần đó là tài sản duy nhất của cô, ít bớt đi một chút cũng không được!

Nhưng thằng bé cần tiền đi khám; mua sữa, sản phẩm dinh dưỡng, hay bỉm cũng đều cần đến tiền. Bây giờ thằng bé còn nhỏ, không thể rời cô được, cô cũng không thể ra ngoài xin việc, mời mẹ cô đến trông thì cô lại không dám, riêng chuyện của em trai cô đã khiến bà phải nhọc lòng rồi.

Tổng kết là: Tiền trong nhà này, chỉ có ra chứ không có vào!

Thời gian cứ trôi đi, Hứa Triển ngày càng lo lắng.

Điều khiến cô chán nản nữa là Ông Nhất Sơn. Anh không hề có một chút tự giác nào của tầng lớp bình dân, ngày nào cũng ngồi ở nhà làm đồng rác cỡ lớn, mà cứ hễ cô ra ngoài là anh lại sang cửa hàng ở gần tiểu khu mua mười cái đĩa về, nghe nói là đĩa game mới nhất.

Một cái đĩa đến tận hơn bảy mươi đồng! Một quyển sách lậu giá ba đồng đã xót ruột rồi! Vậy mà đây những mười cái đĩa! Hơn bảy trăm đồng cứ thế vỗ cánh bay.

Mặc dù anh tiêu tiền của cô, nhưng cô không thể dạy cho anh một bài, rốt cuộc, anh có hiểu cái gì gọi là “lâm vào đường cùng” không?

Hết ông lớn lại đến ông bé. Lúc Hứa Triển phát hiện con trai yêu sung sướng ị một bãi ra tã lót vải, cô do dự cầm cái bỉm cuối cùng trong nhà đi thay cho thằng bé.

“Con yêu, con cũng phải tiết kiệm chứ, mẹ sẽ mua cho con tã mềm, bọc lấy cái mông này là được rồi!”

“Hết bỉm à? Anh xuống kia mua.” Ông Nhất Sơn nghe thấy lời cô nói, lập tức bỏ tay chơi điện tử xuống, chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Anh dám?” Hứa Triển không biết rằng bộ dạng của cô bây giờ vô cùng hung hãn, “Bắt đầu từ bây giờ, nếu không được tôi đồng ý, anh mà tiêu một cái nào trong nhà này thì đừng hòng ăn cơm! Ăn no tã của con anh đi!”

Mặc dù Hứa Triển không bắt Ông Nhất Sơn ăn thật, nhưng nhiệm vụ giặt tã là không trốn được.

Ông Nhất Sơn loay hoay gần một tiếng, lấy bàn chải cọ sạch cái tã bốc mùi của con trai, sau đó thì cũng đỡ được không ít cơm.

Bởi thế, chưa đến một tuần, sau khi mua một bịch bỉm to đùng, Ông Nhất Sơn hồ hởi nói với Hứa Triển, “Triển Triển, anh tìm được việc rồi!”

57. Chương 57

Nghe Ông Nhất Sơn nói, công việc này là làm nhân viên ột công ty mạo dịch. Vì ông chủ đó trước đây có quen biết nên rất hiểu năng lực của Ông Nhất Sơn, vừa vào làm là anh đã có chức vụ ngay và được nhận trước tiền lương.

Hứa Triển cầm tiền trên tay, nhìn thẻ tiền lương ghi con số một vạn đồng thì trầm mặc. Quả nhiên là có bằng cấp vẫn hơn, vừa tìm được công việc tốt, vừa được thăng chức, lại vừa nhận được số tiền lương khiến người khác hâm mộ. Đợi sau khi con trai đi nhà trẻ, liệu một người chưa tốt nghiệp đại học như cô có tìm nổi một công việc tốt như thế hay không?

Nghĩ vậy, cô lại càng ghét người đàn ông này hơn. Có số tiền lương đó, hẳn là có thể thuê một căn hộ không tồi chứ?

Hiện giờ, Ông Nhất Sơn như đã học được thuật đọc suy nghĩ, vừa nhìn thấy sắc mặt cô nàng thay đổi đã cướp lời: “Tại vì trong nhà đang thiếu tiền, anh xin ông chủ mãi mới được ứng trước ba tháng lương đấy. Đương nhiên, đây cũng không chắc là lương ba tháng. Thỉnh thoảng anh ra ngoài làm thêm sẽ có thêm tiền lương. Có điều, nếu tâm trạng không tốt, ảnh hưởng đến công việc, làm sai số liệu trong hợp đồng hay bản báo giá, có khi sẽ bị trừ lương. Hôm nay có một đồng nghiệp bị trừ hai nghìn...”

Nếu hiện tại anh là người duy nhất kiếm ra tiền trong nhà, thì việc duy trì được công việc chính là mục tiêu cao nhất. Hứa Triển dồn nén cơn giận trong lòng, lấy tiền ra rồi cất thẻ tiền vào ví.

Ông Nhất Sơn lại nghĩ ra chuyện gì đó, đột nhiên bổ sung: “Số đăng kí thẻ này là số di động của em, nếu công ty có chuyển tiền thưởng thì em sẽ nhận được tin nhắn, như thế thì tiện cho em quản việc chi tiêu trong nhà hơn.”

Kiểu lấy lòng cẩn thận này khiến cơn lửa giận mới dâng lên trong lòng Hứa Triển hoàn toàn tiêu tan.

Mặt khác không nói, chỉ bàn riêng mặt kiếm tiền, Ông Nhất Sơn chưa bao giờ che giấu. Chỉ có điều, hồi đó, số cổ phần công ty hay vàng bạc châu báu đều khiến Hứa Triển thấy bẩn thỉu, như thể bán thân để hưởng lộc vậy. Vậy mà sau khi anh mất thân phận vàng ngọc, chỉ với một số tiền lương nho nhỏ mà tự tay anh đưa, cô lại có cảm giác như lúc nhận được “bức thư máu” năm nào, cũng có một chút đặc ý.

Vì đã có tiền vào nhà nên hai người quyết định đưa con trai đi siêu thị.

Hằng ngày, sau tám giờ, siêu thị có giảm giá ặt hàng đồ ăn. Đây là thời điểm mà Hứa Triển tuyệt đối không thể bỏ qua! Lúc này, cô đang đứng chỉ huy Ông Nhất Sơn lao vào chiến đấu anh dũng với các cô các chị để giành được củ cải trắng.

Vì đang trong thời kì cho con bú, chế độ dinh dưỡng của Hứa Triển rất cần chú ý. Thấy Ông Nhất Sơn đang đứng chọn yến huyết* và hải sâm ở quầy thực phẩm, Hứa Triển hung hăng đâm một cái vào lưng anh. “Hơn ba nghìn một cân hải sâm! Anh muốn tôi chết ghen à? Mau bỏ xuống cho tôi!”

* Yến huyết là tổ yến có màu đỏ, có lần mình nghe nói là bổ hơn tổ yến bình thường.

Ông Nhất Sơn vẫn giữ khư khư gói hải sâm to đùng, “Anh kí được một đơn hàng, ông chủ nói sẽ trích ba nghìn tiền thưởng, vừa đủ để mua hải sâm. Em và con đều cần tăng cường miễn dịch, mỗi ngày phải ăn một con hải sâm. Nếu không, hai mẹ con dễ bệnh, anh phải đi bán máu mới đủ tiền viện mất.”

Cái cơ này không vớ vẩn chút nào. Máu gấu trúc! Chắc hẳn, nếu có khách mua, tiền bán máu đủ mua được hẳn hai cân hải sâm!

Hứa Triển thấy thế nên cũng xuôi, xót xa nhìn Ông Nhất Sơn thanh toán. Tuy nhiên, trong lòng cô đã thầm tính toán, bấm nhỏ một con hải sâm ra, trộn với rau làm nhân vằn thắn, hẳn là có thể tiết kiệm dăm ba bữa.

Sau một hồi vất vả nhặt được đầy một xe đồ giảm giá, hai người ra khỏi siêu thị, đi về phía bãi đỗ xe ngoài trời.

Ngoài tiền lương, ông chủ của Ông Nhất Sơn còn cấp cho anh một chiếc Jetta. Tuy không có cảm giác phong cách như hồi còn lái xe thể thao cao cấp, nhưng chiếc xe này cũng coi như là bền chắc, ít ra thì khi đi đâu đó, con trai anh sẽ không bị nhiễm gió lạnh, không phải phơi nắng phơi sương cùng bố mẹ.

Tuy nhiên, mới đi đến bãi cỏ, hai người đã phát hiện ra một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh, người đứng dựa vào chiếc xe thể thao đỏ xa hoa đang đặc ý nhìn họ.

Bạch Gia Nặc? Hứa Triển nhận ra người, cũng nhận luôn ra xe.

Xem ra, con ngựa sắt mà Ông Nhất Sơn yêu quý đã tìm được chủ có mắt nhìn.

Một Bạch Gia Nặc vốn luôn bị Ông Nhất Sơn o ép, rốt cuộc cũng có thể ngẩng cao đầu hãnh diện.

“Vừa rồi nhìn thấy hai người vào siêu thị từ xa, còn tưởng là nhìn lầm, thì ra là thật. Ông Nhất Sơn! Sao thế này? Nghèo đến nỗi phải lái Jetta?”

Ông Nhất Sơn không thèm liếc nhìn hần lấy một cái, anh bình thản mở cốp xe, cất túi đồ ăn vào trong, lại đặt con trai vào ghế ngồi của trẻ em.

Thấy Ông Nhất Sơn không thèm phản ứng lại, Bạch Gia Nặc cũng không tiếp tục mà đưa mắt nhìn Hứa Triễn.

Cô nàng này sinh con xong lại càng trở nên hấp dẫn hơn. Lúc này, mái tóc dày của cô được buộc gọn sau đầu, đường cong hút hồn ẩn hiện sau lớp vải, khuôn mặt nhỏ nhắn, còn làn da kia thì cần gì đến mỹ phẩm nữa đây. Bộ váy liền thân đơn sắc càng tôn lên nước da của cô, bầu ngực đầy đặn núp sau áo, đôi chân thon thả, thật sự khiến người ta nảy sinh ý muốn đè cô xuống. Trên chân cô đi đôi giày đồng màu, mồm giày hở để lộ ra mấy ngón chân, gợi ra đôi nét gợi cảm.

Nhìn cô sao giống phụ nữ mới sinh được?

Sạch sẽ! Bạch Gia Nặc chỉ có thể dùng từ đó để hình dung về khí chất của Hứa Triễn.

Con mắt của Ông Nhất Sơn thật sự rất tốt. Không những xe tốt, mà ngay cả người phụ nữ anh để mắt đến cũng là một bảo bối khiến người ta thèm muốn.

“Cô vẫn còn theo nó à? Sao thế? Có gì khó khăn thì cứ nói, tôi sẽ giúp cô.” Bạch Gia Nặc thông thả đi ra phía trước, giúp Hứa Triễn thu chiếc xe đẩy trẻ em lại. Đến gần, hần mới phát hiện ra, trên người của bảo vật này còn tỏa ra mùi sữa thơm, thật khiến hần hận vì không thể ôm cô vào lòng để trêu chọc từng tấc da cô.

Nghe ra ý đồ chẳng tốt đẹp gì của Bạch Gia Nặc, Ông Nhất Sơn đóng sầm cốp lại, đi lên phía trước ôm người phụ nữ của mình và hỏi: “Vợ tôi mà cần anh giúp cái gì?”

Bạch Gia Nặc không nhận được một tiếng cười khẩy.

Vợ? Có đúng là hai bên yêu nhau không? Người khác không biết, nhưng sao hần lại không biết, trước đây, Hứa Triễn đã bày trăm phương nghìn kế để thoát khỏi Ông Nhất Sơn!

“Nghèo đến nỗi phải bán xe lấy tiền nuôi vợ con sao? Nếu cậu còn là đàn ông, tốt nhất là trả tự do cho Hứa Triễn đi, cô ấy không có nghĩa vụ phải chịu khổ cùng cậu!”

Ông Nhất Sơn liếc nhìn Hứa Triễn. Đứng trước ý đồ gây sự của Bạch Gia Nặc, anh lại chịu thua trận, chậm rãi buông tay đang ôm Hứa Triễn ra. Anh trầm mặc chui vào ghế lái, hai hốc mắt đỏ lên, huyết thái dương giật giật.

Một người đàn ông nghèo đến mức này, ức hay không ức?

Bạch Gia Nặc càng được thể đắc ý, đưa tay kéo Hứa Triễn lại, “Tiểu Triễn, đừng do dự nữa, theo anh đi, anh tuyệt đối không giống Ông Nhất Sơn, sẽ không hạn chế sự tự do của em.”

Một gã đáng thương, tiến hóa đến mức nào thì vẫn giữ lại thói quen của chó, đi đến đâu là đánh dấu địa bàn bằng nước tiểu đến đấy, coi cả thế giới này là đất của mình!

Bình thường, Hứa Triễn không thích đứng tại trận đợi chó cắn, nhưng thấy Ông Nhất Sơn như chết đứng tại bãi nước tiểu của tên dê tiện họ Bạch, thật sự là tức đến phát điên lên. Cô hất tay Bạch Gia Nặc ra, hờ hững dùng miếng khăn giấy vừa lau nước bọt cho con trai để lau tay, nhìn lướt qua chiếc xe đồ rồi nói bằng giọng châm chọc: “Anh Bạch, anh nghĩ đi đâu đấy? Chuyện giữa tôi và ông xã tôi, không phiền anh lo lắng. Có điều, tôi thấy là anh rất có hứng thú với đồ thải của Ông Nhất Sơn, tôi sẽ đưa cho anh số điện thoại của một nhà chuyên mua đồng nát ở nhà tôi, sau này chúng tôi có thải bỏ cái gì, anh sẽ dễ tìm được hơn, bổ sung cho bộ sưu tập.”

Nói xong, cô vứt tờ khăn giấy xuống chân Bạch Gia Nặc, chẳng buồn để ý xem sắc mặt hắn ta khó coi đến mức nào, nhanh chóng lên xe và đóng sầm cửa lại.

Tiếng động cơ vừa vang lên, chiếc xe đã phóng đi.

Điều đáng tiếc là, Ông Nhất Sơn đi quá nhanh, không hề phát hiện ra, ở phía đối diện siêu thị, trong một góc vắng có một chiếc BMW Z4 màu trắng. Sau khi Ông Nhất Sơn và Hứa Triễn rời đi, người đàn bà đeo kính râm trong xe liền nhắc di động: “Thế nào? Hứa Triễn tình nguyện ở lại bên cạnh cậu ta? ...Được, tôi hiểu rồi, cậu đến đây đi, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Chỉ chốc lát, Bạch Gia Nặc đã đi về phía chiếc BMW, mở cửa rồi ngồi vào xe.

“Chị Định, 40% cổ phần đó, em sợ là không đòi lại cho chị được đâu.”

Người đàn bà tháo kính râm xuống, chính là mẹ kế của Ông Nhất Sơn – Định Diễm Thu. Cô ta nhìn cái trán lấm tấm mồ hôi của Bạch Gia Nặc, rút khăn tay ra, thân thiết lau cho hắn. Bạch Gia Nặc cũng tự nhiên nắm tay chị Định, tay khác thò vào trong cổ áo chữ V của cô ta, thỏa sức nắn bóp.

Nhìn vào kiểu thân mật đến mức này, không lẫn vài vòng trên giường với nhau mới là lạ. Định Diễm Thu quả thực đã khiến Ông Dương đeo cái danh bị vợ cấm sừng suốt đời.

“Sao mà lại nhụt chí thế. Con bé Hứa Triễn kia có vẻ cũng rất tinh ranh...Vừa nãy chị có quan sát rồi, cậu có ý với con bé kia hả? Có muốn chị Định giúp cậu không?”

Bạch Gia Nặc nở nụ cười xấu xa rồi đưa một tay luồn xuống phía dưới Định Diễm Thu.

“Em không đủ khiến chị no à? Sao mà đã vội vàng đẩy em cho cô khác rồi?”

Định Diễm Thu nở nụ cười duyên, cũng đưa tay sờ đũng quần Bạch Gia Nặc, “Chị không phải người thích ném dấm chua, người đàn ông nào giúp chị, chị vô cùng cảm kích, còn muốn thỏa mãn tâm nguyện của người đó nữa kìa...Cho nên, cổ phiếu là của chị, Hứa Triễn là của cậu, thắng lợi kếp như vậy, Gia Nặc, cậu không phản đối chứ?”

Vừa rồi, Bạch Gia Nặc bị Hứa Triễn trêu tức, đang lo không có chỗ phát tiết! Hắn hạ ghế thấp xuống, tốc váy của Định Diễm Thu lên, kéo quần lót, tách hai chân cô ta ra rồi tiến thẳng vào.

Đúng là dâm dăng hơn điểm! Không đợi hắn chuyển động vài lần, cô ta đã chủ động quần lấy hắn như một con rắn. Đúng vậy, người đàn bà đầy thủ đoạn này là một con rắn độc. Lại còn bày trò cảm kích? Bạch Gia Nặc thầm cười lạnh!

Có điều, hiện tại, con rắn độc này đang muốn cắn Ông Nhất Sơn, sao hắn không vui cho được. Nghĩ đến cô gái vừa hờ hững trêu tức mình, Bạch Gia Nặc nhắm mắt lại, coi như đang đè cô nàng đó dưới thân, tưởng tượng cảnh mình khiến cô nàng khóc không thành tiếng...

Không ai ngờ, phía trong chiếc xe xa hoa lại là một cảnh tượng khiến người ta phải buồn nôn...

Từ siêu thị về, tâm trạng Ông Nhất Sơn vô cùng tốt, suốt chặng đường về cứ lú lú hát bằng giọng khó nghe. Về đến nhà, anh còn vào bếp giúp Hứa Triễn rửa thức ăn.

Hứa Triễn nhìn cách anh rửa rau mà như rữ rơm rạ, không nhận được liền nói: “Anh mau ra ngoài chơi điện tử đi, đừng ở đây làm rối thêm nữa!”

Ông Nhất Sơn nhìn cô nàng leo mép bên cạnh, bất chợt đưa bàn tay còn dính rau lên vỗ nhẹ vào má cô, thừa lúc cô nhắm mắt do bị bắn nước, anh cúi xuống hôn cô một cái. Hứa Triễn chưa kịp nói gì, anh đã xoay người đi ra ngoài rồi.

Ông xã! Đây là lần đầu tiên anh được nghe cô nói từ này, nổi sung sướng khiến anh thấy Bạch Gia Nặc đỡ ngứa mắt một chút.

Đêm nay, không biết có thể “rèn sắt khi còn nóng”, tạm biệt ghế salon, về giường thân thiết với Hứa Triễn không đây?

Đúng lúc này, di động của Ông Nhất Sơn đổ chuông, là một dãy số lạ.

Đường dây được kết nối, đầu bên kia điện thoại là một giọng phụ nữ xa lạ: “Alô...có phải Ông Nhất Sơn đây không?”

“Tôi đây, bà là ai vậy?”

“...Mẹ là mẹ con đây, mẹ muốn gặp con.”

“...”

Tiết mục mẹ con hội ngộ, chắc chắn sẽ là vừa cười vừa khóc, mở mắt ngạc nhiên, cũng có sự ngỡ ngàng ngập bối rối. Tuy nhiên, Ông Nhất Sơn không thuộc loại này.

Anh ngồi trong phòng khách của nhà ông ngoại, cẩn thận nhìn bà mẹ trước mặt mình – Bạch Vân Chi.

Định cư ở nước ngoài lâu năm, kiểu cách ăn mặc của bà rất trang nhã mà lại đơn giản, có vẻ như bao nhiêu năm qua đã sống rất thoải mái.

Đôi mắt bà rất giống Ông Nhất Sơn, khóe mắt không hề có nếp nhăn, trông chỉ như một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi. Lúc này, gặp lại con trai, hai mắt bà ươn ướt, đôi môi mấp máy mãi mà không nói được câu nào.

Lúc này, trong phòng khách vô cùng im lặng. Ông ngoại không muốn quấy rầy phút hội ngộ của hai mẹ con sau bao nhiêu năm nên lấy cớ đi dạo trong vườn hoa cạnh đó.

Trái lại, Ông Nhất Sơn có vẻ niềm nở, chủ động bắt chuyện: “Về khi nào thế ạ? Sao không báo cho ông ngoại để ông cho người đi đón mẹ?”

Kiểu nói khách sáo này hoàn toàn biến bà trở nên như một vị khách từ xa đến. Bạch Vân Chi đang rối trong sự áy náy, không nói được câu nào.

“Lần này là mẹ ích kỷ nên mới về, Sơn Sơn, con trưởng thành rồi...”

Ông Nhất Sơn đưa ẹ một tách trà nóng, cắt ngang lời bà: “Uống trà đi ạ!”

Sau khi Bạch Vân Chi bối rối nhận lấy tách trà, Ông Nhất Sơn vừa cười vừa nói: “Uống xong rồi thì nên nói cho con biết, rốt cuộc, bố đẻ của con là ai?”

58. Chương 58

Bạch Vân Chi đã biết chuyện Ông Nhất Sơn và Ông Dương đoạn tuyệt quan hệ từ trước đó. Bà thở dài, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra chút vẻ xấu hổ.

“Lão Ông Dương này, không để tâm đến tình nghĩa bố con cả chục năm, đoạn tuyệt quan hệ ngay lập tức, đúng là vô tình!”

Ông Nhất Sơn lắng nghe những lời kích động của mẹ, ý cười trên mặt càng đậm hơn.

Đây là mẹ anh. Quãng hồi ức lúc chín tuổi, anh vẫn còn nhớ như in trong đầu.

Khi đó, anh thấy mẹ rất xinh đẹp, quý phái, những đứa trẻ con khác cũng rất ganh tỵ với anh. Nhưng chỉ anh mới biết, anh ganh tỵ với những đứa khác, vì luôn có mẹ đỡ cặp sách hộ, vì mẹ chúng luôn âu yếm nhìn chúng ăn hết ly kem.

Bạch Vân Chi chỉ lo làm đẹp, chẳng mấy để ý đến con trai, mọi chuyện đều giao cho bảo mẫu. Cả ngày, bà chỉ lo đi nghe nhạc, hoặc đi uống trà với bạn bè. Tuy là vậy, trong lòng Ông Nhất Sơn vẫn luôn mong có cơ hội gần mẹ hơn. Thế nhưng, ngay cả khi ly hôn, trước khi bỏ đi, Bạch Vân Chi không hề nói lời tạm biệt với anh.

Lúc ấy, anh vẫn nghĩ, mình là mối ràng buộc mà Bạch Vân Chi muốn chối bỏ nhất...Thế nên, lúc còn nhỏ, anh vô cùng ngỗ nghịch. Anh coi mình là trung tâm, chỉ cần nhớ xem ai phụ bạc mình, ai khiến mình thua thiệt, chứ không cần nhận trách nhiệm vì ai, không cần chịu lỗi với ai.

Bạch Vân Chi nén cơn giận với ông chồng cũ, dụi mắt và nói: “Nhất Sơn, bố đẻ của con là một người có quyền chức cao. Năm đó, mẹ mang thai con nhưng lại không thể nào kết hôn với bố con được, mẹ sợ làm ảnh hưởng đến thanh danh của ông ngoại con, mà lúc đó Ông Dương lại theo đuổi mẹ, nên mẹ buông xuôi lấy ông ta cho rồi. Mẹ chịu ầm ức như vậy là vì muốn con không bị thiệt thòi! Nhưng mà, ông ta vẫn ra ngoài hái hoa ngắt cỏ, còn...hại mẹ cũng bị lây bệnh, mẹ không chịu được nữa, chỉ có thể bỏ nhà đi mà thôi. Mẹ tính là sắp xếp ổn thỏa xong sẽ đưa con về nhà ngoại. Có điều, sản nghiệp của Ông Dương ngày càng lớn, đưa con đi thì hơi cho ông ta quá! Mẹ cứ nghĩ là con có thể thừa kế tài sản của ông ta, không ngờ...”

Dù có tính nhẫn nại, Ông Nhất Sơn cũng không nghe nổi những lời thanh minh của Bạch Vân Chi. Anh chặn lời than vãn của bà, vừa ngậm thuốc lá vừa nói: “Bao nhiêu năm nay, mẹ còn chẳng buồn liên lạc với ông ngoại, sao đến giờ lại quay về?”

Thế nhưng, Bạch Vân Chi lại có vẻ rất mừng, “Con trai, mẹ đã kết hôn ở nước ngoài, chú Đới Duy mở một công ty khá lớn. Mẹ với chú ấy vẫn chưa có đứa con nào, đến giờ thì chú ấy không thể sinh con được nữa, chú ấy muốn nhận nuôi một đứa con. Nhưng con cũng biết là chuyện nhận nuôi rất phức tạp, mẹ có con rồi, sao còn phải nhận nuôi một đứa khác. Mẹ mong là con sẽ sang Mỹ, vừa có thể sống cùng mẹ, vừa có thể giúp Đới Duy chuyện làm ăn.”

Ông Nhất Sơn đứng dậy, anh cảm thấy, lần này đến đây thật vô nghĩa. Nếu có thể, anh mong rằng mình là một đứa trẻ bị ốm nằm ở bệnh viện.

“Quý bà Bạch, hiện giờ, con đã qua cái tuổi phải dựa vào mẹ rồi, sống cùng ư? Miễn đi! Có điều, con chúc mừng mẹ đã tìm được mùa xuân mới. Điều kiện kinh tế của mẹ đã khá rồi, không bận gì thì về thăm ông ngoại đi! Hai cậu của con đều bận bịu công việc quan chức, người giúp việc dù có chu đáo đến đâu cũng không thay thế được sự quan tâm của con cái. Mẹ không đảm đương được trách nhiệm của một người mẹ, thì bù lại làm cô con gái tốt đi!”

Nói xong, Ông Nhất Sơn đứng dậy, để lại một mình Bạch Vân Chi còn đang xấu hổ, anh không hề quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng.

Trên đường về nhà, Ông Nhất Sơn đỗ lại mua hoa quả và mua cho Trương Gia Tân đôi giày đá bóng hiệu Nike mẫu mới nhất, tiện đường đến thăm mẹ vợ luôn. Tuy trước đây anh có lấy mẹ con Trương Gia Tân ra để uy hiếp cô nàng kia, nhưng sự thật là trong lúc Hứa Triển bỏ trốn về phương nam, Ông Nhất Sơn không hề bạc đãi họ. Sau khi kết hôn, thỉnh thoảng anh lại về thăm Hứa Thu Mạn.

Lúc Hứa Thu Mạn mở cửa, miệng vẫn còn đang lẩm bẩm tính tiền chi tiêu, một lúc sau mới bảo Ông Nhất Sơn ngồi xuống sofa.

Hồi anh và Hứa Triển xảy ra chuyện, sau khi tỉnh lại, anh gọi điện cho Hứa Thu Mạn, nói rằng hai người ra nước ngoài để Hứa Triển sinh con, chứ không hề cho bà biết tình hình con gái bị sinh non như thế nào.

Sau khi biết tường tận hành vi cầm thú năm đó của Ông Dương, Ông Nhất Sơn càng kính trọng người phụ nữ này hơn.

“Mẹ, con đến đón mẹ sang thăm Hứa Triển với thằng cu. Tối nay Giai Tân tan học, cả hai ăn cơm ở nhà con nhé!”

Hứa Thu Mạn liền gạt đầu cười, rồi nhanh chóng cầm cái túi lớn đã chuẩn bị từ trước và một giỏ trứng đầy trứng gà.

“Đây là áo bông mua từ ngày xưa cho Gia Tân, cỡ thì chắc là khác nhưng vẫn dùng được. Còn đây là trứng gà mẹ mua ở trong thị trấn, mấy loại trứng trong siêu thị toàn là của gà ăn cám công nghiệp, không có dinh dưỡng...Chỗ trứng này thì khác, gà đẻ trứng này chỉ ăn châu chấu với cỏ thôi, gà quê xịn đấy...”

Ông Nhất Sơn mỉm cười nhận lấy túi đồ, để yên vợ thao thao bất tuyệt, còn mình thì tập trung lái xe đưa bà đến nhà.

Từ lúc bà Hứa Thu Mạn vào, căn hộ trở nên vô cùng náo nhiệt. Bà bế cháu ngoại, hôn lấy hôn để. Sau khi ly hôn với Trương Đại Hiền, cuộc sống an nhàn khiến những vẻ u sầu trên khuôn mặt bà tiêu tán đi rất nhiều.

Nhân lúc Ông Nhất Sơn đi đón Trương Gia Tân, bà Hứa do dự hỏi Ông Nhất Sơn có làm khó mẹ con Hứa Triển không.

Hứa Triển đã kể lại câu chuyện ly kỳ của Ông Nhất Sơn, cả câu chuyện bố con ân đoạn nghĩa tuyệt. Hứa Thu Mạn sững sờ nghe, sau lại như trút được gánh nặng.

“Một tên cầm thú như thế...đoạn tuyệt được cũng tốt...Nhưng mà, hiện tại hai đứa dựa vào cái gì để sống? Trước đây, Ông Nhất Sơn có đưa ẹ sổ tiết kiệm năm mươi vạn, nói là để sau này cho Gia Tân đi du học. Dựa vào thành tích học của em con, xem ra là không dùng được đến chỗ tiền này rồi, còn nữa...căn hộ mẹ đang ở rộng quá, hay là bán đi?”

Hứa Triển vượt lồng mây của mẹ, “Nhìn mẹ này, lại nhíu mày rồi. Bọn con còn trẻ, có chân có tay, đâu cần mẹ và em phải quan tâm. Ông Nhất Sơn đã tìm được việc làm rồi, cũng không tệ lắm, ông chủ ứng trước tiền lương cho anh ấy, nghe nói là sau này còn có tiền thưởng nữa! Mẹ nhìn túi hải sâm trên bàn kia kìa, bọn con có giống đang phải sống kham khổ không ạ?”

Hứa Thu Mạn biết con gái nói thể ỉnh vui lòng thì thở dài, “Chỉ tội cho thằng bé kia, đang làm ông chủ, tự dưng phải đi làm cấp dưới cho người ta sai bảo, chắc là trong lòng khó chịu lắm. Vì con và thằng nhỏ, nó đã cố gắng nhiều rồi. Con ở nhà thu vén mọi chuyện cho tốt, đừng vì mấy chuyện tiền nong mà khiến nó nổi nóng. Mẹ thấy, bây giờ, Nhất Sơn rất biết lo cho gia đình. Nó không có gia nghiệp lớn, đối với phụ nữ mà nói, lại chẳng phải là chuyện tồi tệ, sống bình thản mới là phúc con ạ!”

Ý trong lời nói của mẹ, Hứa Triển có thể hiểu được. Nhưng...cuộc hôn nhân này bắt đầu từ một cái mầm kỳ dị, sao có thể nảy chồi thành một cây có tán xum xuê che rợp trời?

Đến tối, bà Hứa và cậu con trai cũng phải ra về.

Sau khi tắm xong, Hứa Triển ra ngoài, chợt phát hiện Ông Nhất Sơn đang ngồi trên giường, ánh mắt như soi nhìn chăm chăm vào cơ thể đang quấn khăn tắm của mình. Tổ vể ai oán, bộ dạng cun cút như con chó con, anh hỏi: “Triển Triển, đêm nay...anh có thể ngủ ở đây được không?”

59. Chương 59

Hứa Triển rất muốn nói là “Không được.”, nhưng cô lại nhớ ra, nửa đêm cô dậy uống nước, có mấy lần thấy Ông Nhất Sơn lăn từ trên ghế xuống đất, sau đó chẳng buồn leo lên ghế lại. Anh chỉ mặc độc chiếc quần lót, túm chăn cuộn tròn dưới sàn. Cô cũng hiểu rằng, chiếc ghế sofa kia là quá nhỏ với một người đàn ông cao hơn mét tám.

Cho nên, vừa nghe thấy Ông Nhất Sơn nói thế, Hứa Triển liền nói: “Cũng được, anh ngủ ở đây đi.” Nói xong, cô lấy một cái gối, định ra phòng khách.

Ông Nhất Sơn vội đuổi một tay ra, tóm lấy cổ tay Hứa Triển, “Em cũng ngủ ở đây đi.”

Hứa Triển còn chưa kịp trả lời, anh đã nhanh nhẩu nói tiếp: “Chỉ ngủ thôi, anh đảm bảo là không làm gì!”

Hứa Triển cắn môi, cúi đầu nhìn người đàn ông đang lắc lắc cánh tay mình. Mấy ngày ngủ dưới sàn, anh đã phải chịu khổ rồi, giờ anh là chủ lực kiếm tiền trong nhà, cũng nên được an giấc trên chiếc giường mềm mại.

Nghĩ thế, Hứa Triển lấy một chiếc chăn mỏng từ trong tủ quần áo ra, để hai chiếc gối cách xa nhau, sau đó nằm xuống một bên giường.

Chiếc giường rất rộng, giờ như dòng sông có hai bên bờ cách xa. Ông Nhất Sơn hơi híp mắt lại, rồi cũng nằm xuống một bên.

Trong bóng tối tĩnh mịch, hai người có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Qua một hồi lâu, Ông Nhất Sơn bỗng vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay Hứa Triển. Cô khẽ rụt lại, muốn tránh đi, nhưng đã bị ngón tay kia quần chặt lấy.

Hành động nhỏ đó lại khiến trong lòng Hứa Triển nảy sinh sự rung động khó tả.

Đột nhiên, cô nhớ lại tình cảnh bị rơi xuống hồ nước lạnh năm ấy.

Lúc đầu, cậu bé ngỗ nghịch chỉ mãi vui sướng khi thấy người khác gặp nạn, nhưng sau thấy cô gần như chìm ngấm nên đã kéo cô lên. Mấy thằng con trai khác thì nhau dọa nạt, nếu cô dám về mách bố mẹ, bọn chúng sẽ dìm cô xuống giếng!

Năm ấy đại hàn, cô khoác chiếc áo bông ướt sũng về nhà. Mẹ cô đưa em trai cô đi khám, chỉ có Trương Đại Hiền ở nhà. Lão ta mới nốc mấy ly rượu mà đã hùng hùng hổ hổ, thấy Hứa Triển vào nhà với cả người ướt như chuột lột, lão không nói nhiều mà cầm luôn cây chổi lông gà ở đầu giường, chẳng thềm hỏi phải trái gì đã vụt cô tới tấp.

“Mẹ mày nữa! Cái áo vừa mới mua đã để dính đầy bùn! Cút ra ngoài tìm mẹ mày đi! Đừng ở đây cho ngứa mắt tao!”

Bởi thế, còn chưa kịp cảm nhận sự ấm áp của căn phòng, Hứa Triển đã bị đá ra ngoài.

Cô vừa ngẩng đầu đã thấy Ông Nhất Sơn đang ngồi ở bậc thang nhìn mình.

“Anh...anh lại muốn làm gì nữa?” Khi đó, đúng là Hứa Triển hơi sợ cậu bé này.

Nhất định là cậu đã nghe thấy động tĩnh trong nhà, lúc này, cậu vẫn không nhúc nhích mà nhìn vào khuôn mặt còn hồng dẫu tay của Hứa Triển.

Hứa Triển vội vàng chạy xuống cầu thang, nhưng chưa chạy được vài bước đã bị Ông Nhất Sơn đuổi theo, “Đi theo anh!”

Chỉ với một câu ngắn gọn, cô gái nhỏ đã bị một tên tiểu ma vương dẫn về nhà.

Khi đó, Ông Nhất Sơn không ở cùng Ông Dương mà thuê hai căn hộ đối nhau, vừa không làm ảnh hưởng đến việc ăn chơi đàn diêm của ông bố, vừa thỏa sức cho ông con làm bậy.

Đến lúc bị đẩy vào phòng tắm của căn hộ, Hứa Triển mới biết là anh chàng Ông Nhất Sơn muốn để cô tắm nước ấm.

Sau khi Hứa Triển tắm xong, Ông Nhất Sơn pha cho cô một cốc Nestlé nóng. Cô đã từng thấy loại đồ uống này trên tivi, hương vị ngọt ngọt chua chua khiến cô thấy Ông Nhất Sơn thuận mắt hơn rất nhiều.

Có phải, từ lúc đó, quan hệ của họ đã từ từ phát triển?

Mặc dù Ông Nhất Sơn học trong thành phố, nhưng cứ cuối tuần là lại về huyện, đến tận cổng trường đón cô rồi cả hai về căn hộ đó chơi điện tử và tán gẫu.

Khi đó, trong nhà Ông Nhất Sơn có rất nhiều truyện tranh Nhật Bản, cái gì mà “Cô gái điện ảnh”, “ADN”, hoàn toàn không phải là thứ mà người ngây thơ có thể đọc.

“Sao anh có thể đọc những thứ này chứ! Không biết xấu hổ!” Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt cô vẫn tò mò lần đến trang giấy, còn đang tiếc vì sao nam chính và nữ chính lại không đến được với nhau, cứ tới thời khắc mấu chốt là lại có người phá đám.

“Cái này thì có gì mà xấu hổ? Đây đứa con gái tầm tuổi này đã hôn bạn trai rồi!” Thấy Hứa Triển mở to hai mắt về ngạc nhiên, cậu chàng lại càng hăng say, “Ồ sau trường anh ý, chẳng phải chỉ có hôn môi đâu, có thằng còn thò tay vào trong áo đứa con gái nữa kia!”

Hứa Triển không khỏi tò mò, “Hôn môi là ý gì chứ? Bắn chết đi được!”

Uông Nhất Sơn suy nghĩ một chút, “Có lẽ là do nước bọt của con gái ngọt! Nếu không thì tại sao bố anh lại thích gặm môi phụ nữ thế chứ!” Cô nàng nghe thấy thế thì liền chẹp miệng, định bụng thử nếm xem nước bọt của mình có vị gì.

Uông Nhất Sơn thấy hành động ngốc nghếch đó thì liền cảm thấy, cô bé quê mùa này còn xinh đẹp hơn hoa khô trong trường gấp nhiều lần.

“Tự em không nếm được đâu. Hay là để anh hôn em thử xem?”

Hứa Triễn nghe thế liền đỏ mặt, nhưng thật tình, cô cũng rất hiếu kỳ, vì sao mấy cô chú trên tivi lại thích hôn nhau như thế. Trong nháy mắt, cô không nói gì nữa, bắt chước trên tivi, nhắm hai mắt lại.

Khi đó, cô cảm giác được ngón tay của cậu thiếu niên kia đang nhẹ nhàng xoa má mình, rồi hơi thở ngày càng đến gần, hai bờ môi cũng khẽ chạm lên môi mình, chỉ như chuồn chuồn lướt nước. Mùi vị đó, tựa như một quả ô-liu xanh vậy...

“Cái lần anh khiến tôi bị rơi xuống hồ ý, tại sao sau đấy lại đến nhà tôi?” Bị hồi ức làm phiền loạn, trong bóng đêm, Hứa Triễn chợt nhẹ giọng hỏi.

Uông Nhất Sơn im lặng trong chốc lát rồi cười khẽ, “Sợ em về mách bố mẹ, định đến nghe ngóng động tĩnh thôi.”

“...Thế tại sao lại kéo tôi đến nhà anh?”

“Bởi vì anh phát hiện ra, cây ớt nhỏ đó chẳng phải dạng vừa, không bắt nạt thì không có cảm giác thành tựu.”

Nghe thế, cô rút phất tay ra. Biến thái thì vẫn là biến thái, còn hy vọng anh nói lời động lòng người?

Người đàn ông ở “bờ sông bên kia” thuận đà “bơi” sang, ôm chặt cô vào lòng.

“Hôm đấy, đáng vẻ lúc em tắm xong, đầu tóc rối tung, mặc áo ngủ của anh rồi nháp từng ngụm trà nóng, đến giờ anh vẫn còn nhớ rõ...Triễn Triễn, từ nhỏ đến lớn, anh không hề chấp nhất điều gì, thậm chí, hồi chín tuổi, mẹ anh bỏ đi không lời từ biệt, anh cũng không hề nghĩ đến ngày đi tìm bà ấy...Nhưng chỉ có em, anh không tài nào buông xuôi được. Triễn Triễn, hay là em dạy anh đi, dạy anh làm thế nào mới buông tay em được?”

Hứa Triễn nghe thấy mà dở khóc dở cười, cô kéo chân lên, ngay bản thân cô cũng đang muốn học hỏi cách để thoát được đây! Nhưng còn chưa kịp mở miệng, đôi môi cô đã bị bờ môi ấm áp phủ lên.

Nụ hôn này khác hẳn với những nụ hôn nồng nhiệt trước đây. Nó giống như khoảnh khắc thuở thơ ấu, là sự trải nghiệm ngây ngô, bờ môi được ngậm lấy cách nhẹ nhàng, đầu lưỡi kia khẽ lướt qua môi cô, cảm giác êm ái như khi học tiểu học, ăn viên kẹo đường cả trăm lần không chán.

Có lẽ do ban ngày bận tiếp mẹ nên mệt mỏi, chân tay Hứa Triễn bủn rủn, cơ thể hơi cứng ngắc nhưng không hề chống cự lại nụ hôn khẽ khàng này...

Uông Nhất Sơn quy củ đúng như anh đã nói, tuy có cùng giường, nhưng ngoài phúc lợi là một nụ hôn ra, anh hoàn toàn ngoan ngoãn ôm chần ngủ.

Thật ra, Hứa Triễn cũng cảm thấy quan hệ của mình và Uông Nhất Sơn hiện nay rất kỳ quái. Theo lý thuyết, cô muốn thoát khỏi anh nhưng lại cưới anh, hận anh thấu xương nhưng lại sinh con cho anh. Đến giờ, khi có cơ hội rời khỏi anh, thì hai người lại như đang nói với nhau rằng, anh/em đoán xem em/anh có ngại thơ nói lời yêu không?

Tối thiểu, ở ngày thứ ba Uông Nhất Sơn đi công tác, cô đã ngẩn ngơ cầm điện thoại gần hai tiếng đồng hồ.

Rõ ràng là mỗi ngày sẽ gọi điện cho cô vào giờ cơm, tại sao hôm nay lại không gọi?

Đến khi cô định thần lại, không biết ngón tay đã ấn vào dãy số đó từ lúc nào, bên kia vọng ra một tiếng: “Alô!”

Hứa Triễn sợ đến mức kết thúc cuộc gọi ngay lập tức, chỉ chốc lát, bên kia đã gọi lại.

“Alô...” Hứa Triễn chần chừ bắt máy.

Giọng nói ở đầu bên kia rất bình tĩnh, nhưng ngữ điệu hơi cao, để lộ ra chút vẻ phẫn khích, “Vừa nãy em gọi cho anh à?”

Hứa Triễn đành lấy cớ: “À...Tiểu Nặc nghịch di động, không cẩn thận chạm vào nút gọi.” Vừa nói, cô vừa lắc lắc tay con trai.

Tiểu Nặc cắn núm bình nước, không biết mẹ đang vu oan ình, chỉ thấy mẹ nghịch tay mình nên thằng bé tưởng mẹ đang chơi đùa với nó, nó ném bình nước trong tay xuống, vỗ hai bàn tay nhỏ xinh, ê a vài tiếng rất đáng yêu.

Ngữ điệu của Ông Nhất Sơn chậm dần, anh lại hỏi Hứa Triễn xem hôm nay mẹ vợ có đến giúp cô nấu cơm không. Cuối cùng, anh nói: “À đúng rồi, có khi anh về muộn vài ngày, công ty cử anh sang Anh đàm phán với khách hàng. Em với con cần gì để anh mua?”

“Không cần đâu, anh đừng tiêu tiền lung tung, còn nữa...” Nói đến đây, Hứa Triễn ngừng lại rồi mới tiếp tục: “Mấy hôm trước anh bị đau dạ dày, đừng uống nhiều rượu...Được rồi, cúp máy đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Triễn ôm ghì con vào lòng, ảo não lay lay nó, “Mẹ ghét bố con nhất! Làm phiền chết bố con đi! Không về càng tốt!”

Thằng bé cười toe toét để lộ ra cái răng mới nhú, rồi phì phì nước bọt với bà mẹ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ông Nhất Sơn sững sốt một lúc rồi mới cất điện thoại, khoe miệng cong lên thành một nụ cười tươi rói, đẹp đến mê hồn.

Những người trong phòng hội nghị đều nín thở. Họ hành suốt một ngày, cho dù là người sắt thì cũng mệt mỏi, nhưng tại sao ông chủ lại cười vui vẻ như vậy? Có phải đã thu tóm được một công ty có thực lực nào không?

Có điều, nụ cười trên mặt ông chủ họ nhanh chóng biến mất, đại boss lạnh lùng đã quay trở lại. Anh ngẩng đầu nhìn những nhân viên xuất sắc, rồi ra mệnh lệnh: “Trước khi tôi từ London về, mọi người phải làm cho cổ phiếu của Ông thị không đáng một đồng!”

Về mặt của mọi người đều nghiêm nghị, họ đồng loạt gật đầu. Một trận chiến kinh doanh đang sắp tới hồi mở màn!

60. Chương 60

Ban ngày, khi Trương Gia Tân đến trường, Hứa Thu Mạn sẽ đến giúp Hứa Triễn trông thằng bé. Được mấy ngày rảnh rỗi ở nhà, hai chân cô lại thêm đi.

Hứa Triễn đi dạo phố một mình, mua cho con trai một hộp sữa bột. Dù Ông Nhất Sơn đã nói là sẽ mua từ Anh về mấy hộp sữa bột, nhưng chỗ sữa trong nhà hiện không đủ dùng.

Hiện giờ, Tiểu Nặc vừa bú mẹ vừa uống thêm sữa ngoài. Hứa Triễn đang muốn tìm việc làm, như vậy, nếu ban ngày không thể về cho thằng bé bú thì nó cũng đã quen uống sữa ngoài rồi.

Buổi chiều, Quách Lâm Lâm trốn học, vội vàng chạy ra dạo phố cùng cô, nhưng còn tròng mắt giáo huấn cô một bài: “Nói cho cậu biết nhá, cậu đúng là thích tự làm khổ mình! Ông Nhất Sơn đang đi kiếm tiền đây còn gì, sao cậu cứ phải gấp gáp đi tìm việc? Nặc Nặc bị để thiếu thốn, thế mà cậu còn muốn cắt xén bữa ăn của nó, định không cho nó bú mẹ? Đồ di ghê!”

Hứa Triễn cóc đầu cô nàng, “Lượn sang một bên đi! Ở nhà tớ ý mà, mẹ kế thì phải ăn trầu, còn thằng con thì được ăn vàng! Có biết một hộp sữa bột bao nhiêu tiền không? Ba trăm! Bảo bố nhà tớ ăn rất khỏe, tớ

không đủ sữa, một hộp sữa bột chỉ dùng trong mấy tuần là hết veo rồi đấy! Lại còn cả bím nữa! Thằng bé cứ như là ăn bím ý, tớ mà không đi làm, tiền Ông Nhất Sơn kiếm làm sao mà đủ tiêu được!”

Cô nàng Quách Lâm Lâm làm sao mà biết được mấy chuyện cơm áo gạo tiền ấy? Nghe mấy lời oán thán đó, cô nàng thầm thề trong lòng, chưa đến bốn mươi tuổi thì sẽ chưa sinh con!

Có câu “Vợ chồng nghèo khổ, trăm chuyện bi ai”. Hôm nay, lúc xuống tầng, Hứa Triển nhận được mấy cái hóa đơn các kiểu, mấy nghìn sắp bay đi, cô không sốt ruột sao được?

Ông Nhất Sơn đi làm rất vất vả. Cô biết, tuy không nói gì nhưng anh phải chịu áp lực từ ông chủ, lúc nào cũng phải kiểm tra cẩn thận giấy tờ, bao nhiêu cực nhọc cũng không than vãn. Mỗi lần xuất hiện trước mặt cô và con trai, anh đều cười nói vui vẻ, không hề nhắc đến những nỗi bức dọc ở công ty. Vì khoản hoa hồng béo bở, anh phải tăng ca, phải đi công tác dài ngày. Ông Nhất Sơn thường tăng ca đến tận khuya mới về nhà, còn chưa tắm đã lăn ra giường, ngáy mấy tiếng rồi ngủ li bì. Hứa Triển cảm thấy, không phải là mình đang xót anh, mà chỉ là đang tuân theo nguyên tắc “vinh quang người lao động”. Mỗi sáng, cô làm cho anh một bữa sáng bổ dưỡng, nhìn anh ăn ngấu nghiến, trong lòng cô cũng thấy vui vẻ một chút.

Đi công tác liên miên như vậy, hẳn là anh chịu áp lực rất lớn...

“Thế cậu muốn tìm việc gì?” Quách Lâm Lâm tò mò hỏi.

Hứa Triển đang chọn quần lót trẻ con, tiện miệng nói: “Đối diện tiểu khu chỗ tớ mới có một quán đồ ăn Tứ Xuyên, đang tuyển người làm, tớ hỏi thăm rồi, có ca lúc bảy giờ với năm giờ, một ngày làm bốn tiếng cũng được hơn ba mươi đồng, làm một tháng cũng đủ mua sữa bột cho Nặc Nặc.”

Quách Lâm Lâm nghe mà cay mũi, “Thôi cậu đừng làm, được bao nhiêu đâu! Tớ bảo này, tớ có một khoản tiết kiệm bí mật! Gần chín nghìn đấy nhé! Tớ cũng chưa cần tiêu tiền vào việc gì, cậu cầm mà dùng trước đi, coi như là tớ thuê một mảnh đất tốt cho thằng cháu!”

Nói xong, Quách Lâm Lâm lại nguyên rủa Ông Nhất Sơn: “Tưởng anh ta tài cán thế nào, giờ hóa là mồ côi cha! Còn chẳng phải là bị tống cổ ra khỏi nhà à? Ngay cả vợ con cũng không nuôi nổi! Chẳng hơn bỏ cánh cam điểm nào, lại còn đòi học cái trò cường hôn...”

Đáng tiếc, câu chuyện còn chưa xong, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ. Quách Lâm Lâm đang mải nói chuyện, suýt chút nữa thì va vào người kia. Vừa ngẩng đầu định xin lỗi, lời nói liền chui tọt trở lại: Mẹ ời!

Nếu Hứa Triển không đứng cạnh mình, cô nàng sẽ tưởng người mình vừa suýt đâm trúng là Hứa Triển.

Thật sự, khuôn mặt này, dáng người này, kiểu tóc nữa, không hề khác chút nào, thậm chí cái bụng hơi nhô ra cũng giống bụng bầu của Hứa Triển vào mấy tháng trước.

Quách Lâm Lâm không biết người thích cosplay này, nhưng Hứa Triển thì lại biết. Đây là thư ký cũ của Ông Nhất Sơn, Hà Văn Văn. Hứa Triển còn tưởng rằng cô ta đã biến mất thật, không ngờ lại chạm mặt ở đây. Nhìn biểu hiện của cô ta thì có vẻ là cô ta đã chuẩn bị trước cho lần gặp mặt này.

Hứa Triển không nói gì, chỉ nhú mày, im lặng nhìn Hà Văn Văn. Hà Văn Văn u oán cười, rồi nhẹ nhàng nói: “Cô Hứa, có thể bớt chút thời gian cho tôi được không, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Sau vụ “phòng họp”, Hứa Triển cực kỳ có ấn tượng với “tay chân” này của Dịch Diễm Thu. Bây giờ, người này lại chủ động bắt chuyện, đảm bảo là không nói điều gì tốt lành. Vì thế, cô cười: “Khéo quá lại gặp cô. Nhưng mà tôi còn phải về nhà trông con, không rảnh. Hôm nào có thời gian sẽ nói chuyện sau.”

Nói xong, cô liền kéo Quách Lâm Lâm đi. Bỗng nhiên, Hà Văn Văn tóm lấy cổ tay Hứa Triển, giọng nói rất đồng dục: “Tôi mang thai rồi! Đứa bé là của Ông Nhất Sơn!”

Nghe xong tiếng nổ của quả bom này, miệng Quách Lâm Lâm như có thể nhét vừa hai quả trứng, cô nàng vừa sợ hãi lại vừa tức giận, trợn mắt nhìn Hà Văn Văn. Hứa Triển chậm rãi xoay người lại, nhìn bàn tay đang tóm cổ tay mình, chỉ nói đúng hai chữ – “Buông tay!”

Hà Văn Văn thấy Hứa Triển có vẻ đã nổi giận, khóe miệng hơi nhếch lên, cô ta nhún vai, “Bây giờ thì cô có thời gian nói chuyện với tôi rồi chứ?”

Hứa Triển nghiêm mặt, gần như máu trong người đang sôi lên ùng ục, nhưng cô lại mỉm cười, nụ cười châm chọc, “Tôi không có bản lĩnh làm cho phụ nữ có thai, oan có đầu nợ có chủ, ai làm bụng cô to lên thì đi tìm người đó, sao phải đến khóc lóc kể lể với tôi? Trên mặt tôi có viết mấy chữ “đường dây cứu giúp những cô gái sa ngã” không?”

Hà Văn Văn không ngờ mồm miệng Hứa Triển lại cay độc như vậy, trong lúc nhất thời thẹn quá hóa giận, “Cô không có bản lĩnh giữ chồng, để cho anh ta phải ra ngoài tìm niềm an ủi ở người phụ nữ khác, bây giờ tôi có thai rồi, cô có nên nhường nhịn một chút không nhỉ? Đừng tưởng có danh phận được pháp luật bảo vệ là giỏi! Cô sinh được con thì sao chứ? Trong bụng tôi đây cũng là cốt nhục của Ông Nhất Sơn!”

Quách Lâm Lâm không nhịn được nữa, khuôn mặt bầu bĩnh giật giật, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Hà Văn Văn, “Tiểu tam mà dám kiêu ngạo thế sao? Mẹ cô không dạy cô thế nào là liêm sỉ hả? Cô...cô...”

Hà Văn Văn gạt ngón tay của cô nàng ra, “Tiểu tam? Muốn làm rõ vấn đề này không? Tôi ở bên cạnh Ông Nhất Sơn gần hai năm rồi! Nếu bàn về thứ tự trước sau, Hứa Triển nên gọi tôi một tiếng chị chứ nhỉ?”

Sở thích lớn nhất đời Quách Lâm Lâm là ăn uống, đầu võ mồm không phải là thế mạnh của cô nàng. Sau vài câu sắc bén, vẻ mặt cô nàng như quả bóng cao su xì hơi.

Hứa Triển nghe thấy lời khiêu khích của Hà Văn Văn thì lại bình tĩnh trấn an Quách Lâm Lâm, bảo cô nàng cứ yên tâm.

Sau đó, cô lạnh lùng nhìn Hà Văn Văn và nói: “Tôi không biết mục đích cô đến đây ngay hôm nay là gì. Vì tiền ư? Thật xin lỗi, hiện nay Ông Nhất Sơn đích xác là một kẻ nghèo. Đòi tiền đi phá thai? E là cô phải tự túc rồi. Còn muốn đòi người? Có vẻ như Ông Nhất Sơn không có ý định kết hôn với cô đâu, nếu không thì lúc trước cũng chẳng sa thải cô làm gì. Như vậy, tôi có thể lý giải là cô đến treu tức tôi không? Xin lỗi nhé, với những chuyện của người không liên quan đến tôi, tôi không có một chút hứng thú nào cả, lại càng không có chút mềm lòng nào. Nhất là người bắt chước một cách vụng về như cô, lấy tư cách gì mà gào lên với tôi?” Lúc nói câu cuối, Hứa Triển hơi rướn người lên, cẩn thận đánh giá khuôn mặt xinh đẹp kia. “Chân mũi này làm không tồi, tốn nhiều tiền lắm nhỉ? Đáng tiếc, chưa giống cái mũi nhỏ của tôi lắm rồi. Chắc chắc, trên mặt này động dao kéo không ít chỗ. So với lần đầu tiên tôi gặp cô, cô càng ngày càng giống tôi hơn đấy. Để làm gì chứ? Cô phải biết rằng, nếu đã biến thành người khác, ngay cả cô là ai cô cũng sẽ quên. Cô chắc chắn là sau này sinh con, đứa bé sẽ không nhận nhầm mẹ chứ?”

Hà Văn Văn như bị đâm một cú đau, tức giận đến nổi gơ tay ra, định cho Hứa Triển một phát tát.

Thư ký Hà thường ngày bận bịu công việc và...sự nghiệp tân trang, không thích gây chuyện thị phi, đến giờ lại để lộ ra vẻ ghê gớm. Nếu như cô ta có thể xem được đoạn băng ghi cảnh “đại chiến trong căng tin” thì lúc ra tay sẽ có sự phòng bị. Kết quả là chẳng những không đánh được, mà còn bị Hứa Triển đáp trả một phát tát!

Lúc này, người đi lại trên phố không đông lắm nhưng đã nhanh chóng vây thành một vòng lớn, thi nhau chỉ chỉ trỏ trỏ. Hà Văn Văn bị tát cho đỏ mặt, nhưng cô ta không ôm mặt mà lại ôm bụng, gào lên kêu “con của tôi”. Cô ta còn khóc lóc với người qua đường, “Ai tốt bụng làm ơn gọi xe cấp cứu giúp tôi với, hình như tôi sắp sinh rồi.” Sau một hồi náo loạn, Hà Văn Văn cũng được xe cấp cứu đưa đi, Hứa Triển bị đưa về đồn công an, còn phải nộp viện phí cho cô ta.

Quách Lâm Lâm cuống lên, định gọi điện cho Lý Phong còn đang ở nước ngoài. Thế nhưng, thấy Hứa Triển cứ nhìn chăm chăm vào ba chữ “Ông Nhất Sơn” trên màn hình điện thoại, cô nàng động đậy ngón cái mấy lần, cuối cùng dứt khoát cắt điện thoại vào túi.

Mấy ngày ngọt ngào quả thực như ma phí tán* đã thất truyền của Hoa Đà, gây mê trí nhớ, gây mê tinh thần cô. Suýt nữa cô đã quên mất, Ông Nhất Sơn là người thế nào!

*Đây được coi là loại thuốc gây mê đầu tiên trên thế giới, vô cùng công hiệu.

Không cần biết đứa con trong bụng Hà Văn Văn là thế nào, chỉ nói riêng chuyện lằng nhằng của anh trước đây, đâu phải là vô căn cứ.

Dựa vào độ lớn cái bụng của Hà Văn Văn, nếu thật sự đã phát sinh chuyện gì đó, thì hẳn là vào thời điểm cô sinh Nặc Nặc.

Đàn ông không chịu lẽ loi được bao lâu mà!

Bên cạnh có tình nhân quen thuộc, đâu có chuyện ăn chay chứ không ăn mặn.

Nghĩ đi nghĩ lại, kiểu gì cũng thấy hợp lý.

Người ta còn đang phong lưu, thoải mái hưởng thụ ở London đầy sương mù. Còn mình thì sao? Ở đây đón mưa máu gió tanh của tiểu tam.

Chóp mũi hơi cay, hai mắt ngân ngấn, cô nắm chặt tay nhắc mình không được khóc. Anh ta xứng đáng để mình khóc sao?

Thế nhưng, giọt nước nhỏ trên mu bàn tay cô là gì đây? Ngồi trên băng ghế dài ở đồn công an, nhân lúc không có người để ý, Hứa Triển lảng lạng nhìn mũi, phát tiết nỗi chua xót mà chính mình cũng không muốn lý giải vì sao...

Lần này cô không phải ở lại đồn công an lâu lắm. Ở phương xa, đội trưởng Lý phát huy thần lực, anh hùng ra tay cứu mỹ nhân. Sau khi bị cảnh cáo vài câu, Hứa Triển và Quách Lâm Lâm cùng ra khỏi đồn. Nghe nói, tình hình của Hà Văn Văn không đáng lo ngại, cái thai đã năm tháng, có lẽ là con trai, rất khỏe mạnh.

61. Chương 61

Trong điện thoại, Quách Lâm Lâm nổi trận lôi đình với Lý Phong, chất vấn bạn thân của anh tại sao lại có thể vô tình vô nghĩa như vậy! Cuối cùng, cô nàng còn nói là hai người tạm thời không gặp nhau nữa.

Hứa Triển thấy Quách Lâm Lâm hùng hổ cúp điện thoại thì liền an ủi: “Cậu đừng vì chuyện của tớ mà cãi nhau với Lý Phong.”

“Không phải đâu...Lúc trước, bọn tớ đã không thoải mái rồi...Hứa Triển, cậu nói đúng, những cô gái nghèo như bọn mình, thật sự không nên theo loại người xuất thân không bình thường.”

Lần này, Hứa Triển không nói gì, cô chỉ vuốt tóc Quách Lâm Lâm, lại chợt phát hiện ra, khuôn mặt bầu bĩnh của cô nàng, không biết đã gầy đi từ khi nào.

Người ta vẫn nói, bạn bè cũng chỉ có thể giúp đỡ ở một mức nào đó thôi, Hứa Triển an ủi cô nàng một lúc rồi nghĩ mình nên đi. Hai người tạm biệt rồi ai nấy về nhà.

Dọc đường đi, di động của cô vẫn nằm im. Cô không tin là Lý Phong không tường thuật lại trò cười lúc chiều cho Uông Nhất Sơn. Nhưng tại sao anh lại không gọi điện, liệu có phải là còn mãi gọi cho Hà Văn Văn, lo cho đứa con sắp ra đời?

Về đến nhà, mẹ cô đã làm xong bữa cơm. Hứa Triển ngồi trước bàn ăn, bưng bát cơm tẻ, ăn từng tí một, hạt cơm đi qua cổ họng mà nghẹn ứ đến khó thở...

Đúng là Hà Văn Văn có nhận được điện thoại, tuy nhiên lại từ người khác, không phải Uông Nhất Sơn.

“Sau khi cô nói như vậy, phản ứng của cô ta thế nào?” Địch Diễm Thu ngâm điều thuốc dài, ngồi trên ban công của khách sạn, nhìn về phía ngọn đèn được gọi là “đôi mắt của London” ở phía xa, vừa hí hóp mắt vừa hỏi.

“Cô ta có vẻ rất tức giận nhưng vẫn mạnh miệng, nhất quyết bảo em đến tìm Uông Nhất Sơn giải quyết.” Hà Văn Văn nằm trên giường bệnh báo cáo.

“Ừ, cô làm rất tốt, chỉ cần trong lòng cô ta có vương bạn là được rồi.”

“Chị Địch...Đứa nhỏ trong bụng em...”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Địch Diễm Thu hiện ra vẻ mặt kiên nhẫn, nhưng giọng điệu khi nói lại khiến đối phương an lòng: “Yên tâm, chỉ Địch sẽ giúp cô sắp xếp ổn thỏa, chờ đủ tháng sinh đã, hơn nữa...Không

Uông Nhất Sơn lắc lắc ly rượu, có vẻ như chưa hài lòng, “Chỉ thế thôi?” Tay vệ sĩ ngẫm hiểu nên trả lời ngay lập tức: “Mấy tên đó là do tôi chọn lựa tỉ mỉ, tên nào cũng mang bệnh lây qua đường tình dục! Bị bọn lưu manh da đen đẩy hiếp, nhiễm bệnh qua đường tình dục là chuyện quá bình thường, tối thiểu, cơ thể lúc nào cũng có mùi tanh tưởi, không chết ngay đâu nhưng mà cực kỳ khó chịu! Đàn bà mà như thế thì coi như phế thải rồi, thằng đàn ông nào dám mó đến, còn chẳng bằng một con cave!”

Lần này, Uông Nhất Sơn mới hài lòng gật đầu, lại phân phó tiếp: “Ở trong nước, cho tên bảo vệ vợ con tôi nghỉ đi, thế nào mà lại để người khác tùy tiện xuất hiện trước mặt cô ấy, đổi người khác đặc lực hơn đi!”

Trong lòng tay vệ sĩ thầm oán thán: Đúng là oan uổng mà. Ai có thể ngờ một người phụ nữ có thai lại ghé gớm đến thế, hơn nữa, cô Hứa cũng không kém, tên vệ sĩ kia không phản ứng kịp là cô có thai kia đã ngã xuống rồi. Có điều, những câu này không thể nói với ông chủ được.

Bảo bối nhà anh rất biết điều, để cho cô nàng ra tay đánh người thì biết là không phải bình thường, chắc chắn là tay cô đau lắm!

Chờ vệ sĩ ra ngoài, Uông Nhất Sơn liền tắt TV đi. Trò hay vào ngày mai, anh không có tâm trí theo dõi, vì anh còn phải bận về nhà.

Trong căn hộ không lớn kia, có tất cả những mối bận tâm của anh.

Chỉ có điều, không biết là khi anh về, cô nàng kia sẽ tỏ thái độ thế nào đây?

62. Chương 62

Đúng là sắc mặt Hứa Triển rất khó coi. Cho đến lúc cô gần đi ngủ, Uông Nhất Sơn mới gửi một tin nhắn đến: Mai về nhà nói chuyện.

Một tin nhắn máy móc như công thức khiến cô rất khó chịu, chỉ hận không thể lôi tin nhắn đó ra khỏi màn hình, xé nó đi, rồi dùng chân đạp vài cái.

Ban ngày, cô còn an ủi Quách Lâm Lâm, nhưng còn cô thì sao? Kiểu gì cũng không tự an ủi mình được.

Cả đời này, cô là gà mờ trong chuyện yêu đương, mà lại vướng vào đúng tên biến thái Uông Nhất Sơn.

Xóa bỏ những chuyện hồi nhỏ, nếu như có thể ung dung nhắm mắt chọn lựa, cô tuyệt đối không chọn Uông Nhất Sơn.

Con sói háo sắc cút sang một bên đi! Loại đàn bà nào cũng leo lên được! Chỗ ở dưới thôi hết rồi!

Trước kia cũng không phải là không biết anh có nhiều phụ nữ, nhưng tại sao bây giờ lại cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện vợ vẫn đó? Nghĩ đến việc anh hùng hực trên người đàn bà khác, làm cái việc cô không thể quen hơn được nữa, cảm giác đó mơ hồ khiến cô buồn nôn.

Đúng lúc này, di động của cô đổ chuông. Hứa Triển tức tối nhìn chằm chằm chiếc điện thoại, hít sâu một hơi rồi mới cầm máy lên. Nhưng, trên màn hình hiện ra một dãy số lạ.

“A lô, xin chào.”

“Là tôi đây, Bạch Gia Nặc...” Hứa Triển vừa nghe thấy đã cau mày. Hắn gọi đến làm gì?

Bên kia như thể nhìn thấy Hứa Triển, vội vàng bổ sung một câu: “Đừng cúp máy, tôi có chuyện quan trọng muốn nói...”

Hứa Triển kiềm chế, hỏi: “Có chuyện gì thì nói nhanh lên, tôi muốn đi ngủ.”

“Tôi có thể giúp cô mua 20% cổ phiếu của Uông thị, không biết...cô có hứng thú không?”

Hứa Triển ngồi thẳng dậy, “Cái gì cơ?”

“Gần đây vốn quay vòng của Ông thị không ổn định, bên đây phải bán mấy công ty con đi để lấy tiền mặt, còn tung ra một ít cổ phiếu, tôi tranh thủ mua được 20%. Nhưng tôi nói với cô chuyện này này, ừm, chẳng phải là cô vẫn muốn trả thù Ông Dương sao? Thế nào? Cô với tôi hợp tác là có 60% rồi, muốn bắt tay với tôi lần nữa để ném con cá lớn Ông thị đi không?”

Mỗi nhử mà Bạch Gia Nặc tung ra đúng là khiến Hứa Triển dao động, nhưng Ông Nhất Sơn đã từng nói, cô cũng nhớ rất rõ —— Bạch Gia Nặc không phải là một đối tác thích hợp!

“Cô do dự gì chứ? Cơ hội khó có được, đợi vài hôm nữa cổ phiếu Ông thị tăng trở lại, chúng ta sẽ mất cơ hội đấy!”

Hứa Triển cắn răng, cảm thấy nên dò xét thật hư thế nào trước đã, “Trước tiên, cho tôi xem giấy chuyển nhượng cổ phần của anh đã, sau đó nói chuyện hợp tác sau, được không?”

“Cũng được, việc này không nên để chậm, tôi sẽ lái xe đến khu nhà cô, chúng ta tìm một nhà hàng, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Không đợi Hứa Triển từ chối, Bạch Gia Nặc đã cúp máy trước.

Trời đã dần tối, Hứa Triển không thể để một mình con trai ở nhà, đành phải bế cả thằng bé ra ngoài.

Bạch Gia Nặc ngồi trong xe, nhìn cô gái kia đang bế con đi về phía mình, đột nhiên lại cảm thấy cô rất giống nhân vật Maria trong tranh phương Tây. Gương mặt nhỏ nhắn, khuôn ngực đầy đặn, lại bế một đứa nhỏ bụ bẫm trong lòng, thật sự là rất hài hòa.

“Tôi đưa con theo, không tiện đi xa, chúng ta vào quán 7-Eleven ở đối diện đi!”

Điều này hiển nhiên khiến Bạch Gia Nặc không hài lòng, hần miến cưỡng cười và gật đầu. Trong một cửa hàng ở góc phố, không gian rất yên tĩnh, chỉ có một người nhân viên đang nghe nhạc và một đôi trung niên ngồi ở góc cửa hàng ăn Oden*.

* Đây là món ăn truyền thống của Nhật Bản.

Ngồi vào một bàn, Bạch Gia Nặc nhìn Hứa Triển đang xem các món trên giá. Cuối cùng, cô mời hần một ly trà sữa nóng, còn mình thì lại không uống gì.

Xem ra, lời đề nghị của hần qua điện thoại đã thật sự khiến cô nàng này dao động rồi. Gian thương đổi nước rửa xe đều thành xịn thì làm sao bỏ qua cơ hội tốt thế này được.

Bạch Gia Nặc cảm thấy, chuyện này nhất định có được sự đền bù mình mong muốn. Vì vậy, hần nở nụ cười rất tự tin, đáng tiếc là thằng bé trong lòng cô nàng kia thật chóng mặt.

Thằng bé ngủ nhiều vào ban ngày, đến tối lại cực kỳ tỉnh, giờ đang cắn núm bình sữa rồi cười với Bạch công tử.

Tâm tình Bạch Gia Nặc giảm đi không ít. Không ngờ con trai Ông Nhất Sơn lại đáng yêu đến thế, hần cũng muốn có một đứa con do chính mình sinh ra, thật sự, hần muốn quãng thẳng bé này ra ngoài.

Hứa Triển ôm con, cẩn thận xem tờ chuyển nhượng cổ phần hần đưa rồi hỏi: “Nói đi, điều kiện hợp tác của anh là gì?”

Bạch Gia Nặc tự tin nói: “Tôi muốn em.”

Hứa Triển sửng sốt, chẳng lẽ Bạch công tử đọc quá nhiều ngôn tình? Nói câu thoại kinh điển này mà không ngại? Cô nhún nhó, “Bạch thiếu gia, chuyện đêm khuya anh vừa nói, tôi không thể theo hầu được rồi.” Nói xong, cô đứng dậy định đi.

Bạch Gia Nặc vội kéo tay Hứa Triển, “Tại sao em vẫn còn cái tính nóng như lửa thế chứ hả! Đừng tưởng em có 40% cổ phần là có thể ăn no ngủ kỹ, Ông Dương vẫn có cách bắt em nôn ra à xem. Chẳng lẽ em thật sự muốn theo thằng khốn nghèo hèn đây cả đời sao? Theo tôi thì có gì không tốt chứ, tôi không như Ông Nhất Sơn, không hạn chế sự tự do của em. Làm tình nhân của tôi, tôi sẽ...không khiến mẹ con em phải lo chuyện cơm ăn áo mặc.”

Hứa Triễn không giận mà lại cười: “Đúng là Ông Nhất Sơn không xứng với tôi, nhưng thì sao? Anh nghĩ anh tốt hơn?”

Nụ cười trên môi Bạch công tử đậm hơn, như phóng ra tia lửa điện, “Thế em nói xem, tôi có chỗ nào khiến em không hài lòng?”

Hứa Triễn nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, “Đúng là anh rất tuần tú, lại không thiếu tiền, chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái đánh nhau vì anh. Thế nên, một người ưu tú như vậy mà lại cố chấp với một cô gái đã sinh con cho người khác, chỉ nói lên một điều —— đầu có vấn đề, mà vấn đề không hề nhẹ...” Nói được một nửa, cô thấy Bạch Gia Nặc há miệng định giải thích, liền cất cao giọng nói rõ từng chữ một: “Đừng nói là tôi có sức hấp dẫn lớn, hay tôi mê hoặc anh, tôi tự biết lượng sức mình. Chẳng qua anh chỉ muốn Ông Nhất Sơn tức học máu thôi. Đáng tiếc, tôi không phải xe hàng hiệu, không thể để anh cứ thích là có được.”

“Không thể?” Bạch Gia Nặc cười, đột nhiên hắn tiến lại gần Hứa Triễn, môi ghé vào vành tai cô, nói một cách mập mờ: “Đáng ra không nói chuyện này đâu, nhưng em thích được Ông Nhất Sơn giày vò?”

*Ở đây dùng cụm “Bá Vương ngành thượng cung”, nghĩa đại loại là “cường bức, ức hiếp”, mình để lái đi.

Người đàn ông vẫn nấp trong siêu thị từ nãy đến giờ muốn chạy ra giải vây, nhưng Hứa Triễn đã hung hăng giẫm một cái lên chân Bạch Gia Nặc, khiến hắn đau quá phải thả tay cô ra.

Tiểu Nặc thấy bộ dạng ôm chân của Bạch công tử thì vỗ tay cười khanh khách.

Bạch Gia Nặc tức tối nhìn cô nàng, nghiêm mặt hỏi: “Cô cho rằng tôi không đánh phụ nữ?”

“Anh cho rằng tôi chưa từng bị đàn ông đánh? Anh có thể thử một lần, xem sau khi đánh tôi, anh có còn đáng vẻ đàn ông không! Không hiểu anh lớn lên bằng cách nào, sao ngây thơ thế? Nếu anh không phục Ông Nhất Sơn thì quang minh chính đại đấu với anh ấy một trận như đàn ông với nhau, còn cứ đi nhặt những thứ anh ấy đã dùng rồi, sẽ khiến người khác tưởng anh thảm mền Ông Nhất Sơn đấy!”

“Cô...” Bạch Gia Nặc tức đến nỗi không cãi nổi! Nhưng với vốn từ nghèo nàn, hắn không biết nên phản bác Hứa Triễn thế nào. Cô gái này luôn có một sự kiên cường, mà không hiểu vì sao lại cứ hấp dẫn hắn, nhưng hắn không tả rõ đó là cảm giác gì, lúc này chỉ có thể chữa thẹn: “Nói như thế, cô yêu kẻ từng chiếm đoạt cô rồi? Hắn từng ức hiếp cô, giờ lại thay đổi nhanh thế? Cảm giác thế nào? Tôi không ngờ cô là con đàn bà thấp hèn như thế! Vậy thì sao lúc trước cô còn nhờ tôi để thoát khỏi Ông Nhất Sơn?”

Hứa Triễn có chút mệt mỏi, cô hối hận vì mình đã nhờ sự trợ giúp từ một tên “tử tế” như thế này. “Anh hỏi tôi Ông Nhất Sơn có gì tốt hơn anh? Được, thế thì anh nghe đây. Anh ấy có thể vì tôi mà cho đi giọt máu cuối cùng của mình, anh ấy có thể vì tôi mà tán gia bại sản cũng không tiếc, anh ấy có thể vì tôi mà chịu mang tiếng xấu, bất chấp luân lý! Còn anh! Bạch Gia Nặc! Anh có dám vì tôi mà làm những chuyện đó không? Anh dựa vào đâu mà chạy đến trước mặt tôi bày ra bộ dạng muốn thi ân giáng phúc? Tôi thấp hèn cũng được, cao sang cũng được, chẳng liên quan gì đến công tử Bạch nhà anh cả. Nhưng tôi có thể khẳng định, nếu có ngày Bạch Gia Nặc anh khuyh gia bại sản, không có người phụ nữ nào cam tâm tình nguyện bỏ tất cả theo anh đâu! Riêng điều đó thôi, anh vĩnh viễn thua kém Ông Nhất Sơn!”

Nói xong, Hứa Triễn bế con rời khỏi cửa hàng.

Bạch Gia Nặc đứng im tại chỗ, suy nghĩ những lời Hứa Triễn vừa nói.

Sau khi Hứa Triễn đi, người đàn ông trong cửa hàng cũng ra ngoài. Anh ta giơ di động trong tay lên, tắt chế độ rảnh tay rồi nói vào ống nghe: “A lô, ông chủ đã nghe thấy chưa?...”

Đêm hôm đó, đến khuya Hứa Triễn mới ngủ. Nhưng tầm rạng sáng, cô đã bị đánh thức bởi tiếng vạn chia khóa.

Ra khỏi phòng, cô thấy Ông Nhất Sơn kéo hành lý về. Vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt cô không lộ nhiều sự lạnh lùng, mái tóc bù xù che đi khóe miệng nhếch lên. Lúc này, trong mắt người đàn ông, vẻ mặt ngái ngủ của cô nàng đúng là cừ đến hàng sồi rồi.

Đến khi lấy lại tinh thần, Hứa Triễn cup mắt, yên lặng xoay người về phòng ngủ. Lúc cô định đóng cửa phòng, một bàn tay to chặn lại, đôi mắt dầy sống ngắm nhìn cô chằm chằm.

“Không biết đâu mới là bệnh viện à? Mau đi thăm thư ký của anh đi. Con trai cũng năm tháng rồi, chắc là rất cần có bố. Phiền anh mang cả hành lý đi theo, thư ký Hà yêu anh như thế, chắc chắn sẽ cho anh một chỗ tránh mưa tránh nắng.”

Uông Nhất Sơn yên lặng nghe những lời nồng nàn, khéo miệng ngày càng cong, “Sau khi gặp lại em, anh không chạm vào người khác, đứa bé trong bụng cô ta có quan hệ gì chứ?”

Trái tim căng cứng cả ngày, sau khi nghe được câu giải thích hợp lý đó thì chậm chậm giãn ra. Nhưng cô phát hiện là mình nổi cơn giận, nên vẫn cố chấp đẩy cửa phòng và nói: “Anh không cần giải thích với tôi, anh ngủ với bao nhiêu người thì có liên quan gì đến tôi chứ? Bây giờ muốn giả dạng trai tơ hình như hơi chậm?”

Uông Nhất Sơn nhìn cô bằng ánh mắt triu mến, nghiêm túc nói: “Đối tượng đầu tiên anh lấy ra để thử tâm là em, cho nên, chính xác mà nói thì em là người kết liễu đời trai tơ của anh.”

Hứa Triển bị kiểu câu này làm cho chết đứng.

Lúc này, cô hận không thể rút bím của con ra ném vào mặt kẻ không biết xấu hổ này. Đáng tiếc, lúc cô còn đang tức tối, cửa phòng đã bị Uông ma vương đóng lại. Anh ôm lấy một thân mặc váy hồng vào lòng, mặc kệ mọi chuyện, trước tiên cứ bịt miệng cô nàng lại đã, bù lại sự dằn vặt của mấy ngày nay.

Hứa Triển đời nào lại để cho anh hôn, nhưng dường như cô đã high khi bị người đàn ông này gặm nhấm, hormone tăng vùn vụt.

Chỉ trong nháy mắt, cô nàng đã nằm dưới anh, thở hổn hển nhưng vẫn mạnh miệng: “Anh đã nói là không ép tôi cơ mà...”

Tên lưu manh này đã tu luyện được kỹ năng hôn đến tuyệt đỉnh trong khi ở London sao? Nếu cứ tiếp tục hôn thì đốm lửa nhỏ sẽ cháy bùng bùng mất. Bởi vậy, khi Uông Nhất Sơn kéo áo ngủ của cô lên, khi thân thể cô chạm phải cơ thể nóng bừng của anh, cô mới dùng sức đẩy anh ra.

“Đây không phải là ép, mà là để em tự kiểm tra xem anh có thủ thân như ngọc không.” Anh vừa nói vừa liếm đầu ngực nhạy cảm của cô, mút sạch dòng sữa trắng vừa chảy ra, rồi lại ghì cô xuống giường, kẹp chặt hông cô bằng hai chân.

Trong điện thoại, giọng nói cô nhẹ nhàng nhưng lại như một con dao mềm mại đâm thấu tim anh. Giấy phút ấy, anh thật hận vì không thể băng qua trăm núi nghìn sông để ôm người phụ nữ vừa nói sẽ bên anh trọn đời, không bao giờ buông tay.

Cả tâm hồn và thể xác cô đã thuộc về anh. Đầu lưỡi anh đảo liên tục trong miệng cô. Sau khi lướt qua ngực, cái bụng bằng phẳng, anh tiến đến nơi bí ẩn trong quần lót cô. Trên cơ thể nhuộm một màu hồng chỉ còn lại chiếc quần lót trắng, cách lớp vải, anh đưa tay vuốt ve nguồn nhiệt nóng bỏng, dễ dàng tìm được nhụy hoa mê hồn. Khi anh bắt đầu vuốt ve, người phụ nữ phía dưới anh đã chìm đắm trong bữa tiệc ân ái mãnh liệt cùng anh.

“Anh...anh là đồ khốn!” Bị đánh trúng tử huyệt, cô không nhận được nữa, một dòng dịch lỏng chảy ra đã bán đứng cô. Cả cơ thể cô như bị trói chặt, cô bị ghì trên giường, để mặc cho những tiếng rên rỉ vỡ vụn tràn ra khỏi cổ họng.

“Thích không? Một lúc nữa sẽ còn tuyệt hơn...” Anh cởi bỏ chiếc quần lót của cô, sau đó không thể nhẫn nại được nữa, tách hai chân cô ra, tham lam dò xét vào lãnh địa thuộc về mình.

“Mới thế mà đã ướt rồi, đừng làm dây ra ga giường, biết chưa? Phải tiết kiệm bột giặt!”

Đồ đểu! Khốn kiếp!

Dám học cô bày ra cái dáng hô hào tiết kiệm, còn nghiêm túc dặn cô, làm như cô là con cún bắt cần để dây nước tiểu ra giường không bằng!

Nhìn bộ dạng thở hổn hển của Hứa Triển, Uông Nhất Sơn cười xấu xa rồi cởi quần áo. Rũ bỏ bộ âu phục nghiêm nghị, con mãnh thú đã hiện ra. Anh cố ý đè lên cô, ngón giữa đột nhiên đi vào nơi ướt át của cô.

Hứa Triển căng cứng người, mọi tế bào trên cơ thể như đang thét gào ầm ĩ.

“Em là của anh, của anh! Ngoài em ra, anh không cần ai hết! Em có biết, trong mắt anh, em đẹp thế nào không?” Ngón tay thô to vùi vào nơi bí ẩn của người phụ nữ, vào ra mấy lần rồi động tác ngày càng nhanh hơn, lặp đi lặp lại, kích thích điểm mẫn cảm nhất của cô.

Trong người như có pháo hoa rực cháy, cảm giác quen thuộc lan theo sống lưng lên đầu. Cô sắp không chịu được nữa rồi, luồng nhiệt nóng rẫy đang la hét, muốn phun trào ra khỏi cơ thể cô. Hứa Triển không nhịn được nữa, dùng sức tóm chặt lấy ngón tay đang ở giữa hai chân mình, cô khép chân lại, ép bụng dưới rồi thét lên. Ngay khi Ông Nhất Sơn đẩy hai chân cô một lần nữa, một dòng suối ngọt trào ra, để lại một dấu ấn rõ ràng trên tấm ga trải giường màu hồng nhạt...

Ngọn lửa nóng của Ông Nhất Sơn cũng tiện đà chen vào, tận tình lấp đầy mỗi một phân đường trơn ướt...Hai chân Hứa Triển như có ý thức của riêng chúng, quấn chặt quanh hông anh. Cô cùng anh trong vũ khúc tê dại, điên cuồng cảm nhận anh, cảm nhận mỗi tác lửa nóng của anh trong cơ thể mình, mặc cho anh phóng luồng dịch nóng bỏng vào nơi sâu nhất...

Một đêm hoan ái mãnh liệt khiến tấm ga trải giường như một tấm bản đồ. Mỗi một dấu vết lại khiến Hứa Triển nhớ đến những chi tiết khiến người khác phải xấu hổ vào đêm qua.

Đổ xà phòng vào máy giặt, Hứa Triển hưng hăng ấn nút khởi động. Vậy mà tên cầm thú ở phía sau lại ôm eo cô và nói: “Tối nay hằng giặt, bây giờ anh vẫn chưa thấy đủ, tẹo nữa ga giường lại bẩn thì phải làm sao đây?”

63. Chương 63

Hứa Triển dứt khoát cầm lọ bột giặt đập vào đầu anh, “Đủ đủ cái đầu anh ý! Ai thêm làm...chuyện đó với anh! Phấn sang một bên đi!”

Nặc Nặc lắc con khỉ bông trong tay, ê a cổ vũ ẹ.

Ông Nhất Sơn không tránh né, chỉ ôm lấy Hứa Triển, cúi đầu hôn cô vợ đáng yêu bao nhiêu cũng thấy chưa đủ.

Vì chuyển công tác trước đó nên Ông Nhất Sơn có lý do chính đáng để ở nhà nghỉ ngơi. Ngày nào anh cũng quần lấy Hứa Triển như sam.

Hứa Triển phát hiện ra, nhiều lúc, Ông Nhất Sơn cực kỳ giống một đứa trẻ, cái dáng uể oải dựa vào sofa rồi đòi cô bóp vai như của một đứa con nít to xác, chỉ thua Nặc Nặc ở chỗ không đòi bú mà thôi.

Cô bị Ông Nhất Sơn khống chế trên giường mấy lần, tên đáng chết đó còn tiết kiệm luôn cả “áo mưa”.

Kì kinh của Hứa Triển bị chậm, dùng que thử thai nhưng không thấy gì. Tuy nhiên, cô vẫn hơi lo, tranh thủ lúc Ông Nhất Sơn đi làm, cô liền đến bệnh viện kiểm tra.

Sau khi làm xét nghiệm máu ở khoa phụ sản, cô được bác sĩ dặn là chiều đến lấy kết quả. Ra đến cửa khoa phụ sản, Hứa Triển thấy một người phụ nữ đang ngó ngang ngó dọc rồi bước về phía cửa phòng chuyên khám bệnh lây qua đường tình dục.

Hứa Triển thầm kinh hãi, dù người đó có đeo kính râm, cô vẫn có thể nhận ra là Dịch Diễm Thu.

Cô ta? Sao lại đến đây?

Hứa Triển đứng ở góc hành lang, trong lòng đang thầm lẩm nhẩm gì đó. Sau khi kiên nhẫn đợi, cô đã thấy Dịch Diễm Thu đi ra.

Đúng ra, người đàn bà này chưa đến ba mươi tuổi, nhưng lại gầy gò một cách đáng sợ. Dáng vẻ xinh đẹp ngày trước đã bị thay bằng dáng lom khom của một bà già, có lẽ do xương sống gặp vấn đề nên cô ta không đứng thẳng được.

Thấy cô ta đi về phía mình, Hứa Triển vội xoay người lại, giả vờ cúi đầu xem sổ khám. Khi Dịch Diễm Thu đi ngang qua, một mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, nhưng lại thoang thoảng có mùi khó chịu như hoa quả bị dập thối.

Vốn dĩ Dịch Diễm Thu đã đi rồi, nhưng lại có người vô tình va phải cô ta, sổ khám, kết quả xét nghiệm rơi vãi lung tung. Một tờ giấy rơi đến chân Hứa Triển.

Những hàng chữ đánh máy rõ ràng đập vào mắt cô, “Nhiễm giang mai, nhiễm virus HPV qua đường tình dục...”

* Nếu theo bản gốc sẽ là vius mụn giộp con người, cụm này chính là virus HPV, mình viết HPV cho quen thuộc :v

Trời ạ, còn có mấy bệnh không đọc nổi tên nữa. Nhìn mấy dòng chữ ấy, Hứa Triển kinh hãi tránh xa ra vài bước theo bản năng.

Nhiều bệnh kết hợp, mùi nước hoa có thể át đi được sao? Phản ứng của Hứa Triển quá mạnh nên Dịch Diễm Thu vừa ngẩng đầu đã thấy cô, khuôn mặt gầy gò xanh xao bỗng trở nên dữ tợn.

“Cô theo dõi tôi?”

Hứa Triển dở khóc dở cười. Cô? Giờ cô ta như đội quân hóa học 731*, theo dõi cô ta? Để trả giá bằng cả tính mạng à!

* Là một đơn vị nghiên cứu và phát triển vũ khí hóa-sinh của Quân đội Hoàng gia Nhật Bản, đơn vị này đã tiến hành nhiều thí nghiệm nguy hiểm trên cơ thể người trong chiến tranh Trung-Nhật lần thứ hai (1937-1945) và chiến tranh thế giới thứ hai. Nó được coi là một trong những tội ác chiến tranh khét tiếng nhất của người Nhật.

“Tôi không rảnh rỗi như vậy, tôi đến khám.” Hứa Triển lạnh lùng nói.

Dịch Diễm Thu nhìn Hứa Triển từ trên xuống dưới. Đôi mắt long lanh, gương mặt như hoa xuân, cô ta cũng từng có. Nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ của cô ta đã bị hủy trong cái ngõ nhỏ hẹp ở London đầy sương mù.

Những con quỷ đen ấy đều mang sẵn trên người cái mùi hôi thối kinh khủng, bao nhiêu dịch thể đều trút lên cô ta, rửa thế nào cũng không sạch. Sau khi bị chà đạp, cô ta như một bao tải rách bị ném vào một xô ảm ướt, thoi thóp cho đến khi có người đi đường phát hiện ra và báo cảnh sát.

Khi kiểm tra mẫu ADN trên tinh trùng, cảnh sát tìm ra mấy người có tiền án tiền sự, nhưng họ một mực nói là sau khi say rượu thì bị Dịch Diễm Thu quyến rũ...Cảnh sát phát hiện ra, trong tài khoản của họ có một số tiền khá lớn, nhưng tra nơi gửi đến thì hoàn toàn vô ích.

Dù sao thì Dịch Diễm Thu cũng có thể diện, chỉ cầu mong chuyện này không truyền ra ngoài. Sau khi mấy kẻ xâm hại cô ta bị bắt, cô ta lập tức thu xếp về nước.

Nhưng khi về đến nhà, Ông Dương đang tím tái mặt mày chờ cô ta giải thích!

Bốn cái đĩa ghi lại cảnh nóng bỏng khiến ngọn lửa phẫn nộ trong ông chồng già cháy bùng.

Dịch Diễm Thu xảy ra chuyện ở London, chẳng lẽ Ông Dương lại không biết? Vợ bị mấy tên da đen cưỡng bức, ông ta đã ảo não rồi, nay lại tận mắt chứng kiến cảnh cô ta cùng một tên con lai quần nhau đủ kiểu, mặt Ông lão già trở nên “xanh trắng lẫn lộn”. Xanh là vì những đường gân nổi trên trán, trắng là nét già nua nhăn nheo hiện rõ trên mặt. Quan trọng hơn, ông ta biết rằng việc công ty con bị bán là do Dịch Diễm Thu âm thầm tiến hành.

Lão khốn Ông Dương vẫn có nguyên tắc của mình. Đàn bà mà đã qua sử dụng thì vẫn có thể mất nhắm mắt mở cho qua, nhưng với tiền thì không thể đại khái được. Cân nhắc lợi hại, Ông Dương quyết định ly hôn với Dịch Diễm Thu.

Dịch Diễm Thu vốn là tay lão luyện trong bãi chiến hôn nhân, không phải Ông Dương muốn đá bỏ là đá được. Cô ta chấp nhận ly hôn, nhưng hai đứa bé sinh đôi phải để cô ta nuôi, đồng thời, hai đứa phải có phần lớn cổ phần của tập đoàn. Hai bên cùng mời luật sư giỏi, khiến một vụ ly hôn trở nên vô cùng phức tạp, kéo dài đến không biết bao nhiêu ngày.

Chuyện này đã trở thành trò hề mua vui cho đám người trong thương giới, khiến nhiều kẻ thù của Uông Dương vô cùng hả hê. Cuối cùng, Dịch Diễm Thu gần như lột hết một lớp da của Uông Dương mới chịu kết thúc cuộc nhân duyên đồng sàng dị mộng.

Dường như Dịch Diễm Thu đã có dự tính từ trước rồi, mục tiêu của cô ta chính là Bạch Gia Nặc.

Tuy nhiên, tâm tư của Bạch Gia Nặc không ở chỗ cô ta. Lúc trước, hắn cố gắng moi được 20% cổ phần là vì muốn thả mỗi câu Hứa Triển, bây giờ Dịch Diễm Thu không còn là phu nhân chủ tịch nữa, Bạch công tử cũng chẳng còn hơi đâu mà chơi với rắn.

Ngay lúc Dịch Diễm Thu muốn vét chút giá trị trên người Bạch công tử, cô ta phát hiện ra mình đã mắc phải bệnh khó nói. Tình trạng ngày càng bất ổn, mùi hôi thối đó càng lúc càng nặng, đứng gần là có thể ngửi thấy. Chuyện này khiến cô ta phải lui vào rất nhiều bệnh viện lớn, không ngờ lại gặp phải Hứa Triển.

Cuộc đụng độ tại London khiến Dịch Diễm Thu có một ý nghĩ mơ hồ, rằng ở xứ sở đầy sương mù đầy, có một bàn tay to lớn thao túng tất thảy, khi hạ xuống thì chính là một cái bẫy cực kỳ thâm độc.

Đó có thể là ai? Trong đầu cô ta chỉ quanh quẩn tên của một người, đó chính là Uông Nhất Sơn. Bây giờ cô ta nghĩ lại, lúc trước đã quật ngã Uông Nhất Sơn quá nhẹ, cứ tưởng đã hiểu rõ lòng dạ thâm sâu của người đàn ông ấy, vậy mà vẫn không chứa ỉn đường lui, lại còn bị bỏ cậu ta đá ra khỏi nhà.

Nghĩ vậy, cô ta thâm hận. Hận vì lúc trước đã thuê mấy tên côn đồ vô dụng, chẳng những không giết chết được hai người kia mà còn khiến mình mệt mỏi hao binh tổn tướng. Có điều... Dịch Diễm Thu không thoải mái, sao cô ta có thể để hai người họ sống thoải mái? Nghĩ vậy, trên mặt Dịch Diễm Thu hiện lên một nụ cười âm độc, cô ta vươn tay kéo lấy Hứa Triển.

Hứa Triển thấy cô ta bỗng nhiên lao đến, trong lòng cô biết rằng cô ta không quá bản thủ, nhưng bao nhiêu thứ vi khuẩn đều có trên cô ta, cô sợ hãi lùi lại, cuống quýt hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Cuối cùng, cô bỏ chạy, người trên hành lang đều đưa mắt nhìn Hứa Triển đang chạy như điên, còn Dịch Diễm Thu thì đang đuổi bắt cô. Ý định của Dịch Diễm Thu là muốn tặng cho Hứa Triển một món quà, đó là dùng móng tay cào xước da cô, sau đó nhỏ một bãi nước bọt lên vết xước, như vậy thì cô sẽ giống cô ta, sẽ cảm nhận được sự giày vò về thể xác.

Nhưng đúng lúc đó, có hai người đàn ông cường tráng đột nhiên nhảy ra, trong tay cầm một máy chích điện nhỏ, dí một cái vào eo Dịch Diễm Thu khiến cô ta kêu thét lên một tiếng rồi ngã rạp xuống đất.

Hai người đó bình tĩnh giải thích với Hứa Triển và những người xung quanh: “Người này có vấn đề về thần kinh, hơn nữa đang có bệnh lây nhiễm, mời mọi người tránh ra, chúng tôi sẽ đưa cô ta đến bệnh viện chuyên môn điều trị.”

Nơi đó cách phòng khám chuyên khoa mà Dịch Diễm Thu vừa rời khỏi không xa, nên bác sĩ vội chạy ra xác nhận đúng là Dịch Diễm Thu có bệnh lây nhiễm, hơn nữa còn dặn hai người đàn ông: “Nếu như các anh là người nhà của cô này thì hãy đưa cô ấy đi điều trị nhanh đi. Đừng đưa cô ấy đến những chỗ công cộng chật hẹp, bệnh của cô ấy có thể lây qua máu và nước bọt, khả năng lây rất mạnh, phải chú ý vệ sinh!” Những lời này khiến đám người xung quanh bịt miệng bịt mũi lại, cuống quýt lùi ra xa, chỉ sợ mình bị lây.

Lúc Dịch Diễm Thu bị tóm đi thì hơi tỉnh lại, cô ta lớn tiếng gào lên: “Buông tao ra!” Đồng thời, cô ta hét lên với Hứa Triển đến khản cả giọng: “Mày biết mày ngủ cạnh ai không? Là một con sói, lúc nào nó đói là sẽ há mồm cắn mày, mày có chết cũng không biết đã chết thế nào đâu!”

Hứa Triển ngây ngẩn nhìn màn kịch vừa xảy ra, chỉ cảm thấy như đó là một cuốn phim mới hết, không nghĩ ra được là cảm giác gì nữa. Hai người đàn ông vừa kéo Dịch Diễm Thu đi rất quen, nhưng cô không nhớ ra là đã gặp họ ở đâu...

Dịch Diễm Thu bị kéo lên một chiếc xe đỗ ngoài bệnh viện, sau đó bị tiêm một mũi thuốc mê. Khi cô ta tỉnh lại thì phát hiện mình bị nhốt trong một căn phòng không có cửa sổ, chỉ có duy nhất một cánh cửa sắt sau một tấm kính dày.

“Thích cái phòng này không?” Uông Nhất Sơn cầm điện thoại ở ngoài tấm cửa kính, mỉm cười hỏi.

Địch Diễm Thu hoảng sợ khi nghe thấy giọng nói truyền qua loa trên tường, trừng mắt nhìn người đàn ông tuần tú trong trí nhớ của mình, nhưng giờ lại có điệu cười rất thâm độc.

“Quả nhiên là mày, Ưông Nhất Sơn! Tất cả đều do mày sắp xếp?”

Ưông Nhất Sơn lắc nhẹ một ngón tay, “Không, tất cả là do cô tự tìm đến. Từ lúc cô bày trò với tôi và Hứa Triễn, cô cũng đã tự đào đường chết rồi. Có biết lúc ba tên sát thủ đuổi tôi trong rừng, tôi đã nghĩ gì không? Tôi nghĩ, tôi nhất định phải sống sót, sau đó trả nỗi sợ hãi và bất lực đó cho kẻ đã hại tôi. Có biết hai tên đồng bọn của cô chết như thế nào không? Tôi dùng cơ thể mình bịt đầu súng của hắn, cùng lúc đó, cầm dao ngoáy vào mắt hắn. Chỉ cần xoay nhẹ chuôi dao thôi, cảm giác đấy khiến tôi ngây ngất mà quên đi cơn đau do bị đạn xuyên qua. Còn một tên khác bị tôi cướp súng, bắn một phát vào sọ, máu trên đầu hắn phun sang mặt tôi, cảm giác âm ỉ đấy tuyệt vời đến mức khó tin. Nhưng cô có biết điều tuyệt vời hơn cả là gì không? Tôi giết hai người mà vẫn không bị pháp luật truy cứu, vì đó là tự vệ chính đáng. Còn cô...?”

Ưông Nhất Sơn dừng lại, kề sát vào tấm kính, khước môi hơi nhếch lên để lộ ra chiếc răng khểnh, “Có muốn biết một mình cô phải chết thế nào không?”

Địch Diễm Thu kinh hãi lùi về góc phòng, nép sát vào vách tường. Trong lòng cô ta đã mơ hồ đoán được, con quỷ ngoài kia sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta.

“Tôi sẽ cho cô ăn ngày ba bữa toàn cao lương mỹ vị, còn cô sẽ ở trong căn phòng này từ từ thưởng thức món quà tôi tặng cho cô. Cô sẽ phát hiện ra, mỗi tác da thịt dần dần thối rữa, đến cuối cùng, chỉ có thể trở mặt nhìn mình biến thành một đồng thịt đen thối mà thôi... Chắc chắn là thời gian dài đằng đẳng đó sẽ mang đến cho tôi sự hưởng thụ rất tuyệt vời. Sau đó, có một ngày, mọi người sẽ phát hiện ra một người đàn bà vừa thất thân vừa mất hôn chết trong một căn hộ. Bác sĩ kiểm tra sẽ nói, cô ta bị bệnh về thần kinh, lại không điều trị kịp thời, chết do kết hợp nhiều chứng tổng hợp, mà bên cạnh cô ta còn có hai đứa bé sinh đôi dần chết đói vì không có mẹ chăm sóc... Dì Địch, dì có hài lòng với sự sắp xếp đó không?”

Đôi mắt Địch Diễm Thu bị bao phủ bởi nỗi sợ hãi. Cô ta nhào về phía tấm cửa kính, áp sát khuôn mặt tiêu tụy vào cửa và gào khóc: “Nhất Sơn, tôi thừa nhận là tôi có lỗi với cậu, có lẽ là vì tôi quá yêu cậu! Thấy cậu cười người khác, lòng tôi đau như cắt. Cậu có biết tôi khóc một mình bao nhiêu lần không? Cho dù tôi có lỗi với cậu, cậu có thể nể tình quan hệ giữa tôi và cậu trước đây mà tha cho tôi không? Tôi sẽ tránh xa cậu, thật đấy! Tôi không bao giờ quấy rối cuộc sống của cậu nữa. Bây giờ, tôi chỉ muốn yên ổn nuôi lớn hai đứa bé, dù sao... dù sao chúng cũng là em Hứa Triễn mà.”

Nói đến đây, Địch Diễm Thu thấy Ưông Nhất Sơn có vẻ dịu đi, giọng nói lập tức nhẹ xuống, vừa khóc vừa nói tiếp: “Ngộ nhỡ, Hứa Triễn biết cậu đối xử tàn nhẫn với em cô ta, hại hai đứa trẻ mất mẹ, cô ta sẽ nghĩ về cậu thế nào đây?”

Ưông Nhất Sơn tỏ vẻ thương xót, nhìn Địch Diễm Thu, “Dì Địch, biết tại sao tôi lại đối xử với cô như vậy không? Không phải vì cô muốn giết tôi, mà là vì suýt chút nữa đã hại Hứa Triễn một xác hai mạng! Cho nên, chỉ xử một mình cô, đâu có giải được mối hận trong lòng tôi! Hứa Triễn không cần em nào hết. Cô ấy có một mình tôi, thế là đủ rồi!”

64. Chương 64

Lúc Ưông Nhất Sơn về nhà, anh thấy Hứa Triễn đang ở trong nhà tắm, trên người đầy bọt xà phòng, trong miệng còn bọt kem đánh răng. Cô chỉ chừa nước cầm bàn chải cọ cả người một lượt mà thôi.

“Sao thế? Chạm vào đồ bẩn hả?” Ưông Nhất Sơn nhếch khóe môi hỏi.

Hứa Triễn thấy anh cứ đứng lì ở cửa thì nhảy luôn vào bồn tắm, lúng búng nói: “Không có gì, ra mồ hôi nên người hơi bẩn.”

Ưông Nhất Sơn khẽ cau mày, lại nhanh chóng giãn ra, “Triễn Triễn, hôm nay mình ra ngoài ăn cơm đi.”

Hứa Triển nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra, lời nói không rõ ràng: “Đợi tẹo nữa đi, tôi còn phải tắm thêm lúc nữa.”

Tẩy hết một lớp da, Hứa Triển mới chịu đi ra, vừa lấy khăn bông lau đầu vừa nói: “Sao phải ra ngoài ăn? Trong nhà vẫn còn thức ăn mà...”

Ông Nhất Sơn nghĩ đến chỗ thức ăn thừa trong tủ lạnh là da đầu lại run lên. Anh là người kén ăn, thế mà cô nàng kia ngày nào cũng nấu đầy món, miệng kêu là sợ tốn ga, sau đấy toàn bắt anh ăn đồ thừa trong tủ lạnh. Sống cảnh bị thừa đó khiến anh nhiều khi muốn nổi cơn điên với cô nàng một trận. Nhưng, vừa thấy cô đảo lại thức ăn cho nóng, anh lại quen miệng khen, “Ăn ngon lắm...”

Bây giờ, anh chỉ mong con trai nhanh nhanh cai sữa để thay bố giải quyết nỗi phiền cơm canh dư thừa ẹ. Nặc Nặc như hiểu được nỗi phiền muộn của bố, thằng bé dứt tóc bố, biến mái tóc đẹp mắt của bố thành bờ Địa Trung Hải.

“Hôm nay Lý Phong mời, à, em gọi cả Quách Lâm Lâm nhé.”

Hứa Triển hiểu ra, rõ ràng là có mục đích khác mà!

“Anh ta mời, mời ai thì mời, sao phải bảo tôi gọi? Hơn nữa, Quách Lâm Lâm thì có liên quan gì đến anh ta, tôi chẳng muốn làm trung gian vô ích!” Nhớ đến dáng vẻ tiêu tụy của bạn, Hứa Triển lại đau lòng.

Ông Nhất Sơn đặt con xuống thăm chơi*, để thằng bé tự bò đi, sau đó ôm lấy cô nàng đang dẩu mỡ cái, “Hai người đấy có hiểu lắm, Quách Lâm Lâm không dễ chịu, Lý Phong cũng thế. Chúng ta để cho họ gặp nhau, chuyện còn lại thì để họ tự giải quyết, được không?”

Thấy cô nàng vẫn có vẻ cứng đầu, Ông Nhất Sơn lại nói: “Chuyện tình cảm mà cứ phân đúng sai rạch ròi, e là chẳng có mấy người ở bên nhau được.”

Hứa Triển biết, câu này là để chỉ cô và anh. Cô trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Tôi không muốn ở bên anh.”

Ông Nhất Sơn cũng im lặng, sau đó mới nói một cách thờ ơ: “Anh biết, cảm ơn em đã thương anh, cho anh ở nhờ.” Nói xong, anh liền xoay người đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Hôm nay, cô bị Dịch Diễm Thu tấn công ở bệnh viện, nhưng khi về lại không kể cho anh nghe. Nếu như hỏi có cái gì ở Hứa Triển khiến anh không dễ bỏ qua nhất thì chính là tính độc lập chết tiệt của cô! Cảm giác bị cô vứt ngoài cánh cửa trái tim khiến Ông Nhất Sơn vô cùng bức bối. Anh chỉ có thể vào thay quần áo để mình được bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, Hứa Triển cũng vào phòng ngủ. Cô cầm một cốc nước hoa quả và đưa cho Ông Nhất Sơn. Nhưng Ông Nhất Sơn chỉ chăm chăm cởi cúc áo, không buồn liếc mắt nhìn cô lấy một lần.

Biết rằng mình lại chạm đến lòng tự trọng của người đàn ông này, Hứa Triển hơi bối rối, định an ủi anh, nhưng kinh nghiệm thì lại ít đến đáng thương, nên đành mở lời tức giận: “Anh còn tỏ vẻ đáng thương? Khoe vẻ mặt đấy cho ai xem? Tính tình thói hoẵng như phân chó, không sợ người khác ghét à? Không uống thì thôi!” Vừa nói xong, cô liền uống một hơi hết nửa cốc nước hoa quả. Nhưng còn chưa kịp nuốt, đột nhiên, Ông Nhất Sơn tóm lấy gáy cô, hung hăng hút sạch chỗ nước trong miệng Hứa Triển. Rồi anh chép miệng, “May là miệng của Triển Triển nhà mình không thói giống phân chó, rất thơm!”

Nói xong, anh không hề khách sáo mà kéo khăn tắm trên người Hứa Triển xuống, miệng lầu bầu: “Nào, để anh ngắm xem, trên người em còn chỗ nào ngọt không!”

Hứa Triển không ngờ tên này lại không biết xấu hổ đến thế, đang tức giận mà vẫn chẳng quên “bốc đậu”. Cô cuống cuống cướp khăn tắm lại, quát lên: “Còn giở trò linh tinh nữa, Lý Phong đừng hòng gặp được Quách Lâm Lâm...”

“...”

Bốn người hẹn gặp tại tầng trên cùng của nhà hàng. Sau khi bao trọn nhà hàng, Lý Phong đã xếp chỗ ăn tốt nhất. Khi vợ chồng Ông Nhất Sơn xuất hiện, Lý Phong đỡ người, vì bên cạnh họ có thêm một vị “thanh niên tuần tú” khác. Quách Lâm Lâm khoác tay một anh chàng sinh viên, ưỡn ngực ngẩng cao đầu như một con gà mái đầy kiêu hãnh đi về phía anh. Đến chỗ đối diện Lý Phong, cô nàng ngồi xuống ngay lập tức.

Trong mấy người, Hứa Triển là áp lực nhất. Lúc cô cùng Ưông Nhất Sơn đi đón Quách Lâm Lâm, cô đã có linh cảm như sao hỏa sắp đâm vào trái đất rồi! Cô thật muốn kéo cô nàng bạn thân vào một góc không người, bỏ đầu cô nàng ra nghiền cứu một lần.

Con lạy bà! Bà muốn ra oai thì cũng phải tìm một người tươm tươm chứ?

Đây là một anh chàng moi được từ dịch vụ cho thuê bạn trai? Một tiếng mất bao nhiêu tiền? Cô rất muốn nói với cậu ta rằng, không phải cứ xịt keo bọ lên tóc là trông đẹp trai đâu. Cơ thể gầy nhom lẹt thỏm trong bộ âu phục, nhìn mà phát hoảng. Áo sơ mi trắng, còn kèm theo một chiếc cà vạt cực kỳ chói lóa. Thế nhưng, “anh giai” này đứng trước mặt một người đàn ông đẹp trai thực thụ mà vẫn có thể trưng ra vẻ tự tin kiểu – “Ta đẹp trai nhất đời”, đầy kiêu hãnh như khổng tước, cậu ta ngạo mạn ngồi xuống ghế.

“Đây là?” Lý Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười và hỏi.

“Chào anh, tôi là bạn trai của Quách Lâm Lâm.” Anh chàng còm nhom vênh cằm đáp. Quách Lâm Lâm cũng vênh cằm lên, ánh mắt tỏ vẻ “Tôi rất hạnh phúc”.

Lý Phong nghe thấy thế thì gật đầu, sau đó duỗi tay ra. Anh chàng khổng tước thấy đối phương vẫn tỏ vẻ lịch sự nên cũng duỗi tay ra, định chỉ bắt tay cho phải phép. Thế nhưng, lúc vừa bắt tay, anh chàng đó đã hét thảm lên một tiếng. Đội trưởng Lý mở gọng kìm nghiền tay anh chàng khiến cậu ta đau đến tái mặt, không còn cái vẻ – “Tôi đẹp trai nhất đời” nữa. Sau đó, cậu ta bị Lý Phong lôi đi, quăng vào thang máy.

Khi đội trưởng Lý quay về, trên mặt anh hiện vẻ sung sướng, anh nói với những người có mặt tại bàn ăn: “Được rồi, xử lý xong xuôi rồi, chúng ta ăn thôi!”

Quách Lâm Lâm không kịp phản ứng lại, miệng mở hình chữ “O”, mãi sau mới nói: “Anh...Sao anh có thể làm như thế?”

Lý Phong nghiêm nghị nói: “Anh chưa đồng ý chia tay, em vẫn là bạn gái của anh! Cậu ta có gan đến trước mặt anh ra oai cơ đấy! À đúng...Vừa nãy anh vẫn còn nhã nhặn lắm, cậu ta vẫn rất ổn, đợi ăn no rồi anh sẽ đánh cậu ta một trận!”

Quách Lâm Lâm sợ khiếp vía, thấy Lý Phong nói thế thì sắc mặt trắng bệch, cô nàng vội vàng cúi đầu soạn tin nhắn.

Hứa Triển ngồi ngay bên cạnh, vừa liếc mắt đã nhìn thấy – “Chạy mau, tiền thì tôi sẽ đưa sau...” Chứng kiến cảnh đó, đột nhiên cô lại sinh lòng sùng kính với đội trưởng Lý. Một người đàn ông có chỉ số thông minh cao ngất, tại sao lại nhắm trúng viên bánh trôi ngọc ngé đang ngồi cạnh cô?

65. Chương 65

Bữa tối của bốn người bắt đầu trong bầu không khí vô cùng kỳ quái, cho dù có ăn gì cũng thấy nhạt như nước ốc.

Ưông Nhất Sơn tương đối hiểu người bạn thân của mình, vì vậy lấy cớ bà ngoại của con trai có việc nên hai vợ chồng phải về sớm, rồi để mình Quách Lâm Lâm lại, kéo Hứa Triển đi.

Hứa Triển ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Quách Lâm Lâm bị ánh mắt như dao găm của đội trưởng Lý ghim chặt tại chỗ, đáng vẻ như con chuột sắp bị ăn thịt. Cô nàng nhìn cô với vẻ đáng thương, ánh mắt đầy thật khiến người ta mũi lòng thương.

Tuy nhiên, bàn tay người đàn ông này quá khỏe, Hứa Triển không giãy ra được, đến lúc vào thang máy mới trừng mắt nhìn, “Sao anh lại bỏ một mình Quách Lâm Lâm ở đây?”

Ưông Nhất Sơn tỏ vẻ khó hiểu, “Em là vợ anh, để cả em lại thì chẳng phải là quá lời cho thằng nhãi Lý Phong à?”

Thấy Hứa Triễn sắp phát rồ, Ông Nhất Sơn mới cười, “Lý Phong nhìn thì có vẻ hung dữ, nhưng mà lúc theo đuổi con gái thì còn ngây thơ hơn cả cô bạn em đấy, đến nỗi khiến người ta hận vì không thể đá một phát vào mông cậu ta. Anh vô cùng lo cho bạn anh, e là trinh tiết của cậu ta cả đời chẳng mất được!”

Hứa Triễn nhướn mày, lướt một lượt qua cơ thể cao lớn của Ông Nhất Sơn, sau đó nhắm mắt nhìn con số đang nhảy trên bảng điện tử cạnh cửa, “Thế thì anh có thể dạy anh ta, dù sao thì đây cũng là sở trường của anh mà.”

Vừa dứt lời, Hứa Triễn lập tức hối hận. Thái độ ghen tuông còn có thể rõ hơn được không? Bịt mũi cho cô chết quách đi!

Xem ra, câu nói này lại động chạm đến Ông Nhất Sơn, xuống đến tầng một mà anh vẫn không nói với Hứa Triễn câu nào.

Lúc cửa thang máy mở ra, Ông Nhất Sơn mới nói từ phía sau Hứa Triễn: “...Lúc đấy, anh nghĩ là cả đời này sẽ không...gặp lại em nữa...Thật ra, chẳng vui về chút nào cả...”

Hứa Triễn nghe thấy thế thì trong lòng có cảm giác là lạ, cô cầm đầu đi về phía trước, nhưng Ông Nhất Sơn lại giữ chặt tay cô. Hứa Triễn không giãy ra, để mặc cho anh kéo đi, hai người dần dần sóng bước bên nhau.

Thành phố về đêm, khi những ngọn đèn xếp dày đặc được bật sáng, trong nhịp điệu không ăn nhập của sự tĩnh lặng và cái nóng oi bức, có một tiết tấu rất đối nhịp nhàng. Còn trong tim Hứa Triễn lúc này, là kiểu tiết tấu gì đây? Chính cô cũng không giải thích rõ ràng được.

Biểu hiện của Ông Nhất Sơn ở công ty rất tốt, chẳng mấy chốc anh đã được thăng lên chức quản lý, tiền lương và thưởng một năm cũng tăng. Anh muốn dẫn Hứa Triễn đi mua một chiếc xe, đỡ khi cô đưa con trai và mẹ đi đâu lại không có phương tiện.

Thật ra, ý của Ông Nhất Sơn là thuê một tài xế. Suýt nữa Hứa Triễn cắt đứt cổ anh. Tiền là để nuôi con, sao lại đi nuôi người dưng như thế? Đi taxi cũng rất tiện. Có điều, mấy lần cô đưa con ra ngoài chơi, bất chợt gặp mưa, đứng chờ dưới một mái hiên cả buổi trời vẫn không đón được chiếc taxi nào. Tiểu Nặc bị dính mưa nên khóc âm lên, lúc ấy, Hứa Triễn hận không thể sắm ngay một cái xe đẩy chắn được mưa.

Về đến nhà, mở máy tính và vào một trang web bán xe, sau khi so sánh, Hứa Triễn chọn một chiếc dán hình hoạt họa, vừa đảm bảo an toàn, vừa là hàng quốc nội, rất hợp để tặng cho con trai. Chỉ có điều, chi ra bốn vạn để mua xe, vẫn vô cùng xót ruột. Nhìn khuôn mặt bị phờ nắng hai ngày của Nặc Nặc, cô đành cắn răng quyết định.

Vừa nói chuyện mua xe với Ông Nhất Sơn, anh liền trợn mắt nhìn con xe đáng yêu trên màn hình, cảm giác chẳng khác xe đẩy là mấy. Anh kinh ngạc hỏi: “Đây là xe đồ chơi hả? Có lái được không?”

Thấy ánh mắt Hứa Triễn nhìn con xe sáng bừng, anh liền nói: “Em thích phong cách này hả? Ừm, anh biết rồi. Anh đã tìm một cô giáo dạy lái xe cho em rồi, ngày nào cũng học, khi nào em lấy được bằng thì mình đi lấy xe.”

Hằng ngày, Hứa Triễn ngoan ngoãn theo cô giáo học lái xe trên đường cái, tập cách quay đầu, bật cần gạt...Đến khi cô lấy được bằng, một chiếc ô tô sáng bóng đã đỗ ở cổng công viên gần tiểu khu, chờ nữ chủ nhân đến “phá thân”.

Đáng tiếc, lúc nữ chủ nhân cầm chìa khóa, trong đầu đã nghĩ như có điềm báo, bàn tay run lẩy bẩy.

“Đây mà là cái xe tôi chọn á?” Hứa Triễn nhìn logo “BMW” ở đầu xe, chợt hít một hơi đầy khí lạnh.

“Ừm, phong cách không tồi, rất đáng yêu.” Thật ra Ông Nhất Sơn không hề hài lòng chút nào. Mua xe cho vợ con mà lại chỉ có thể mua một chiếc có hơn ba mươi vạn. Giả nghèo giả khổ, đúng là đau tận xương tủy!

“Cái này...cái này, bao nhiêu tiền?”

“Chưa đến bốn mươi vạn. Triễn Triễn, em lái tạm được không? Đợi thêm hai ngày nữa, anh nhận được lương rồi mình đi đổi một cái tốt hơn.” Nói xong, Ông Nhất Sơn liền mở cửa xe, ý bảo Hứa Triễn ngồi vào. Bỗng nhiên, Hứa Triễn giữ chặt lấy anh, tóm lấy cái chân đang định bước vào trong cửa anh, cẩn thận đóng

cửa lại rồi lòi áo anh, cố gắng bình tĩnh, “Đi, chúng ta đi trả xe. Cái xe này đưa về chưa được một ngày nhỉ? Liệu có được trả lại toàn bộ tiền không?”

Ông Nhất Sơn trợn trừng mắt, hóa dở khóc dở cười, “Đây có phải là đi mua đồ ở siêu thị đâu, làm gì có cơ hội được trả lại toàn bộ? Cho dù em không dùng, thì giờ mà trả lại cũng là hàng second-hand rồi.”

Hứa Triển vừa nghe thấy thế liền giậm chân, “Bốn mươi vạn đấy! Anh còn chẳng thèm thương lượng với tôi, chưa nói câu nào đã đốt một đồng tiền rồi, tôi mà dám ngồi vào à? Có mà công nó đi ý...”

Khu thị trấn bé nhỏ đã như được hun nóng, chỉ trong chốc lát, những cô chú đang đi dạo đã xúm thành một đám đông. Có người hỏi được chân tướng từ Hứa Triển, lập tức quay ra nói Ông Nhất Sơn không đúng.

“Bác nói này, anh bạn trẻ, thứ đắt tiền như thế này thì phải thương lượng với vợ trước chứ? Nhìn xem, cô vợ cháu đang phát hỏa đây này, còn không mau ra dỗ dành, về sau cháu không được như thế nữa đâu đấy...”

Việc trong nhà bị phơi ra ngoài, đây là chuyện mà Ông Nhất Sơn không hề quen. Bị mọi người chỉ trích này nọ, Ông Nhất Sơn nhả nhó. Anh không thèm để ý đến xe nữa mà kéo Hứa Triển về nhà.

Hứa Triển thấy mặt Ông Nhất Sơn cứ hầm hầm, lại nghĩ đến đại hội vừa rồi thì đoán ngay ra là tính đại thiếu gia của anh phát tác. Có điều, thử tưởng tượng xem, vừa rồi cô cũng hơi quá đáng. Nghĩ thế, cô hắng giọng, hai chân bắt giắc bước đến gần cửa sổ, vừa nhìn thấy chiếc xe ở dưới thì lại thấy mây đen giăng đầy trời.

“Tiền lương hiện tại của anh thừa để mua một chiếc xe. Vì chuyện đấy mà em đổ mặt tía tai với anh à?”

Hứa Triển nghe anh nói xong, bộ dáng như con chó săn, lao đến trước mặt Ông Nhất Sơn.

“Số tiền đó quá lớn, nổi nóng là phải thôi. Anh tưởng anh đang mua kẹo mút à? Hơn bốn mươi vạn, tiền nhà mình gửi ngân hàng còn chẳng đến mức đấy, rốt cuộc anh kiếm đâu ra tiền mà mua?”

Ông Nhất Sơn ngồi trên sô pha, ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối vài cái rồi anh thông dong đáp: “Quẹt thẻ tín dụng, mua trả góp...Em không phải nghĩ ngợi gì cả, anh phụ trách kiếm tiền là được rồi. Là đàn ông, phải cho vợ con được sống hân hoan chứ. Em định lái cái xe đồ chơi kia để đưa con anh liều mạng trên đường à? Anh bị úng não mới đồng ý.”

Hứa Triển hít sâu một hơi rồi nói với Ông Nhất Sơn: “Ai mà chả muốn cuộc sống tốt đẹp, nhưng cuộc sống mà anh nghĩ phải là đến nơi đến chốn, từng bước một. Từ nhỏ anh đã sống sung sướng, chuyện này thì tôi biết. Chẳng cần bận tâm đến tiền chi tiêu hay ăn mặc, cuộc sống như thế, nói không ham mộ là tôi đang nói dối. Nhưng mà với cuộc sống bây giờ, công việc của anh mới có khởi sắc, tiền kiếm được cũng nhiều hơn, tôi hy vọng anh và tôi có thể tiết kiệm một chút ít, đến khi kha khá rồi thì anh có thể tự lập, trở lại như trước. Đến lúc đấy, anh mà mua cho tôi cái xe như vậy thì tôi cũng thấy ngại mặt! Đây là suy nghĩ của tôi!”

Nói xong, Hứa Triển nhìn thẳng vào mắt chồng. Cô không biết lời nói của mình lúc này có gây áp lực cho anh không, nhưng thấy anh mấy hôm phải ở lại công ty tăng ca, mãi đến tối khuya mới về, không còn thấy hình ảnh của anh ngày xưa, cao ngạo, bầy mưu tính kế, hô mưa gọi gió. Một người đã từng leo lên đến đỉnh của ngọn núi danh vọng, sao lại không có chút lưu luyến nào. Nếu có thể, cô tình nguyện giúp anh từng chút một, leo lên đến đỉnh của ngọn núi đã từng rơi xuống.

Ông Nhất Sơn nhìn cô gái ở phía đối diện. Mái tóc của cô đã dài đến hông, mới được cô đích thân cầm kéo cắt tỉa; Trên người cô là chiếc áo len mỏng, hình như là mấy hôm trước cô mua len về tự đan lấy. Cho dù anh tuyên bố tiền lương của mình đã tăng một vạn hay hai vạn, cô nàng này vẫn chỉ tiêu vô cùng dè xẻn.

Có khi nào, con trai anh sẽ bị di truyền cái tính keo kiệt ấy không? Hôm qua anh còn đang định bảo anh mới được tăng lương. Anh không hề biết rằng, đằng sau sự keo kiệt ấy là một nỗi niềm sâu kín. Lúc này, Ông Nhất Sơn mới biết, thật ra, mình cũng không hiểu Hứa Triển lắm. Trước đây, anh nghĩ, chỉ có mình mới có thể đem lại cuộc sống tốt cho cô. Cô gái bị bố dượng đánh rồi khóc nức nở, đó là ấn tượng về Hứa Triển khắc sâu trong tâm trí anh. Không thể phủ nhận, xuất phát điểm, cô là một ngọn cỏ yếu ớt, kích thích ý muốn che chở trong anh.

Tuy nhiên, có lẽ anh đã quên, cô là một ngọn cỏ mềm yếu, nhưng sự dẻo dai thì không phải nỗi đau khổ tâm thường có thể quật gậy được.

Nếu anh không ngang ngược xông vào cuộc đời cô, có khi nào, cô sẽ sống vui vẻ hơn? Đột nhiên, Ưông Nhất Sơn bị chính suy nghĩ này làm cho đổ mồ hôi lạnh.

Điều lo lắng lớn nhất của anh lúc này là, ngộ nhỡ Hứa Triển phát hiện mình bị lừa gạt, phải làm sao đây?

Nhất định không thể để cô biết!

Bằng không...Giải tán công ty đi! Hơn năm nghìn nhân viên thất nghiệp cùng một lúc, có thể gây nên một cơn địa chấn rung chuyển xã hội không? Ưông Nhất Sơn vừa an ủi vừa hôn bà xã, lại vừa thầm tính toán đến một việc rất lạnh lùng...

Rốt cuộc, chiếc xe vẫn không được trả lại.

Ưông Nhất Sơn thề độc, đây là lần cuối cùng to gan tự ý mua sắm. Cuối cùng thì Tiểu Nặc cũng được ngồi vào BMW, cùng mẹ hòa vào dòng xe cộ đông đúc.

Hôm nay, sau khi nhận được hơn mười cuộc điện thoại liên tiếp, Hứa Triển vội vàng quay về trường cũ, gặp được ba bông hoa của “lầu xanh”. Thật ra, chính xác hơn là gặp thiên kim tiểu thư – Bạch Giai Nhu.

66. Chương 66

Đứng trong sân trường, Hứa Triển có cảm giác chỉ mới rời khỏi đây từ hôm qua. Không lâu trước đó, cô đã từng bước đi trong khoảng sân rộng này, vào lớp học, đến căng tin, thư viện...

Tuy nhiên, cô vẫn không quên mục đích mình đến đây ngày hôm nay. Muốn gặp được cả ba “ả” không hề dễ. Thời điểm này, sinh viên đang được thư giãn, ngoài Dương Lệ đang lên mạng trong phòng thì hai cô nàng kia đều có hẹn.

Lúc Hứa Triển bế con trai xuất hiện, suýt nữa Dương Lệ bị nghẹn miếng táo trong miệng.

Nhìn thấy ánh mắt hấp háy của cô ta, Hứa Triển đoán ngay, chắc chắn hôm nay sẽ có một đại hội cực kỳ rôm rả trên mạng.

Tìm được Bạch Giai Nhu cũng khó, vất vả lắm cô mới thấy Bạch tiểu thư đang lẻ loi trong phòng tự học ở thư viện.

Về lý do đến tìm cô ta, chắc phải kể tới công của Dương Lệ. Một hôm, nhân lúc nhàn rỗi, Hứa Triển lên diễn đàn dạo một vòng, vô tình thấy được tác phẩm xuất sắc của Dương Lệ – “Phượng hoàng lâm nạn chẳng bằng con gà ~”.

Đại ý của bài đó là, sau nhiều lần thất bại trên tình trường, mỹ nhân Bạch ở khoa tiếng Anh bị bố mẹ ép đi xem mặt, nghe nói đối tượng kết hôn là ông chủ đã qua hai đời vợ của một tập đoàn tài chính. Phượng hoàng sống dở chết dở, không còn khí chất thanh cao của công chúa như ngày xưa. Kết luận cuối cùng là, nhà họ Bạch bất ổn, tiền của chả sớm thì muộn cũng cạn hết.

Hứa Triển đọc xong thì không thể ngồi yên được nữa, vội vàng nghĩ đến việc đi tìm Bạch Giai Nhu.

“Cô đến để chế giễu tôi hả?” Vẫn là quán cà phê tồi tàn đó. Bạch Giai Nhu không hề tiểu tụy như lời đồn, chỉ có điều, lớp phấn trang điểm không che được vẻ u buồn trên mặt.

Hứa Triển thấy cô ta hỏi vậy thì giơ tay chặn lời, “Nếu muốn chế giễu thì tôi cần gì phải tốn công thế này, chỉ cần trốn sau màn hình máy tính là được rồi. Tôi tìm chị để bàn chuyện làm ăn.”

Thật ra, Hứa Triển đã cân nhắc chuyện này từ lâu rồi. Dưới Ưông thị có một công ty quan hệ xã hội, lúc còn làm nhân viên ở Ưông thị, Hứa Triển đã hỏi đồng nghiệp xem công ty đó làm gì. Sau đó cô mới biết,

cái gọi là “quan hệ xã hội” không chỉ đơn giản là đi chúc rượu, mà việc giới thiệu sản phẩm hay giúp công ty vượt qua những mối nguy cơ nhân tiền đều thuộc phạm vi nghiệp vụ của công ty quan hệ xã hội.

Mặc dù ở những thành phố lớn không hiếm thấy những công ty như vậy, có điều, trong thành phố này thì chỉ có một, không có chi nhánh. Nghe nói, công ty này là do Ông Nhất Sơn đích thân thành lập, sau đó những công ty lớn khác mới khai thác.

Đáng tiếc, vào tay Ông Dương thì nó đã không được coi trọng, kết cục là bị giao bán. Nghe nói, người trong công ty cũng đã đi được bảy tám tuần rồi.

Một công ty nhỏ chỉ có một tầng hai gian mà Hứa Triển lại nhớ rất rõ. Vì trước đây, Ông Nhất Sơn đã từng nói với cô, mâu thuẫn bên trong Ông thị rất lớn, ngày mà mọi thứ vỡ lở không còn xa nữa, chỉ cần có một bàn tay chọc ngoáy, mang miếng thịt thối này ra phơi nắng nữa thôi. Còn các nhà môi giới đã có móc nối với công ty quan hệ xã hội, đúng là quả đại bác đầy công lực!

Cô gom một ít tiền riêng, vẫn thiếu “tí tẹo” nữa thì mới mua lại công ty được. Lúc vừa biết Bạch Giai Nhu có chuyện, trong đầu cô đã lóe lên một tia sáng. Lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, vị Bạch tiểu thư này tuy còn đang là sinh viên nhưng quần áo giày dép đều mua từ Milan, Paris, số tiền có trong tay thật sự rất thích hợp làm “kim chủ”!

Tuy rằng cô và Bạch tiểu thư đã từng động chân động tay, nhưng so với ông anh trai giả tạo kia, cô ta vẫn nhanh nhẹn hơn, tương đối đơn thuần, dám yêu dám hận.

Trực giác mách cho cô rằng, Bạch Giai Nhu đáng tin cậy.

Trong căn phòng tồi tàn, cựu sinh viên họ Hứa bắt đầu vẽ ra hình ảnh chiếc bánh mì cỡ lớn cho Bạch tiểu thư xem, “Giá trị lớn nhất của công ty này là, khách hàng trước kia vẫn còn, lấy danh nghĩa Bạch Giai Nhu trên thương giới thì hẳn là không có vấn đề gì về việc giữ chân khách hàng. Hơn nữa, tôi đã liên hệ với mấy nhân viên nòng cốt rồi, vì ngày xưa là đồng nghiệp nên họ nói là nếu có thể thì họ đồng ý trở về. Đến lúc đó, không phải lo về nghiệp vụ nữa, chỉ ba tháng là có thể như trước!”

Thật ra, những nhân viên đó là do Ông Nhất Sơn liên hệ giúp cô, đó cũng là yêu cầu mà mãi anh mới đồng ý. Lúc ấy, Ông Nhất Sơn có nói: “Gan em cũng to quá đấy, cho dù nhân viên chịu quay về, em có tiền nuôi không? Hay là, chúng ta nghiên cứu mở một quán trà sữa đi!”

Tuy bị Ông Nhất Sơn chế nhạo, nhưng Hứa Triển vẫn muốn thử một lần.

Đang nghe kế hoạch của Hứa Triển, Bạch Giai Nhu cười lạnh: “Cô dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ bỏ ra tám mươi vạn giúp cô mua lại một công ty quan hệ xã hội không rõ ràng? Tôi với cô có thân thiết không?”

Nghe thấy Bạch Giai Nhu hỏi vậy, Hứa Triển trả lời rất kiên quyết: “Tôi cảm thấy, chắc hẳn là chị muốn chứng minh cho người nhà chị, rằng Bạch Giai Nhu ngoài cái vỏ còn có mặt giá trị khác!”

Một tháng sau khi Hứa Triển vạch kế hoạch, Bạch Giai Nhu lấy có sang Milan đặt đồ cưới, cầm chỗ tiền anh trai cho, bán chiếc xe Ông Nhất Sơn tặng cho, chính thức góp phần vào công cuộc mua lại công ty quan hệ xã hội.

Hứa Triển vô cùng kích động, lúc cô tìm Ông Nhất Sơn liên hệ với những nhân viên cũ, anh nhìn cô với vẻ kỳ quái một lúc rồi nói: “Đáng ra em phải đi bán hàng đa cấp! Rất có tài tẩy não người ta...”

Có công ty quan hệ xã hội, rốt cuộc, Hứa Triển đã có thể thực hiện bước tiếp theo trong kế hoạch của mình. Tuy rằng lúc trước Định Diễm Thu chưa chịu giao tiền lãi cổ phần, nhưng Hứa Triển vẫn là cổ đông của Ông thị, mà chuyện cô muốn làm chính là, khiến Ông thị rung chuyển một lần nữa!

Có vẻ như Ông Nhất Sơn không mấy hứng thú với kế hoạch của Hứa Triển, nhưng ở thời điểm mấu chốt, anh luôn thay Hứa Triển tính mưu kế.

Trên những trang báo của thành phố, tràn ngập những tin về ông chủ của tập đoàn. Đầu tiên, có một nữ nhân viên đứng ra tố cáo Ông Dương xâm hại cô ta, tiếp theo là hàng loạt những lời đồn trên trang web của Ông thị.

Trên internet vô cùng ầm ĩ, chẳng khác cuộc chiến chống sách lậu và hàng giả là mấy.

Kẻ thù của Hứa Triễn, ngoài Ông thị ra còn có Bạch Gia Nặc. Có điều, Bạch công tử đã hồn nhiên đưa tiền vào tay em gái, cũng là góp vào công ty quan hệ xã hội rồi.

Hứa Triễn còn liên tục thuê đội quân dân cư mạng và cánh nhà báo tác nghiệp, vô cùng bận rộn. Dương Lệ cũng đến công ty của Hứa Triễn thực tập, vô nghề đầy mình cuối cùng cũng đã có thể dùng được!

Trong số khách hàng của Hứa Triễn, có một công ty ở London hào phóng chi một khoản tiền cực lớn, khiến lợi nhuận đang vào ào ào của đại cổ đông là Bạch Giai Nhu phải giảm bớt.

Trước lễ đính hôn của Bạch Giai Nhu một ngày, Ông Nhất Sơn và Hứa Triễn cùng ra tiễn cô ta lên máy bay đi Mỹ.

“Cò...vì sao lại giúp tôi?” Trong lòng Bạch Giai Nhu đang ngổn ngang đầy cảm xúc.

Hứa Triễn cười, “Sai rồi, là chị giúp tôi. Lúc trước là giúp tôi trốn thoát, bây giờ là giúp tôi mua lại công ty. Không cần biết mục đích của chị là gì, tóm lại là đã giúp tôi, tôi rất cảm kích, cho nên, có thể giúp chị là tôi sẽ làm.”

Bạch Giai Nhu không quen với vẻ dịu dàng của cô nàng đánh đá cá cày nên vội vàng đeo kính râm, hất cằm nói: “Kể cả thế, tôi với cô cũng không thể làm bạn được, giữa chúng ta chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau thôi. Sau này nếu công ty có chuyện gì, cứ liên hệ với tôi qua email, còn nữa, nhớ gửi tiền lãi vào tài khoản của tôi đúng hạn.”

Kiểu vênh vác của vị thiên kim tiểu thư này với cặp dưới khiến Hứa Triễn trợn tròn mắt.

Sau đó, Bạch Giai Nhu xoay người lại nhìn Ông Nhất Sơn. Người đàn ông này vẫn giống như lần đầu cô ta gặp. Cuộc đời thay đổi rất nhanh, nhưng lại không làm thay đổi nhuệ khí trong đôi mắt anh. Đối với người đàn ông đã từng bỏ mình, việc có được anh, vẫn luôn là điều mơ hồ mà cô ta không thể buông bỏ được!

Cô ta chỉ nói: “Đối xử tốt với vợ anh! Cô ta gặp phải anh đúng là xui xẻo. Nghèo như anh mà vẫn lấy được vợ, đúng là không công bằng!”

Nói xong, không quan tâm đến sắc mặt của Ông Nhất Sơn, cô ta xoay người đi vào cửa soát vé.

Ông Nhất Sơn nhìn theo bóng dáng cô ta, lạnh lùng nói: “Triễn Triễn, nếu như chúng ta “quên” gửi tiền cho vị đại tiểu thư bỏ nhà ra đi này, chắc là không sao đâu nhỉ? Không biết làm ăn xin ở Mỹ có tương không?”

Hứa Triễn đẩy anh, “Làm gì cơ? Tháo dây giết lừa? Hay là muốn tẩy sạch nợ phong lưu của anh?”

Đáng tiếc, cơn ghen của cô còn chưa kịp phát tác, cái miệng cô đã bị Ông Nhất Sơn dùng môi bịt lại.

Trước sự công kích từ báo và internet, cuối cùng, Ông Dương đã đuối sức.

Rốt cuộc, ông ta đã phải hạ mình, chặn Hứa Triễn ở cửa.

“Tiểu Triễn...Dạo này con thế nào? Cháu ngoại ta cũng lớn thế này rồi cơ đấy!”

Tiểu Nặc cảm thấy cánh tay đang ôm mình khẽ run lên, không hiểu vì sao, suýt nữa là thằng bé đã bị mẹ đánh rơi xuống đất. Rất nhiều năm sau, thằng bé mới biết, lúc ấy, mẹ nó bị chứng kiến cảnh một ông già cố bày ra dáng dấp người cha hiền từ!

67. Chương 67

Hứa Triễn nhìn người đàn ông trước mặt với đầy vẻ khinh ghét. Mái tóc ông ta đã được nhuộm màu đen nhánh, vài lọn tóc trên đỉnh đầu uốn quăn rất thời thượng, nhưng trên mặt đã có mấy nốt đồi mồi. Lúc này, ông ta cố nở nụ cười tươi tắn, che đi nét già nua.

“Bố ngồi ở nhà hàng đối diện, đã dặn đầu bếp làm món mà trẻ con thích nhất rồi.”

Hứa Triễn không ngờ rằng, cùng một người mà có thể nói ra câu đó. Cô xoay người đi về phía bãi đỗ xe. Ông Dương thấy Hứa Triễn không nể mặt mình, thái độ tròng xuồng hẳn, cố gắng lắm mới lấy lại dáng vẻ của người cha hiền.

“Hứa Triễn, dù gì thì bố cũng là bố con, đây là sự thật mà con có chết cũng không phủ nhận được. Hơn nữa...Địch Diễm Thu chết rồi.”

Những lời này thành công giữ bước chân Hứa Triễn lại. Cô dừng chân, kinh ngạc nhìn Ông Dương.

Ông Dương bước nhanh đến rồi nói: “Con có biết đứa ngu cạnh con là đứa như thế nào không? Suýt nữa nó đã hại chết hai đứa bé vô tội!”

“Liên quan gì đến Ông Nhất Sơn?” Hứa Triễn biện hộ thay Ông Nhất Sơn.

“Không liên quan đến nó?” Ông Dương cười lạnh, “Cảnh sát nói, Địch Diễm Thu chết vì bệnh nặng nhưng không được chữa kịp thời, đương nhiên là không liên quan đến thằng ôn kia rồi. Nhưng người báo cảnh sát nói rằng nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong nhà của Địch Diễm Thu, nhưng tìm kiếm gì cũng không thấy, rõ ràng có người theo dõi Địch Diễm Thu. Điều khôn nạn nhất là, lúc kiểm tra xem bố và hai đứa bé có bị lây bệnh của Địch Diễm Thu không, trong khi xét nghiệm máu, bác sĩ đã phát hiện ra...Hai đứa bé đó không phải của bố...Sau đó, cảnh sát điều tra bố, nghi ngờ bố tạo ra thảm cảnh kia do không muốn chi trả tiền sau ly hôn. Thằng đội trưởng Lý Phong đó, chẳng phải là người của Ông Nhất Sơn sao! Địch Diễm Thu khôn khéo như vậy mà vẫn bị chết uất ức thế sao? Tất cả...đều do Ông Nhất Sơn sắp xếp!”

Hứa Triễn không tìm được nguyên nhân để lên án thái độ của ông ta với Ông Nhất Sơn, mà phía cảnh sát cũng có chút quá đáng. Ông già họ Ông không chỉ mới một lần nuôi con người khác! Kinh nghiệm dày dặn, sao có thể để hai đứa trẻ sinh đôi chết đói?

“Ông chạy đến đây kể chuyện đó với tôi làm gì?”

Ông Dương tỏ vẻ đau lòng, tiếng nói như tiếng rên: “Triễn Triễn à, con vẫn chưa hiểu sao, con là đứa con duy nhất của bố! Sau này bố chết rồi, mọi thứ đều là của con, không phải sao?”

Chắc chắn là vì những chuyện đã phát sinh, lão già Ông Dương này mới chịu nhận thân phận bố Hứa Triễn!

Hít mạnh hai hơi, Hứa Triễn mới nén được tiếng cười sang sảng!

“Đều là của tôi?”

Thấy Hứa Triễn có vẻ đã động lòng, Ông Dương càng tỏ vẻ hiền từ, “Đương nhiên là của con rồi. Tuy rằng trước đây chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng đều là do con đàn bà Địch Diễm Thu xúi giục. Trong máu con chảy dòng máu của Ông Dương, sao bố lại không nhận con? Hơn nữa, hiện tại, con là đứa con ruột thịt duy nhất của bố...Bố thật sự hận vì không thể bù lại tất cả những thiệt thòi của con.”

“Nhưng mà, người thiệt thòi nhất là mẹ tôi!”

“Đúng...đúng đúng! Không phải mẹ con đã ly hôn rồi sao? Bố có thể tổ chức đám cưới với Mạn Thu, cho Hứa Triễn con danh chính ngôn thuận về nhận tổ tiên nhà họ Ông.”

Nhìn thấy bộ mặt muốn thi ân giáng phúc của người đàn ông này, Hứa Triễn lãnh đạm đáp: “Chỉ thế thôi?”

“Đương nhiên là chưa đủ rồi, con phải về tập đoàn nhậm chức, sau đó tiếp quản sự nghiệp của bố, cho nên, Ông thị cũng thuộc về con...” Nói đến đây, Ông Dương tóm lấy cổ tay Hứa Triễn, “Không thể giúp người ngoài hại nhà mình được.”

Hứa Triễn lui về sau vài bước, tránh xa Ông Dương,

“Người ngoài? Ông chỉ ai?”

“Đương nhiên là Ông Nhất Sơn rồi! Con xem, nó đã khiến Ông thị nhà ta thành ra cái dạng gì! Đúng là con sói hầu đói! Tốt xấu gì thì bố cũng có công nuôi dưỡng nó hơn hai mươi năm! Vậy mà nó lại liên tiếp khiến chuyện làm ăn của bố hồng bát...Tiểu Triễn, con phải chú ý đến nó, tìm được những hợp đồng hay giấy tờ quan trọng là tốt nhất, nếu không thì tập đoàn của chúng ta sẽ phá sản!”

Rốt cuộc thì đã nói ra mục đích. Cuối cùng, Hứa Triển đã có thể cười ra tiếng, mà tiếng cười đó lại khiến lồng ngực cô nhói đau. Hiện tại, chỗ làm của Ông Nhất Sơn chỉ là một công ty mạo dịch nhỏ, đâu có thực lực chống lại tập đoàn Ông thị? Lão Ông Dương này hoa mắt ù tai thế nào mà lại nhìn gà hóa cuốc như thế?

“Được rồi, nếu ông đã có lòng bồi thường thì chúng ta cùng tính toán kĩ càng nhé. Năm đó, ông ức hiếp mẹ tôi, lợi dụng quan hệ và tiền bạc để lọt lưới pháp luật, ít ra cũng phải ngồi tù hai mươi năm. Như ông nói thì ông rất mầu mịch, nhưng Ông Nhất Sơn ăn gì làm gì ông cũng mặc kệ, không dạy dỗ con cái mà chỉ lo thú vui của mình. Vì để thỏa mãn vợ mới, ông có thể đuổi con đi, muốn cho cô ta hết tài sản. Người như thế có xứng đáng có con không? Ông trời có mắt đã phán cho ông bị tuyệt tử tuyệt tôn rồi! Ông nhớ cho kỹ, Hứa Triển tôi mang họ Hứa, không có một chút quan hệ nào với Ông Dương ông cả! Mà chuyện vui sướng nhất đời tôi đó là, nhìn thấy ông khuyh gia bại sản...”

Hứa Triển còn chưa nói hết, Ông Dương then quá hóa giận đã giơ tay lên. Việc đánh đàn bà con gái đối với ông ta mà nói là không có chút chương ngại nào cả, vô cùng thuận tay!

Vì còn đang bế con, động tác không được linh hoạt, Hứa Triển chỉ có thể ghì lấy thằng bé, nhắm mắt chuẩn bị đỡ lấy một phát tát.

Có điều, bàn tay của Ông Dương đã bị một bàn tay khác tóm chặt lấy.

Tiểu Nặc vừa thấy người đến đã bi bô giơ tay đòi bế, vì đó chính là bố thằng bé.

Ông Nhất Sơn tóm tay Ông Dương rồi đẩy một cái, Ông Dương lập tức ngồi phệt xuống đất.

“Ông Ông, trước khi ông ra tay thì nên nghĩ đến hậu quả.”

Lúc này, vệ sĩ đi theo Ông Dương đã chạy đến, một tên trong đó định tóm lấy áo Ông Nhất Sơn, xả giận thay cho ông chủ.

Đáng tiếc, “ninja” bên cạnh Ông Nhất Sơn còn siêu hơn. Hứa Triển chỉ nhoáng thấy một bóng đen trước mặt, sau đó có hai người đàn ông nhảy ra, ấn vệ sĩ của Ông Dương xuống đất. Hai người đàn ông đó không hề xa lạ. Thời gian cô bị Ông Nhất Sơn giam lỏng, hai người này chính là trợ tá đắc lực của anh, kể ra cũng đã lâu không gặp họ. Đột nhiên nhìn thấy hai người đàn ông này, Hứa Triển mới hơi khựng lại, trực giác nói với cô rằng có chỗ nào đó bất thường nhưng nhất thời lại không nói ra được.

Lúc này, Ông Dương đã đứng dậy, lớn tiếng mắng: “Mày giỏi lắm, cho dù tao không phải là bố đẻ mày thì cũng có ơn nuôi dưỡng mày bao nhiêu năm, thế mà lại không coi tao ra gì. Công ty ở London của mày sao lại chỉ nhắm vào công ty của tao? Công ty phát triển chắc không tồi nhỉ? Lúc trước ăn bớt một ít tiền của tập đoàn, mày vừa rút chân đi là đã tự lập công ty khác, bây giờ lại khuyến khích con gái tao mua công ty quan hệ xã hội để tạo dư luận gây áp lực. Hứa Triển không thấy được dã tâm của mày nên mới bị mày lợi dụng...”

Hứa Triển không muốn nghe nữa, cô ôm Nặc Nặc ra khỏi đám hỗn loạn. Có lẽ thằng bé bị tình huống này dọa nên cái miệng meo meo như sắp khóc, mắt nhìn mẹ. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt Nặc Nặc, thằng bé lấy ngón tay mồm mím xoa xoa giọt nước, rồi hàng nước mắt kia rơi xuống như mưa. Rốt cuộc, Nặc Nặc cũng ngoác miệng khóc theo mẹ.

Ông Nhất Sơn nhanh chân bước tới, đón lấy đứa con đang lắc lư trong lòng Hứa Triển, tóm tay Hứa Triển rồi nói bằng giọng hơi thô lỗ: “Có chuyện gì thì về nhà nói sau, đừng dọa con.”

Sau đó, anh kéo cô vào chiếc ô tô ở bên cạnh. Về đến nhà, Ông Nhất Sơn pha cho Nặc Nặc một cốc nước trái cây, ôm thằng bé đứng đưa một lúc là đã ru được cho nó ngủ. Lúc anh nhẹ chân bước ra khỏi phòng của con thì lại phát hiện cửa nhà mở toang, Hứa Triển đã bỏ đi từ lúc nào không biết.

Khi anh chạy xuống dưới, đã không còn thấy bóng dáng Hứa Triển đâu nữa. Anh hỗn hển gọi vệ sĩ, hỏi họ có thấy vợ anh đâu không. Tay vệ sĩ có vẻ vẫn ngơ ngác, nói rằng sau khi xử lý xong chuyện với Ông Dương, họ không theo hai người về nhà.

Thời gian không có nhiều, anh không thềm mắng tay vệ sĩ, chỉ vội vàng gọi điện cho Hứa Triển, nhưng bên kia tắt máy rồi. Anh nghĩ ngợi một lúc rồi gọi điện ẹ vợ, nhưng có vẻ là Hứa Thu Mạn cũng không biết

chuyện Hứa Triễn rời nhà đi, vẫn còn hỏi anh và Hứa Triễn có đến ăn tối không. Ông Nhất Sơn đáp vài câu lấy lệ rồi nhanh chóng cúp máy. Trong đầu anh chỉ nghĩ đúng một việc, đó là, Hứa Triễn đi đâu.

Giữa trưa ngày hôm sau, Ông Nhất Sơn ngồi canh ở nhà đã nhận được đáp án. Anh nhận được một tờ giấy, là đơn xin ly hôn từ chỗ của một luật sư tư nhân. Ông Nhất Sơn không thèm nhìn cây bút mà người bên cạnh đưa, lập tức xé tờ giấy thành nhiều mảnh. Sau đó, anh sai cấp dưới đến văn phòng luật, tìm vị luật sư nhận vụ ly hôn từ Hứa Triễn, nói rằng có thể ly hôn nhưng phải là anh đối mặt nói chuyện với Hứa Triễn.

Lúc Hứa Triễn theo luật sư đến gặp Ông Nhất Sơn, anh phát hiện ra ngay, cô nàng này gầy rộc hẳn đi. Lần này, Ông Nhất Sơn cố tình bế cả con trai đến. Mấy ngày không thấy mẹ, Tiểu Nặc khóc nhè suốt ngày, vừa thấy mẹ, thằng bé liền ò a giờ tay đòi mẹ bế. Hôm đó, Hứa Triễn bỏ đi là do tức giận, thật ra trong lòng cũng rất nhớ con, cô lập tức đưa tay bế thằng bé. Ông Nhất Sơn bảo với luật sư rằng mình có vài chuyện muốn nói riêng với Hứa Triễn. Khi chỉ còn hai người trong phòng, Ông Nhất Sơn mới trầm giọng hỏi: “Tại sao lại ly hôn với anh?”

Trên mặt Hứa Triễn đầy vẻ trào phúng, “Anh có chấp nhận lý do ly hôn là tôi với anh bất hòa không? Từ đầu đến cuối cuộc hôn nhân này đều là lừa dối, ép buộc, khuất nhục. Nhanh chóng chấm dứt nó, chẳng phải là lựa chọn chính xác nhất sao?”

“Thật sự không có chút ngọt ngào nào sao?” Ông Nhất Sơn hơi đổ người về phía trước.

Hứa Triễn nhìn người đàn ông trước mặt. Ngọt ngào? Có lẽ là có, trong khoảng thời gian này, sự thay đổi của anh khiến cô ít nhiều dao động. Hiện tại, cô lại là người chủ động phá hỏng, thật buồn cười. Khi cô tận tình khuyên anh đi tìm việc, chi li tính toán tiết kiệm, có phải là người đàn ông này đã đem cô ra làm trò cười? Đúng vậy, người có lòng dạ như vậy, sao lại đi làm nhân viên cho người khác sai bảo? Có điều, anh không hề nói một chút gì về tình hình thực tế cho cô biết, chẳng lẽ sợ cô có lòng tham không đáy giống bố dượng cô, đòi thêm nhiều cổ phần? Được thôi, cô sẽ dùng hành động thực tế của mình để nói cho Ông Nhất Sơn biết, Hứa Triễn cô, ngoài đứa con trai thì không cần gì khác.

“Ngọt ngào? Anh đang nói đến lúc anh giả vờ đáng thương hả? Đúng là rất ngọt ngào, nhưng hiện giờ lại khiến tôi ghê tởm. Ông Nhất Sơn, sao anh lại sa đọa đến mức đấy? Chẳng lẽ, không giả vờ đáng thương thì không có được đàn bà sao?”

Ông Nhất Sơn im lặng nhìn Hứa Triễn, “Đúng, với em, anh chính là kẻ vô liêm sỉ thế đấy, em còn muốn thấy giới hạn của anh không? Được, anh sẽ cho em thấy ngay thôi.”

Nói xong, người đàn ông cúi xuống, đẩy cái bàn xích ra. Hứa Triễn chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, đầu cô chúc xuống đất, còn người đã nằm gọn trên vai tên thổ phỉ kia, cả hai cùng ra khỏi văn phòng luật sư.

68. Chương 68: Chương Kết

Hứa Triễn giãy giụa trên vai Ông Nhất Sơn, miệng la lối ầm ĩ: “Thả tôi xuống!”

Phía ngoài phòng họp, chẳng thấy bóng dáng một luật sư nào cả. Ông Nhất Sơn nhét Hứa Triễn vào xe, còn cấp dưới của anh bế Tiểu Nặc vào một xe khác.

Xe không về nhà mà đến một tòa cao ốc.

Lúc xe dừng lại, cánh tay Ông Nhất Sơn đã bị Hứa Triễn cắn cho nở đầy hoa.

Ông Nhất Sơn tóm Hứa Triễn ra khỏi xe rồi hai người cùng nhau vào thang máy.

“Em nói anh lừa gạt em. Được, thế thì em nhìn xem anh lừa gạt em thế nào!”

Ông Nhất Sơn kéo Hứa Triễn ra khỏi thang máy, bắt chợt, hàng chữ “Tập đoàn đầu tư tài chính Triễn Vọng” lóng lánh đập ngay vào mắt cô.

(Theo cách hiểu của mình, Triển trong Hứa Triển, Vọng với nghĩa là nhớ mong.)

“Công ty này được thành lập từ trước khi chúng ta kết hôn, trụ sở vốn ở London nhưng đang chuyển gần hết công việc về nước rồi. Ngụ ý của hai chữ ‘Triển Vọng’ này, em có hiểu không?”

Thấy Hứa Triển há miệng không nói được câu nào, Ông Nhất Sơn lại dắt cô sang văn phòng. Căn phòng này được thiết kế theo phong cách nữ tính, bàn làm việc có hình dáng mềm mại, chiếc ghế đồ hợp với bộ sofa, cây xanh được đặt ở bốn góc, trên trần nhà treo một ngọn đèn với ánh sáng dịu dịu.

“Đây là văn phòng anh bố trí cho em, ở ngay cạnh phòng anh. Vì thế, trong những dự định sắp xếp của anh luôn có phần em, nhưng mà...”

“Nhưng tại sao lại lừa gạt tôi?” Hứa Triển buồn bã hỏi.

Ông Nhất Sơn nhăn nhó, cuối cùng, đành phải nghiêm túc nói: “Bởi vì anh phát hiện ra, em đối xử rất tốt với anh khi anh là kẻ không có tiền. Trước nay em chưa từng dịu dàng với anh như vậy, nấu cơm cho anh ăn, giặt áo cho anh...Những việc đó...gây nghiện...Anh vẫn luôn tìm cơ hội để nói với em...”

Nói được một nửa, đột nhiên, Ông Nhất Sơn bước lên phía trước, gạt phăng cái ghế bên cạnh ra, “Đều tại mấy tên khốn kiếp, chưa được anh cho phép đã lao ra! Chết tiệt!”

Sau đó, anh quay lại, trông có vẻ rất bình tĩnh nhưng đôi môi lại hơi run rẩy, “Hứa Triển, anh yêu em! Anh không thể để em rời khỏi anh được!”

Lời nói như lời cầu xin này đã lướt qua lướt lại trong lòng anh vô số lần. Lúc anh muốn hôn Hứa Triển nhưng cô lại cứng đầu né tránh; lúc cô tuyệt thực để kháng cự sự giam cầm của anh; khi cô dùng trăm phương ngàn kế để thoát khỏi anh, anh đều nói thầm trong lòng: Triển Triển, anh yêu em, xin em, yêu anh dù chỉ một chút thôi cũng được.

Nhưng, anh không dám nói. Có ai biết rằng, bên trong lớp vỏ quái ác là một trái tim yếu đuối? Anh sợ nghe thấy lời cự tuyệt vô tình của Hứa Triển, sợ nhìn thấy ánh mắt châm chọc của cô...cũng giống như bây giờ...

Hứa Triển im lặng nhìn anh, trên gương mặt là một vẻ lạnh lùng u tối. Cô định mở miệng đáp lời thì Ông Nhất Sơn đột nhiên dùng môi chặn lại.

Một bàn tay to vạch áo Hứa Triển ra, để lộ làn da trắng mịn. Ngay sau đó, Ông Nhất Sơn bế Hứa Triển lên, đặt cô xuống chiếc sofa đỏ. Sắc đỏ tươi càng khiến cô nàng bán khỏa thân trở nên hấp dẫn hơn. Anh đưa đầu lưỡi liếm nụ hoa trước ngực Hứa Triển.

Hứa Triển không nén nổi tiếng rít, cảm giác tê dại lan khắp trong ngoài cơ thể cô, nhưng cái miệng cô vẫn không chịu đầu hàng, “Anh yêu tôi? Đối với anh...Ừm...” Đồ chết tiệt! Dám dùng miệng chặn lời cô muốn nói.

Ông Nhất Sơn hơi nhồm người dậy, một lần nữa ngắm người nằm bên dưới mình. Đôi môi cô đã bị hôn đến sưng đỏ, ánh mắt mê ly, hơi thở gấp gáp. Chiếc áo trắng đã bị cởi cúc, rũ xuống ngang người, để lộ ra chiếc áo lót hồng ôm trọn hai bầu ngực đầy đặn, vòng eo thon thả mê người, quần lót bị tụt một nửa, hững hờ che nơi riêng tư nhất...

Một bàn tay anh dần chuyển đến giữa hai chân cô, cảm nhận được sự ẩm ướt, anh gian xảo vuốt ve cánh hoa của cô qua lớp vải quần lót.

Tuy cô biết rằng không thể để anh thực hiện được gian kế, nhưng người đàn ông này nắm giữ toàn bộ bí mật trên cơ thể cô. Anh biết nên dùng loại tiết tấu nào, chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể khiến cô bốc hỏa. Không biết từ lúc nào, cô đã nhắm hai mắt, hai chân bắt giắc mở ra, phơi bày cơ thể trước mặt anh. Ông Nhất Sơn không nhìn phản ứng của cô, vội vàng kéo chiếc quần lót xuống, nhìn chăm chăm vào chỗ riêng tư của cô rồi cúi đầu xuống...

“A...a...” Hứa Triển sợ hãi kêu thành tiếng. Cho đến giờ, cô vẫn không rõ, tại sao tên biến thái này lại thích hôn chỗ đó của cô thế? Như bây giờ, anh vùi đầu vào giữa hai chân cô, dùng đầu lưỡi tiến lui rất điêu luyện.

Trong lúc Hứa Triển dùng hai chân kẹp đầu anh, Ônng Nhất Sơn đã cởi quần của mình, rồi lại tách hai chân cô ra, một đường lưu loát đi vào trong.

Mỗi lần Ônng Nhất Sơn nhấn mạnh vào, một cảm giác kỳ lạ vọt thẳng lên đỉnh đầu Hứa Triển. Thất lưng cô hơi run rẩy, cô không kiềm chế được mà thét lên: “A! ĐỪNG...Không được...em không chịu được...đầu hàng...a!”

Có lẽ là ở một nơi lạ lẫm, phản ứng của Hứa Triển có phần mãnh liệt hơn, chỗ đó co rút liên tục. Động tác của Ônng Nhất Sơn ngày càng mạnh bạo hơn, mỗi lần lại khiến hạ thân Hứa Triển tê dại. Chỉ sau mấy lần run rẩy, cô đã đón cơn cao trào đầu tiên, nhưng còn chưa kịp bình ổn đã lại đón tiếp lần nữa. Cô chỉ có thể phối hợp với người đàn ông bên trên, bắt lực ôm lấy lưng anh, giọng nói ngày càng khản đặc...

Khi cả hai người cùng lặn từ sô pha xuống đất, giữa hai chân Hứa Triển đã nhớp nháp đầy dịch thể.

Hứa Triển hơi nhồm người dậy, khẽ cắn một cái lên ngực Ônng Nhất Sơn, “Người đàn ông tốt như anh, có cô nào lại không thương? Em nghĩ là, em có chút động lòng...”

Ônng Nhất Sơn nghe thấy vậy thì hơi run rẩy, kích động ôm cổ Hứa Triển, lại nhìn hai má còn hây hây đỏ của cô và nghe cô nói, “Cho nên, chúng ta ly hôn đi! Sau đó...”

Hứa Triển thấy mặt Ônng Nhất Sơn lập tức tối lại, cô nhẹ nhàng ngậm đầu ngực bé xíu của anh, “Sau đó, anh theo đuổi em một lần nữa!”

“...”

Người chủ sự bữa tiệc của công ty quan hệ xã hội Triển Vọng vốn là người có danh tiếng. Vì thế, tại bữa tiệc, những cuộc xã giao lập tức được mùa. Có thể lấy được cơ hội để công ty này xử lý các vấn đề cho, quả là vô cùng tuyệt vời!

Đây là một cuộc tiệc tùng xa hoa, đầy những gương mặt tươi cười hơn hở, đàn bà còn quyến rũ hơn rượu, đàn ông thích chí, dạt dào khát vọng tử sắc. Khung cảnh ăn uống linh đình náo nhiệt được ánh đèn nhấp nháy chiếu rọi.

Có điều, mọi người không hề phát hiện ra một cô gái phục vụ trong dáng vẻ cứng ngắc, tay cầm khay đựng ly. Xem ra, biểu hiện quái quỷ đó không hề phù hợp với bữa tiệc sang trọng này.

Cô lách qua những vị khách ăn vận lộng lẫy, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mời rượu. Chỉ có điều, trong lòng cô rất rõ, cảm giác không có quần lót khiến bước đi của cô không được tự nhiên. Đường như cái váy ngắn ngắn không che nổi thứ cần che, cảm giác nguy hiểm chồn vờn, liệu sàn nhà bóng loáng có khiến người ta biết được bí mật của cô không?

Tuy nhiên, cô phải cảm ơn lớp trang điểm dày trên mặt, đến mẹ cô còn chẳng nhận ra! Nếu không, mọi người ở đây sẽ phát hiện ra, Hứa tổng của công ty quan hệ xã hội Triển Vọng mà lại thân chinh ra trận, làm nhiệm vụ bưng trà đưa nước cho khách.

“Bây giờ, đi đến chỗ tắm kính đi!”

Đột nhiên, từ chiếc tai nghe màu hồng nhạt truyền ra giọng nói khàn khàn.

Hứa Triển dừng lại, trong lòng đang thầm mắng tên nào đó biến thái, buông cánh tay cầm khay xuống, chậm rãi đi đến trước cánh cửa kính. Loại kính đặc biệt khiến cô không nhìn thấy người ở phía trong, nhưng cô biết, người bên trong có thể thấy rõ ràng mọi thứ ngoài này.

“Bây giờ, em quay lưng về phía cửa, đặt cái khay lên mặt bàn trước mặt em.” Cô nắm chặt tay, chân bước chậm rãi theo lời chỉ bảo.

“Cởi giày của em ra, từ từ ngồi xuống, nhắc mông cao lên một chút.” Lời ra lệnh của người đàn ông đậm vẻ đắc chí.

Cô cúi đầu nhìn đôi giày cao gót để hở mu bàn chân, hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nói: “Không đi giày!”

“Ngồi xuống, đừng để anh nói lần thứ hai!” Cô cảm giác như giọng nói trong tai nghe cao hơn một thang âm, gần sát màng nhĩ của cô, tỏa ra hơi nóng rực. Như thể bị giọng nói đó khống chế, cô chậm rãi hạ thắt lưng, lại cảm thấy tà váy hơi nhấc lên. Cô có thể cảm thấy ánh mắt phía sau tấm kính đó đang dán chặt lấy mình, dò xét đến một đóa hoa đang âm thầm nở rộ giữa những tiếng ồn ào...

Trong đại sảnh, không ai chú ý đến cô, nhưng cô lại cảm thấy mình như đã bại lộ, trở thành một kẻ phóng đảng xấu xa. Nổi xấu hổ và tức giận sôi trào trong nháy mắt, nung đỏ hai má cô, tiêu diệt một chút lý trí cuối cùng. Cô cầm chiếc khay trên bàn, ném vào tấm kính, “Uông Nhất Sơn! Anh đúng là đồ biến thái!”

Những chiếc ly được dùng trong bữa tiệc đều là đồ thượng hạng, tiếng vỡ giòn tan những vãn êm tai. Khách mời đều là người tao nhã, trong tiếng nhạc du dương bỗng có tiếng đổ vỡ ồn ào, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn cô gái phục vụ.

Lúc này, người phụ trách vội vã chạy ra, tỏ vẻ bối rối, “Ngại quá, là trượt tay thôi, mời các vị tiếp tục!”

Đáng tiếc, cô nàng kia không muốn hạ đại gia nữa. Cô lấy tay giữ tà váy ngắn, cởi bỏ đôi giày cỡ 35 ở chân ra. Chỉ một loáng, đôi chân cỡ giày 36 đã phù đở như cái bánh.

Nhưng tiếc hơn là, cô quên mất, cấp dưới của tên kia vô cùng có trách nhiệm. Chẳng mấy chốc, hai tên vệ sĩ áo đen đã “lễ phép” đưa cô rời khỏi đại sảnh.

Vừa vào đến phòng khách quý, cô vẫn không quên trêu mình: “Hứa Triển! Mày chết chắc rồi!”

Quả nhiên, lưng cô bị ghì chặt xuống sàn nhà, hai tay muốn vùng vẫy đã bị một gọng kìm tóm lấy.

Người đàn ông cường tráng ngồi trên người cô, không hề thương hoa tiếc ngọc, lấy một tay nâng cằm cô lên, rồi lại lần mò vào trong váy cô, “Sao thế? Không thích sau lưng? Sao không nói sớm, phía trước cũng được mà... Có điều, em lại không ngoan rồi. Nên phạt em thế nào đây?”

Hứa Triển tỏ vẻ sâu thẳm, “Ông trời cho tôi gặp anh đã là sự trừng phạt lớn nhất rồi...”

P phía trên là người đàn ông cô hiểu rõ nhất, là chồng trước của cô, sau khi ly hôn vẫn quấy rầy cô. Cũng giống hôm nay, anh dám lấy danh nghĩa người khác để làm việc của công ty cô, còn lấy cơ phục vụ kém, đuổi ba người đi. Lợi dụng sơ hở trong khi ký hợp đồng, anh tuyên bố, công ty cô phải bồi thường một khoản lớn...

Cuối cùng, cô phải đích thân ra trận, tên lưu manh này còn dám lột quần lót của cô...

“Trừng phạt? Là em trừng phạt anh thì có! Rõ ràng đã hẹn là tối thứ sáu đến nhà hàng ở bờ sông ăn cơm rồi về chỗ anh qua đêm, anh đợi em gần tiếng đồng hồ, gọi điện thoại cũng không nghe, kết quả là em đi đâu? Ôm thằng cha ông chủ khách sạn ở Lệ Giang, tên gì nhỉ, Lưu Đông Khải! Em coi anh chết rồi hả?”

“Anh mới khốn kiếp ý! Rõ ràng là anh lăng nhăng với cô siêu sao kia trước! Trên báo có ảnh rành rành ra đấy, đồ khốn! Mà phải rồi, chúng ta ly hôn rồi, trai chưa vợ gái chưa chồng, đừng ai động đến ai! Tự do là sướng nhất!”

Nhắc đến điểm mấu chốt này, Uông Nhất Sơn càng cãi khỏe: “Văn phòng của tờ báo đấy bị niêm phong rồi! Cái cô kia rõ ràng là thừa dịp công ty giới thiệu sản phẩm đã lao vào lòng anh, anh không có quan hệ gì với cô ta cả! Lúc trước em bảo ly hôn rồi anh theo đuổi em lại từ đâu, đúng là anh teo não nên mới hồ đồ đồng ý yêu cầu đấy... Nói xem, qua lại với thằng cha Lưu Đông Khải kia bao lâu rồi?” Cái đĩa do tên họ Lưu khắc đã bị anh đập nát, nhưng những câu thơ vẫn như còn trước mắt: “Minh nguyệt bất am li hận khổ, tà quang đảo hiểu xuyên chu hộ.” Thấy ánh trăng không thể truyền tình đưa ý nên ngồi máy bay đến quyền rũ bà xã của anh có phải không?

Hứa Triển nghe mà tức lộn ruột! Cô với ông chủ Lưu thì có thể có chuyện gì chứ? Chỉ là vì công ty nhận được một hợp đồng, có một vị họa sĩ ở Lệ Giang muốn tổ chức triển lãm tranh, cô lại chột nghĩ đến Lưu Đông Khải, bởi thế mới mời anh đến để bàn chuyện thuê khách sạn làm địa điểm.

Bạn cũ gặp lại, ôm nhau một cái xem như chào hỏi cũng là chuyện bình thường mà! Kết quả là tên điên này lao đến, không thèm nói gì đã đánh ông chủ Lưu ngã vật xuống đất, hại anh ta đến giờ vẫn còn đang nằm viện!

Bây giờ nghe thấy Ông Nhất Sơn cố ý gây sự, cô điên tiết nói: “Đúng đấy! Tôi thấy Lưu Đông Khải nhả nhặn mới giống mẫu người lí tưởng của tôi! Đúng là phụ nữ sau một lần hôn nhân thất bại mới hiểu được ai là người đàn ông hợp với mình!”

Hứa Triển không thèm đếm xỉa đến tên đang ngồi trên người mình, trán nổi đầy gân xanh! Nhớ đến bức ảnh chụp cô nàng siêu sao với Ông Nhất Sơn, cô cũng dỗi đấy, có được không?

Chỉ trong nháy mắt, Ông ma vương đã biến chiếc váy ngắn của cô nàng thành mớ giẻ nát bươm.

“Người đàn ông thích hợp với em? Ngoài anh ra, ai còn có thể thỏa mãn em chứ? Em đừng hại anh ta! Có khi chết trên giường ý chứ! Để bây giờ anh cho em biết, hai chúng ta hợp nhau thế nào...”

“A...đồ khốn nạn! Lại sờ chỗ đấy...bỏ tay ra! A...”

Chẳng mấy chốc, căn phòng đã tràn ngập tiếng rên rỉ. Cô nàng đang ghé tai vào khe cửa để nghe lén cuống quýt nhảy cẫng lên, mặt mũi đỏ như táo.

“Chúng ta...có nên vào cứu Hứa Triển không?” Quách Lâm Lâm căng thẳng hỏi người đàn ông đứng cạnh mình.

Lý Phong bưng ly rượu cười nói: “Chúng ta? Anh không vào, hay là em vào đi?”

Quách Lâm Lâm nhớ lại dáng vẻ Ông Nhất Sơn lúc tức giận, lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Ủm...quấy rầy người khác là vô đạo đức, bọn mình đi ăn cái gì trước đã.” Nói xong, cô nàng liền đi trước, đi được vài bước lại lo lắng hỏi: “Anh nói xem, hai người họ cãi nhau to như thế, liệu lễ cưới bốn người của bọn mình có được tổ chức đúng hẹn không?”

Lý Phong đưa tay véo khuôn mặt núng nính của cô nàng, “Thế nên em phải khuyên nhủ cô bạn em đi, nếu không được tái hôn, cái tính đa nghi của thằng ranh Ông Nhất Sơn đấy sẽ bức điên anh mất.”

Khi những vị khách cuối cùng của bữa tiệc về, hai người trong bộ dạng quần áo không chỉnh tề mới ra ngoài.

Đó gần như là một cuộc đua phân cao thấp. Sau bữa tiệc, Ông Nhất Sơn tự mình đi mua một giỏ hoa quả rồi đến bệnh viện xin lỗi ông chủ Lưu. Làm xong chuyện Hứa Triển dặn, Ông Nhất Sơn còn tự tay đưa thiệp cưới mới cóng cho Lưu Đông Khải.

Nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Lưu Đông Khải, trong lòng Ông Nhất Sơn vô cùng sung sướng.

Đáng tiếc, vì chuyện này và vụ quá đáng ở khách sạn, Hứa Triển chẳng thèm nói nửa lời với anh, thậm chí còn chẳng thèm có phản ứng gì với anh.

Không sao! Ông Nhất Sơn lao ngay vào nhà tắm tắm nước lạnh, quả nhiên là bị cảm rồi sốt cao. Chờ đến khi cặp nhiệt độ lên mốc 39 độ, anh giả trò phụng phịu với Hứa Triển đòi cô sang chăm.

Lúc anh đang ngâm cặp nhiệt độ, hai má phừng phừng, Hứa Triển đưa tay sờ trán anh rồi sờ trán mình, sau đó đi thái hành nấu cháo. Khi cô lấy cồn lau khắp người anh, anh còn mong bị bệnh nặng thêm nữa.

Sao Hứa Triển lại không biết Ông Nhất Sơn bị ốm chứ? Trong điện thoại, Lý Phong nói thế này: “Em dẫu, thằng dở kia trúng tà gì em còn không biết sao? Nếu em không sang, chắc chắn nó sẽ vào tử lạnh ngồi một lúc đấy!”

Sau khi làm đủ trò, cuối cùng, dưới tác dụng của thuốc, anh đã ngủ say. Hứa Triển nằm xuống cạnh anh, đưa cánh tay nhỏ gầy quàng qua người anh. Nhìn tấm rèm cửa sổ phát phơ theo làn gió đêm thành những đường cong duyên dáng, tiếng hát thô đục của chàng trai năm nào lại quanh quẩn bên tai cô: Rất muốn được gió thổi đi cùng em, gió thổi đi, cuốn theo cả niềm vui gần gũi...Không nói gì chắc em cũng hiểu, khung cảnh phồn hoa, có ai mà không đắm say? Mỉm cười và thấy chính mình qua màn sương lệ, nhớ đến em đã chẳng còn nỗi yêu hận, hương vị tình yêu vẫn như còn đâu đây...

Ánh trăng chiếu rọi lên hai người đang im lặng nằm bên nhau.

Khi còn sống, ai có thể nắm trong tay sinh mệnh mình? Chỉ mong có một người ở bên cạnh mình, cùng nhau cảm nhận từng bước thăng trầm của cuộc đời...

69. Chương 69: Ngoại Truyện

Trên sàn nhà trải thảm màu hồng phấn, một thằng bé mập mạp đang lăn lê, miệng la khóc ầm ỹ: “Con muốn tìm mẹ! Con muốn tìm mẹ...”

Nhìn mười mấy đứa trẻ con nghịch như quỷ sứ, cô giáo cũng phải đau đầu. Cô chỉ còn biết lớn tiếng quát một cậu bé ngồi trên chiếc ghế ở gần góc lớp: “Hứa Nặc! Sao con lại trêu bạn Trương Gia Minh?”

Thằng bé lộ mặt ra khỏi quyển báo “Thỏ trắng đấu sói xám”, nghiêm túc nói: “Con thưa cô, con không trêu bạn ý ạ, đây là “dạy bảo” ạ!”

Cãi lý mà vẫn còn nghiêm túc được như thế, mặt mũi cô giáo méo xệch.

“Dạy bảo? Con kể cô nghe, con dạy bảo bạn ấy thế nào?”

“Lúc bạn ý nói xấu bạn khác thì phải lấy nắm đấm để nói cho bạn ý biết là, nếu còn nói như thế nữa là sẽ bị đánh ạ!”

Cô giáo trẻ mới ra trường được một năm, nghe một cậu bé sáu tuổi xinh trai như búp bê mà lại nói câu đó, chỉ biết hít một hơi toàn khí lạnh!

“Ai dạy con nói như thế?” Cho dù một đứa bé có già trước tuổi cũng không thể nói được như vậy.

“Bố con ạ!”

Nghe thấy anh bạn nhỏ Hứa Nặc nói thế, thằng bé mập mạp đang giãy giụa dưới đất dừng ngay lại, nước mũi thều lều, vừa nấc vừa nói: “Bạn ý điều, bạn ý không có bố...”

Còn chưa nói xong, một quyển báo đã bay trúng mặt thằng bé. Ngay sau đó, cô giáo thấy một tia chớp vụt qua, con beo con lao nhanh đến chỗ thằng bé còn ngồi dưới đất, ngồi lên người nó rồi đánh tới tấp. Thậm chí, khi cô giáo nhắc lên, hai nắm tay của thằng bé vẫn đấm tới đấm lui như phong hỏa luân...

“Ông Nhất Sơn!” Hứa Triển quát một tiếng và mở cửa phòng, rống lên với ông sếp lớn đang họp cùng nhân viên.

Năm tháng qua đi khiến người đàn ông này càng có sức hấp dẫn. Tập đoàn Triển Vọng từ bốn năm trước, nay đã thu tóm cả Ông thị, thực lực càng mạnh. Nếu nói mấy năm trước người đàn ông này cho người ta cảm giác khô ngô tuần tú, thì nay lại có thêm vẻ đỉnh đạc, oai phong. Anh ngồi trên ghế chủ tịch, hơi nhướng mày nhìn Hứa Triển.

Còn những nhân viên ưu tú đều làm ngơ, vô cùng biết điều. Lúc sư tử Hà Đông gầm lên, không hề biết còn có người đang ngồi trong văn phòng chủ tịch, vậy mà những vị kia đều ăn ý tiếp tục cúi đầu đọc tài liệu. Điều này khiến ai trông thấy cũng phải thầm gờn ngón tay cái lên, đúng là tiền đồ thành thang!

Hứa Triển không ngờ trong văn phòng chủ tịch lại có cả đám người, không tiện làm bề mặt tên kia trước mặt cấp dưới, cô nén cơn tức lại, nhẹ nhàng đóng cửa văn phòng.

Mãi lâu sau cuộc họp mới kết thúc, những người có nhiệm vụ nối đuôi nhau ra ngoài, lúc đó Hứa Triển mới cầm túi đi vào phòng.

“Rốt cuộc là hôm qua trong điện thoại, anh dạy con anh cái gì?” Hôm nay, cô giáo ở trường mẫu giáo suýt gọi nổ điện thoại của tôi rồi đấy!”

Ông Nhất Sơn nghiêm mặt, duỗi tay duỗi lưng, “Thằng nhóc lại làm sao thế?”

“Làm sao thế? Nặc Nặc đánh bạn, làm ầm cả trường lên, bố mẹ thằng bé kia còn chạy đến trường tìm tôi lý sự đấy...”

Nghe thế, Ông Nhất Sơn búng ngón tay, bấm nút gọi điện thoại: “Thư ký Hà, đến trung tâm thương mại mua hộ tôi một bộ Transformers, rồi để vào trong xe tôi...”

“Ông Nhất Sơn! Anh coi tôi là người chết hả? Lại còn dám cổ vũ Nặc Nặc dùng vũ lực!”

Đúng lúc này, Ông Nhất Sơn đi đến trước mặt Hứa Triển, duỗi tay bế cô lên, bước vài bước rồi đá tung cửa phòng nghỉ.

“Anh đang làm tròn trách nhiệm, thằng nhóc chỉ từ từ học thôi! Dám chửi con anh không có bố hả? Chỉ thế thôi là hơi cho thằng oắt kia rồi!”

“Này! Bế tôi vào đây làm gì? Mau thả tôi xuống!”

Ông Nhất Sơn nghe thế thì càng tỏ vẻ hung hăng hơn, “Làm gì? Cũng một tháng rồi đấy, anh không chủ động tìm em, chắc phải đợi có một kẻ bán thân bất toại đến cửa thì em mới tỉnh ngộ!”

Còn đang nói chuyện, Hứa Triển đã bị quăng xuống cái giường tròn trong phòng nghỉ. Cô nhìn người đàn ông kia cởi quần áo còn nhanh hơn vũ nam thoát y, tiếp theo là cởi quần áo ình.

Hứa Triển rất muốn làm giống con trai, cho anh ném mùi “phong hỏa luân vô địch”.

Còn người đàn ông, đã được lợi lại còn tỏ vẻ ảm ức, “Tại em hết, không chịu làm lễ cưới chính thức! Mấy đứa trẻ nghe người lớn đàm tiếu, cười nhạo Nặc Nặc không có bố. Chỉ đánh thôi là còn nhẹ đấy, để anh đây đích thân ra trận thì mấy người kia kiêu gì cũng khuynh gia bại sản!”

Người phụ nữ dưới thân đã bị lột sạch, đáng vẻ quyền rũ không giống như gái có con, kích thích anh muốn hôn toàn thân cô một lượt.

Điều khiến anh nhụt chí nhất là, thằng bé đã hơn năm tuổi mà mẹ nó vẫn không chịu tái hôn với anh, khiến dự định đám cưới bốn người hoàn toàn phá sản.

“Trước kia anh đào hoa quá, em vẫn chưa có cảm giác an toàn, em muốn chờ đến khi mình cam tâm tình nguyện cùng anh tiến vào thánh đường...Chờ em lấy được bằng ở Princeton rồi sẽ kết hôn...Hiện nay, công ty đang mở rộng hoạt động, đợi đến khi sự nghiệp của em có thể so được với anh, chúng ta hãy kết hôn...” Anh cố gắng lắm mới chịu nhận được đến bây giờ. Cô nàng này cứ khát lần mãi, lấy hết có này đến có khác! Đàn ông cũng có thanh xuân chứ, cô nàng này còn muốn trì hoãn đến khi nào đấy? Kiêu đợi chờ này đúng là không hề hợp với Ông Nhất Sơn.

Một tháng trước, tại buổi họp mặt bạn cũ, cả đám đã kết hôn trên cười anh, cho đến giờ vẫn là ông chồng danh bất chính ngôn bất thuận. Lúc ấy, Ông Nhất Sơn như phát điên. Anh cầm mẫu đăng ký kết hôn đến cho Hứa Triển ký, nhưng cô nàng vẫn cứng đầu, căn bản là không chịu thua. Cô hất cằm, dẫn con đi khỏi nhà, lúc sắp đi còn nói bướng: Ai không cần tự tôn mà chủ động đi tìm đối phương là đồ khốn!

Hôm nay, vất vả lắm mới phối hợp được với cu con khích “đồ khốn” này chủ động tìm đến. Không hạ hỏa được thì đúng là...làm thất vọng “Ông Tiểu Sơn” phải cô đơn một tháng nay!

Đột nhiên, Hứa Triển lật người, ngồi lên trên anh. Sau khi vung tay cho Ông Nhất Sơn một phát tát, cô đưa một tay bóp cổ người đàn ông đang nheo mắt, rồi cúi người xuống, dùng nụ hôn mãnh liệt kích thích anh. Cùng lúc đó, cô cọ sát vào nơi đang rục rịch của anh, một bàn tay men theo hông anh vào bắp đùi trong, khẽ gõ lên “Ông Tiểu Sơn” như đánh đàn dương cầm.

“Hôm nay, một lớn một nhỏ, em đều phải từ từ...” Nói xong, cô đứng đưa eo, chậm rãi cọ sát với “ngọn núi lửa”...

Lại phải nói, cũng là do anh dạy mà nên, bây giờ, cô nàng này đúng chất lưu manh, trò gì cũng giở được!

Anh thoáng dừng lại, trong lúc cô nàng còn muốn trên trọc, đột nhiên anh tóm chặt lấy eo cô, hung hăng đưa ngọn lửa nóng vào u cổ của cô...

Dù sao đây cũng là văn phòng, lát nữa còn có khách đến họp, thế nên Ông Nhất Sơn phải tốc chiến tốc thắng.

Hứa Triển như một kỵ mã, hai bầu ngực nảy lên theo tiết tấu đều đặn, “Không chịu được...chậm một chút...”

Nghe thấy tiếng thở gấp của cô, hơi thở anh cũng dồn dập theo, “Giết chết em...bắn hết vào, sinh cho anh...một đứa nữa...” Anh đưa tay tóm lấy hông cô, đè mạnh xuống, hai người cùng lúc lên đến đỉnh hoan lạc. Cả căn phòng tràn ngập mùi vị ái ân...

Lúc sắp lớn cùng vợ cũ ra khỏi văn phòng, đầu mảy cuối mắt đều là một vẻ thỏa mãn. Nhân viên đều thâm hiểu, nhưng không dám để lộ vẻ gì.

“Thư ký Hà, gọi giám đốc Lý đi gặp khách hàng hộ tôi, tôi có chuyện phải ra ngoài.”

Nói xong, anh dắt tay Hứa Triển ra khỏi trụ sở của tập đoàn. Đi đến cửa, Hứa Triển lại do dự dừng bước.

Uông Nhất Sơn nhíu mày: “Gì nữa? Bây giờ con còn nhỏ, nếu mình không tái hôn thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nó. Em không thể thay đổi ý kiến được! Đợt này bọn mình đi Florida, kéo cả bạn bè thân thiết đi, vừa tổ chức lễ cưới vừa hưởng tuần trăng mật luôn!”

Hứa Triển lắc đầu, “Đấy không phải là lễ cưới em nghĩ đến...”

Uông Nhất Sơn trừng mắt nhìn cô nàng bướng bỉnh, đột nhiên nở nụ cười tươi rói.

“Đi! Về nhà đã!”

Sau khi lái xe về nhà, Uông Nhất Sơn dặn Hứa Triển chờ anh ở tầng dưới. Chỉ trong chớp lát, anh đã mang hộ khẩu và chiếc xe địa hình hay dùng để tập thể thao xuống.

Hứa Triển bật cười một tiếng – “Xì!”

Trên con đường trải phong cảnh tuyệt mỹ, có một người đàn ông mặc âu phục đạp xe đạp, chở một người phụ nữ mặc đồ công sở, thông thả xuyên qua dòng xe tiến về phía trước.

Vào chỗ đăng ký kết hôn, mất hơn ba mươi đồng, hai tờ giấy hồng đã vào tay.

Ra khỏi chỗ đăng ký, Uông Nhất Sơn dắt tay Hứa Triển, hái một đóa cúc dại ở ven đường rồi cuốn lên ngón tay Hứa Triển, “Lễ cưới như thế này, em đã hài lòng chưa?”

Hứa Triển khẽ cười, đưa tay véo tai Uông Nhất Sơn, “Đương nhiên là chưa hài lòng! Hôm nay, anh phải phụ trách nấu cơm xào rau, còn phải dạy con tác hại của bạo lực...Nếu không, anh cứ chờ mà ngủ sô pha đi!”

Uông Nhất Sơn cúi đầu hôn cô vợ “mới ra lò”. Anh trầm nghĩ, có nên nói cho vợ yêu biết, vụ “ấu dâm” ở trường mẫu giáo, thật là ra do thằng con trai thiên tài của họ bày ra không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-vong-chiem-huu>